

Създадено от: [Illegible]

ИЪН ЪРВАЙН

ИСТОРИЯ ОТ ТРИТЕ СВЯТА



ТЪМНА Е ЛУНАТА

ТРЕТА КНИГА ОТ
ВЗОР ПРЕЗ ОГЛЕДАЛОТО

ИЗДАТЕЛСТВО "САТЪРД"

Създадено от: [Illegible]

Иън Ървайн

Тъмна е луната

„Грешиш, ако си мислиш, че съдбата е променила отношението си към тебе. Непостоянството е в самата ми природа.“

Боеций, „Утехата на философията“

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Бурята

Боен рог изстена дрезгаво в нощта. Мейгрейт се мяташе в леглото, сякаш бълващо пара, иглички боцкаха кожата ѝ от задуха. По всяка повърхност лъщяха капчици. Два непоносимо жежки дни, две горещи и лепкави нощи изминаха в Туркад, откакто Фейеламор, наподобила външността на Вартила, проникна през портала. И една нощ, откакто Игър я последва. Никой от двамата не се върна.

Бурята налетя с внезапен виещ напор на вятъра, който разтресе прозорците из твърдината – прастар градеж, чиито черни зидове стърчаха мрачно над града. Вятърът стихна и за миг всичко се смълча. Ненадейно стаята на Мейгрейт се освети до бяло от мълния, все едно изведнъж стана пладне. Последва съкрушителният грохот на гръмотевица.

Мейгрейт изскочи от постелята и се втурна към прозореца. Наближаваше буря, каквато тя виждаше за пръв път. Мълниите се забиваха една след друга на зигзаг, проблясъците им напредваха по хълмовете от западния хоризонт чак до източния. Тътенът им разтърсваше древната крепост. „Виж какво очаква Туркад – сякаш ѝ говореха могъщите тътени. – *И се страхувай!*“

Тя вече не издържаше в тази задушна стая с прозорци като на килия. Бурята я зовеше навън. Мейгрейт наметна един халат, намести на носа си очилата, за да скрие цвета на очите си, и хукна нагоре по стълбите към кулата в източния край на твърдината. Там се приюти под купол, издигащ се над шест дебели колони от опушен камък, облегна се на мраморния парапет и надникна навън.

Луната ту се показваше, ту изчезваше през изтерзаните от стихията облаци, издигнали се в кули от черно и розово, огрени отвътре от мълнии, които разкриваха пред погледа целия град. А щом облациите се натрупваха, вятърът ги разкъсваше. Изглеждаше, че прииждат отвсякъде и отникъде. По кожата ѝ плъзнаха тръпки. Бурята явно напираше към едно-единствено място – центъра на Туркад и крепостта на Игър, към кулата, в която бе самата тя.

Наложил се да вкопчи пръсти в кованото желязо под парапета, за да

не бъде отнесена в мрака. Вихрушките подмятаха керемидите като хартийки. Падаха комини, плоските им тухли рухваха върху скупчените нагъсто стрехи. Скоро бесният вятър започна да изтръгва цели покриви и да ги запраща във водите на залива.

Облаците закриха луната. Спусна се плътна тъма, пронизвана през две-три секунди от разсеяно сияние. Но грохотът беше странно приглушен, все едно криеше нещо.

Откъснат лист се понесе по спирала нагоре към купола, макар вятърът да бе стихнал. Мейгрейт усети как косата ѝ се изправя, засиява и започва да пращи.

От буреносните облаци над нея бликна пулсираща светлина – толкова близо, че се усещаше горещият полъх. Два пъти, три пъти... заслепяваха, сливаха се, очертаваха града в бяло и черно и създаваха илюзията, че е построен само от олово и мазилка. Мълнии се кривяха навсякъде, обгърнаха със сияние върха на кулата. Бурята отново нададе вой, откъсна парче медна обшивка от купола и го заусуква из въздуха незнайно накъде. Могъщ ослепителен клин се заби в покрива, разхвърчаха се искри и капки стопена мед. Гръмотевиците се превърнаха в нетърпим смазващ хаос. Мейгрейт се озова просната на каменните плочи и удари едното си коляно. Остана дълго така, без да смее да погледне нагоре.

Миризма на нажежен метал опари лицето ѝ. Тя отвори очи – ручейче разтопена мед течеше по покрива на крепостта и се разделяше пред нея, за да я заобиколи. Тя се надигна припряно, коляното ѝ се подгъна и закукука, за да се спаси. Малко по-нататък тлееше изкъртена греда.

До стълбата се бе скупчила тълпа. Още преди следващата мълния Мейгрейт долови, че са уелми. Не всички бяха погазили клетвата си за вярност към Игър. Половината от тях, преобразени отново в гашади, бяха потопили в кръв Шазмак, но другите бяха останали тук. Но защо не се отказваха от господаря, когото презираха? Тя не знаеше. И защо Игър още ги държеше на служба, след като събратята им го бяха предали? И за това нямаше представа. Изведнъж всички те коленичиха и протегнаха костеливите си ръце нагоре. Към кого или какво?

Първите капки тупнаха тежко, после рукна пороен дъжд и само за минута водата се надигна по пода – падналите парчета дървения пред изхода ѝ пречеха да се оттече. Мълниите зад Мейгрейт не секваха, в сиянието им се примесваха всички цветове на дъгата.

Тя беше мокра до кости, капките плющяха болезнено по главата, ръцете и босите ѝ стъпала. Премръзваше – под халата носеше само прозрачна къса нощница. Кожата ѝ настръхна от вледеняващ страх. Разтърка

очи и ги отвори.

Зрението ѝ полека се възстанови. Пред нея стоеше мъж – могъщ и вдъхващ ужас. Дъждът не се сипеше по него, макар и капките да се изпаряваха около разкрачените му крака, обути в черни ботуши. Дългата черна коса се стелеше по гърба му, ръцете бяха скръстени на гърдите, в индиговите му очи мъждукаха червени искрици. Лицето му излъчваше безграничен възторг. Позна го веднага. *Рулке...*

Скова се едновременно от страх и копнеж. Той е свободен! Мигът, от който цял Сантенар се боеше вече цяло хилядолетие. Тенсор се бе провалил, а и Игър заедно с него. Рулке беше *тук*, гордо изпъчен. Уплахата ѝ от него преливаше в черна омраза, втъпявана ѝ, откакто се помнеше. Но Рулке я привличаше. Мейгрейт беше уверена, че *той* не се измъчва от съмнения, каквито неспирно гризяха душата ѝ. Какво ли означаваше появата му? Дали вече бе съкрушил враговете си? Тогава какъв беше нейният дълг? Свикнала да се подчинява, тя трудно се справяше с подобни въпроси.

Уелмите изстенаха ликуващо, една млада жена изскочи напред. Плъсна на колене във водата и изпъна ръце към Рулке. Мейгрейт долови още някакво движение от другата страна. Там се прикриваше кльошава фигура. Вартила зяпаше Рулке, но не с обожание като другите, а някак озадачено. Сякаш не успяваше да проумее защо останалите са се прехласнали толкова по него.

От уелмите се изтръгна гърлен, пресеклив вик. Мейгрейт предчувстваше какво ще се случи – щяха да му се закълнат във вярност и да се преобразят в неговите гашади също като другите уелми миналата зима.

Рулке се взря в тях и заговори властно и величаво. Мълниите зад гърба му сливаха очертанията на тялото му с огромната сянка, която то хвърляше.

– Верни мои слуги! – гръмна гласът му, надделяващ тътена на стихията. – Знайте, че ценя предаността над всички добродетели. Скоро ще бъдете възнаградени. Никой не е по-заслужил от вас, с неуморното ви усърдие.

„Лъжа – трепереше Мейгрейт. – Светът те нарича Великият предател. Най-коварното същество, стъпвало по земята на Сантенар.“ Но всичко у него будеше възхищение – могъщото тяло, умните очи, чувствените устни, непоклатимата увереност. Тя не можеше да повярва, че е толкова порочен.

Той протегна ръце като баща, закрилящ децата си, гласът му галеше.

– Елате при мен, гашади мои. Бях затворник хиляда години. Толкова много трябва да науча, а нямаме време. Разкажете ми за моите врагове.

Събраха се около него като венчелистчета на цвете, говореха поред, без да се прекъсват. Мейгрейт виждаше как тъмните им очи сияят, а зениците им се свиват в отвесни черни линии. Най-сетне кръгът около Рулке се отдръпна малко.

– Трябва да направите още нещо за мен.

Сега гласът му беше хрипкав и издаваше напрежение. Мейгрейт откри в това белег за човешка слабост.

– Назови го, господарю! – възкликна извънредно мършав уелм с мазносиви, шарещи очи. Едното му рамо бе по-ниско от другото. – Името ми е Джафит. На твоите заповеди!

– Развилнейте се, Джафит, покажете моята сила. Нека цял Мелдорин научи за мощта на Рулке. Нека никои не се съмнява кой ще бъде владетел отсега нататък.

– Ще го сторим! – изстърга като трион по пясък гласът на Джафит. – Ами Туркад?

– Какво за Туркад? – сви вежди Рулке.

– Игър изчезна, хората се бунтуват.

– Тогава възстановете реда! – викна пресежливо Рулке. – И доведете гашадите от Шазмак. Следвайте моята воля и ничия друга. Не ме проваляйте!

Джафит сякаш светеше отвътре.

– Няма да се проваля, господарю. Ти ми оказваш чест.

Рулке вече избледняваше.

– Господарю! – кресна младата жена, която Мейгрейт бе забелязала преди малко.

Тя се тресеше от неудържими чувства. Черната ѝ коса бе окълцана на неравни къси кичури, но въпреки това изпъкваше със привлекателността си сред уелмите.

Рулке не я поглеждаше, мъждукащите му очертания едва личаха.

– *Господарю!* – писна жената.

В отчаяния си стремеж да привлече вниманието му тя изпъчи гърди към него. От сивите ѝ устни се откъсна гърлен стон. „Точно тебе ли ще пожелае?“ – подсмихна се Мейгрейт и сама се учуди на тази зла, но правдива мисъл.

Рулке отново изглеждаше плътен, но екзалтацията я нямаше. Сега беше просто отегчен и властен повелител. Вторачи се в жената.

– Защо ме призоваваш пак? Нося огромен товар, а времето не ми стига. Правете каквото ви заповядах!

– Господарю, името ми е Йеча – избълва тя и закърши тънките си ръце. Озърна се трескаво и погледът ѝ се спря на Мейгрейт. – Владетелю наш, у онази там има сила. Как да постъпим с нея?

Рулке се взря през мъгливия мрак към укритието на Мейгрейт. Видя стройна жена с лъскава кестенява коса, гладка матова кожа, с издължено, прекрасно, макар и посърнало, лице и най-необикновените очи на света. Можеха да бъдат ту индигови, ту алени или пък да блестят и в двата цвята според настроението ѝ и светлината.

Мейгрейт се присвиваше под дъжда, по лицето ѝ се стичаха струйки. Не искаше Рулке да я съзре такава. Подгизнала и унила, тя знаеше, че прилича на неодоушевен отломък. А свенливостта ѝ напомняше, че прилепналите към кожата ѝ халат и нощница не скриват нищо от тялото ѝ.

Рулке прекрачи към нея и от всяка негова следа се надигнаха студени изпарения. Огледа я от главата до петите, пъкна пръсти под брадичката ѝ и я накара да се изправи. Ръката му беше гореща, но докосването – леко като паяжина. И Мейгрейт осъзна, че той почти не присъства телесно на това място. Вятърът притисна още по-плътното нощницата към гърдите и корема ѝ. Изпитателният му поглед трудно се издържаше, но тя нямаше да му позволи да ѝ наложи волята си. Изопна рамене, отметна глава и отвърна втренчено на погледа му.

Рулке като че се стъписа от смелостта ѝ. После по неговото мъчително красиво лице плъзна усмивка.

– Коя си ти? – избоботи гласът му.

– Мейгрейт. Доскоро бях помощничка на Фейеламор.

– Ниско си паднала – загадъчно отбеляза той. – Има нещо у тебе...

– Наведе се да смъкне очилата и да надзърне в очите ѝ. Пръстите и дланите му бяха силно обгорени, навсякъде имаше мехури. Тя усещаше болката му. Щом докосна очилата ѝ, ръката му трепна и той стана полупрозрачен.

– Заклинанието отслабва – промърмори Рулке на себе си и възстанови образа си с видимо усилие. Засмя се смразяващо – Нямам време! Не искам да ѝ сторите зло – обърна се към Джафит. – *Пазете я, докато се върна. Ако е нужно, защитете я с цената на живота си.*

– Така ще бъде, господарю! – възкликнаха всички те, дори зачервената Йеча, макар че Мейгрейт никак не хареса погледа, с който я прониза.

Рулке вдигна ръце, озърна се повторно към Мейгрейт, сякаш се подвоуми, но след миг изчезна с гръм и дъждът пак заплюща по покрива.

Уелмите се бяха втреничили в Мейгрейт. Тя не помръдваше. У нея бушуваха такива чувства, че точно сега изобщо не се притесняваше дали я виждат почти гола. Ужасът от Рулке и копнежът по него се бяха засилили хилядократно.

Джафит зяпаше омаян към мястото, където бе стоял Рулке, все едно току-що бе прозрял велика истина. Накрая се размърда, но сега като че я нямаше тромавата, неравна походка.

– Господарят ни заповяда да покажем силата му – изхриптя гласът му. – Вървете да изпълните заповедта. Прогонете войниците на Игър от тази крепост! Насъскайте армиите му една срещу друга. Сейте безредици. Пратете вест и на нашите събратя в Шазмак. И помнете, че вече не сме уелми. Връщаме си древното име – гашади! Не забравяйте и че... – Мейгрейт полека го заобиколи, но той докопа едната ѝ китка. – Рулке беляза със своя знак Мейгрейт. Отнасяйте се почтително с нея, пазете я и бранете, дори ако трябва да се пожертвате. Нека прави каквото иска, но да не напуска крепостта.

Вартила отведе Мейгрейт в покоите на Игър. Когато влязоха, тя се застоя вътре, вземаше някой предмет, оставяше го – сякаш искаше да каже нещо, но не намираще подходящите думи. Накрая не издържа.

– *Не го помня!*

– Моля? – промълви Мейгрейт учтиво, но безучастно.

– Нали и ти чу с какви викове го приветстваха като свой господар? Нима *той* е бил наш повелител някога? Колко е величав! В служба на такъв господар най-сетне ще се почувствам пълноценна.

– Ами служи му! – с досада отвърна Мейгрейт, която жадуваше да бъде сама и не разбираше защо Вартила се натрапва в това единствено нейно убежище наред безжалостния свят.

– Ти не знаеш какво означава да си уелм – разпалено забърбори Вартила. Явно нещо много я мъчеше, щом разкриваше душата си пред свой враг. Нито тя, нито Мейгрейт бяха забравили онази нощ във Физ Горго. – Да служим е единствено важното за нас, то е всичко – живот, смърт, любов, плът и кръв. Има само един начин да наруша клетвата си пред Игър – да се уверя, че предишната клетва, дадена на Рулке, още е в сила. – От хлътналите ѝ очи капеха сълзи, но тя дори не съзнаваше как се посрамва. – И аз знам, че е така. В душата си вярвам, че той е господарят. – Гласът ѝ изтъня до хленч. – *Но аз не го помня! Сляпа съм за*

своя повелител.

– Толкова ли си стара, че да го помниш? – слиса се Мейгрейт.

– На тридесет и седем години съм, но това няма значение. Нашата клетва запазва силата си през хилядолетията. И костите в тялото ми би трябвало да помнят клетвата, която са дали моите прадеди... А как те гледаше! – продължи Вартила. – *Тъкмо тебе!* Това ме изгаря отвътре. Той никога не може да ти бъде господар.

– Никой мъж не може да бъде мой господар – отсече Мейгрейт, но краката изведнъж отказаха да я държат и тя неволно седна. – И никоя жена... оттук насетне.

– Тогава се пази добре – посъветва я Вартила, – защото аз оставам една от уелмите и служа на Игър, но повечето ми събратя сега са гашади. Рулке те беляза, значи няма да те изпуснат от ръцете си за нищо на света!

Тя изтри очите си и излезе забързано.

Толкова самотна беше – пленница в твърдината сред пазещите я гашади, страшните врагове на аакимите... и нейни врагове.

В стаята си се чувстваше като в килия, но понечеше ли да излезе някъде, озъбената Йеча се отделяше от стената и тръгваше подире ѝ. „Такъв ли ще е животът ми? – питаше се Мейгрейт. – Да ме следят на всяка крачка, да ме съхраняват като скъпоценен предмет, принадлежащ на господаря им? Няма да го понеса.“ Притисна нос към едно от малките стъкла на прозореца и зарея поглед към луната, която тази нощ беше пълна, но се показваше само жълтата ѝ половина. Стръмните зъбери и клисури от другата страна на луната бяха в червено и черно, а тук-там се открояваха равнини в наситенолилаво. Заради удължената орбита на спътника тъмната му страна се показваше веднъж на няколко лунни месеца, но за щастие това твърде рядко съвпаднаше с пълнолунието. Тъмната страна се смяташе за лош знак, а при пълнолуние – за предвестие на голяма беда.

Всеки ден и всеки час се проточваха безмерно, и то не само за Мейгрейт, а и за малцината, които останаха уелми в неловкото им съжителство с гашадите. Уелмите, съхранили верността си към Игър, се прокрадваха по коридорите на твърдината като хиени, вечно напрегнати, сякаш твърде далечни от тях събития щяха да определят съдбата им. А Вартила беше най-настръхнала, на всяка крачка сандалите ѝ хлопаха гръмко по плочите. И кожата ѝ сивееше повече от всякога, кучешките ѝ

зъби сякаш се изостриха още малко, лицето ѝ изглеждаше изсечено от ахат.

Дебнещите отвън гашади напомняха на Мейгрейт за предишното ѝ пленничество във Физ Горго, за Фейеламор и досегашния живот. Голям затвор – ето какво беше животът. Все едно дали на тялото, или на духа. Нямаше нито един приятел. Често си мислеше за Каран, за отвратителното си поведение към нея, за страданията ѝ. Какво ли я е сполетяло? „Принудих я да ми се подчинява заради стар дълг и обещах да ѝ се отплатя с някаква си шепа сребро.“

В този миг Мейгрейт се смръзна – *дори не бе платила на Каран!* Ярка червенина плъзна по лицето, шията и гърдите ѝ. Бе обсипвала Каран с поучения за дълга и честта, а се беше отнесла толкова грозно с нея... „Накъдето и да се обърна, виждам следите от грешките си. Трябва да поправа стореното. Така ще бъде!“

2.

Уроци по водачество

Нещо блъсна тежко по вратата. Мейгрейт подскочи от уплаха, че гашадите идват да я отведат. Броени дни след призрачната поява на Рулке през морето доплава армия, предвождана от Тилан, който бе свалил от поста Мендарк преди Големия събор и сега възнамеряваше да си върне града и властта на Магистър. Оттогава минаха две седмици. Туркад беше обсаден и изглеждаше, че ще бъде превзет. Гашадите, изпълнили задачата си да сеят раздори и да подготвят провали, припираха да избягат преди това. Успееха ли да я завлекат в Шазмак, никога нямаше да им се изплъзне.

А как я гледаше Рулке... „Пазете я, докато се върна. Ако е нужно, защитете я с цената на живота си.“ Какво ли искаше от нея? Не можеше да си обясни и собственото си влечение към него, защото от всичко научно знаеше, че той е чудовище – жестоко, безогледно, лукаво. Само че хулите никак не пасваха на онова, което бе открила в очите му.

Мейгрейт надникна през шпионката. Някой местеше сандък. Тя пак закрачи напред-назад из стаята. Империята на Игър се разпадаше. Нима беше възможно да се случи толкова бързо?

В двете кървави битки пред градските порти миналата седмица бяха убити всичките му полководци и половината старши офицери. И сега войските в Туркад бяха под командването на Ванхе, доскоро най-

младшия сред маршалите на Игър. Този флегматичен и лишен от въображение човек очевидно не знаеше какво да стори. Не можеше да опази армията си дори от съблазните на порочния Туркад, камо ли от прокламациите на Тилан или диверсиите на гашадите.

Мейгрейт не се съмняваше какво предстои – кървави схватки за всяка улица в града. Мъртъвците щяха да се трупат на камари чак до покривите. Твърде добре помнеше войната миналата зима, когато се свираше в мразовитата барака и имаше за ядене само няколко проядени от червеи репи. Не можеше да забрави и младежа, който пренесе нея и Фейеламор в дома си, а скоро след това подпали къщата, за да умре до телата на своите убити майка и братя. От спомена ѝ се късаше сърцето. Още колко сираци с окаян живот като нейния щяха да останат след новата война?

– Няма да го допусна! – зарече се тя на глас.

Откакто се помнеше, робуваше на Фейеламор, изпълняваше заповедите ѝ по вкоренен навик, без да забелязва чуждите несгоди. И винаги се запъваше, щом трябваше да вземе решение, защото все не успяваше да повярва в себе си. Но Фейеламор се бе прехвърлила през портала в Катаза, а Игър я беше последвал. Сега Мейгрейт се учеше да мисли със собствената си глава.

Първо трябваше да избяга. Като майсторка на Тайното изкуство имаше достатъчно сила да се справи с бравата или дори да разбие вратата при нужда. Но старата твърдина, където Игър бе разположил щаба си, сега гъмжеше от гашади. Нямахше да може да победи всички наведнъж.

Как би се измъкнала Фейеламор? Господарката ѝ си бе послужила с илюзия, за да излязат от Физ Горго, но едва ли някой в Трите свята можеше да се мери с Фейеламор в това изкуство. И на Мейгрейт не липсваха умения, тук обаче нямаше да ѝ помогнат.

Няма как, трябваше да използва нещо далеч по-силно. Може би заклинание за преобразяване?... Така обаче щеше да навлезе в непозната за нея област. Знаеше само заклинание за частична промяна на облика. То би ѝ дало различна външност, но нямаше да я преобрази истински. Нямахше по-трудно заклинание от това за пълно телесно превъплъщаване. Доколкото ѝ беше известно, никой не бе успял, макар мнозина да умираха в страшни мъки, докато се опитваха да го овладеят. А и дори частичното преобразяване щеше да ѝ е за пръв път.

Имаше и друго затруднение – кого да наподоби? В твърдината всеки непознат би се изложил на мигновено нападение. А Мейгрейт не би

посмяла да се престори на някой от гашадите, защото не ги познаваше достатъчно добре. Всъщност познаваше добре единствено Игър.

Надигна се рязко да седне и си удари главата в скосения таван. Тя все пак му беше любовница за малко, значи нямаше да е чак толкова невероятно той да дойде при нея. Игър обаче беше висок и мускулист мъж, тежеше двойно повече от нея. Как да преодолее такава кошмарна разлика?

Пак крясъци, последвани от непохватното шляпане от ходилата на подтичващи гашади. Щяха да дойдат скоро и при нея. Тя се зае да очертава образа на Игър в съзнанието си, като започна от душата му. Спря се на онова, което поначало я бе привлякло у него – хладния разум, който претегляше внимателно всяка дреболия преди всяко решение, и нестихващата болка, намерила отзвук в собствената ѝ самота и вътрешна пустота. Припомни си и суровата, но безпристрастна справедливост, макар че това негово достойнство поизбледня, щом окупираният Туркад започна да се съпротивява на волята му. Игър се оказа слаб пред трудностите, озлоби се, дори към своите се отнасяше едва ли не жестоко.

Опитваше се да го разбере по-добре поне сега, иначе нямаше да сполучи в преобразяването. Неговите терзания от неспособността да сподели чувствата си първо я трогнаха, но постепенно тя прозря, че Игър просто се е вледенил. Неописуемият ужас, че Рулке може отново да овладее съзнанието му, също събуди нейното съчувствие, само че накрая бе принудена да признае, че той се наслаждава на страховете си, вместо да се опита да ги преодолее.

При неловките им опити да потърсят близост в леглото (първите в целия живот на Мейгрейт) тя почти си въобрази, че го обича. А Игър започна да се плаши от нейните каронски очи. Дори легнал до нея беше способен да мисли само за своя враг. Нейната сила нарастваше и той ѝ се струваше все по-дребен, а накрая вече губеше уважението си към него. И настъпи мигът, когато Игър, в прилив на отчаяна храброст или върховна саможертва, се хвърли през прохода, отворен от Тенсор, и не се завърна.

Каква бъркотия! Не беше лесно човек да го понася, а да го опознае беше почти невъзможно. Мейгрейт още бе настроена доброжелателно към него, но ѝ беше ясно, че никога няма да го обикне. Все пак прецени, че е вникнала достатъчно в душата му, за да си опита късмета със заклинанието. Такова начинание обикновено изискваше седмици подготовка. Съдейки обаче по звуците навън, не ѝ се вярваше да разполага и с един час.

Мейгрейт затвори очи и извика в паметта си неговото дълго, осеяно с белези тяло, усещането от допира на кожата му. Съсредоточи се единствено в заклинанието, вложи цялата сила на ума си и около нея полека възникна подобие на Игър. Процесът ѝ причиняваше тежки страдания, сякаш плътта и костите ѝ се разпъваха, за да образуват по-едриите форми.

Щом завърши заклинанието, тя се изправи. Но тутакси тупна на пода – не можа да запази равновесие в мъжкото тяло, доста по-тежко в горната си половина. Опита отново, но по-предпазливо, този път опря ръка на леглото. Болка прониза десния ѝ крак. Не трябваше да се опира на него. Твърде добре си бе свършила работата и се бе осакатила точно като Игър. Нямахше кога да поправи стореното.

В това тяло ѝ беше неудобно, веднага изпита неприязън към него. Толкова тежко, голямо и тромаво. Прииска ѝ се веднага да си върне стройната фигура, да се отърве от тези яки мускули, които не умееше да използва.

Упражнява се дълго, куцукаше из стаята и подражаваше на походката на Игър – нахъсаните крачки, слабото дясно коляно. Не постигаше съвършенство.

Някой затрополи по коридора и се развика. Мейгрейт чуваше гърлените вопли на гашадите, отекваха трясъци. Времето ѝ изтичаше. Тя загуби самообладание, докосна вратата и с усилие на волята разби ключалката. Опита да се успокои. Надникна – двама бързаха по коридора и след миг се скриха зад ъгъла.

Тя тръгна напред със самочувствието на Игър. На всяка крачка болката в десния крак напомняше за себе си като огън в нервите. Точно на ъгъла Мейгрейт се сблъска с жена от гашадите. Малко оставаше да бъде разкрита, защото челото на жената се блъсна там, където трябваше да са някои части от тялото на Игър, които обаче не съществуваха веществено.

– Махни се от пътя ми! – сопна се Мейгрейт.

Задължително беше да се отнася с тях, както бе постъпвал Игър с уелмите си.

– Какво търсиш тук? – изръмжа враждебно Йеча.

– Дойдох да взема жената, която ми принадлежи – невъзмутимо отсече Мейгрейт.

Плътният силен глас на Игър вече я затрудняваше, бе почти непосилен за нейното гърло. По неволя прибягна до допълнителна звукова илюзия, а от нея нямаше голяма полза.

– Къде е Мейгрейт? – попита тя властно.

Йеча нададе зов не толкова с глас, колкото с мисъл, и между слепочията на Мейгрейт за миг се появи бодлива топка болка. Тукатси още половин дузина гашади дотичаха иззад ъгъла. Повечето носеха къси копия.

Мейгрейт посърна. Нямахме надежда да поддържа илюзията пред толкова хора. Десният ѝ крак се вцепени от поредния спазъм. Понечи да заговори, но парализата скоча и дясната половина на лицето ѝ. „Горкичкият ми Игър, май тепърва разбирам що за мъка е животът ти.“

Но тъкмо затрудненията ѝ май убедиха гашадите, че пред тях наистина стои бившият им господар. Само Йеча се вираше с подозрение в нея.

– Как смееш да нахълтваш тук! – озъби се друга жена, която Мейгрейт не бе срещала досега, а и беше първата бременна сред гашадите, която виждаше.

– Вън! – притича и Джафит.

Гласовете им се смесиха в неясна гълчава. Всички копия се насочиха към гърдите ѝ и тя настръхна.

– Не ми се пречкайте, неверни псета! – изрева тя с презрението, което Игър винаги бе проявявал към преданите си слуги. Тъкмо това беше първото нещо у него, което я бе подразнило. – Дошъл съм да взема това, което ми принадлежи. И да се съберете всички накуп, не можете да ме възпрете!

– Ако забия копие в сърцето ти, ще те спра – дрезгаво изръмжа Джафит, но не успя да прикрие страха в очите си. – Назад!

Мейгрейт не смееше да се обърне с гръб към тях, нямаше как и да продължи напред срещу копията. А отгоре на всичко ѝ бе много трудно да поддържа измамния си облик.

– Къде е Мейгрейт?

– Няма я! – излъга Джафит. Явно и той не се стремеше към сблъсък. – Пратихме я в Шазмак.

Мейгрейт преви широките си рамене.

– В Шазмак! – накара гласа си да се вледени. – Защо ли не стоваря тази крепост върху главите ви...

Гашадите безмълвно впиваха погледи в нея. Тя се извъртя на една пета и се помъкна по дългия коридор към изхода от твърдината.

Не се озърташе, за да не издаде безмерния си страх. Усещаше обаче, че те не я изпускат от очи, питат се как е могъл Игър да проникне незабелязано в крепостта, мъчат се да проумеят какво не е съвсем наред в

него.

– Та това не е Игър! – кресна накрая Йеча.

Заклинанието отслабваше, Мейгрейт мъчително възвръщаше истинския си вид. За миг пред очите ѝ притъмня, щеше да припадне. Но с върховно усилие се овладя точно преди да се свлече.

– Мейгрейт! – виеше Йеча. – Спрете я!

Мейгрейт се олюляваше на всяка припряна крачка, докато отново свикне със собственото си тяло. На вратата пазеха още двама гашади, въоръжени с копия. Други идваха на бегом отдясно. Дори онези зад нея сякаш да я догонят скоро.

Ако разполагаше с цялата си сила, може би щеше да прибегне до Тайното изкуство, за да ги повали, но в момента не можеше да убие и комар. Вляво видя редица тесни прозорци. Покатери се изнеможяла върху перваза, изрита множеството малки стъкла заедно с оловните им рамки и се метна надолу, без да знае дали пада от един разтег, или от десет.

Оказа се, че е достатъчно високо, за да се разтресе цялото ѝ тяло. И Джафит се показа на прозореца, но беше прекалено едър, за да се промъкне. Мейгрейт се затътри по улицата към безопасността на армейския щаб.

Дотам ѝ оставаха само няколко пресечки, но се чувстваше полу-мъртва, а цял отряд разгневени гашади тичаха след нея.

– Помощ! – изграчи тя отдалеч.

Никой от часовите не се обърна, чуваше ги как обсъждат залозите за надбягванията с плъхове тази седмица.

– Помогнете ми! – изхърка тя отчаяно.

Те не ѝ обърнаха внимание. Но като по чудо тя зърна в двора познат офицер с набита фигура, който стоеше пред строени войници.

– Ванхе! – изпищя Мейгрейт.

Опитният военачалник реагира мигновено. Хвърли се през отворената порта, грабна Мейгрейт изпод носа на Джафит и я метна на рамо като навит на руло килим.

Войниците му пъргаво образуваха защитен строй пред портата, още мнозина идваха да ги подкрепят. Гашадите се заковаха на място. Мейгрейт усещаше пронизващите им погледи. Рулке им бе заповядал да я държат в плен, а те го бяха подвели. За миг като че понечиха да се хвърлят срещу гората от насочени копия. Един от тях наистина го направи, друг обаче го повали навреме на калдъръма. Тя усещаше как се напрягат да я призоват, да я покорят, за да я върнат.

Задъханата Йеча стоеше отпред и тъмните ѝ очи блестяха от омраза. Ако можеше да се добере до Мейгрейт, изобщо нямаше да си спомни заповедите на Рулке.

Джафит дръпна Йеча за ръката.

– Да вървим. Все някой път ще успеем.

Гашадите преживяваха тежко срама и унижението си. Мейгрейт знаеше, че ще сторят и невъзможното, за да я заловят отново, да заличат позора си.

Болката в краката ѝ не стихна дни наред, а кошмарното бягство застава Мейгрейт да прецени трезво колко е немощна и душевно, и телесно. Откакто се бе събрала с Игър, пропиляваше безцелно ден след ден. А през целия си живот бе свикнала със сурова дисциплина и нескончаем труд. Зае се с предишните похвати в подготовката си, за да влезе отново във форма.

Редуваше изтощителните упражнения с медитация. Едновременно с това се зае да намери решението на абстрактен проблем, за което бяха необходими и безупречна логика, и интуитивни скокове на мисълта. В младостта си бе намирала убежище в тези ритуали, тренировки и главолюбъсканици. Помагаха ѝ и сега.

Около седмица след бягството ѝ от гашадите някой почука кротко на вратата. Знаеше кой е – невръстен вестоносец на име Бинди, с кръгло лице, обрामчено от черни къдрици. Идваше всеки ден с един и същ въпрос.

– Какво има, Бинди? – подвикна тя.

Той ѝ се усмихна невинно.

– Праца ме маршал Ванхе. Интересува го дали днес имате някакви вести от господаря Игър?

Тревогите на Ванхе нарастваха и Мейгрейт се досещаше, че нямат успехи в сраженията.

– Уви, нямам – отвърна тя.

Лицето на момчето се изопна.

– Ама маршалът ще...

– Какво? – наведе се Мейгрейт да го погледне в очите. – Ще те нахока ли?

– О, не. Но вчера, когато нямаше никого при него, направо си скубеше косите. Страх ме е, че ще ни победят. Мама заспива с плач нощем. Откакто убиха татко...

– Как се случи? – благо попита Мейгрейт.

– През първата война миналата зима. Имам и три малки сестрички, мама не печели достатъчно, за да ни изхрани. Без парите, които ми дават тук, щяхме да гладуваме.

– И колко плащат на един вестоносец?

– Цели два грайнта седмично! – гордо я осведоми момчето. – Хранят ме, имам си и униформа. А като порасна, ще стана офицер в армията. Сега трябва да докладвам на маршал Ванхе.

Той изпъчи хилавите си гърди и хукна.

Мейгрейт подхвана отново упражненията си. След около час бе стигнала до завършващата част – *них*, с похвати от ръкопашния бой, ту недоловими за окото, ту мудни като в сън наяве, сякаш присмехулно наподобяваше някакъв танц. Изведнъж усети нечий поглед. Усилията ѝ да реши задачата, която прехвърляше в ума си, се провалиха. Прекъсна *них*, без да постигне хармония.

Отвори очи задъхана и видя Ванхе – нисък, на ръст колкото нея, с тантуреста тяло и ъгловати челюсти. Ако се вярваше на мълвата, не беше добродушен човек, но не беше и безжалостен. Заради подмолния саботаж на гашадите другите армии направо се разпадаха, но неговите войски му оставаха верни. Стреснатата Мейгрейт го покани да седне и му предложи чай.

– Благодаря – отвърна маршалът, макар изражението му да показваше, че иска да минат без празни приказки.

Товарът на негодите му ставаше непосилен. Война пред портите на Туркад, никакви вести от Игър, безогледни гашади – нямаше никаква власт над събитията. Игър бе ръководил всичко. Сега Ванхе се мятеше безцелно и страхът му растеше.

– Твоите упражнения изглеждат... твърде трудни.

– Така си е! Започнах да се усъвършенствам преди много години и тогава реших, че ще намеря решението на Четиридесет и деветте *кригми* на Калиат. Докато изпълнявам упражненията си, умът ми е зает с тези загадки и парадокси.

Ванхе мълча дълго, накрая гласът му прозвуча почтително.

– И докъде напредна? Има ли *изобищо* решения?

Тя заговори без следа от гордост или самодоволство.

– Вече имам решенията на двадесет и седем от тях. Отложила съм още шест – за тях няма отговор, докато не разгадая онези, на които се опират. Седмата пък зависи от всички други, значи ще е последна. Две са съставени неправилно или от Калиат, или от нейните ученици,

условията им трябва да бъдат променени. Още не съм се заела с това. Една е безсмислица и не мога да вникна в нея. До останалите не съм стигнала засега.

Ванхе се опули. Току-що бе чул немислимото. Само за една от Четиридесет и деветте кригми бе известно решение. То бе отнело цяла година на мнозина, обединили усилията си, учени, но и до ден-дневен други го оспорваха. Той обаче не се усъмни в думите на Мейгрейт.

Изведнъж стана рязко от стола и се вторачи в нея с погледа на човек, в миг открил изхода от задънена улица.

– Какво има?

Тя също се изправи.

– Май разбрах как да се справя с проблемите си. Научи ли нещо за Игър?

– Нищо. – Тя попи влагата по челото си с парче коприна. – За кой проблем говориш? Войната?

– Да! Армията на Тилан ни превъзхожда...

Той млъкна и пак я изгледа напрегнато. Мейгрейт се подразни. Какво ли искаше от нея този закоравял войник с ъгловато и червено като тухла лице?

Изражението му леко се смекчи.

– Понякога съжалявам, че отдадох целия си живот на армията. Има ли нещо по-жалко от престарял боец? Но такъв е изборът ми и през годините се нагледах на какво ли не... Да говорим по същество! – Той й описа набързо мрачното им положение. – Губим войната. Всъщност вече я загубихме. От петте ни армии само моята, Първа, не е разложена отвътре от гашадите. Не ми достигат хора, за да браня успешно града.

– И аз какво мога да направя, маршал Ванхе?

Той преглътна тежко, поддал се на смущението. Наистина бе изплашен.

– Мейгрейт...

– Е? – неспокойно го подкани тя. – Какво искаш?

– Не мога да се опълча на Тилан. И аз, и той, и войниците ми знаем това. Опитам ли се, бойните ми отряди ще бъдат изтребени, а Туркад – прегазен! Ще поемеш ли командването, докато Игър се завърне... ако някога го видим отново?

Мейгрейт се стъписа.

– Що за шега?!

– Не се шегувам – съдържано я увери маршалът.

– Нищо не разбирам нито от командване, нито от армии.

– Не говоря за войната. Нуждаем се от силен водач, за да договорим капитулацията си.

Изведнъж и тя се уплаши. *Капитулация!*

– Това не е по силите нито на мен, нито на моите офицери – продължи Ванхе. – Ако армията на Тилан нахлуе в града, ще се пролее много кръв. Ти си умна, умееш да мислиш. Имаш и сила, а ти и Игър...

„Само не подхвърляй някоя грозна войнишка думичка, иначе край на този разговор“ – помисли си Мейгрейт.

– ...сте партньори, равни – довърши маршалът.

– Но аз не знам как да командвам войски, стряска ме самата мисъл да налагам волята си.

– Имам си шпиони и съветници в изобилие. Необходим ми е човек, в когото да виждат предводител.

– А-а, нужна ти е кукла на конци – нерадостно промълви тя.

И този мъж се държеше с нея като Фейеламор.

– Мейгрейт, в безизходица съм. Градът ще бъде превзет след броедни дни.

– И как аз да направя нещо, на което ти не си способен?

– Тилан е чародей с немалка мощ, но и ти си такава. Аз съм войник, нищо повече. Не мога да се меря с него, а ти можеш. Накарай го да реши, че още сме силни, и изтръгни от него по-приемливи условия за капитулацията ни.

– Не мога... – отпаднало възрази Мейгрейт.

– Ти направи Игър безпомощен за много часове във Физ Горго. Никой друг не го е постигал. – Ванхе хвана ръката ѝ. – Умолявам те. Ще се заемеш ли?

Мейгрейт се засмя нервно и взе чайничето, но то беше празно. Щастлива, че има повод да излезе за малко, тя отиде припряно в кухнята, за да налее вряла вода. Открай време се съмняваше в способностите си, бе пораснала с мисълта, че ценността ѝ е нищожна и каквото подхване, го прави калпаво. Фейеламор никога не беше доволна от нея. И сега Мейгрейт недоумяваше защо ѝ правят такова предложение.

Върна се в стаята – маршалът още чакаше. Осъзна, че се бе изсмяла на думите му. Дали не го бе оскърбила? Все не успяваше да разбере как да се държи, нито да вникне в обноските на околните. Погледът му я притесни.

– Не исках да... – Той прекъсна извинението ѝ, като завъртя глава. Тя опита отново: – Не мога да се справя дори със себе си. Как е възможно да искаш подобно нещо от мен?

– Ти не се стремиш към власт – отбеляза Ванхе. – А това е чудесно начало. – Зае се да повтаря доводите си: – Нуждаем се от сила... а ти я имаш! Нуждаем се от хитроумие... и то не ти липсва. И как избяга от онази тъпа гашади... Цялата ми армия се отнася със страхопочитание към тебе.

Мейгрейт се боеше и от желанието да се пристраши, и от опасността да се провали.

– Тъкмо *от мен* ли се нуждаеш? – смънка тя.

– *Само ти* ще успееш – натърти маршалът. – Не се ли осмелиш, империята на Игър ще рухне. Разгромът вече е в ход въпреки всичко, което правим. Нима ще го допуснеш?

– Не ме интересуват никакви империи – тихо отсече Мейгрейт.

– Ами хората? Започнат ли сражения в самия град, ще има касапница, каквато в Туркад не са виждали от хилядолетие. Това ли искаш?

– Не – почти беззвучно призна Мейгрейт. – Но аз съм непълноценна и неспособна.

– Не съм казвал, че си всичко, на което се надяваме – с груба прямота отвърна Ванхе. – Очевидно е! Но нищо по-добро нямаме. – Найсетне откри как да я убеди. – Нима не съзираш дълга си? Щом се обвърза с Игър, трябва да приемеш и задълженията, произтичащи от това. Няма ли да ги изпълниш?

Дълг! Мейгрейт почти не чу останалото. Колко пъти ѝ бяха натрапвали тази дума. Самото ѝ произнасяне я караше да се откаже от всякакви съмнения и въпроси. *Защо* беше неин дълг да служи на Фейеламор, да ѝ се подчинява? Нямахме представа. Само знаеше, че е така. Когато се сближи с Игър, погази дълга си към Фейеламор. Но ето че ѝ натрапваха нов. Какъв безрадостен ден...

– Ще изпълня дълга си – промълви Мейгрейт. – Какво трябва да правя?

Мейгрейт седеше в челото на дългата маса за преговори и стомахът ѝ се свиваше от очакването на първото изпитание. Тилан дойде в Туркад да преговаря, но не и да се пазари. Надмощието му беше непреодолимо.

Ванхе се бе настанил вдясно от нея, другите старши офицери – отляво. Тук се бяха събрали и остатъците от Съвета и Събранието. Жалка пасмина. Минутите се изнизваха. Тилан закъсняваше.

– Бинди – обърна се маршалът към малкия вестносец, – изтичай до

края на улицата и огледай за Тилан. И си дръж очите отворени за подли номера.

Бинди грейна и изхвърча навън.

– На момчето му харесва да е от полза – изсумтя Ванхе. – От него ще излезе добър войник. Мейгрейт, не забравяй какво ти казах. Трябва да си изиграеш ролята добре. Събери волята си в едно, за да се покажеш властна и уверена.

– Никога не съм имала власт. Не знам как да я наложа.

– Опитай се! Не бива да приличаш на марионетка.

– Но аз съм си марионетка... рупор за твоите заповеди.

Маршалът се престори, че не я е чул.

– Научи се да господстваш или поне се преструвай. Никой от войниците ми няма нито дисциплината, нито дарбите за онова, което те видях да правиш вчера. Смятай тази роля за петдесетата си загадка, чието решение трябва да откриеш. Слушай, питай, мисли и решавай! А когато решиш, *повярвай*, че си права. Нека волята пламти у тебе като огън. *Налагай* волята си!

Тя седеше с царствен вид. Имаше на какво да разчита – своята позрителна, макар и студена красота, привичното строго изражение и на славата си, която се разнасяше. Малцина я познаваха, затова пък за нея имаше безброй слухове още от първата ѝ поява на Големия събор и последвалите месеци като партньорка на Игър. Според мълвата тя притежаваше страховито могъщество.

Офицерите на Ванхе бяха намусени, уплашени, един дори на ръба на неподчинението. Но докажеше ли Мейгрейт силата си пред тях, щяха да я следват. Събранието, уж управляващо града, открай време си беше куха фасада. Същото важеше и за Съвета, с изключение на престарялата зейнка Хения, която се бе отлъчила от избягалата при нападението над Туркад групичка на Мендарк.

– Тилан е находчив, дързък, неустрашим, нападателен – говореше Ванхе. – Всеизвестно е, че не пропуска сгоден случай. За нищичко не му вярвай, ако ще и да сме сключили примирие. Ако подозираше колко сме слаби, нямаше да стъпи тук. Можем само да се надяваме на някакви малки отстъпки при капитулацията.

– Все още не ми е ясно точно какво се иска от мен.

– Придай си уверено изражение, а при преговорите се допитвай до съветниците си и давай съгласието си неохотно. Все още има шанс да останем живи и да спасим от опустошение Туркад. Ех, този Бинди... защо се мотае толкова?

В този миг се отвори обкованата с желязо двукрила врата. Влезе знаменосец, вдигнал високо синьото знаме на примирието. Прекоси залата с тежки стъпки и натика дръжката на знамето в гнездото до ръба на масата. Парчето плат провисна, сякаш засрамено.

– Всички да станат, влиза господарят Тилан! – гръмогласно заповяда знаменосецът.

На прага стоеше висок, червендалест, покрит с белези мъж – чакаше всички да обърнат глави към него. Отметна пелерината си и се отправя към определеното му кресло. Зад него вървеше по-дребен човек, който сякаш се плъзгаше на колелца. Носеше великолепни дрехи, късата му черна коса лъщеше, дългите му мустаци бяха намазани с восък и за-сукани в краищата.

– Този е Беренет – прошепна Ванхе на ухото й. – Преди е бил помощник на Мендарк, който дори го подготвял за свой заместник, но се спречкали при бягството на Мендарк от Туркад. Не го пренебрегвай – по-умен е от Тилан, а едва ли му отстъпва по лукавство.

Беренет седна вдясно от Тилан, който се изправи и приглади робата на чародей, с която се бе накиприл. А Хения се въртеше тромаво на креслото си и очите й шареха между противниците. Мейгрейт се бе наслушала за тази извънредно надарена жена, на чиято подкрепа човек можеше да разчита само тогава, когато изобщо не му е необходима.

– Всички да ме чуят! – избумтя гласът на Тилан. Охотно се зальгваше, че е умел оратор, макар да му липсваше изтънченост. – Говоря като Магистър, упълномощен от Съвета и Събранието. Стария глупак Мендарк го няма, онзи нагъл узурпатор също избяга в ужас от гашадите, които пусна на воля, но не можа да подчини. Сега има само една власт – *моята!*

Тръгна покрай масата, като се взираше в очите на всекиго. Мейгрейт се изуми от арогантността му. Преди броени месеци войниците му бяха падали като житни класове пред настъпващата армия на Игър. Е, да – Игър вече не беше тук.

– Ванхе – ревна Тилан пред лицето на маршала, – твоите войски са долна сбирщина! Предай ми града, и ще ви пощадя. Никой от нас не иска тази война.

Той пак закричи покрай седящите. „Ама че нагъл лъжец“ – рече си Мейгрейт.

– Дали е искрен? – все пак попита шепнешком, без да поглежда маршала.

– Съмнявам се! Взема само пленници, за които може да получи

богат откуп.

Косъмчетата по тила ѝ настръхнаха. Щом не би запазил живота на обикновения войник, какъв шанс имаха те?

– Тилан, ние не сме останали без водач – сопна се Ванхе с цялата твърдост, на която беше способен. – Игър определи Мейгрейт за своя заместничка, преди да... замине. Очакваме го скоро. А дотогава изпълняваме нейните заповеди.

Тилан бе изненадан. Изглежда преценяващо Мейгрейт, после резкият му кикот отекна в залата. Тя потръпна. Обяснението беше зле скалъпено – защо не бе поела властта преди седмици, когато започнаха битките?

– Не се бояхме от Игър и когато беше на върха на могъществото си – похвали се Тилан. – Тогава защо да слушаме приказките на някаква блудница, която той зарязва при бягството си? Престанеш ли да ѝ дърпаш конците, Ванхе, ще си проличи що за парцалена кукла е тя.

Ако бе опитал да я обезсърчи по друг начин, Мейгрейт може би щеше да се поддаде, но обидите нямаше да свършат работа. През целия си живот бе чувала от Фейеламор далеч по-нетърпими оскърбления.

– Е, какъв е вашият отговор? – кресна Тилан и измъкна със съсък меча си от ножницата. Никой не продума. – Ако ви дам пример за назидание, ще ви помогна ли да си напънете малко мозъците?

Ванхе трескаво шаваше с пръсти към Мейгрейт, тя обаче не знаеше как да постъпи. Възможно ли беше да преговаря с подобно чудовище? Докато се колебаеше мъчително, Бинди нахълта в залата.

– Маршале! – развика се момчето, шумгна се между стражниците и се опита да стигне до Ванхе. – Коварство! Враговете са...

Тилан му препречи пътя. Мейгрейт се надигна припряно, но беше прекалено далеч от тях.

– Бинди! – изпищя тя. – Излез навън!

Малкият вестоносец се смръзна, отметнал глава да погледне мъжа пред себе си и понечи да повтори:

– Враговете...

Тилан се приближи още към момчето и то се разтрепери, но бе така паникьосано, че не успя да избяга. Тилан най-спокойно го промуши с меча си и с нечута въздишка Бинди се свлече на пода.

Убиецът се обърна към присъстващите в залата и изкрещя:

– Е?

Мейгрейт притича и прегърна момчето, което страдаше ужасно. Не плачеше, но лицето му бе сгърчено от мъка.

– Горката ми майка...

– Ще се погрижа за нея – обеща Мейгрейт.

Бинди й се усмихна и умря.

Тя отпусна присвитото му телце на пода. Какви надежди бе имал, а колко малко беше нужно, за да загуби живота си. Очите й се напълниха със сълзи. Тя не се опита да ги скрие. У нея се разгаряше пожар, който подхрани яростта й.

Не й беше леко да възприеме Тилан просто като поредния проблем за решаване, но успя. В края на краищата, откакто се помнеше, Фейеламор я бе учила на дисциплина. Човекът пред нея беше касапин. Предадяха ли му се, щеше да ги изколи хладнокръвно, както бе постъпил с този малък нещастник. Нямаше друг избор, освен да го смачка още тук, незабавно.

Овладея се и потиснатият бяс направи хубостта й вледеняваща.

– Това момче ми беше приятел – тихо изрече тя. – Тилан, арестувам те за убийство. Предай ми символите на ранга си. Ще бъдеш съден справедливо.

– Убийство?! – изуми се той. – По време на война няма убийства!

– Предай оръжието си.

– Отхвърляш предложението ми за мир? – ухили се мрачно Тилан и вдигна нагоре окървавения меч. – Тогава ще воювам с вас, *докато кръвта не залее улиците!*

– Ти можеш да воюваш само с деца! – изплющя гласът на Мейгрейт.

В залата се надигна гълчава.

– Мейгрейт! – изсъска Ванхе. – Какви ги вършиш?!

– Върша това, за което ме доведе тук – озъби се тя. – Момчето умря. Подкрепи ме, иначе неговата участ ще сполети всички ни!

Тилан свирна с уста. Двойните врати се отвориха с трясък. Нахълтаха двайсетина мъже, които още на прага захвърляха опърпаните си наметала. По униформите им личеше, че са бойци от елитните части на Тилан.

– Измама! – ревна Ванхе и скочи на крака.

Но бе твърде късно. Гвардейците вече разоръжаваха поставената от него стража.

– Как смееш да погаваш синия флаг?!

– Убеди ли се? – тъжно промълви Мейгрейт. – Бинди искаше да ни предупреди. Тилан изобщо не е имал намерение да преговаря.

На маршала дори не му хрумваше, че тя би могла да направи нещо. Хения се понадигна, сякаш се колебаеше на чия страна да застане, но

после седна отново. Всички в залата се взираха във вражеските войници и в трупа на вестносеца. Като че ли в пръските кръв около него прочи- таха съдбата си.

3.

Сблъсък на умове

Неистов гняв бушуваше у Мейгрейт, задушаваше я ярост заради смъртта на Бинди, свит в краката ѝ, заради всички невинни, които щяха да станат жертва на болните амбиции на Тилан. Трябваше да стъпче то- ва чудовище, дори и с цената на живота си. Но как? Нямахше дори нож, а той бе вкарал двадесет свои войници в залата.

Докато умуваше, в залата влязоха и половин дузина от старшите му офицери, за да се насладят на победата. Значи се налагаше да се отърве някак и от тях.

Бойците на Тилан вече отнемаха оръжието на седящите около маса- та. Изведнъж тя осъзна, че само Ванхе пречи на врага да стигне до нея. Всичките му замисли бяха рухнали, той извади меча си, готов да загине.

Пръстите на Мейгрейт се впиха в рамото му.

– Отстъпи назад! – тонът ѝ не допускаше неподчинение.

– Мой дълг е да браня командира си – възрази маршалът. – Няма да се крия зад гърба ти.

След миг обаче войниците го обезоръжиха.

– Хванете я! – изръмжа Тилан.

Мейгрейт си придаде най-нагло изражение.

– Предизвиквам те, Тилан. Ще ти стигне ли храбростта? Ще си пре- мериш ли силите с една *крехка* жена, или твоите псета вършат всичко вместо тебе?

Лицето му поаленя. Озърна се крадешком към чакащите наоколо офицери. Не смееше да се изложи така пред очите им.

Без да продума, той се хвърли към нея. В светлината на фенерите острието на меча му очерта блестяща дъга. Мейгрейт протегна тънката си ръка към него и разпери пръсти в презрителен жест, който изглежда- ше някак неуместен за елегантна дама като нея. Но изведнъж краката на противника ѝ се оплетоха и той се стовари по лице на пода.

Възцари се тишина, после някой прихна и повечето хора в залата се разсмяха. Бойците на Тилан бяха сковани от гняв, макар че двама от офицерите му се подхилваха. Те го мразеха! Подчиняваха му се само

защото беше по-силен от останалите.

Тилан побърза да се изправи. Устата му беше изцапана с кръв, при всяко издишване от едната му ноздра изскачаха червени мехурчета. Поколеба се. Обърквашото заклинание на Мейгрейт беше толкова недоловимо, че той още не беше сигурен дали тя му бе показала силата си, или се бе препънал случайно. Но не можеше да си позволи да отстъпи. Грабна меча си от пода и се опита да я промуши, но този път си послужи и с Тайното изкуство, за да я отслаби и да и вдъхне страх.

Макар и не особено изкусна, магията му бе мощна. Силата ѝ разтърси Мейгрейт, но не пося страх в душата ѝ. Яростта ѝ надделя, а и бе изтърпяла часове наред много по-страшна атака от Игър във Физ Горго. Тя отвърна с небрежно присвиване на другата китка и Тилан се просна повторно. Той отново се зачуди какво го бе сполетяло – дори не знаеше дали тя притежава такава сила, камо ли колко се е усъвършенствала.

Беренет му извика нещо на непознат за Мейгрейт език. Тилан отстъпи на безопасно разстояние и изрече словата на друго заклинание. Нападна нейната увереност, която всъщност винаги ѝ бе липсвала.

Мейгрейт се вцепени нерешително. Тилан беше велик предводител и чародей, надделял над самия Мендарк. В сравнение с него тя беше нищожество. Немислимо беше да го победи. Цялата зала се смълча. Усещаше погледите им, знаеше, че виждат колко незначителна и слаба е. Надеждата се изцеждаше от душата ѝ капка по капка.

А Тилан си бе научил урока. Стоеше с вдигнат меч и я дебнеше. Стичащата се по дръжката кръв петнеше ръката му. Кръвта на Бинди! Изведнъж гневът ѝ се разпали отново и тя се изсмя в лицето му. Тилан се наежи и Мейгрейт в миг прозря колко е уязвим. Не му достигаше търпение, затова трябваше да го подлуди така, че да го лиши от самообладание.

– Ти си убиец, лъжец и мошеник – започна тя. – Жалките ти опити в Изкуството нямаше да ме смутят и в моето детство.

Подсилваше всяка дума със собствените си умения. Обърна се към офицерите му.

– Знаете ли как Мендарк го е унижил в пристанищния град? И как е побягнал като паленце?

Успя да го вбеси.

– Ти ще умреш като паленце! – кресна той и се нахвърли.

Остана неподвижна още миг, после тялото ѝ сякаш трепна и тя се озова встрани от него. Тилан залитна покрай нея, върхът на меча му откърти дълга треска от масата, а Мейгрейт го цапардоса

пренебрежително по гърба.

Този път се чу смехът не само на един от офицерите му.

Дори най-тъпите му войници започваха да схващат, че нещо не е наред. Тилан налетя отново, но бе изчерпал силата си. Мейгрейт го отблъсна с лекота, само с присвиване на устните. Той стоеше задъхан пред нея, страхът го обземаше.

Тя се усмихна насила и пристъпи към Тилан, който се отърси от замайването и отскочи назад с вик:

– Убийте я! Убийте я със стрели!

Единият от двамата войници до вратата опъна късия си лък. Алениндиговите очи на Мейгрейт се вторачиха в неговите и стрелата литна към тавана. Другият – нисък хубавец с къдрава кестенява коса, пусна лъка си на пода и го настъпи. Тилан не постигна каквото искаше, но успя да отвлече вниманието ѝ. В лявата му ръка се появи нож и той го метна към гърлото ѝ.

Мейгрейт се изви, но бързината не я спаси напълно. Острието потъна в рамото ѝ, върхът опря в кост. Болката прониза цялото ѝ тяло, секна дъха ѝ. Тя изгуби концентрация.

Тилан замахна да я изкорми с меча. Мейгрейт се метна наляво. Дългото острие се плъзна по хълбока ѝ. Противникът ѝ се блъсна в нея с цялата си тежест и я запрати по гръб на пода. Засмян до ушите, той стисна дръжката на оръжието си с две ръце, за да я прикове.

Тялото ѝ сякаш виеше от болка, лявата ѝ ръка беше безполезна. Но нали за това бяха изтощителните упражнения, в които упорстваше от толкова години? Разполагаше и с обученото си съзнание, контролираше всички останали мускули. Шепотът ѝ се прокрадна в главата на Тилан: „Не бързай с удара. Тя е лукава. Първо се увери, че е безпомощна.“ Коленете ѝ се опряха в корема. „Хайде, враг мой, по-наблизо...“

Мечът се забави с частица от секундата. Мейгрейт се търкулна назад, опря рамене в пода и когато Тилан се надвеси да я довърши, петите ѝ се забиха светкавично между краката му и нещо изхрущя. Тилан се стовари с такъв вой, че ушите ѝ звъннаха.

Мейгрейт се оттласна от пода. Раненото рамо беше същинско изтезание, но волята ѝ надделя. Тя отново се усмихна, без да издава болката си, и тръгна към Тилан. Яростта така умножаваше силата ѝ, че той се отчая. Вече не се съмняваше, че тя може да го смаже.

Присвиваше се, притиснал с ръце натъртените си слабини.

– Беренет! – изхриптя той.

В ума на Мейгрейт се мярна предупреждението на Ванхе и тя

забеляза, че любителят на труфилата не е в креслото си. Но къде ли беше?

Беренет се провря под масата зад нея и опря нож в шията ѝ. Мейгрейт се задави. Въпреки всичко се бе провалила и Туркад бе обречен.

– Да я довърша ли? – обля я ароматът, с който Беренет бе освежил дъха си.

– Дръж я – изграчи Тилан. Озърна се към офицерите си и срещна откровения присмех в погледите им. – Трябва да я погубя със собствения си нож.

Олюля се, но стана, провлачи крака към Мейгрейт и се смръзна.

Нещо хрянна като сатърче на месар. Ножът излетя от ръката на Беренет и кръв полепна по шията на Мейгрейт. Беренет се опули към ръката си. Палеца му го нямаше. Стрела, долетяла незнайно откъде, го бе отсякла като бръснач. Не можеше да проумее как е бил осакатен.

Тя също нямаше време да се чуди кой ѝ бе помогнал и защо. Взря се в очите на Тилан и му прошепна:

– Вземи си ножа.

Той се сгърчи от злоба, но нямаше изход. Ръката му посегна и с конвулсивно движение издърпа ножа от рамото ѝ, разкъсвайки още плътта. Кръв обагри ръкава на розовата ѝ блуза чак до маншета. Друга струя се стичаше по ребрата ѝ. Ножът се тресеше в ръката му. Зад гърба ѝ Ванхе ахна, убеден, че обезумелият Тилан ще пререже гърлото ѝ. За миг и на Мейгрейт ѝ се стори, че той може да разкъса наложените му невидими окови, затова го притисна още по-неумолимо. Ръката се отпусна и ножът издрънча.

Тя бе силно пребледняла, но трябваше да стигне докрай. С окървавени пръсти откъсна медалите и извезания знак на пълководец от гърдите му и ги стъпка. От мъка и унижение лицето му пребледня като нейното.

– Вдигни меча си и го счупи. И ми се предай – на колене.

Гласът ѝ бе дрезгав от напрежение. Дори сега Тилан още се бореше, но внезапно се прекърши. Затътри се към падналия меч замахна с все сила и го удари странично в близката колона. Острието се счупи при дръжката. Щом Мейгрейт го подкани с жест, Тилан опря коляно в пода и ѝ поднесе парчетата. Държеше ги като щит над главата си от страх, че тя отново ще го поразии. За него това беше неопикуемо мъчение. Успееше ли пак да се издигне, щеше да бъде най-страшният ѝ враг. Тя не намираше никакво удоволствие в победата, искаше само всичко да приключи по-скоро.

Огледа залата. Презрението, изписано по лицата на неговите офицери, беше очевидно.

– Кой от вас ще се осмели да заеме неговото място?

Никой не отвори уста. Колкото и високи чинове да имаха, те си оставаха обикновени войници и никому не би хрумнало да се изправи срещу нея в този сблъсък на улове.

– Върви си! – рече тя спокойно на Тилан. – И никога не се завръщай в Туркад, за да не се простиш с живота си.

Той изкуцука през зейналата врата. Встречените офицери и гвардейци понечиха да тръгнат след него, но гласът ѝ изкънтя в каменната зала:

– Хвърлете оръжията си! Войната свърши. Тилан е прогонен, не е вече предводител, нито Магистър. Който иска да му служи, ще бъде обявен извън закона. Закълнете се да служите на мен, а ако предпочитате да останете с него, ще си тръгнете без оръжие.

Повечето коленичиха и се заклеха – някои с желание и почит, други от страх или в търсене на нова изгода. Но двама захвърлиха оръжията си и невъзмутимо излязоха от залата. С тях си тръгна и останалият без палец Беренет. Мейгрейт изстискваше всичко от волята си, за да се задържи на крака, макар това вече да нямаше значение. Направи каквото трябваше. Дори да паднеше в несвяст, никой не би я упрекнал.

– Ела насам – нареди тя на къдравия стрелец, който я бе спасил. – Кой си ти и защо предаде своя командир?

– Аз съм Торгстед – представи ѝ се мъжът с блага усмивка. – Изпълнявам тайна задача. И никога не съм се клел във вяност на Тилан.

– А ще се закълнеш ли на мен, Торгстед?

Тя изохка от болка и той притича да я хване.

– Бих искал, но не мога, госпожо – аз съм от хората на Мендарк.

– Тогава продължавай да правиш каквото ти е заповядал. Макар да сме в раздор с него, давам ти закрилата си, докато той се върне.

Торгстед се поклонил и излезе, Мейгрейт бавно се върна на мястото си в челото на масата. Ванхе не се опита да ѝ помогне. Зейнката Хения, която бе подскачала нагоре-надолу като на пружина по време на битката, пак се гърбеше в креслото си. И останалите в залата още не можеха да се опомнят след невъобразимия обрат.

– Май твоята марионетка може да ходи и сама – подхвърли Мейгрейт на маршала.

Той се изпъна пред нея.

– Офицерите заклеват ли се във вяност? – изрева той на залата. –

Съветът дава ли подкрепата си? Събранието подчинява ли се?

Всички се изправиха и извикаха: „Мейгрейт!“.

– Ще проведем избор на Магистър. Аз предлагам Мейгрейт. Някой ще възрази ли?

Тя завъртя глава.

– Недей да ме предлагаш. Постът е зает, каквито и да бяха претенциите на Тилан. Тази чест все още се пада на Мендарк и единствено смъртта може да му я отнеме. Е, Съветът съгласен ли е с това? Хения, какво ще кажеш? Ще ми обещаеш ли своята преданост, *сега, когато изходът е ясен?*

Хения се подчини, макар и да личеше колко противна ѝ е принудата. Смутните времена бяха разнебитили духа ѝ. Неспособността ѝ да заеме нечия страна беше като болест, а неспирните промени я подлудяваха.

Всички дадоха съгласието си, подписаха документите и разпратиха копия от тях за всеобщо оповестяване.

– Не предлагайте и да оглавя Събранието – предупреди ги Мейгрейт. – Не се стремя към никаква власт, но ще заема поста на Игър, докато се върне... или се случи нещо друго.

Изпратиха я с овации, когато Ванхе повика почетна стража и я съпроводи до покоите ѝ. Той лично се погрижи за раните ѝ, а неговите слугини я изкъпаха и облякоха. И тогава Мейгрейт се тръшна в леглото, простила се с мимолетната увереност. Да беше измислила нещо по-добро... и по-навреме.

– Защо не успях да спася Бинди?...

– Той умря като доблестен малък войник – отвърна Ванхе. – Така му било писано.

– Що за времена са нашите, щом и децата трябва да бъдат войници? – изфуча тя, но знаеше, че маршалът не би я разбрал.

Ванхе се опияняваше от радостта си. Техният ход на отчаянието бе донесъл успех отвъд всякакви надежди. И в момента хората му разнасяха вестта из града, а куриери препусаха към всички краища на империята.

– Нищо повече не би могла да сториш, освен да ни отървеш веднъж завинаги от Тилан. Той ще си остане наш враг, защото не му е по нрава да служи, стреми се само да е на върха, ако ще и да е жалък некадърник.

Маршалът тръгна към вратата.

– Ванхе, ще отидеш ли при майката на Бинди? – извика припряно тя подире му.

- И това е мой дълг, макар и печален.
- Осигури й някаква пенсия или й намерете работа.
- Разбира се. Няма да я изоставим.

Мейгрейт затвори очи. Прилошаваше й, както след всяка злоупотреба с нейните дарби. А този път щеше да е по-зле от всякога.

Два дни се мятеше в леглото и бълнуваше, жертва на побърквачи кошмари и чести пристъпи на призляване. Но сутринта на третия ден тя се събуди възстановена, макар и още слаба. Раната в рамото й смъдеше силно. Не бе спала толкова дълго, откакто Фейеламор я измъкна от Физ Горго.

Ванхе дойде, щом научи, че е в съзнание.

– Беше великолепна! – Усмивката почти разделяше лицето му на две. – Моля те да ме извиниш, че се съмнявах в тебе. Историята се разчу тутакси из целия град и вече имаш един милион приятели, ако ще да си *санджия* – чужденка. Тук никой не харесваше Тилан освен безсъвестните наемници и използвачи.

Мейгрейт се усмихна отпаднало.

– Значи си свърших работата.

– Тепърва започваш! Моята армия ти е вярна безогледно, Четвърта армия също ще ти се закъльне във вярност утре, ако имаш сили да излезеш пред строя им. Войските на Тилан вече се разбягват, няма да ни тормозят. Но извън Туркад едва ли нещо се е променило, а няма да е чудно, ако гашадите ни се нахвърлят още по-свирепо, за да те отстранят, преди мнозина да са се събрали под твоите знамена.

– Те не искат да ме отстранят – поправи го Мейгрейт. – Опитват се да ме замъкнат в Шазмак, за да поправят предишната си несполука.

– Трудничко ще им бъде да пробият през моята стража! – закани се Ванхе и разгъна донесената карта. – Мейгрейт, време е да помислим за империята. Каквито и чудеса да ти приписват слуховете, за другите земи в Ягадор ти си оставаш далечен лъч надежда. В Банадор се вършат големи жестокости.

– Горката Каран – изрече Мейгрейт. – Толкова обичаше родния си край. Често се питам каква е частта ѝ. Е, ти ми даде власт и аз ще се възползвам. Нека из Банадор се разчуе, че Каран Фърн е моя близка приятелка и ако е необходимо, ще поведе армия, за да освободя нейната страна.

Маршалът изглеждаше стъписан.

– Аха... интересна стратегия. – Гласът му охладня. – Естествено подобни военни кампании изискват внимателно обмисляне, не моментни прищевки.

„Напомня ми да си знам мястото – помисли Мейгрейт. – Все пак ще бъда кукла на конци.“

Нямаше сили да се противопостави и се отпусна на възглавниците.

– Друго иска ли се от мен? – прошепна тя.

– Засега само да почиваш, да трупаш сили, да учиш изкуството на предводителя и да изслушваш нашите шпиони и съветници. Предстои ни упорит труд: да отблъснем гашадите, да разобличим лъжите им, да премахнем техните шпиони между нас и да внедрим повече свои шпиони. Всичко това го умеем. Не знаем обаче следващия им ход. Какви са замислите им? Как да им се противопоставим? Тези главоблъсканици се падат на тебе.

– Ами Тилан?

– Той избяга с шепа привърженици. И с онзи с отрязания палец. Тилан преживя голям позор, но умее да убеждава. Жалко, че го пощади.

„Нищо, направено от мен, не е достатъчно добро – отбеляза безмълвно Мейгрейт. – Същото както докато бях с Фейеламор.“

– Смъртта е твой занаят, не мой – остро отвърна тя.

– Така е и съм усърден в него. И ти трябва много да поработиш, ако ще водим война в Банадор или другаде.

Мейгрейт не отвърна. И на война би тръгнала, ако се наложеше, но имаше ли нещо по-плашещо от убеждението, че животът на стотици, дори хиляди ще зависи от капризите на нейния ум? И всяка грешка ще се заплаща с гибел. Нямаше сили дори да мисли за това.

4.

Безпределната бездна

Прекрасен пролетен ден в Катаза, острова-планина, който някога бе господствал над Перионско море. Кандор бе превърнал морето в свой заден двор и беше властвал над околните земи със сила и чрез търговията. Но тази скъпоценност, морето, бе пресъхнала отдавна, от нея бе останала безмерна пропаст, осеяна с хълмове и плочи от сол, с назъбени късове изстинала лава и врящи серни гейзери. Сухото море. Около него земите пустееха. Империята на Кандор се превърна в прах. Неговата несравнима крепост се бе обезлюдила за цяло хилядолетие, но

смайващите кули, съградени от сплетени каменни спирали и облицовани с бели и лазурни плочи, се извисяваха същите, както някога. Сухото море беше най-бдителният им пазач.

Оранжевите лъчи на слънцето струяха през откритите прозорци и превръщаха всяка пращинка в искрица чисто злато. Приятен ветрец подмяташе пращинките в игрив танц на безгрижно блаженство. Но хората в най-високо разположената зала на Голямата кула нямаха сили да им се радват. Стълкновението с Рулке ги бе съсипало, въпреки привидната ми победа. Избликът на възторг от съвместния им отпор и надмощието се бе изпарил. Предсказанието на Рулке и наглата самоувереност, с която им бе избягал, ги лиши дори от помен на въодушевление.

А и крайното отчаяние, с което прибягнаха до всичко достъпно им в Тайното изкуство, започваше да иска своята разплата. Само у Шанд мъждукаше следа от жизненост, но и на него му идеше да се хвърли през прозореца. „Рулке е на свобода!“ Каква полза да се напъват отсега нататък?

Каран и Лиан бяха изчезнали незнайно накъде през портала, който пък мъртвееше, по-инертен и от каменен отломък. Единствен Тенсор можеше да го възстанови, но сега доблестният ааким лежеше сгърчен и смазан на носилката. Очите му бяха като цепки в подутото лице и зяпаха немигащо в тавана. От време на време гърч раздрусваше тялото му.

„И пак не защитих Каран“ – упрекуваше се Шанд. Огледа другите, пръснати из залата. Твърде зле бяха пострадали. Значи му предстоеше много работа. Може би така щеше да се залиса и да пропъди за малко отчаянието.

Игър се бе проснал на пода, дълъг като върлина. Черни кичури лепнеха по лицето му. Бе облян в пот, гърдите му свиреха от усилието да поемат повече въздух.

– Селиал се нуждае повече от помощта ти – изгъгна той, шом Шанд хвана ръката му.

Тя се присвиваше на стъпалата пред натрошената врата и сякаш искаше да се отърве от живота, в който не бе постигнала нищо достойно. Шанд понечи да я вдигне, тя обаче изстена жално, сви се на кълбо в нишата и обгърна с ръце главата си. Духът ѝ бе сломен – не бе събрала смелост да се опълчи навреме на Тенсор и сега навсякъде виждаше последствията от това. Едва ли щеше да се опомни някога.

Шанд припряно се премести при следващия пострадал, за да приключи по-скоро тук. Хиляда стъпала по-надолу лежаха Малиен и Талия. Какви ли мъки търпяха?

Огромният чернокож воин Осейон наглед беше невредим. Не владееше магии и не бе опустошен от участие в битката на чародеите, но май беше зашеметен и не желаше друго освен дълъг сън.

Шанд се наведе над Мендарк. Магистърът го отблъсна и се изправи без помощта му. И той страдаше като останалите, но се владееше толкова добре, че Шанд трудно долови болката му. Магистърът не бе загубил волята си.

– *Селиал!* – прогърмя гласът му. – Доведи лечителите си, погрижете се за Тенсор. Другите да си събират багажа! Подгответе се да тръгнем утре сутринта. Осейон, ти се заеми с нашето снаряжение. – После добави с по-мек тон: – Игър, ставай. Необходим си ни!

Игър трепна силно. Провалът беше оглозгал самочувствието му и отново го бе обладал неизразимият с думи ужас, че Рулке ще се завърне, по-силен от всякога, и ще покори повторно съзнанието му. Игър би сторил какво ли не, за да се отърве от тази участ. Той се надигна немощно като старец, потресен и сякаш смален. Липсваха част от спомените му – от влизането му в портала до мига, когато Мендарк бе проникнал в ума му и направи... *нещо*.

– Какво става с мен?

Напразно тръскаше глава в опит да избистри мислите си.

– Когато Рулке е завладял съзнанието ти преди векове, сигурно е оставил отпечатък, подобен на гноясващ цирей, за да те отслаби и да ти внуши страх.

– Спохождаха ме страшни кошмари – призна Игър, все още разтреперен.

– Свършено е с тях – успокои го Мендарк. – Заличих отпечатъка.

Игър го зяпна озадачен.

Шанд пък ги наблюдаваше отстрани и се чудеше. Струваше му се, че двамата са разменили ролите си. Игър тънеше в малодушие, а Мендарк ликуваше. Схватката с Рулке явно го бе прочистила от всички съмнения в собствената му мощ, породени от неуспехите през последната година.

Шанд обаче се бореше с прекалено силна умора, за да се тревожи за това. А и с никаква работа не можеше да прогони тягостните си угризения спрямо Каран.

– Ще ида да видя Малиен и Талия – промърмори той.

И други тръгнаха с него. Няколко етажа по-долу срещнаха Талия с широка превръзка на челото. Мургавата ѝ кожа беше като избелена.

– Какво се случи? – попита ги.

– Когато аакимите взривиха вратата, парче от нея те просна на пода.

– Не, горе.

Шанд ѝ обясни набързо.

– Как е Малиен?

– Доста зле, но ме смайва с бодрия си дух.

Слизаха още дълго до порутената зала, превърната от Тенсор в работилница. Помещението имаше странната форма на детелина с девет листа, с огнище в дъното на всяка ниша. Сега вместо едно от огнищата се виждаше отвор на шахта, спускаща се в мрака. Може би водеше чак до разлома, над който бе издигната Голямата кула. Този разлом беше сред най-забележителните средоточия на сила, подпомагаща Тайното изкуство, в цял Сантенар. Павилионът, сътворен от Тенсор – входът към неговия портал, сега представляваше купчина отломки. Сложиха носилката с Тенсор наблизко.

Шанд намери Малиен на площадката пред залата, на няколко крачки от одеялата, където я бе настанил. Щом чу стъпките му, зелените ѝ очи се отвориха. Рижата ѝ коса бе посипана с прахоляк.

– Какво те прихваща? – скастри я Шанд и напрегна изтощените си мускули, за да я изправи. – Пълзиш си насам-натам, а рамото ти е счупено. Ако някой болник, когото ти лекуваш, си позволи това...

– Исках да знам какво става.

Колкото и бледа да беше усмивката ѝ, непреклонността ѝ сгръ сърцето на Шанд.

– Не победихме, но и не сме разгромени. Рулке избяга и предполагаме, че отново е в Нощната пустош. Порталът погълна Каран и Лиан още преди това. Не знаем къде са.

Малиен се олюля в ръцете му.

– Никой ли не понечи да ги спре?

– Че кой е успял да възпре Каран, когато си е наумила нещо? Освен това... май не ни достигна храброст. Всичко свърши прекалено бързо. Аз се опитах, но не сполучих. Тенсор нападна Рулке. Опасявам се, че няма да може вече да ходи.

– Заведи ме при него! – възкликна Малиен.

Шанд я внесе в залата с помощта на Осейон и я настаниха до Тенсор. Видът му я потресе. Изпепеляващата ѝ ярост към него изчезна на мига.

– Горкият глупак – промълви тя и сложи длан на челото му. – Я се виж сега... А когато те срещнах, каквато си бях празноглава и

недорасла, не вярвах да е имало по-величав сред аакимите в цялата ни история. Уви, Тенсор, имаш гибелни недостатъци.

Той не показа с нищо, че я чува. Малиен въздъхна. Може би точно нейното съжаление го гнетеше повече от всичко.

– Шанд, а какво става със Селиал? – попита тя.

Той ѝ отвърна само с поглед.

– Значи се е пречупила?

– Боя се, че е така.

Малиен изкриви лице от болка, когато опита да се надигне.

– Шанд, помогни ми да оздравея. Сега на мен се пада да водя аакимите, за да се избавим от най-голямата заплаха след падането на Тар Гаарн.

– Ще правиш каквото искам от тебе! – Той ѝ нагласи постеля до Тенсор. – Няма да мърдаш нито днес, нито утре. – После се отдалечи, като поклащаше глава. – Умът ми не побира как ще отнесем двама ви оттук.

Сега, когато Малиен бе ранена, Аспър остана единственият лечител в групата аакими, който беше в състояние да помогне някому. Той се зае първо с Тенсор, скоро Шанд се освободи и дойде да помага. Свалиха дрехите, избърсаха го с мокри кърпи и го прегледаха. По грамадното тяло се издуваха мускули на борец, но гръдният му кош беше хлътнал от едната страна, лявата му ръка висеше безжизнено, а целият му скелет като че беше разкривен.

– Аспър, нещо ме озадачава... – промърмори Шанд, докато се занимаваше със счупените ребра.

– Какво?

Лечителят отметна падналия пред очите му кичур с окървавената си длан. Имаше красиви ръце, чиито пръсти – типично за аакимите – бяха двойно по-дълги от дланта.

– Като гледам, нито формата, нито броят на костите му са каквито трябва.

Аспър се засмя.

– Нима не знаеш, че строежът на телата ни не е точно като вашия? Ние, аакимите, сме отделна... – запъна се в търсене на дума – ...раса... племе... Не, не, ние сме отделен вид. Много близък до вашия и все пак различен.

– Знаех, но не предполагах, че разликите са толкова големи.

Щом направиха за ранените каквото можаха, Шанд отново бе връхлетян от тревогите за Каран и Лиан. Какво бе казал Рулке? „Ако знаеха къде ще ги пренесе порталът, нямаше да се напъхат с такова желание в него.“

– Къде ли са попаднали? – обади се и Малиен. – Дали Рулке ги е запратил право в Нощната пустош?

– Не знам – отвърна Мендарк, – а и това не е най-важното.

– Кое тогава е по-важно? – кресна Шанд.

Толкова се страхуваше за Каран, че му идеше да вие. Но така изобщо не би разколебал Мендарк – човек, нелишен от благост, но закоравял интригант, който и в тази беда съзираше някакви шансове за себе си.

– По-важна е целта, за която са му необходими – невъзмутимо напомни Мендарк. – Е, какво ще правим с Рулке?

– Нека първо налучкаме къде са те сега – предложи Талия, – после ще се опитаме да ги върнем.

– Не! – отсече Игър и макар че се опитваше да бъде спокоен, едно мускулче на лицето му заподскача.

– Какво ти става! – скастри го Мендарк. – Нали ти върнах свободата.

– И имам намерение да я запазя – дрезгаво изръмжа Игър. – Няма да му дам втори шанс.

– Ако знаех, че ще се превърнеш в мишле – прихна Мендарк, – не бих си направил труда да ти помагам.

– Никога няма да разбереш какво преживях... – прошепна Игър.

– Пфу! – Мендарк пак се обърна към Шанд с наглед искрена усмивка. – Как мислиш, стар мой противнико в споровете? Ами ако Каран и Лиан наистина са в онзи капан? Правилно ли е дори да го опитваме да ги измъкнем, или рискът ще е прекомерен?

– Да затворим Нощната пустош! – с неумолимо упорство изрече Игър.

– Трябва да ги избавим, разбира се – възрази Шанд.

– Съгласен съм – подкрепи го Мендарк. – Както и да сме настроени към Каран и Лиан – на мен не са ми безразлични, – да не забравяме, че Рулке е нашият враг. Щом той иска да са в неговите ръце, длъжни сме да му попречим.

– Не е ли клопка това? – Бузата на Игър пак трепкаше. – Може би те са само примамка, за да привлече и нас там.

– Или е така – сви рамене Мендарк, – или наистина са му необходими. Вие какво ще кажете? – Той огледа кръга от лица. – Ще се опитаме ли да върнем Каран и Лиан, или ще бягаме и ще се крием? Предпочетем ли второто, ще се наложи да бягаме бързо и да се крием надълбоко.

– Да се опитаме – промълви Малиен, а останалите един по един повториха думите ѝ.

Мендарк погледна питащо стария си неприятел.

– Проклет да си! – изсъска Игър. – Разбира се, че ще ви помогна – без мен нещо няма да постигнете. Но всичко ще е напразно.

– Да речем, че успеем. Или пък не. После какво? – попита Шанд.

– Ще отворим портал, който да ни пренесе в Туркад – реши Мендарк.

– Можем ли? – усъмни се Малиен.

– Възможно е! Малиен, погребете своите покойници, след това ще поискам от майсторите сред вас да изградят наново портала на Тенсор и да поправят медното огледало. Да се захващаме!

Аакимите изпълниха скръбните си задължения. Трима бяха погубени – сред тях и високият Хинтис, който толкова мразеше Лиан. Смъртта бе заличила свирепия гняв, изпълвал последните му мигове.

Подобната му на вълна коса бе покрита с прах, чертите му бяха застинали в неестествено спокойствие. Само езикът му се подаваше от ъгълчето на устата. Приличаше на огромно дете. Неговият приятел Баситор внимателно изчисти косата му и заедно с още един ааким положи трупа на носилка. Изнесоха телата от Голямата кула по западния мост, към крепостта.

Шанд вървеше улисан подир аакимите. Внесоха телата в стая, от която бяха почистили и последната пращинка. Тук също се виждаха прелестните, чувствени творби, с които бе украсена Катаза. Всички аакими влязоха и затвориха вратата. Шанд само чуваше по някой откъслечен звук от печална мелодия, но не можеше дори да гадае какво правят вътре.

Минаха часове, преди да излязат. Мъртъвците бяха измити и намазани с благоухания, вчесани и пременени в най-хубавите им дрехи. Изнесоха ги от огромната твърдина в тържествено шествие. Носачите слязоха внимателно по каменните стъпала, минаха по равните плочи на широката площадка и поеха по пътека, спускаща се отвъд ръба на платото. Тя се виеше между стърчащи камъни и корени на дървета към малкия

павилион, който Малиен толкова харесваше и където между дебелите стволове се откриваше изглед към Сухото море. Тук бяха и Тенсор и Малиен, макар и на носилки. Аспър вървеше последен. Той носеше най-скъпите за всеки от покойниците вещи.

По залез положиха телата между кривите корени на гигантска смокиня. Окичиха дървото с фенери и бдението продължи цяла нощ. Разнасяше се печалната музика на техните инструменти, отблясъците на фенерите придаваха бронзов оттенък на лицата. Всеки съчини и изпя погребална песен. Ниско долу малки конуси проблясваха по периферията на острова, после изригнаха и блестящи фонтани от лава озаряваха сухото морско дъно.

В края на нощта сложиха любимите предмети до мъртвите им прижателни, засипаха гробовете и белязаха всеки с малък обелиск. Щом слънцето прати към тях първия си лъч над хоризонта, отекна трикратен зов на рог и те тръгнаха обратно.

Селиал се подпираше на рамото на Шанд.

– Не знаеш какво е да погребваш своите в чужд свят – долови той зададения й шепот.

– Не знам – съгласи се Шанд мрачно. – Знам обаче какво е да не научиш никога къде са погребани близките ти.

Тя не намери думи за отговор. Върнаха се смълчани към кулите, за да започнат опасните си опити за досег с Нощната пустош.

Акимите продължиха приготовленията си за пътешествието, в случай че начинанието им претърпи провал и бъдат принудени да избягат незабавно. Пълнеха мехове с вода, опаковаха палатки, сглобяваха шейни с плъзгачи за багажа и припасите, провериха *тразпарите* – опреснителите за солена вода – и цялото снаряжение. Имаха достатъчно храна от подготовката си по-рано, когато се бяха разбунтували срещу Тенсор.

Мендарк, Талия и Осейон също се занимаваха със задачите си. Талия свали доста светещи кълба от скобите по стените, за да имат светлина нощем в пустинята. Само Шанд наглед лентяйстваше, защото бе привършил набързо с подготовката си. Или седеше при Малиен, или се усмотяваше на върха на кулата, облягаше се на каменните первази и се взираше в Сухото море. Тормозеха го мислите за Каран, а и за Лиан. Въпреки всеизвестните предразсъдъци на Шанд срещу народа на зейните, Лиан му беше симпатичен.

– Да започваме – настоя Мендарк на следващата сутрин.

– Но как? – попита Малиен. – Не знаем къде ги е пренесъл порталът.

– И аз дойдох през него – напомни Игър. Беше се подпрял на тезгяха на Тенсор, защото още се чувстваше слаб. – Ако ги бе върнал в Туркад, щях да знам. Те са другаде.

– Същото си помислих и аз – каза Шанд. – Тенсор, ти какво предполагаш?

Аакимът бе впил мътен поглед право пред себе си и мълчеше.

– Аз пък усещам, че са в Нощната пустош! – натърти Малиен. – Не знам обаче за какво са притрябвали на Рулке.

– Нима? – заяде се Шанд. – Дори не смея да умувам как би могъл да употреби Каран.

– Да не се размотаваме! – троснато напомни Мендарк. – Вярно, понесохме удар, но и на него не му е по-леко. И той е слаб като нас! Ако изобщо има подходящо време да го нападнем, то е сега.

– Аз пък все още смятам, че е най-добре да затворим Нощната пустош – заинати се Игър. – Рулке е разполагал с премного години, за да заложил клопки, а *там* няма как да ги усетим.

– Готов си да зарежеш Каран и Лиан в негова власт? – неприязнено подхвърли Талия.

Игър сведе глава.

– Да, жестоко е, но във всяка война падат жертви и често сред тях са най-великите, благородните и прозорливите. С проникването в Нощната пустош рискуваме всичко. Това е негов свят, за който не знаем нищо. А нима някой може да си представи по-добре от мен последствията от нахлуването в непознатото?

– Тенсор може! – поправи го Талия.

Тя седеше на виещата се стълба малко над залата и наблюдаваше Мендарк. Майсторите бяха възстановили павилиона на Тенсор, доколкото им беше по силите. Закрепиха счупените колони с метални скоби, изчукаха вдлъбнатините по медния купол и накрая го разположиха върху седемте колони.

Мендарк обикаляше подиума и проверяваше здравината на конструкцията. Имаше много пукнатини, липсваха парченца.

– Прилича на счупено гърне, залепено от неук чирак – поклати глава той.

– Да, жалка работа свършихме – не възрази Тел, старшата сред механиците. Тя беше тантуреста жена, която начесто стискаше зъби, докато се трудеше. – Но при такова бързане...

Медното огледало, с което Тенсор бе направлявал портала, след като Огледалото на Аакан го подведе коварно, също не беше в безупречно състояние. Бяха изгладили гънката, минаваща по диагонала, но и след повторното полиране следата от нея личеше. Мендарк подръпваше неспокойно брадата си.

– Ще се задоволим и с това, няма как. – Той извади камъче от джоба си. – Повдигнете ме!

Аспър сплете пръсти пред него, за да стъпи. Мендарк старателно постави камъчето върху най-високата точка на купола и слезе. През това време сложиха параван пред стълбата, а четирима аакими внесоха нажежена топилня със закрепени отгоре навити тръби.

– Започваме! – обяви Мендарк.

Тел сипа вода в отвора на една фуния и незабавно от широките краища на седем тръби блъвна нажежена пара. За броени минути въздухът в залата се замъгли.

Мендарк вдигна огледалото пред себе си и занарежда. Лъскавата повърхност помътня, по нея пробягаха образи. Изведнъж павилионът се озари в алено. С остър пукот камъчето върху купола се пръсна на частички, които прокараха ярки дъги в мъглата.

– Игър, задръж го! – кресна Мендарк.

Игър вдигна ръце. В едната стискаше сияещ рубин. Изпъшка. Дъгите застинаха във въздуха – седем заслепяващи и безброй по-бледи, някоя едва се различаваха.

– Две са долепени – посочи Мендарк. – Те са от тебе и от Фейеламор, когато се пренесохте от Туркад. – Игър кимна. – А третата, по-късата, е от бягството на Фейеламор. Не се е върнала в Туркад.

– Но може би там е искала да попадне – вметна Малиен.

Други две следи започваха заедно, но по средата на залата се раздалечаваха в лудешки спирали и прекъсваха внезапно. Трета, далеч по-ярка, поемаше в същата посока, но на две трети от разстоянието изчезваше.

– Дватамата би трябвало да са Каран и Лиан – предположи Шанд, – а третата бележи идването на Рулке от Нощната пустош.

– Значи *наистина* са се пренесли там! – възкликна Малиен.

– Не прибързвай – успокой я Мендарк.

Седмата следа започваше малко встрани, криволичеше из залата, от нея във всички посоки се проточваха примки, но накрая също се губеше от погледите им.

– А тази е от прехвърлянето на Рулке – отбеляза Мендарк, който

ходеше под нея и я разглеждаше. – Не ми харесва как завършва. Нещо не е наред.

– Предназначена е да ни обърка или подмами – подсети го Шанд.

– Не се е върнал в Нощната пустош – обади се Талия.

– Това никак не ме утешава – процеди Игър.

– И мен. Какво ли е намислил? – мърмореше си Мендарк.

– Ще налучкаме ли къде е отишъл? – поколеба се Талия.

– Не! Виждаме само следите, които започват или свършват тук. Няма начин да проследим други портали.

– Тоест няма да научим нищо повече – унило промълви Малиен. – Ами да влизаме, щом се налага.

– Не, свършиха ми силите – прошепна Мендарк и се тръшна на стъпалата пред павилиона.

– Моите също – задъха се Игър. Размаха ръка и светещите линии в мъглата изчезнаха.

– Дали аз да не проследя портала до Нощната пустош? – престаши се Талия.

– Стига да искаш, но не го отваряй.

– Няма, бъди сигурен!

– И как би го направила? – възпря я Малиен.

– Може да е имало два портала – подхвана Талия, която лазеше по пода сред парчетиите около павилиона.

– Два ли?

– Струва ми се, че Рулке мина през различен портал от онзи, който Тенсор отвори. Опитвам се да открия следи от тях.

– Обясни ми хода на мислите си – помоли Малиен, – после и аз ще ти обясня моите. Вероятно гледаме на проблема по различен начин.

Талия се взря в нея по-дружелюбно.

– Порталът, през който дойде Игър, е бездеен, но отвореният от Рулке май е проходим.

– Защо?

– Нощната пустош е непокътната, защитата около нея е цяла. Тенсор се е възползвал от пролука, която винаги е съществувала, само че е достъпна единствено отвън.

– Следователно...

– Рулке е принуден да поддържа портала отворен. Нека се опитаме да възстановим този тук. Но много предпазливо, вероятно той ще се помъчи да го овладее отново.

Подновиха усилията си. Шанд си седеше на скамейка до павилиона

и ги гледаше, но рядко продумваше, и то само за дреболии. Талия се мъчи часове наред, внимаваше много и следваше съветите на Малиен. Изграждаше усърдно безтелесната рамка на портала – проходът, който можеше да подчини и самата структура на пространството.

Изведнъж се изопна по гръб.

– Не мога! – смънка тя и опря буза в прашния под.

– Кажи ми в какво не успяваш – помоли Малиен.

Тя измъкна ръката си от превръзката и стана от табуретката, за да обиколи павилиона, като докосваше всяка колона с върховете на пръстите си.

– Все едно се опитвам да хвана края на намазан с масло конец, пуснат в бъчва с желе – оплака се Талия. – Нито го виждам, нито го усещам. А дори да го напипам, не съм способна да го уловя.

– Дори да го бе уловила – отвърна Малиен, – не би имала къде да го закрепим. Такива са си порталите – нужно е да усетиш недоловимото и да докоснеш невещественото. Опитай се да потиснеш здравия си разум.

„Как ли ще стане? – зачуди се Талия. – Цялото ми обучение се състоеше в упоритото му развитие.“ Въпреки това продължи да се опитва. След около час спря отново.

– Направих каквото можах – избухна тя, – нищо не се получава.

Безсилието и разочарованието я гризяха отвътре.

– Просто почакай! – укроти я Малиен.

Слънцето залязваше и съживяваше искрици в ожулените от пясъчните бури стъкла на прозорците от югоизточната страна. Светлината отслабваше, а Малиен, подкрепяна от Аспър, стоеше недалеч от павилиона и наблюдаваше.

– Май има нещо – обади се Талия след малко.

Тя седеше в сенките, опряла чело в каменната стена и затворила очи. Притискаше длани към пода.

– Ама че странно! – добави тя и се озърна в недоумение. Тялото ѝ се разклати, главата ѝ се завъртя, ръцете ѝ също се разтресоха. Гърбът ѝ се изви в дъга и тя бе изправена на крака, сякаш някой я дърпаше с примка.

– Помогнете! – кресна, щом не успя да се вкопчи в пода.

После се издигна във въздуха, а през главата ѝ като че мина вълна и разкриви очертанятията ѝ.

Шанд притича, изправи се на пръсти и я хвана за глезените.

– Мендарк!

Талия се задушаваше.

– По-леко! – втурна се Мендарк през залата. – Не дърпай с все сила, че ще й счупиш врата.

Внезапно и Шанд загуби опора. Той също се издигаше, само че с главата надолу.

– Игър! Аспър!

Аакимът се хвърли към него, подскочи нагоре, впи пръсти в куртката му... и се понесе нагоре с първите двама.

– Помагайте де! – изрева гърлено той.

– Мендарк, какво е това?! – изпищя Малиен.

Отвсякъде притичваха аакими, но гледаха смутено и безпомощно.

– Капан! – извика Игър. – Затворете портала!

– Не знам как. Мендарк, направи нещо!

Мендарк избълва някаква дума. Краката на Талия се разлюляха като под бесилка. Павилионът се заклати, една колона се пръсна на парчета с оглушителен грохот.

От другата страна Игър бе разперил ръце като начинаещ чирак в магията и май напипваше невидими за окоето форми. Нададе яростен вой и разтръска ръцете си. От пръстите му се виеше пара.

Дъхът на Мендарк секна, когато главата на Талия се заби в купола на павилиона и леко го повдигна, после като че мина през метала, но без да се покаже от другата страна.

– Той я отмъква! – извресня Мендарк и изстреля слята поредица от думи, но напрасно.

Куполът в миг се превърна в прозрачен пръстен, погълнал до половината тялото на Талия. Шанд и Аспър вече също навлизаха в него. Игър се засили, метна се нагоре и с две ръце избута купола от колоните. Но пръстенът си висеше невъзмутимо. Игър събори и останалите колони, като ги трошеше с ритници. Проходът към пустотата не се затваряше.

Отдолу стърчаха само прасците на Талия, а Шанд и Аспър потънаха до половината. Игър изпръхтя ядно, извади своя рубин и го вдигна. Напрежението го раздруса, лицето му се зачерви, после куполът звънна като гонг и падна на пода. Игър промърмори нещо, пхна пръсти под ръба му и го запрати встрани. Тримата лежах на отдолу, сякаш ги бе скрил фокусник.

Талия вдигна глава и пак я отпусна на пода.

– Все едно ме обърнаха наопаки – изграчи тя. – Порталът е преобразен. Долових присъствие, а миг по-късно започна да ме придърпва. Ама че ужас!

– Той беше – с неочаквано спокойствие промълви Игър. – Рулке ни дебне!

Шанд изпълзя и блъсна главата си в повалена колона. Талия за пръв път го виждаше толкова изнемощял.

– О, Каран! – прошепна той. – Съжалявам!

– Да не прибързваме – помоли Мендарк. – И да бъдем нащрек.

С падането на нощта забелязаха слабо мъждукане сред отломките. От тях се процеждаше светещ газ, който сякаш се бореше с невидими окови.

– О! – стресна се Малиен. – Това изобщо не ми харесва. – Тя разтърка челото си и остави прашна следа по него. – Просмукал се е от Нощната пустош. Порталът още е отворен.

– А Рулке е от другата страна! – натърти Игър. – Не можем да минем!

– Нищо ли няма да направим? – умоляващо се намеси Шанд.

– Ще затворим Нощната пустош! – рязко отвърна Игър.

– Но как? Та той задържа прохода.

– Колкото и да ми е противно да го кажа – подхвана Мендарк, – Игър е прав. В портала е заложен капан. Нямаме друг избор, освен да го затворим. – Той погледна Шанд със състрадание.

Талия потръпна. Оглеждаше залата, сякаш претегляше наум силата на врага, и хапеше устните си.

– Аз... аз просто съм длъжна да опитам отново – смънка тя.

– След това, което се случи?! – възрази Мендарк. – Нищо няма да опитваш!

– Не можем да ги изоставим там! – Веднъж не бе помогнала на Каран в беда и не си представяше да постъпи така отново. – Готова съм да рискувам живота си.

– А аз – не! Няма начин да успеем.

– Мендарк...

Той удари с юмрук по купола.

– Целият свят е заложен на карта!

– А защо ли си мисля, че ти искаш да го спечелиш за себе си? – изведнъж се вбеси Талия.

– Делата ми говорят сами, още откакто затворихме Рулке.

– И ти не пропускаш да се похвалиш с тях – сопна му се тя. – Да оставим на идните поколения да отсъдят. Сърце не ми дава да пожертвам Каран и Лиан!

– Брей... Явно няма да ме наследиш като Магистър.

– Не се и стремя към това, щом ще трябва да се превърна в твое подобие!

– Значи ми се противопоставяш?

Мендарк се изправи, Талия също, и му се наложи да я гледа отдолу нагоре.

– Слушай – започна той, – от всички тук аз съм най-загрижен за Лиан. И Каран... – понамръщи се – ...ми е симпатична. Но нищо не можем да направим за тях. Нима не проумяваш? Има ли още някой несъгласен? – Мълчание. – Е, Шанд – подкани го Мендарк, – ти си най-пристрастен в това решение...

Шанд не помръдна. По едната му буза се стече сълза.

– И аз не виждам как да им помогнем! – рече той и рязко се извърна.

– Изглежда си прав – отрони Талия печално. – Направи каквото е необходимо.

– Игър... – обърна се Мендарк към доскорошния си противник. – Все пак ще те послушаме. Как да затворим Нощната пустош?

– Вече не знам. Не съм и подозирал, че той ще се окаже толкова могъщ.

– Не ни достигат сили да я затворим – увери ги Малиен. – Освен ако...

Погледът ѝ неволно се стрелна към отвора на шахтата.

– Ами да! – изрева Мендарк. – Великолепна идея! Досега се проваляхме, защото ни липсваше мощ. Но ако сме всички заедно и черпим от огромен източник...

– Нали опитах! – задави се Игър.

– Принудени сме – кротко напомни Мендарк. – Ще се спуснем там, където е намирал могъществото си Кандор. В самия разлом.

– Не! – изпищя Селиал, проговаряйки за първи път този ден.

5.

Картографът

Талия седеше със сведена глава. Отново се бе провалила.

– Ние ударихме болезнено Рулке – изрече Мендарк. – А и той е отвикнал от притеглянето на нашия свят. Видяхте ли как трополеше тежко нагоре по стъпалата? Трябва да действваме незабавно, преди да се е възстановил.

– Ха! – безнадеждно отрони Тенсор. – Той ни победи. Оставете го да прави каквото иска.

Малиен се надигна, като притискаше с ръка пострадалото си рамо.

– Мендарк, какво си намислил?

– Ние тримата – аз, Тенсор и Игър, участвахме в сътворяването на Нощната пустош...

– И когато Рулке облада съзнанието ми, ти ме изостави! – изръмжа Игър. – А Тенсор... – Яростта му попречи да продължи веднага. Стоеше с наведена глава, стиснати юмруци, дишаше тежко. След малко добави: – Тенсор предаде всички ни! Оставил е пролука, за да пусне на свобода Рулке, когато реши. И вие си въобразявате, че някога ще ви се доверя отново? Как пък не!

Мендарк остана невъзмутим и му отвърна кротко:

– Както казах, ние участвахме в създаването на Нощната пустош. Познаваме я и можем да я затворим. После ще извлечем сила от разлома, за да отворим свой портал и да се пренесем право в Туркад.

– Онзи ден се убедих, че не мога да разчитам на разлома – възпротиви се Игър.

– Но ти нямаше време да го опознаеш, да се подготвиш – меко му напомни Мендарк. – А сега имаме време.

– Ще минат години, докато го овладеем.

– Тогава ще се заема сам или с онези, които имат *смелостта* да ме подкрепят.

– Ама че проклет мръсник! – подхвърли Игър на Шанд.

– И аз не го харесвам – отвърна Шанд, – но е прав. – Той дръпна Игър настрана. – Ела да пийнем по чаша чард.

Облегнаха се на стената, купичките с чард сгряваха дланите им. Толкова високо в планината беше студено.

– И ти не можеш да си представиш какво се случи след неуспеха на Забранените опити – мърмореше Игър. – Рулке си проправи насила път в главата ми. Това беше... не, нямам думи да опиша как беснееше в ума ми.

Шанд мълчеше, остави го да си излее мъката.

– Откакто си възвърнах разума – продължи Игър, – само мисълта за отмъщението ме крепеше. Но сега узнах, че не мога да се меря с него. Боя се от всякакъв избор, за да не ме обсеби отново. Мендарк ме изнудва нечестно – завърши той свадливо.

– Иска прекалено много от всички ни – каза му Шанд, – но не повече, отколкото от самия себе си. Той вижда ясно шанса, който няма да се

повтори. Ако успее, всички ще сме свободни!

– Как е възможно някой да победи Рулке?

– Нека поне направим всичко по силите си – настоя Шанд.

Талия надникна в кръглата шахта. Сиянието долу, толкова ярко при появата на Рулке, бе угаснало. Надолу се спускаше стълба от дебели здрави пръти, по които висяха жълти и кафяви сталактити от сяра. Талия различаваше само първите десетина стъпала в мрака.

– Какво ли има долу?

Никой не отговори.

Мендарк се покатери върху тезгяха да събере светлици от стената.

– Вземете си по няколко – нареди той и пусна два в джоба си. – Е, кой идва с мен?

– Аз – веднага се обади Талия, макар че се страхуваше от подземия.

– И аз – добави Шанд след дълго мълчание.

Той сякаш подсказваше с поглед на Малиен, че не е готова за такова изпитание.

– Редно е да има и аакими – реши тя. – Ще изпратя с вас Зара и Лепър. – Млъкна и зарея поглед нанякъде. – Не, трябва да сторим нещо, за да заличим грешките на Селиал. Ще дойда.

– Още един – настоя Мендарк, вторачен в Игър, който нервно ровеше в струпаните пакети храна.

Дясната половина от лицето на Игър бе застинала.

– И аз ще бъда там, но нека се запомни, че се възпротивих на това безразсъдство.

– Както желяш. – Мендарк нарами торба. – Хайде да се спускаме.

Кората от сяра се ронеше под краката и ръцете на Талия, а металните пръти като че придърпваха косата ѝ.

Етажът под залата с портала се оказа съвсем празен, но петна по пода разкриваха, че тук са били извършвани някакви опити. На следващия етаж, третия в кулата, също нямаше нищо. По тавана и стените бяха полепнали жълти, кафяви и черни кристали.

– Жега... – промълви Аспър и си избърса челото.

– Но не е като онази в Сухото море, ако ни се наложи да го прекошим през този сезон – неприветливо отвърна Мендарк.

Парлив полъх отдолу ги накара да се разкашлят.

– Дере ми гърлото – изгъгна Зара.

– Това място е опасно – отбеляза Аспър, сега необичайно пестелив

на думи. – Въздухът гори в дробовете ми.

– Върнете се горе, щом сте толкова плашливи! – изчерпа се търпението на Мендарк. – Каквото и да изберем, все ще е опасно.

Лицето на аакима се сви, чутото бе уязвило честта му.

Починаха си на първия етаж. Тук вонеше на сяра и беше още позадушно.

Спуснаха се в огромна кухня, натъпкана с безброй тръби, извити между сложните основи на кулата. Девет огромни метални въжета криволичеха като навити пружини от пода към тавана и се кръстосваха над своите проядени и изцапани закотвящи гнезда. Всяко от въжетата минаваше през средата на спирални каменни намотки, от които се състоеше кулата. От големите въжета се отделяха по-малки, които ги придържаха и изпъваха.

– А-а, ето как го е направил! – учуди се Аспър.

– Кое? – не разбра Шанд.

– Не ни беше ясно как кулата е удържала толкова дълго. Построена е над разлома и всеки трус, разместващ неравномерно земята от двете му страни, би трябвало да я събори.

– А тя си е цяла от две хилядолетия – вметна Мендарк, който искаше по-скоро да продължат надолу.

Аспър не му обърна внимание.

– Вижте как тези грамадни пружини поемат натоварването, а отделните части на основите могат да се движат една спрямо друга. Какъв гений!... Малиен, Тел, елате веднага!

– Какво намери?

Шанд се провря към него през паяжината от по-тънки въжета.

– Тази част няма накъде да мърда повече – показва Аспър.

– Какво означава това? – попита Зара.

– Означава – отговори й Тел, – че при следващия силен трус основите ще се изместят и кулата със сигурност ще падне.

– Май ще е достатъчен и не чак толкова силен трус – поклати глава Шанд. – Я погледнете!

Около него се струпаха всички освен Мендарк, който се провря надолу в шахтата. Малко над гнездото една от великанските пружини, поширока от гръдния кош на Шанд, беше сериозно проядена от натрупалата се по нея сяра. Той отчупи парче от кората.

– Целият градеж е под такова напрежение, че ако това въже се скъса, другите ще срутят кулата.

– Може би да, може би не – усъмни се Малиен. При спускането

можеше да се държи само с една ръка и сега лицето ѝ белееше от умора и болка. – Дано да не станем свидетели на това.

– Мендарк – провикна се Талия, – върни се!

Той се появи от шахтата и огледа внимателно въжето, доближил светлик към него.

– Хъм... Горе кулата изглежда толкова яка, а тази язва я е отслабвала през цялото време. Е, няма какво да направим. Да слизаме.

– Може да падне всеки момент – каза Талия, като хапеше устните си. Не би се поколебала пред лицето на познат враг, но тази ужасна несигурност я обезсърчаваше.

– Може. И Рулке може да ни навести всеки момент. Или пък някой от нас може да падне, докато слиза – презрително ѝ напомни Мендарк. – Постоянно сме застрашени от стотици опасности.

Талия се насили да продължи. Всеки ден усещаха разместването на земята под краката си и трусовете се засилваха. Нещо назряваше в дълбините под разлома. Сега ѝ се струваше, че Голямата кула се крепи върху яйчени черупки и мъчително потискаше опасенията си, че ще бъде затрупана под развалините.

Този път се спускаха дълго в шахтата през ясно различими слоеве базалт. Накрая стъпиха на дъното в една кухня в плътната скала. По форма тя наподобяваше преобърнатата гъба. Огромното помещение беше празно, имаше само няколко скамейки, издялани в камъка. Точно под шахтата закрит с капаци процеп пресичаше пода на изкуствената пещера, а около него се бяха надигнали подобни на гейзери издатини в червено, кафяво и черно.

– Проломът... – въздъхна Талия.

– Точно така – спокойно потвърди Мендарк.

Тя усещаше повеи от отвори за проветряване да облъхва лицето ѝ, макар че през никой от тях не проникваше дневна светлина.

– Как ще го направите? – обади се плахо Зара.

Мендарк зяпаше навъсен близката скамейка.

– Ех, ако знаех...

След много часове отново бяха под шахтата, липсваше само Тензор, а и Мендарк бездруго не искаше той да припарва тук. Събраха всички предмети с концентрирана в тях сила, които успяха да намерят. Взеха и парче от портала, през който бе минал Рулке, и възстановеното метално огледало. Игър пак носеше най-скъпоценното си творение –

големия рубин. Аакимите се бяха трудили цяла нощ, за да му придадат формата на жезъл с идеално успоредни стени. Намалиха огледалото и с ивиците от него направиха миниатюрни полукълба в двата края на рубина, с обърнати навътре отразяващи повърхности. Целият жезъл бе обвит в метални ленти с инкрустирани в тях късчета от портала.

– Какво представлява всъщност? – даде воля Талия на любопитството си.

– Няма име – сви рамене Мендарк. – Измислих го според нуждите ни. Ако щеш, наричай го увеличител. Готов ли си, Игър?

– Не! – изхриптя Игър, разкрячен над процепа и стиснал в ръце увеличителя.

После го протегна напред и кимна отсечено.

Мендарк затвори очи и вдигна пред себе си грижливо подбран зелеников светлик от минерала хелиотроп. Вътрешността на кристала беше нашарена с червени петна като капки кръв.

– Призови сила, Игър. И я насочи точно, иначе ще изгориш ръката ми. – Той изви глава към останалите: – Загасете другата светлина – *sega!*

Аакимите угасиха светлиците си. От разлома се надигнаха изпарения. Подът под краката им се разклати леко и тръпки залазиха по кожата на Талия. Тя погледна с боязън нагоре – основите още си бяха здрави.

– Игър, нали си спомняш градежа на Нощната пустош? – тихо попита Мендарк.

– Все едно е запечатан във всяка клетка на тялото ми – озъби му се Игър.

– Чудесно, защото трябва да го нанесеш по сферата, която ще създам. Насочвай силата!

Изпънатите ръце на Игър трепереха.

– Хайде! – прошепна той.

Мъничък розов проблясък изскочи между палеца и показалеца му. Краят на увеличителя трепна, но продължи да сочи право към кристала в ръката на Мендарк.

Талия долавяше напрежението, сякаш всеки атом наоколо се зареждаше с енергия. Слабичкото бръмчене на устройството премина в скимтене, после във вой, в писък и накрая се издигна до оглушаващ болезнен за ушите им шум. За частица от секундата рубинен лъч премина през огледалната повърхност и се заби в кристала. Глобусът засия като облак от кървави пръски.

Мендарк изпъшка, после светлината се разду колкото голям камък и застина във въздуха, студена като лед.

– Умален образ на Нощната пустош, каквато я сътворихме – обясни той.

– Не съм си представяла, че е толкова лесно – ахна Зара, вкопчила се в ръката на сестра си.

– Ха, лесно било... Това е само началото, а и тепърва напипваме пътя. Сега трябва да определим границите на Нощната пустош, да ги нанесем върху сферата и да им придадем действителните очертания. Чак тогава имат смисъл опитите да затворим пролуката под носа на Рулке.

– Продължавай! – изръмжа му Игър. – Така се напъвам, сякаш държа кон над главата си. Няма да издържа цял ден.

Мендарк извади от джоба си парче кехлибар, издялано във формата на тризъбец и прикрепено към лента, която той нагласи на главата си.

– Тук само аз притежавам дарбата за усета, нали? – Той огледа всички поред, но никой не възрази. – Значи тази роля се пада на мен, а ти, Селиал, вземи тризъбеца и очертавай границите по сферата. Малиен, не бих те молил, но няма кой... ще заемеш ли моето място?

Тя освободи ръката си от превръзката, намръщи се и отвърна:

– Ще направлявам силата, доколкото мога. Да започваме.

Тя протегна на Мендарк свободната си ръка, той затвори очи и устните му шашаваха. Селиал поднесе тризъбеца към кълбото от замръзнала светлина и там се появиха три тънки линии. Тя плъзна плавно зъбците по сферата и линиите постепенно очертаха троен пръстен.

– Трудничко е – промърмори Мендарк и попи потта от челото си.

– А не е дори и една стотна от работата – дрезгаво добави Игър.

– Знам!

В началото на третия кръг се появи лек зигзаг в линиите. Селиал се овладя, но скоро ръката ѝ се размърда неволно и описа криволици по сферата. Тя изгърва тризъбеца, ръцете ѝ се отпуснаха безволно и изпитото ѝ лице помръкна.

– Не мога! – призна, останала без дъх. – Усещам го от другата страна как чака... и злорадства.

Игър изстена и болното му коляно се подви. Щеше да падне, но Талия се хвърли към него и го задържа прав. Светлинното кълбо започна да гасне.

– Поддържай го! – кресна Мендарк. – Искам още сила, Игър. Спреш ли сега, може би няма да успее да възстановя всичко.

Мускулчето на скулата на Игър пак заподскача. Погледът му се стрелкаше във всички посоки. Сферата отново леко засия.

– Добре ли си? – попита рязко Мендарк.

– Аз... аз мисля, че ще успея да го превъзмогна. Мендарк, нямаш представа към какви ужасяващи спомени ме връща всичко това.

– Сега имаш подкрепата ми.

– Да, но предишния път я няхах – студено отвърна Игър. – Какво ще правим?

Мендарк изви очи към Селиал, отмаляла на пода. Волята отново ѝ бе изменила. Той поклати глава.

– Аз ще опитам, макар да ми е за пръв път – предложи Талия.

Тя се наведе и взе тризбеца от сгърчените ръце на Селиал.

Но и нейните пръсти започнаха леко да треперят.

– Не мисли за нищо – заръча ѝ Мендарк. – Освободи съзнанието си за връзката с мен.

Задачата се стори почти непосилна на Талия. Тя започна да очертава сферата с тризбеца. Но трите жълти линии се разкривяха почти както под ръката на Селиал.

– Не, не! – развика се Мендарк. – Не следваш посланията ми. Съсредоточи се!

Линиите полека започнаха да се изравняват, явно Талия постигаше напредък. Бяха оградили половината от повърхността на сферата, когато Мендарк се свлече на пода. Дишаше учестено.

– Трябва да си почина. Игър, ще издържиш ли?

– Какво друго ми остава? Но побързай!

– Само минутка-две – отвърна Мендарк и склони глава между коленете си.

И Талия се отпусна. Призляваше ѝ, а стиснеше ли клепащи, виждаше светещите линии. Изведнъж подът се разтресе. От пукнатината блъвна газ и пламна във въздуха. Белият пушек я задави, опърли носа, гърлото и дробовете ѝ. Тя изхриптя:

– Веднага се качвайте по стълбата!

Червената сфера, наполовина опасана с тройни линии, изчезна. Дълго потисканата слабост от досега с магията сякаш избухна у Талия, но тя метна Малиен на рамо и се затича към стълбата. Повечето аакими вече се бяха скупчили там.

– Дръпнете се! – изрева Аспър, понесъл безпомощната Селиал.

– Не, глупако! – хвана го за рамото Малиен. – Нека се качат първо силните, иначе всички ще измрат заради слабите.

Накрая в подножието останаха неколцина. Аспър запълзя по стъпалата, обременен от товара си. Талия го следваше и едва потискаше гаденето. Под нея бяха Баситор и високият Блейз. Белият дим се кълбеше

около тях като вълните на бурно море и напираше нагоре.

Блейз изохка и Талия зърна под краката си как пръстите му се разварят. Той падна в мътилката и секунди по-късно до ушите ѝ стигна глухо тупване. Баситор понечи да се спусне.

– Недей! – изхърка тя. – Това е сигурна смърт!

Баситор се вторачи в нея с кръвясалите си очи.

– Смъртта *винаги* е сигурна! – Но все пак продължи нагоре.

Добраха се до подземие то при основите. Няколко бели облачета изригнаха от шахтата и се разсеяха из въздуха, после всичко замря. След няколко минути Талия надникна, провряла един светлик в шахтата. Успя да види мъртвото тяло долу.

– Да опитаме ли пак? – попита Малиен.

– Първо трябва да поправа увеличителя – възрази Мендарк. Единият отражател беше прогорен от светлинния поток. По полирания край на рубина бе полепнала метална стопилка. – Кажете на хората си да направят колкото се може повече отражатели.

Минаха часове, докато възстановят устройството. През това време основите два пъти се разлюляха така, че металните въжета скрибуцаха, но не се разместиха. Кулата не се срути.

Изморени, всички отново слязоха при разлома, макар да знаеха, че не са им останали много сили. Аакимите прибраха трупа на Блейз, за да му отдадат последни почести. После половината от тях се заеха да довършат подготовката за пътуването. Нямаше смисъл всички да рискуват живота си в кухнята долу.

Мендарк вдигна светлика, Игър застана над разлома, от който Малиен черпеше силата. Игър я преобразуваше в себе си и я насочваше чрез рубинения жезъл. Ярката сфера се появи, а от найкрайника на рубинения жезъл пръснаха капчици разтопен метал.

Мендарк нададе вой, на ръката му се издуваше огромен мехур от зле насочения лъч. Не си позволи да падне, светликът в ръцете му не трепна.

– Извинявай – каза му Игър без помен от съчувствие.

– Хайде, по-чевръсто! – изскърца със зъби Мендарк.

И самата Талия се чувстваше прекалено мудна. Волята на Мендарк нахлу като таран в съзнанието ѝ.

– Съсредоточи се по-силно от когато и да било! – извика ѝ той. Тя все по-уверено прокараваше тризъбеца по сферата. Досега не се бе случвало да постигне толкова пълно взаимодействие с Мендарк. Не знаеше точно кога успя да покрие изцяло сферата с жълтите линии. Въздъхна и

с голямо усилие отпусна схванатата си ръка.

– Не още! – креснаха ѝ в един глас Мендарк и Игър. – Започни в другата посока!

Малко оставаше да се предаде. Значи бе свършила само половината от работата! И по едрото тяло на Игър плътта като че натежаваше, придърпвана от разлома. Той забеляза погледа на Талия, изпъчи гърди и промълви немощно:

– Няма да се откажа на средата.

Талия се зае да очертава сферата с нови линии, под прав ъгъл спрямо предишните. Когато привърши, кървавите точки в светлинното кълбо сияеха ярко, но и това не беше краят.

– Ръката ми!... – изстена тя.

Аспър веднага се зае да масажира схванатите ѝ мускули. Предстоеше ѝ да нанесе линии по диагонал спрямо досегашните. И когато Мендарк най-сетне остана доволен, Талия рухна на пода.

Мендарк се взря в Игър, после и в Малиен. Двамата изглеждаха полумъртви от изтощение.

– Още много ни предстои – промълви Малиен.

– Доста нескоропан модел на Нощната пустош, каквато я усещам в момента – осведоми ги Мендарк. – Е, майсторе на картите, покажи ни сега изкуството си.

Шанд излезе от сенките и взе тризбеца. Подхващаше по някоя жълта нишка, понякога и цял сноп от тях, и бавно ги наместваше. И постепенно сферата се превърна в тяло с формата на картоф – разкривено, буцесто и цялото в ямички.

– Да, така е по-близо и до моята представа – въздъхна Игър.

– И аз усещам същото – потвърди Мендарк.

– Има далеч повече измерения от тези три – напомни Шанд, – но за да ги проследим, нужен е по-добър модел. Но май и този ще ни свърши работа. Хайде да намерим пролуката.

6.

Нощната пустош

Лиан се премяташе в пустотата.

– Каран! – изпищя, ослепен от светлина.

Заби нос в нещо твърдо и мигом протегна ръце. Усети нейната топла гладка кожа и успя да я хване за глезените. Зърна и лицето ѝ до

краката си, обгърнато от бяло-синкав ореол.

Тя направи опит да се усмихне. Двамата се държаха с огромни усилия, сякаш бяха отблъскващи се магнити – някаква невидима сила ги дърпаше в различни посоки. Летежът беше безкраен, времето като че нямаше никакво значение тук. Дори и в затворените им очи проникваше неестествена пъстрота.

– Накъде сме се понесли така? – прошепна Лиан.

– Не знам. Надявах се порталът да ни прехвърли обратно в Туркад. Нали оттам дойдоха Игър и Фейеламор.

– Щяхме вече да сме в града. Когато Тенсор ме натика в своя портал, веднага изхвърчах от другия му край.

Страшно прозрение осени Каран.

– Може порталът да е друг, да го е отворил Рулке?

В този миг нещо се разтърси между тях. Лиан се ококори, обзе го паника. Каран зяпаше в него с толкова разширени зеници, че зеленото в очите ѝ почти не се виждаше. Червените ѝ кичури се развяваха.

– Май сме загазили, нали? – изстена Лиан.

– Да – прошепна тя. – Прегърни ме силно. Боя се, че приближава краят.

Той я притисна така, че секна дъха ѝ. После прошепна в ухото ѝ:

– Поне сме заедно...

В този миг ефирът се усука на видима лента между тях. Имаше цвят и форма, но беше недостъпен за осезанието. В него се появи мехурче като бобче, забило се в гърдите на Лиан. То бързо се изду, подобно на балон, и ги раздели. Лиан се напъваше да го отстрани, но ръцете му минаваха през мехура.

– Не ме пускай! – извика Каран.

Пръстите им се плъзгаха по китките на другия. Колкото и да стискаха, не успяха да се задържат. Балонът се пръсна беззвучно и ги отблъсна силно един от друг.

Лиан трескаво търсеше с поглед Каран, но зърна само силуета ѝ, който се смаляваше в сиянието. Безумно променящите се светлини потискаха сетивата му, а когато отвори уста да повика Каран, не се чу нищо. Губеше зрението, слуха и осезанието си. Залута се в пространство без посоки. Не можеше да определи и колко бе време изминало, преди да нахълта през кристален прозорец и да се плъзне по под, гладък и студен като лед.

Лежеше спял и безчувствен. Първо се завърна болката – тя избухна поне на десетина места из тялото му. Още когато Тенсор го бе вдигнал

пред себе си, за да се предпази от Рулке, си бе прехапал дълбоко езика. Сега му се струваше, че старателно е близал трион.

„Студ... лед... под? – пълзяха мислите в главата му. – Жив или мъртъв, но вече не съм в портала, а в нещо *истинско!*“

Отвори очи. Лудешкото премятане на прехвърлянето бе оставило траен пъстър отпечатък и сега виждаше само цветни петна. Те потъмняваха до черно. Плътна чернилка и смъртно впечатление за огромно студено пространство. Това в никакъв случай не беше Туркад! Примига. Подът имаше твърдостта на метал. Подпря се и седна върху него. Мокрото му лице мръзнеше от въздушните течения. Мокро ли? Лиан плъзна невидимата си длан по челото и трепна, щом стигна до лепкавата влага – на слепоочието си имаше рана. Затисна подутите ѝ краища с пръсти и се изправи. Единият му глезен се подгъна. Лиан бавно се отдели от пода и чак след това стъпи отново. Глезенът не го заболя много, поне не беше счупен.

Сега мракът не беше толкова непрогледен и той се увери, че стои в зала с гигантски размери. Пред него се простираше черен под. Макар да му се струваше, че далеч над главата му се извисява черен купол, все не успяваше да го зърне. Над пода се стелеше мъгла. Щом Лиан се размърда, тя се изви в мудни, мъждукащи лентички. Той бе чел за топлите морета, които светят, щом потопиш ръка в тях нощем. Тук обаче беше друго – ледено безжизнено сияние.

Къде ли бе попаднал? В никоя от познатите му книги нямаше описание на подобно място. Каза си, че палат, издълбан в ледовете на южния полюс, сигурно би изглеждал така.

Студът проникваше през изтънелите от дълго ходене подметки на ботушите му. Трябваше да се движи, за да не замръзне. Глезенът му пък се подуваше, вече обтягаше ботуша и на всяка крачка го торможеше все по-неприятно. Главата му тежеше, стомахът му къркореше.

– Каран... – отрони той, притеснен от толкова чуждия вид на странното място. – Каран! – повтори по-гръмко и от устата му изскочи облаче пара.

Нямаше дори ехо, което да го подлъже с призрак на надежда. Както и да крещеше името ѝ, гласът му звучеше самотен и плах като блеенето на изгубило се агне. Тази представа му напомни и каква участ очаква подобни безпомощни същества: да станат жертва на някой рис или диво куче. Дали и тук не се спотайваха някакви зверове, които охотно биха погълнали жалка твар като него?

Къде ли може да е Каран? Попаднала ли е изобщо тук? Или се е

зарejala в някой промеждутък на пустотата, от който няма връщане? Дали е мъртва? На порталите не биваше да се разчита.

Уж се влачеше окаяно, а пружинираше на всяка крачка, все едно отскачаше с все сила. Поредната чудатост, като всичко наоколо. А студът така се просмукваше в костите му...

Накрая проумя, че не може да куцука повече, ако ще и да замръзне. Отпусна се на пода, порови в джобовете си и напипа комат черен хляб, останал от предишни дни. Задъвка го бавно с пресъхналата си уста, но скоро го изяде, без да се засити.

Студът го принуди да се изправи. Тътреше крака и се кореше, че дотолкова е свикнал да разчита на Каран. Спомняше си с отвращение и присмех романтичните илюзии, които се въртяха из главата му по пътя към Тулин, преди да я е срещнал. Що за глупак беше, мислеше само за щуротиите в Преданията и копнееше за слава и велики дела. Несъмнено не беше роден за герой. Никога нямаше да бъде нещо повече от обикновен летописец.

Сети за отдавнашното си желание, позабравено през последните твърде напрегнати дни – да научи какво всъщност се е случило по времето, когато е възникнала Възбраната, и кой е убил сакатото момиче. Лиан се досещаше, че е бил на крачка от поне частичен отговор – имало е някаква особено важна следа, която е пропуснал. Може би Рулке знае всичко или пък му е известно къде са архивите на Кандор.

Най-скъпоценната му цел си оставаше съставянето на „Предание за Огледалото“. Не можеше да има никакво съмнение, че то ще се нареди до другите Велики предания. Лиан чувстваше, че е негов дълг да го завърши, каквото ще да става.

Увлечен в тези мисли, той измина немалко разстояние. Изведнъж се сепна – стоеше на входа на поредното огромно помещение. А и то му се стори някак познато, защото тук имаше подобие на мъждива светлина. Ами да! Призрачното сияние открояваше обсидианови колони, дебели колкото вековни дървета, а зад тях беше тронът, сякаш издялан от абанос...

Нима бе попаднал в собствените си кошмари? Тъкмо тази зала се бе повтаряла в сънищата му, които бе споделял с Каран преди месеци. Припомни си и свързания с тях ужас. Знаеше, че е в Нощната пустош, този извлечен от нищото мехур пространство в непроницаема обвивка. Те трябвало да се превърнат в затвор за Рулке. Тъмно, студено, безжизнено място, което да изуче волята на пленника, да го отслаби.

Е, той обаче си бе сътворил леден дворец от нищото. Лиан се

обнадежди, че ще намери и всичко необходимо за поддържане на живота. В края на краищата Рулке също беше от плът и кръв – ядеше, пиеше, спеше. Продължи търсенето, увлечен в догадки за Нощната пустош. От какво ли е изградена и как Рулке ѝ е придал тези форми? Задължително беше да научи и това, за да няма пропуски в „Предание за Огледалото“. Никой никога не бе описвал невеществения затвор, защото никой не бе влизал... Но защо да се подлъгва с глупави мечти? Не намери ли портала, ще остане тук до края на живота си.

Лиан се отдаде на горчиво отчаяние, безнадеждност, по-черна от мрака край него. Може би Рулке също я е преживял в началото. *Той* обаче не се е примирил, а неуморно е кроил планове.

Само и Каран да беше тук... Но как и тя би намерила спасителния изход, щом за цяло хилядолетие Рулке не е успял въпреки гения и могъществото си?

„Не е чудно, че е изпълнен с такава враждебност и злоба към нас...“

Какво ли правеше Рулке сега? Разгромил ли беше всички в Катаза, подготвяше ли се да завладее Сантенар?

Изведнъж Лиан се почувства съвсем дребен, самотен и уплашен. Осъзна, че стои пред грамадния трон и се отдалечи от него забързано, викайки името на Каран. Ехото сякаш го преследваше из залата.

Отсреща полека се проявиха очертанията на друга врата. Лиан я бутна и влезе в по-малка стая, облята от същата разсеяна светлина. По средата ѝ се издигаше внушителна и сложна машина, но той долавяше само общите ѝ очертания. Дори това смътно впечатление го объркваше, докато я оглеждаше от всички страни. Все му се привиждаше, че формите ѝ се менят. Настръхна. Каквото и да представляваше, не искаше да припарва до нея.

– Каран! – изкрещя той и се върна към вратата.

Ехото изстена, но отговор не се чу.

7.

Черният басейн

Насред портала ръцете на Лиан я пуснаха по принуда и той отлетя нанякъде, после се скри от погледа ѝ. Каран също не виждаше и не чуваше, затова пък знаеше точно накъде се е понесла, защото подобно на Мендарк притежаваше дарбата на усета. С мисления си взор откриваше

направлението толкова отчетливо, сякаш гледаше павиран път в небето. Нямаше представа обаче къде се е запилял Лиан. За нея той просто изчезна.

Тя хлътна в черна яма, криволичеща като тирбушон, която накрая я изплю в мастилено черен басейн. Каран изскочи на повърхността и се помъчи да доплува до ръба. Още първият замах с ръка повдигна цялото ѝ тяло, а след нея се проточи ивица от черни капки, приличащи на сапунени мехурчета. Цопна отново, опря крака в дъното и се изправи. Тук течността ѝ стигаше до кръста, Каран заджапа към сухото. Главата ѝ туптеше тежко след полета през портала.

Незнайното вещество в басейна беше студено, обаче не я намокри. Стичаше се устремно по дрехите ѝ на малки кълба и се пръскаше на локвички и зрънца по пода. Напомняше за живак, но беше леко. Тя се отръска, потрепери, изля остатъка от веществото от джобовите и ботушите си и затърси с поглед портала, за да се измъкне. Но нямаше портал, освен ако не беше под басейна. По-неотложно беше да открие Лиан. Тръгна накъдето се бе обърнала, защото тук всички посоки бяха еднакви – черна основа под краката, черен небосвод отгоре. Дали Лиан също се бе озовал тук? Нямаше как да разбере, ако не се размърдаше.

Крачи или по-скоро подскача цял ден и цяла нощ, както ѝ се стори, но нямаше промени в сумрака и трудно налучкваше колко време е минало. Броди през безброй стаи, всички до една пусти, безмълвни и студени.

Прекоси нехайно тронна зала, извървя величествен коридор. Надничаше навсякъде и често викаше Лиан. В края на коридора попадна в спалня, достойна за император, макар и мрачна и потискаща. Под от червен мрамор, драперии от коприна и кадифе по стените, а леглото стърчеше върху висок подиум. Балдахинът върху шест опори от гравирани абанос беше толкова дълъг, че се губеше в тъмата под тавана. Пламъци бучаха в камината от едната страна, но и тук въздухът смразяваше.

Каран постоя пред огъня, протегнала ръце, и се сгря колкото от свещичка. Дали този огън бе само украса или заблуда... Или пък Рулке не се нуждаеше от топлина. А може би Нощната пустош беше прекалено невеществена, за да гори огънят по-силно.

Угнетена от умората и студа, тя дори не се плашеше от мисълта за Рулке. Издърпа килим пред камината, нагъна го и седна колкото се може по-близо до пламъците. Накрая свали ботушите и чорапите, за да опре премръзналите си ходила върху самата решетка на камината.

Остана така часове наред – малка покрусена фигурка, опряла брадичка върху юмруците си. Къдриците ѝ, червени като залез, стърчаха оплетени. От време на време тя прокараваше пръсти по решетката и тогава от тях се отделяха мънички, изкрящи черни сферички, които политаха нагоре като сапунени мехури.

Накрая все пак се сгръ. Изведнъж ѝ се доспа като от сънотворна отвара. Дори права трудно задържаше очите си отворени. Не бе спала от цяла вечност. Покатери се на леглото, смъкна мърлявите си дрехи, в които се бе катерила по кулата преди няколко дни, и се тръшна между ледените копринени чаршафи. Заспа дълбоко, без сънища. Нощната пушотш бездруго беше като сън наяве.

– Каран!

Печалният вопъл я събуди неочаквано. Чувстваше се освежена като след дълъг отдих. Името ѝ бе прозвучало така, сякаш човекът, който го бе извикал, отдавна е загубил надеждата да чуе отговор.

– Тук съм! – кресна тя.

Дълго мълчание. Когато зрението ѝ се проясни, познатият силует на Лиан се очертаваше на входа. Той влезе, накуцвайки. Изглеждаше на ръба на лудостта. Дългата кестенява коса стърчеше разрошена, по челото и бузите му имаше засъхнала кръв, единият крачол на панталона му се развяваше на парцали. Той огледа стоята и понечи да се затътри навън.

– Лиан... – тихо го повика Каран. Той обиколи леглото и пак не я откри. – Горещ съм, празноглавецо!

Тя се наведе над края на леглото и прекрасните ѝ гърди се люшнаха над лицето му. Лиан отметна глава и видя разперените ѝ за прегръдка ръце. Лицето му се менеше от такава смесица на облекчение, яд и похот, че тя прихна. Помогна му да се покатери и той потъна в обятията ѝ.

– Собственото легло на Рулке! – промърмори, проснал се по гръб. – Ама че си нахална.

– А ти къде си се излегнал? – сопна се Каран с не съвсем престорено възмущение. – Що за комплименти ръсиш!

– Толкова съм изтощен, че ми е все тая къде лежа. Искам да спя и толкова.

– Ще почакаш малко. – Тя трескаво разкопчаваше ризата му, за да изпревари натежаващите му клепащи. – Намислила съм нещо още по-нахално, но не мога да го направя сама.

Когато до насита се погавриха с Рулке, двамата се отпуснаха задъхани, с долепени тела.

– Никой никога не го е правил тук – измърка Каран и го погали по бузата, – освен ако Рулке не сътворява призраци за собствено удоволствие.

Лиан не отговори. Спеше непробудно. Скоро и тя се унесе. Сънуваше дома си.

Лиан се събуди и не откри Каран. Дали не е било видение, внушено му от Нощната пустош? Облече се и по навик посегна към торбата с дневника и безценните записки за сказанието. Нямаше я. Сърцето му за малко не спря – едва сега се сети, че не я е виждал след изчезването си от Катаза. В портала ли се бе загубила?

– Каран... – В паника се спусна от леглото, отскочи нагоре и се хвана за глезена. – Каран!

– Чух те и първия път.

Спокойният ѝ глас долетя откъм входа. Тя претича боса през стаята и се хвърли на шията му. Болният глезен не издържа и двамата тупнаха на пода.

– Какво има?

Каран погали лицето му, покрито със съсиреци. И кафявите му очи бяха кръвясали.

– Вчера си изкълчих глезена. Ти къде си ходила?

– Потърсих нещо за пиене. Жадна съм.

Тя опипа предпазливо глезена му и той изохка, без да се преструва.

– Толкова се радвам, че се намерихме, макар да сме *тук*.

Пак го прегърна и го целуна по челото. А за Лиан невидимото присъствие на Рулке беше като буреносен облак, закрил слънцето.

– Ние сме в Нощната пустош.

– Че къде другаде да сме?

– И какво ще ни направи той, когато се върне?

– Не знам. – Тя подръпна крака му по-предпазливо. – Не е счупен.

Обуй си ботуша, за да го крепи, докато е подут.

– Хъм...

– Добре ли си?

– Загубих си торбата с дневника, записките... всичко. И сега какво ще правя?

– Още си е в Катаза, глупчо, виси на стената в залата на последния

етаж.

На Лиан му прималя от облекчение.

– И аз много ожаднях... Намери ли някаква вода?

– Още не. Върнах се за ботушите си.

– Е, натресохме се тук заради тебе. Казвай как ще се измъкнем.

– Де да знам. Очаквах порталът да ни прехвърли в Туркад, да последваме Фейеламор.

– Та ние дори не знаем дали е попаднала в града. Може пък Рулке да ни е *пратил* тук.

– Докато обикаляше, натъкна ли се на нещо, което да прилича на портал?

– Нищо не видях. Стоварих се насред огромна зала.

– А аз – в басейн. Не знам дали това е порталът. Но как е възможно да съществуват два входа?

– Не ми е ясно, а и главата ми не я бива в момента. Нали чу какво каза Рулке? Имал нужда от нас. Ще се върне.

– Ако успее – промърмори Каран.

– Значи най-добре да намерим портала преди това.

– Ще можеш ли да се върнеш в залата, където си се озовал?

Но тя не се надяваше много на това. Лиан изобщо не беше способен да се ориентира в посоките.

– Вероятно не.

– Тогава да отидем там, където цопнах аз.

Повлякоха се в сумрака, а той се чудеше как Каран намира пътя в толкова лишено от отличителни белези място. И все пак накрая стигнаха до басейна. Тя нагази в блестящата течност, която не мокреше.

– Усещаш ли нещо? – подвикна Лиан.

– Не...

Каран кръстосваше из басейна, по средата се потопи цялата. Излезе и лъскавите черни топчици още дълго се стичаха от нея.

– Значи сме в капан. Върне ли се Рулке, трябва да му покажем колко се страхуваме и да сме сговорчиви.

– Първото условие хич няма да ме затрудни – изсумтя Каран на връщане.

– Ами ако се е разправил с всички в Катаза?

– Хайде да съхраним здравия си разум и да чакаме сгоден случай.

– Аз не...

– Лиан, той е омаломощен. Не видя ли колко мудро реагира срещу мен?

Лиан не бе забелязал нищо подобно. Предположи, че Каран преувеличава, за го ободри, но той само посърна повече. Как дръзваше тя да се мери по ум с Рулке? Това го озадачаваше и плашеше.

– Той не разполага с пълната си сила – продължи Каран, – но май още не го е проумял. Непременно ще имаме своя шанс и тогава ще му отвлека вниманието, за да влезеш в портала. После и аз ще скоча след тебе.

– Накрая и той ще ни последва. Просто ще се върнем, където бяхме, или ще се напъхаме в още по-гадна дупка, а Рулке ще ни гони по петите.

– Слушай, преминаването през портала изцежда, не се ли убеди?

– О, да, главата още ме наболява.

– Насочването на портала пък съсипва още повече – ти видя с очите си колко изтерзан беше Тенсор. Рулке го поддържа отворен толкова дълго, което дори за него е тежко бреме. Няма как да не е пострадал и от борбата с неколцина корави противници. Ако изобщо се върне, ще е изтощен. И защо да ни гони, като знае, че може да се пренася насам-натат, когато си пожелае?

– Добре де, ако имаме шанс, да се пренесем с портала другаде... да речем, в Готрайм.

– Не знам как да насочвам портали. А ти?

– Не...

Лиан се почувства неловко. Какво ли знаеше за порталите? От Преданията и от Тенсор научи колко е трудно да ги овладееш, а и твърде малко места бяха подходящи за отварянето им. Всеки портал можеше да бъде прехвърлен към повечето останали портали, както и към доста оскъдни на брой други точки по света, но това беше почти неосъществимо и неимоверно опасно. Когато порталът се отплесне или изчезне, човекът в него умира. Откакто била наложена Възбраната, никой преди Тенсор не успявал да отвори портал. Старите ограничения не важаха ли вече?...

Каран бутна вратата към спалнята на Рулке.

– Всичко, свързано с порталите, е риск... Ох, умирам от глад. Отивам да търся вода и нещо за ядене. Идваш ли с мен?

– Не мога да стъпя на изкълчения крак. Май предпочитам да остана.

– Ами добре.

Когато болката отслабна, Лиан закуцука из съседните помещения, стараеше се да запомни всичко, за да го предаде в своето сказание. На входа на поредната зала замря – пред него беше стряскащата машина, но осветена по-ярко... и неприятно позната. Чудатите извивки на

тъмния метал, зловещите издутини, странните лостове и остри шипове... Това беше *творение*! Същото неразбираемо нещо, което бе зърнал в съня на Каран, докато бягаха от Сит с лодката на Пендер. Въпреки че нямаше представа за предназначението на устройството, Лиан долавяше в очертанията му грозна практичност.

Протегна ръка към объркващата сетивата му синкавочерна повърхност, но пръстите му проникнаха в нея и той отскочи. *Машината не беше тук!* Съзнанието на Рулке я бе сътворило в завършен вид, но й липсваше вещественост. А може би подобно начинание беше неосъществено в Нощната пустош.

Огново се опита да докосне устройството и ръката му потъна, без срещне никаква съпротива. Любопитството надделя, той напъха главата и раменете си вътре. В миг загуби досег със сетивата си, после вътрешността на машината се откри в неприятна тъмnochервена светлина. Всичко се размиваше начесто пред очите му и щом мръднеше глава, му се завиваше свят. Различи две седалки с непривична форма, какви ли не ръчки, бутони и множество наглед стъклени плочи, по които пробягваха пъстри линии. Вътре съставните части бяха още по-сложни и невероятни, отколкото тези отвън.

Усети повея, после нечие присъствие. Каран се бе върнала по-скоро, отколкото очакваше. Той подхвърли през рамо:

– Натъквала ли си се на нещо подобно в Шазмак?

Смехът зад гърба му беше толкова басов и звучен, че и залата сякаш затрептя в хармония, а очертанията на машината се замъглиха. Цялото тяло на Лиан потрепери, косъмчетата по ръцете му щръкнаха. Той измъкна припряно главата си, зави му се свят, протегна инстинктивно ръце да се подпре на творението, и падна в него.

8.

Творението

– Майсторът летописец! – избоботи Рулке сдържано, но някак развеселено. – Нима досега не си попадал на творение? На какво ви учат в онази ваша нищожна школа?

– Че ти си чудовище! – изкряка Лиан, макар че му идеше да се превърне в сянка.

Рулке потискаше със самото си присъствие. Лиан не вярваше някога да е виждал по-грамаден мъж – плещест, с внушителен гръден кош, с

дълги мускулести крайници. А и не беше човек в строгия смисъл на думата, а карон. От страх устата на младежа пресъхна.

– Може и да съм – ухили му се Рулке.

Лиан заотстъпва със зинала уста и вдигнати нагоре ръце. Макар и да не го съзнаваше, това бе единствената поза, с която можеше да убеди Рулке, че не представлява заплаха. Тази комбинация от ужас и глуповато изумление бе реакция, която Рулке бе виждал неведнъж.

– Озадачава те моето творение, така ли? То вече не е тайна, искам да научиш всичко за него. Нима някой е по-подходящ от един надарен летописец да разнесе из Сантенар мълвата за моята страховита сила? Научих как копнееш за знания. Моите гашади ми подшушнаха това-онова за тебе. Питай. С тебе можем да бъдем близки съратници.

Въпреки че Лиан бе очаквал завръщането на Рулке, внезапната му поява го беше уплашила, а това... Сашиса се. „В истинския живот може да се случи. Най-обикновено лукавство, нищо повече. Не го слушай, усмихвай се, кимай на всяка негова дума, но не забравяй, че всичко, изречено от него, е лъжа. Великият предател. Носителят на поквара. Аз обаче съм велик летописец – възрази си сам Лиан без помен от скромност. – Ако ще той да не заслужава доверие, какви ли тайни крие в паметта си!“

Трудно би устоял на изкушението да опознае по-подробно древността, да получи ключа към съставянето на сказания, които никой още не е чувал.

Подът се люшна, стените се разкривиха, а в мъглата светнаха малки сфери, които бавно се разпръснаха. Само творението остана непроменено.

Рулке изви глава, наблюдаваше и се ослушваше.

– Това не се е случвало досега – кротко сподели той. – Питам се дали твоите приятели не изпробват здравината на защитата ми. Ако упорстват, очаква ги много неприятна изненада.

Лиан обаче долови и сянка на опасение в самохвалството му. Взираше се в него с острия взор на летописец, за да го опише колкото се може по-добре в своето Велико предание. Откри, че догадката на Каран е вярна – устните на Рулке се свиваха в тънка линия, той стискаше челюсти и движенията му подсказваха изтощение, което не можеше да прикрие. Вероятно не намираще нищо опасно у Лиан, щом се издаваше така пред него.

– Ела да ти покажа моето творение – покани го Рулке. – То е машина, подобно на златната флейта, която Шутдар създаде за мен, а после я

открадна и навлече опустошение на всички ни.

Протегна издраскана и подута ръка, с която без усилия го придърпа. Лиан се разтрепери.

– Замисълът за флейтата беше мой – продължи Рулке, – това обаче далеч я надминава. Нима има нещо, което не бих могъл да постигна чрез него?

Лиан си мълчеше. Сърцето му уж тласкаше сгорещена кръв из тялото, но краката му сякаш бяха от глина.

Рулке го хвана под ръка, все едно бяха побратими, и го поведе около творението, като се впусна в изчерпателни обяснения. Лиан схвана, че устройството може да отваря портали от едно място към друго, и служи за други, още по-важни, но неясни цели. Великолепна, хитроумно измайсторена машина. Но и твърде сложна, със заплетени принципи на действие. Освен това близостта до Рулке го гнетеше и не успя да проумее всичко.

Рулке не го изпускаше от преценяващия си поглед. „Прекалено мъгъщ е спрямо мен – каза си Лиан. – Знае, че не мога да преодолее страха си, а предложението му ме изкушава. Така си е, а не би трябвало. Всичко, което научих до този ден, цялата история на зейните е предупреждение: «Пази се! Не се забърквай! Краят е ясен!» Но каква съблазън... Ами ако е искрен?“

Лиан неусетно се поддаваше на лукавството на Рулке.

Изведнъж очите му откриха в далечния край на залата шестоъгълник като плоча от каменна настилка. Мъждукаше, а светещата мъгла над него трепкаше. Дали беше порталът, през който се бе върнал Рулке? Порталът на Тензор беше далеч по-голям, а и след отварянето му през него духаше мощно въздушно течение. Този може би беше достъпен само за Рулке. В такъв случай техните кроежи за непокорство бяха обречени. Лиан си призна, че от тази мисъл мъничко му олекна. Е, да, длъжен е да се измъкне оттук, но защо веднага? Колко ли би успял да узнае дори през един-единствен час?

И тогава забеляза Каран, която бе дошла да го търси. Вече прекосяваше залата, когато Рулке се показа иззад своето творение.

– Добре дошла в моя затвор, малката – каза той и я дари с тънка усмивка. – Радвам се да те видя. Имам интересни планове за тебе.

Протегна напред едната си ръка, която сякаш леко потрепваше. Каран замря, вдиша шумно и заотстъпва.

– Лиан!

Неочаквано въздухът над шестоъгълника кипна като заврял чайник. Рулке се извъртя на пети.

– Не!

С един замах на ръката му между него и тях двамата изникна ледена плоча. Тя разделяше залата на две и беше прозрачна като чист лед, но дебела, висока и хлъзгава – нито да я прескочиш, нито да се покатериш. Рулке скочи отгоре ѝ и разпери ръце. Замърмори непознати за тях думи. Скоро шестоъгълникът потъмня и се сля с пода, а струите мъгла пак се виеха хаотично.

Рулке въздъхна тежко и се върна обратно. С още един жест отвори пролука в преградата.

– Какво беше това? – попита го Лиан.

Рулке се облегна в отвора, широките му гърди се издуваха и свиваха. Вторачи се в своите пленници.

– Вашите приятели се мъчат да ме затворят тук.

Лиан неволно стисна ръката на Каран.

– Тоест пак да затворят Нощната пустош ли? – накъса се гласът му. – И нас заедно *с тебе*?

Такава участ не бе предвидил. „Нима са способни да ни сторят това?“ – чудеше се изтръпнал.

Зъбите на Рулке лъснаха.

– По-кратко. Ако наистина съм чудовището, описано в твоите сказания, може и да се засегна.

Лиан заотстъпва заднешком, като дръпна със себе си и Каран. Тя се запъна.

– Те успяха ли?

Виждаше как всичките ѝ мечти за Готрайм рухват.

– *Не и този път!* Драги мои, май сте пред неприятен избор. Тях ли подкрепяте, или мен?

Каран на свой ред стисна ръката на Лиан.

– Не искаме нито да умрем, нито да предадем приятелите си.

– Въпреки че те ви изоставиха? Може би ще прекарате много време с мен, доколкото има смисъл да мерим времето тук, защото ходът му е необичаен...

В ъгъла мъглата кипна отново. Рулке реагира мигновено. Пролуката се заледи, а той се хвърли към плочата със скокове по пет-шест разтега.

Движението на мътилката беше още по-бурно от първия път, в нея

просветваха ярки ивици. Рулке едва се различаваше, вдигнал ръце в трескав опит да отблъсне незнайната сила, която нападнаше портала от другата страна.

Лиан и Каран гледаха прегърнати.

– Надявам се... – прошепна тя.

– Какво? – тихо я подкани Лиан.

– Толкова съм гузна, но... се надявам Рулке да победи.

– И аз. Не искам да останем тук до края на живота си.

Мина време, преди ярък проблясък да покаже и високия таван. От глухия тътен преградата се нагъна. Рулке се появи с вой от мъглата, кла-тушкеше се сляпо към тях и накрая опря буза в прозрачната стена. Облещените му очи зяпаха право в Каран.

„Побеждават го и се бои! – рече си тя. – Уплашен е, че никога няма да се измъкне. Поне в това му съчувствам.“

Каронът се преви, сгърчените му пръсти изскърцаха по преградата. В ъгъла подът стана оранжев и се изду като стопено стъкло. От мехура се проточиха оранжеви лъчи. Един докосна лицето на Рулке и от брадата му изскочи струйка дим. Друг проби дупка в стената. Рулке изруга немошно и се насили да отиде пак при плочата. Битката се проточи, а Каран и Лиан гледаха втрещени. Веднъж им се стори, че дори времето замръзна. Накрая и таванът се сниши видимо, стените пък изтъняха и Каран надничаше през тях в съседните стаи. Все пак порталът угасна отново и Рулке се застави да пропълзи до преградата.

– Надделяват... – призна дрезгаво, щом отвори пролука.

– Какво не е наред? – попита Каран.

– Какво не било наред?! Черпих от самата Нощна пустош, за да поддържам целостта на границите, но вложената в тях енергия трябва да бъде взета отнякъде.

– Не разбирам... – промълви тя.

– Каран, Нощната пустош не е истински свят, тя е мъничка – оскъдно вещество, още по-недостигаща енергия. И досега се свиваше непрекъснато, изпускаше енергията си в празното пространство. Още преди края на един човешки живот щеше да замръзне... и аз заедно с нея. Враговете ми само трябваше да почакаат търпеливо. Убеден съм, че един ден ще оценят иронията на съдбата.

– И какво става? – подхвърли Лиан.

– Накрая всичко ще изчезне – посочи Рулке стените. – Аз съградих това място. Ако си върна енергията, която го крепи, моят дворец неизбежно ще се свие до размерите на градински клозет. Ако дори него не

успя да поддържам, ще умрем от задушаване. Когато съм тук, онези са прекалено силни за мен.

– Защо само тук? – не разбра Лиан.

– Помагат си с прекалено мощен източник... вероятно разлома. Макар че не им е много ясно как да го използват, за мен става непосилно. Нощната пустош е черупка с енергия колкото да се запази и нищо повече.

– Затова е толкова студено – досети се Каран.

– Умна си! Мога да създам и огън тук, но гори без топлина, защото няма енергия да го подхранва. Ако не ги объркам или надхитря някак, скоро ще умрем.

Моделът още се въртеше полека, а Игър и Мендарк го изучаваха с неуморно старание. Търсеха белези за пролуката в Нощната пустош. Минаха няколко часа, преди Игър да поклати глава.

– Не мога да намеря никаква следа.

– Може би мрежата не е достатъчно плътна. Налага се да я очертаем отново.

– Занимаваме се с това повече от ден – напомни Игър. – Ние се изтощаваме, а Рулке набира сили. *Аз не мога да продължа!*

– Трябва – настоя Мендарк, но Талия виждаше, че малко му остава да припадне.

Тя обикаляше формата от светлина и се опитваше да създаде пълно нейно подобие в ума си. Разкривеното кълбо обаче се менеше неспирно. Талия прозря, че и Нощната пустош сигурно не е устойчива. Погледът ѝ тъкмо се спря на мъничко възелче от пресичащи се линии, но те се разместиха и след миг там нямаше нищо.

Тя разтърка смъдящите си очи. Май си бе въобразила. Вместо възелчето имаше кървавочервено петно, чиято светлина пулсираше. Зад нея спорът между Мендарк и Игър не секваше.

– Нека се откажем, преди да е станало късно – примоли се Игър.

– Твърде далеч стигнахме, за да се откажем.

Не можеше да се съсредоточи заради тези препирни. Под краката им подът подскочи по-силно.

– Млъкнете! – кресна Талия, обикаляща около модела. – Нещо не е както трябва...

– Какво?! – веднага се обърна Мендарк.

– Ей тук имаше възелче. Щом го забелязах, линиите се разделиха.

Възможно ли е Рулке да променя модела от Нощната пустош?

– Само като променя съответните части от Нощната пустош. Не е изключено през цялото време да е знаел с какво сме се захванали.

– Какво ви казвах?! – стъписа се Игър. – Знае всичко. Разиграва ни!

– Не може да ни види оттам – сонна му се Малиен. – Но доколкото моделът е точно копие на Нощната пустош, Рулке вероятно е в състояние да открие какво вършим.

– Сигурно има и друг начин да открием пролуката – промърмори Талия.

– Разполагаме ли с вещь, която Рулке е докоснал след излизането от портала? – сепна се Мендарк. – Тогава ще можем да използваме един от принципите на Тайното изкуство, за да проследим преминаването му.

– Пипна Огледалото на Аакан – обади се Шанд, – но ще е прекомерна дързост да го използваме.

– А изумруда? – спомни си Аспър.

Игър го бе наситил с мощ при разлома и после го беше метнал, за да унищожи Рулке, който обаче разпръсна заклинанието и смля кристала.

– Останаха и капки от кръвта му по пода – допълни Шанд.

– Превъзходно! – възкликна Мендарк.

Малиен се обърна към Аспър.

– Съберете зрънцата от изумруда и изстържете кръвта. Всичко, до последната пращинка!

Аспър и Зара се покатериха устремно по стълбата. Подът се разтре-се за кой ли път. Талия се взираше в тавана, долавяше и с тялото си тежестта на скалите и кулата отгоре, които се крепяха на толкова податливи опори. Задушаваше се...

Игър се бореше все по-неуспешно с поддържането на модела – той ту избледняваше, ту просветваше. Чакането се проточи в жегата, но накрая Аспър се върна с изумрудените трошици в кесия, Зара пък донесе паничка с малко остъргани съсиреци на дъното.

– Стрийте пясъчинките от кристала на прах – нареди Мендарк.

Още чакане заради твърдите останки от изумруда. По някое време блещукащият прах беше готов и смесиха кръвта с малка част от него. Отново наситиха разкривената сфера с енергия през рубиновия жезъл, Игър промърмори думите на сигнала и Зара издуха сместа през тръбичка към върха на модела.

Сферата засия, после кървавите петънца по нея угаснаха заедно със зеления фон. За миг мрежата от жълти линии изпъкна освен в една

точка при южния „полнос“. Там мрежата беше извита във фуния с възел в тесния край, а отгоре се виждаше зеленикаво покритие. Това беше пролуката в Нощната пустош.

– Задръж така! – изрева Мендарк, Игър извлече сила от разлома и моделът застина.

Всички вкупом си отдъгнаха.

– Готово ли е? – чу се младежкия глас на Зара откъм покритата със сяра скамейка.

– Де да беше готово... – почеса се по брадичката Игър. – Само успяхме да открием портала.

– Най-трудното тепърва предстои – съгласи се Мендарк. – И най-опасното. Ще го затворим, за да е непроходим.

С рязък грохот цепнатината в пода се разшири забележимо. От тавана се посипаха късчета камък. Стоящите в залата не само чува, но и усетиха как основите над тях застанаха, отърквайки се. Талия знаеше, че ужасът в очите на Мендарк и Аспър се чете и в нейния поглед.

– Как ще успеете да го затворите? – попита тя прегракнала.

– Както поначало затворихме Нощната пустош. Заклинанието обаче изисква огромна мощ. Не съм убеден, че запазих достатъчно сили за него. Цялото ми тяло крещи за почивка.

По лицето на Малиен избиваха обилни капки пот.

– И моето – изпъшка тя. – Това е по-лошо и от болката в рамото.

– Не е късно да се откажем – със същия хрипкав глас напомни Игър.

– Няма да стане – сопна се Мендарк. – Като сме се захванали, да стигнем до края.

Тук-там по дължината на процепа нагоре се извиваха струйки изпарения. Подът не се укротяваше. А частичната парализа пак скова Игър заради страха от смъртния му враг.

– Мендарк – обади се Шанд настойчиво, – опитваш се да тласнеш Игър отвъд предела на възможностите му.

– Не повече, отколкото прищпорвам и себе си – отвърна Мендарк с пренебрежение.

Щом го чу, Игър отметна глава назад.

– Трябва... да го направим! – изфъфли той с половин уста. – Аз ще се... подготвя. – Наистина успя да се овладее. – В знанията за Забранените опити надминавам всички ви. Разпределете си зеления прах. Щом кажа, издухайте го едновременно към портала и по целия модел. Мендарк... Ти, Талия и Малиен ще го закрепите там, докато свърша моята

част от работата. Ще почерпя сила от разлома за последен път, ще насоча енергията с жезъла и ще слея изумрудения прах с модела... С такава непроницаема обвивка – и ако сме късметлии – Нощната пустош ще бъде затворена окончателно.

– Не ми харесва – завъртя глава Малиен. – И без това... – Прекъсна я мощно изхвърляне на пара от пукнатината. – Разломът е все по-неустойчив. Извлякохте твърде много енергия от него.

Подът се тресеше, заради изпаренията въздухът в кухнята помътняваше.

– Май нещо се размести току-що под нас – прошепна Талия.

– Нямаме избор – отсече Мендарк. – Просто направете необходимото!

Докато останалите подготвиха праха, той обсъди с Игър ограниченията, наложени от Тайното изкуство, и подробностите от градежа на Нощната пустош.

Талия приклепна до Малиен.

– Най-добре е да се махнат всички, които няма защо да стоят тук. Ако се случи най-лошото, поне някои ще се спасят.

– И какво ще ги сполети после? – изръмжа Игър.

9.

Затварянето на портала

– Представям си как ни се присмива – изхленчи Игър и си избърса челото.

Талия също се боеше, но малко оставаше да го зашлеви.

– Глупости! – скастри го Мендарк. – Я се стегни.

Игър застана над разлома, чиято цепнатина вече беше широка два пръста и минаваше през пода, стените и тавана. От дълбините се чуваше бълбукане и съскане. Той се напрегна, за да запечата в съзнанието си измеренията на Нощната пустош, а след това да вземе енергия от разлома.

– Готови ли сме? – по-сдържано попита Мендарк.

– Да! – увери го Талия и поднесе към устните си тръбичка, пълна с изумруден прах.

Около модела стояха още Аспър, Зара и Баситор. Малиен щеше да помага на Мендарк в насочването на енергията. Другите се бяха качили по стълбата.

– Броя до три. – Мендарк се вторачи в Игър. – А щом всеки от вас

направи каквото се иска от него, наведете глави и закрийте очите си. – Едно... Две...

Той зажумя, за да избистри образа на Нощната пустош в ума си.

– Той е твърде могъщ – зашепна Игър. – Чувствам как възпрепятства усилията ни и пази силата си за мига, в който сбъркаме. А това е неизбежно. Нима знаем какво вършим?

– Той е немошен! – изсумтя Мендарк. – Опитва се да ни подлъже защото няма друг изход. Помни, че за този процес е необходима точност. Не прекалявай със силата. Игър, чуваш ли ме?! На крачка сме от ръба на бездната. Опомни се най-сетне! Ще се справиш ли? Ако не, разкарай се оттук, за да те замести друг!

Не си направи труда да не допусне надменност в гласа си и всички го разбраха добре. Настъпи дълго мълчание.

– Ще мога... – потръпна Игър и избърса потта от очите си.

Талия въздъхна с облекчение. Мендарк вдигна ръка и замахна надолу.

– Три! – изплющя думата като камшик.

Като един те издухаха праха към модела и се хвърлиха по очи на пода. В миг зеленият облак заискри по цялата сфера, после Игър изрева неистово, вдиша с пълни гърди и краят на рубиновия жезъл блъвна истински фонтан от светлина.

– Много е! – изкънтя викът на Мендарк.

Ослепително сияние избухна в модела, проникваше през дланите им, през клепачите и за кратко блокира всичките им сетива. След това се спусна мрак.

Засага не се случваше нищо. Рулке беше изцеден, седеше облегнат на ледената преграда и дремеше, но през няколко минути се будеше да провери портала. Каран донесе завивка от спалнята и двамата с Лиан се увиха. Можеха само да чакат. Непривично беше да разчитат на своя враг във всичко, да споделят с него надежди и опасения. Каран обаче помнеше всичко чуто за неговата хитрост и коварство и не можеше да потисне страха си.

Палатът се разкриви, стените изгъняха още повече. През тях се виждаха стая след стая, като през стъкло. Загуба на още енергия... Само творението на Рулке изглеждаше плътно.

– Уф! – стъписа се Лиан, който бе започнал да потъва в пода.

Тя му помогна да се измъкне и той изграчи:

– Умирам от глад.

Рулке го погледна с помътнели очи.

– В спалнята ми, от която вече се *възползвахте*, ще намерите съд с вода и малко храна. Донесете ги.

Каран изтича и се върна. Храната беше във вид на пресовани кубчета печено тесто. Тя ги подаде през отвора и Рулке ги раздели по равно. Преглътнаха кубчетата с по няколко глътки вода. Безвкусна храна, но като нямаше друга...

– Размишлявах над казаното от тебе – подхвана Лиан.

– Ами! – отрони Рулке равнодушно.

– За стремежа ти да ги надхитриш. Наблюдавах и как им се оплчваш. Може и да си позволявам твърде много, но...

– Така е, но изплюй камъчето най-после! Проклети летописци, все гледате да наредите стотина думи, когато е достатъчна и една.

– Ти хвърляш срещу тях цялата си сила – натърти Лиан. – Струва ми се, че тук стратегията ти е несполучлива.

– Досега не ме е проваляла – с безжизнен глас възрази Рулке.

– Но ти ги нападаш така, сякаш си по-силен от тях. Знам, че някога е било така, но не и тук и сега...

Лиан се запъна.

– Имаш ли други съвети за мен, дребно човече?

– Нямам много умения извън боравенето с думите, освен едно...

– Две – измърка Каран и плъзна длан по бедрото му.

Жестът ѝ не убягна от отвратения поглед на Рулке.

– Вие двамата сте като зайци!

– В школата нямаше по-добър от мен в премерването на силите с лакти, опрени в масата. Често побеждавах далеч по-яки мъже. Те се заблуждават, че всичко опира до грубия натиск, но това е само борба на воля.

– Слушам те – насърчи го Рулке. – Може някой ден да си опиташ силите срещу мен. – Той изду мускулите на ръката си, по-едра от крака на Лиан. – Каква тактика прилагаш?

– Необходимо е по-голямо усилие за натиска, отколкото за удържането на противника. Аз... само му преча, докато той се мъчи да притисне ръката ми към масата. Минават няколко минути, ръцете ни се преуморяват и аз лекичко поддавам. Той натиска с всичко, което му е останало, защото очаква да ме довърши, но аз пак го задържам. Накрая започвам да гледам унило и щом той се напъне докрай и няма никаква сила, просто залепвам ръката му за масата.

– Летописецо, у тебе се криело повече, отколкото си мислех – промърмори Рулке. – Да, обаче...

Ледената преграда подскочи и той се хвърли немошно към портала.

Борбата се поднови, но скоро стана ясно, че Рулке я губи. Плочата грееше като слънце по пладне, светлинни копия се забиваха във всички посоки и дупчеха преградата като решето. Мъглата заприлича на пушеци над вулкан.

Задъхан и облещен, Рулке се свлече на колене, изпружил ръцете си със свити юмруци. Цялото му тяло се сгърчи. Скоро опря чело в пода. Нищо не нарушаваше тишината.

– Какво прави? – прошепна Каран.

– Не знам – също шепнешком отвърна Лиан. – Усещам да се натрупва напрежение...

Стените и преградата трептяха с нисък звън като от гонг, Каран и Лиан усещаха вибрациите дори в черепите си. Плочата се обля в толкова силна светлина, че бяха принудени да закрийт очи. Ледената стена пред тях се изпари светкавично. Рулке нададе изтерзан вопъл, чиито отглеси не стихваха из огромната зала. После рухна по корем и замря.

– Е, това беше – промърмори Лиан с пресъхнало гърло.

– Ох, какъв си глупак – беснееше Мендарк. – Проклет, трижди проклет глупак!

Талия отвори очи. Отначало ѝ се привидя, че Игър е успял въпреки всичко. Моделът още висеше във въздуха, линиите му бяха слети в жълта мътилка. На едно място личеше бледозелено петно – мястото на портала.

– Направихте го! – провикна се тя.

– Не – отрече Мендарк смазан, сякаш кулата бе налегнала плещите му с цялата си тежест.

Другаде по сферата нямаше зелена обвивка. Неовладеният изблик на енергия бе изпарил изумрудения прах.

Игър се олюляваше, гледаше изцъклено, а долната му челюст висеше.

Пред очите им светлинното кълбо избледня, но преди да угасне, от него падна зелен стъкловиден конус и се сцели на пода. Скалите под краката им подскачаха, изпарения изригнаха от десетина места.

– *Идиот!* – бълваше Мендарк в такава дива ярост, че думите трудно се различаваха. – Прекали поне стократно с тази мощ.

– И ти го притисна прекалено – озъби му се Шанд. – Предупредих те.

– Не виждам – смънка Игър, от очите му се стичаше обилна слуз. – Нищичко не виждам. – Още стискаше вече безполезния рубинов жезъл, чийто край бе провиснал разкривен. – Толкова се страхувам...

– Това ли е краят? – намеси се Талия. – Нищо друго ли не можем да направим?

– Свършено е с нас – отсече Мендарк. – Вече няма да затворим портала.

– Страхувам се – монотонно хленчеше Игър.

– Ти пропиля единствения ни шанс. Знаех си, че не бива да разчитам на тебе.

– Тогава защо го изтормози до полуда? – кипна Талия.

– Защото нямах избор!

– Безсмислено е да си разменяме обвинения – укроти ги Малиен. – Да се качваме по стълбата, докато още можем да се измъкнем.

Талия се наведе да прибере двете парчета от изумрудената стопилка. Поредният трус я разклати, земята долу затътна скрибуцащо. Целият процеп бълваше пара. Игър отлетя настрана.

– Светлина! – изкрещя Мендарк.

Всички извадиха светлиците от джобовете си. В разлома вече можеше да се напъха крак, а въздухът над него лъхаше на пещ.

– Няма да се спасим! – завайка се Зара.

Над тях скърцането на основите преминаваше в писък.

– Талия, помогни ми! – извика Шанд.

Двамата подкрепяха почти безпомощните Игър и Малиен да стигнат до стълбата и да запълзят нагоре. Другите се катереха пред тях. Талия се мъknеше вяло. Не помнеше такова прилошаване след употребата на магия. Стоеше бездейно в подножието до Шанд. Мендарк се скри от погледа им в шахтата, Игър въпреки слепотата си щъкаше бързо подире му.

– Хайде – настоя Малиен, впила пръсти в рамото си. – Аз съм бавна и трябва да се кача последна.

– Не, ще се нуждаеш от помощта ми – зайнати се Талия. – Шанд, тръгни пръв.

Той скръсти ръце и се усмихна.

– Живях твърде дълго. Аз съм след тебе, Талия.

Тя кимна с благодарност и се хвана за пръстите. Малиен се придърпваше трудно с една ръка. Талия я следваше, без да поглежда нагоре – от

тавана се сипеха остри парченца и прах. Стълбата се тресеше непрекъснато, Малиен се изгърва веднъж и щеше да падне, но Талия я задържа с тялото си.

– Как е рамото ти?

– Откакто ме има на този свят, не съм била по-зле. И май тук ще е краят ми.

– И аз се боя от същото.

При по-резките трусове от основите на кулата се изтръгваше вой като писъци на изтезавани демони. Талия сведе поглед. Шанд се катереше устойчиво под нея.

– Ти как си?

– Добре – отвърна старецът, – макар че е горещо, а и пак надушвам пушеците.

И тя усещаше сърбеж в носа, очите ѝ се насълзиха от горещата сяра.

– Малиен, ако можеш по-бързичко... Възможно ли е да устои? – промърмори на себе си Талия.

– Кулата ли? – изсумтя Шанд. – Ако това продължава – изключено. Признавам обаче, че е направена добре.

– Стигнахме до залата при основите – обади се Малиен. – На половината път сме. Трябва да си отдъхна минутка-две.

Стъпиха от стълбата на уж плътния камък, който обаче се люшкаше като морски вълни. И останалите още събираха сили тук въпреки опасността. Двама аакими се бяха вторачили в подвижните основи, прехласнати от майсторския градеж.

– Защо не е паднала? – дивеше се дрезгаво Баситор. – Това е пределът на якостта ѝ...

– Разломът се измести натам – посочи Аспър. – Ако земята се плъзне още малко в същата посока или трусят е насочен право нагоре, кулата ще рухне тутакси!

– Погледни това опорно въже. Външните жици са се разръфали. Скоро ще се скъса.

Отгоре кухо изкънтя вик:

– Зара, Зара!

Шала се спусна вихрено по стълбата и Талия се усмихна неволно. Близначките наистина бяха неразделни.

– Тук съм, Шала! – обади се Зара. – Нищо ми няма.

В мига, когато Зара скочи от стълбата, скалата се раздруса мощно и едно от помощните въжета не издържа. Свободният край профуча през

залата на една педя от лицето на Шанд и халоса Шала в гърдите с неу-молимия напор на дънер, затъркалял се по планинска стръмнина. Тя се заби в стената, плъзна се надолу и застина на пода с опряна в камъка глава.

– Шала! – втурна се сестра ѝ. – Как си?

Притича и Талия. Очите на Шала бяха отворени. Тя се усмихна немощно на близначката си и погледът ѝ се изцъкли.

– Шала! – пицеше Зара. – Кажй нещо!

Аспър избута Талия и се наведе, но бездруго беше ясно, че Шала е мъртва. Тялото ѝ беше премазано, шията – счупена. Той сложи трупа по гръб и затвори очите. Талия наведе глава.

– Размърдайте се! – разкрещя се Мендарк. – Това въже ще се изтръгне.

Всички запъплиха по стълбата. Избутваха Зара насила, тя се боричкаше и вряскаше. Дори сега не искаше да изостави сестра си. Най-сетне се добраха до първия етаж на кулата и аакимите се пръснаха да търсят път към спасението. Предполагаха, че има таен изход, но колкото и да тропаха по стените, не го откриха.

Земята се люшна в друга посока и скрибуцането отдолу ги извести, че подвижните основи са се изместили отвъд пределите на издръжливостта си. Подът се килна.

– Нагоре, безумци! – ревна Мендарк и те пак се устремиха по стълбата.

– Четири етажа – пресмяташе Талия на глас, – после два надолу, излизаме от кулата и минаваме по моста. Успеем ли, има някаква надежда.

– Ако кулата не падне към нас.

Глухо свистене от едната страна.

– Въжето беше дотук – промърмори Шанд.

Кулата се изкриви още повече, а заедно с нея и стълбата. Горе по стената на втория етаж плъзнаха пукнатини над мястото на скъсаното въже. Разширяваха се бързо и върху главите на бягащите падаха отломки от мазилката. Докато минаваха през четвъртия етаж, от зида в една ниша изскочи дялан блок и се стовари пред краката им. Изтрещяха падащи камъни и в стената зейна дупка – през нея се виждаха шпиловете и куполите на крепостта.

– Да скочим отгук! – посочи Талия.

– Недей! – възпря я Шанд. – Кулата ще рухне натам.

Нажежен въздух напираше отдолу и носеше задавящи пушечи. Талия погледна за миг – далеч под нея от разлома се изливаше червена

ивица.

Доближаваха петия етаж, където Тенсор бе създал портала.

– Не мога... повече – оплака се Малиен.

– Още мъничко – насърчи я Талия, а с ъгълчето на окото си виждаше все по-широките пукнатини в стените.

– Ти върви. Схванаха ми се краката и ръцете. *Не мога да мръдна!*

10.

Падането на кулите

– Мъртъв ли е? – прошепна Каран, щом зрението ѝ се възстанови.

Притичаха по пода, покрит с локви и буци разкашкан лед. По лицето на Рулке, там, където го бе опарила избухналата енергия, се издуваха мехури.

– Не е – отвърна Лиан, напилал пулс на шията му. – Но умре ли той, същото ще сполети и нас. Виж дали ще намериш още малко вода, и то *бързо!*

Каран хукна. Лиан чакаше до поваления великан – страшният враг, който непременно би го употребил за своите цели, ако се възстанови. Но загубеше ли Рулке живота си, двамата с Каран оставаха заклещени в Нощната пустош до последния си ден.

След няколко минути Рулке изохка и отвори очи. Имаше мехур и на единия клепач, трудно фокусираше погледа си.

– Ти ли си, летописецо?

Лиан хвана ръката му, едва привдигнала се от пода. Каронът още дишаше тежко, но погледът му се избистри. Зъбите му лъснаха в усмивка, която необяснимо сгръ душата на Лиан въпреки всички струпали се накуп заплахи.

– Победихме ги... – промълви Рулке. – Надделяхме! Бива си я стратегията ти, летописецо.

– Значи не затвориха портала?

– Няма никакво препятствие.

– Тоест и сега има възможност те... да нахлуят тук?

– Да, възможно е. Аз пък не смея да го затворя, защото после може и да не успея да го отворя.

– Аха... – Лиан се насилваше да не показва чувствата си. Оставаше шанс за бягство. Взя се в нараненото лице на карона и се запита какво ли предстои. – Ти... добре ли си?

Рулке се отгласна от пода, но се подпря на рамото му.

– От прастари времена не ми е било толкова зле.

Разгледа отражението си в своята странна машина – мехурите по лицето и кръвясалите очи. Пръстите и дланите му бяха обгорени от сблъсъка с енергията в изумруда на Игър, а и имаше рана от ножа на Каран.

Произнесе напевно слова, с които май пребори за малко изтощението. Напрягна мускулите си и се задържа на крака.

– Не бива да си позволявам отдых засега. Тепърва имам да правя и да научавам много неща. *И ти можеш да ми помогнеш!* – добави той властно.

Разтревоженият Лиан се отдръпна. Подът отново беше твърд под бутушите му. Рулке го догони с лекота. Как успя да се опомни за толкова кратко време?

– Е, ще имам ли подкрепата ти? – благо попита каронът и го хвана под ръка. – Ще бъдеш възнаграден щедро. Но ако не се съ согласиш...

– Дръж се – нареди Талия.

Изпълзя нагоре покрай Малиен, като внимаваше да не закачи рамото ѝ, и хвана здравата ѝ ръка.

– Шанд, можеш ли да я буташ?

Старецът просто се надигна, докато краката на Малиен опрат в раменете му, издърпа се яростно по стъпалата и тримата се търкулнаха на кълбо в залата с портала.

Стените се разделяха. Подът се накланяше все повече, част от тавана падна и внезапно грохот оповести рухването на една от деветте каменни спирали. Талия метна Малиен на рамо и се учуди, че дребничката жена тежи толкова. Заедно с Шанд заприсява през парчетиите и разквивените останки от металната врата.

Щом излязоха на площадката, се спънаха в труп на жена – Тел, яка та майсторка на механизми, смазана от паднал камък. Стълбата беше осеяна с отломки, които се трупаха непрекъснато. Спиралите на кулата продължаваха да се разместват. Изведнъж кулата се люшна в обратната посока и процепите изчезнаха.

– Продължавай! – изхърка Шанд. – Малко остана!

Каменни отломки се търкаляха с тропот по стълбите. Един голям къс удари Шанд в гърба и той се присви. Но за радост на Талия след миг отново се изправи. Носът му бе разбит и кървеше.

След малко пред тях беше западният мост от Голямата кула към крепостта. Изтръгнаха от себе си сили за последен тронав бяг, щом видяха как кулата се накланя повторно. В началото на моста зееше дупка. Навсякъде около тях се срутваха камъни.

Талия очакваше да ѝ се пръсне сърцето, когато прескочи дупката с Малиен на раменете си и двете се хързулнаха по моста. Малиен изпищя. Талия се надигна на колене и осъзна, че е немислимо да носи другата жена нататък. От одраните ѝ колене потече кръв. И Шанд не беше по-добре. Запълзяха по плитката дъга на моста уверени в скорошния си край, защото целият свят наоколо сякаш се разпадаше.

Талия се канеше да легне в очакване на смъртта, но дотичаха Осейон и неколцина аакими. Грабнаха тримата за раменете и краката и препуснаха по моста, тъкмо когато каменната му настилка започна да се изронва от металния скелет.

Късовете камък се удряха един в друг и се разделяха. Ту се отваряха широки цепнатини, ту пак се скриваха. Пришпорени от паниката, носачите скачаха с пъргавината на планински кози. Миг преди мостът да пропадне под краката му, Осейон хвърли Талия на площадката и се метна до нея. Талия се обърна и гледката се връза завинаги в паметта ѝ.

Голямата кула се наклони още малко. От средата до върха ѝ изскачаха облачета прах, после възетата се изтръгнаха и навивките на каменните спирали се разделиха. За миг-два изглеждаше, че ще паднат всяка в своя посока, но с рухването си кулата започна да се рони от върха надолу. Горната ѝ половина се срути с неописуем тътен вдясно, върху куполите и шпиловете на твърдината, като събори повечето от тях. Късчета лазурит свиреха във въздуха, едно счепи бузата на Шанд. Дебело крепезно въже прелетя със свистене и помете най-широкия купол на крепостта.

Последен падна платиненият връх, закачи края на твърдината с оглушителен звън, смачка се и увисна. По-ниските етажи на кулата също се срутиха и всичко се скри в непрогледна пушилка.

Когато тътенът стихна и прахолякът се слегна, всички се вгледаха безмълвно в останките. Пет каменни спирали се бяха прекършили на равнището на моста, остатъци от другите четири стърчаха скупчени и наъбени, крепеше ги полукръг от злато и лазурит. Две разръфани въжета още се люлееха от краищата. Отляво и зад тях крепостта беше почти невреждима, отдясно имаше само развалини.

– Сега вече ни е спукана работата – изръмжа Мендарк. – Няма да отворим портал, за да се приберем. Волю-неволю ще прекосяваме

Сухото море *през лятото!* Никой не е успявал. Благодаря ти, Игър! Ти превърна вероятната победа в пълен разгром.

– Не биваше да използвате праха от изумруда – прошепна Тенсор. – След като Рулке толкова лесно отблъсна нападението на Игър с енергията на кристала, как очаквахте да му се наложите точно с останките от изумруда?

– Тенсор, ти ни навлече всичко това и отказа да помогнеш – процеди Мендарк. – Не си губи времето да ни укоряваш.

Игър зяпаше неவிждащо към руините на Катаза.

– Бях прекалено уплашен... *Прекалено.*

Започваха да осъзнават в какво положение са изпаднали. Онези, които бяха стояли при разлома до края, бяха с обгорени лица и ръце от мощния изблик. Раната на Малиен се бе разкъсала при падането върху моста и трябваше да бъде зашита веднага. Тенсор беше осакатен, Игър – ослепен, а Зара седеше встрани вцепенена и дори не плачеше за сестра си.

– Никаква надежда ли няма да отворим пак портала? – попита Талия.

Походът през Сухото море по това време й изглеждаше като сбъднат кошмар, за който никой от тях не беше готов.

Поредният трус изхвърли на двадесет разтега във въздуха фонтан от лава и пепел.

– Ето ти нагледно доказателство за участието на Катаза – сви рамене Мендарк. – Ще се осмелиш ли да влезеш пак? – Не очакваше отговор.

Аакимите бяха изнесли снаряжението и припасите си навън. Провериха ги, нарамниха раниците и с последен поглед към руините на величавата Катаза поеха към канарите, от които започваше спускането към Сухото море.

Тръгнаха по виештата се западна пътека. Шанд водеше за ръка високата Игър. След тях вървяха Мендарк и Осейон, чието внушително туловище сякаш се смаляваше под тежестта на раницата. Отзад беше Талия, изпълнена със страх от Сухото море, макар че беше по-закалена за такива изпитания от повечето други. Деветима аакими вървяха в колона, двама носеха Малиен, още двама – Тенсор.

Спускаха се пет дни до някогашния бряг, за да слязат оттам към дъното. С всяка крачка въздухът беше по-горещ, сух и солен.

В подножието на последната стръмна скала стъпиха върху полегат чакълест склон с полепнала по него кора от сол. Струваше им се, че гъстият въздух засяда в гърлото. Почти нестихващият вятър засипваше с

разпрашена сол възпалените очи, уши и усти. Жегата лъхаше на отворена пещ.

– Това е непоносимо – смънка Шанд, закри главата си с края на наметалото и се устреми обратно към сянката.

Минутите се изнизваха, никой не помръдваше и не продумваше. Талия съзираше в очите им, че Сухото море вече ги е победило.

– Никой никога не го е прекосявал през лятото – повтори Игър думите на Мендарк. Само той от всички не бе минал по соленото дъно на идване. – Същинско безумие. Няма да издържа.

– До началото на лятото остават седем дни – промърмори Шанд. – Горещините тепърва започват.

Цял ден се свираща в една пещера, а при падането на нощта не събраха сили да потеглят. Сутринта спориха часове наред има ли изобщо смисъл да насилват късмета си. Дори аакимите настояваха да се върнат в Катаза до началото на есента, макар че съзнаваха колко безнадежден и рискован щеше да е престоят им там. Талия си вееше с шапката и не се намесваше в спора. Знаеше, че нямат избор.

– Колко имаме да вървим отгук до езерата? – обърна се Малиен към Осейон.

– Десет нощи. Само че през пролетта нощите бяха по-дълги.

– И по-хладни – лениво се обади Талия. – А ние бяхме здрави и издръжливи. Този път ще се влачим двойно по-дълго.

Малиен понамести ръката си в превръзката. Рамото ѝ заздравяваше, но болката още бе силна.

– Върнем ли се горе, ще изрем.

– Или ще ни се прииска да сме умрели – добави Мендарк. – Дадем ли на Рулке още половин година да се подготви, вече нищо няма да може да го възпре. Аз ще тръгна, дори и сам.

Осейон се засмя непочтително.

– Сам ли, господарю? Няма ли поне на мен да заповядаш да те придружа?

Мендарк почервения.

– Да де... аз, ти и Талия.

– Всички или никой – натърти Малиен.

През нощта те се затъртриха по пътя. Най-безкрайната нощ в живота им. Само една случка ги поразведри малко.

– Виждам! – изрева Игър, щом слънцето се показа. – Виждам!

Оказа се, че зрението му не се бе възвърнало съвсем, просто различаваше светлината от мрака. Но все пак имаше надежда, че ще се

възстанови, и това посмекчи озлоблението му.

Вървяха през кратките нощи, докато не се преуморят най-слабите – Игър и Селиал, тоест по няколко часа. Мъкнеха се непоносимо мудно из неравния терен от застинала лава. През дългите дни не се подаваха от палатките.

Всеки ден върхлитаха бури, носещи облаци разпрашена сол или кристалчета. Пътниците уплътняваха всяка пролука в палатките, покриваха носовете и устите си с парчета плат и дишаха през тях. Отмерваха толкова оскъдни дажби вода, че жаждата беше постоянно мъчение. И винаги усецаха вкус на сол.

На десетото утро Шанд изведнъж усети, че въздухът е замрял. Игър стоеше до палатката в очакване на единственото нещо, което виждаше по-ясно – светилото. Шанд обаче се изненада от друга гледка – сигнален огън, запламтял ярко в далечината.

– Ама че странно! – сподели той с Игър. – На планината има светлина.

Игър му позволи да го обърне в тази посока. Примижаваше напрегнато и накрая от очите му потекоха сълзи.

– Рулке... – изхриптя в безпомощен ужас.

11.

Клаустрофобия

Каран се върна запъхтяна, понесла съд с формата на пясъчен часовник, от който плискаше вода. Изуми се, че заварва Рулке изправен и наглед освежен. В душата ѝ отново се прокрадна страх. Загриза я желанието да хукне накъдето ѝ видят очите.

Но какво правеха той и Лиан? Стояха с гръб към нея, вторачени в творението. Лиан вдигна глава към великана, стори ѝ се, че го поглежда съзаклятнически. Дори отдалеч личеше нетърпението на Лиан, възбудата, в която го бяха хвърлили думите на Рулке. Стъписващата машина трепкаше във въздуха подобно на мираж. „Ох... Знам, че по воля не можеш да се мериш с Рулке, но защо поне не *опитаиш* да устоиш?“

Лиан я зърна и Рулке усети присъствието ѝ.

– Каран – подхвана с глас, сладък като течен шоколад. – Ела при нас.

Думите „при нас“ я поразиха в сърцето. Толкова бързо ли бе омекнал Лиан? Спомни си предупреждението на Шанд, че зейните не

заслужават доверие заради гибелната си любознателност.

– Каран, успяхме! – провикна се Лиан. – Порталът остана отворен.

– А ако *и ти* си сговорчива – вметна Рулке, – може дори да те върна през портала.

„И ти“? Какво й внушаваше? Паниката се надигна, усети преобръщане в гърдите.

За да се овладее, тя се озърна към плочата, която още блещукаше – чудо, на което вече не се надяваше. Трябваше да замъкне някак Лиан към портала. Не можеше обаче да се свърже мислено с него, без Рулке да научи.

– Донесох малко вода – отрони тя с равен глас. – Искаш ли да се погрижа за раните ти?

Погледът на Рулке я пронизваше. Тя се извърна, защото не се съмняваше, че е разгадала какво се върти из ума му. Преценяваше я по опърпаните дрехи и рошовата коса, по ниския ръст и младостта ѝ, по простодушието в зелените очи. Може би нямаше да открие заплаха в нея и щеше да сметне раната от ножа, която му беше нанесла в Катаза, за обикновена случайност.

Още първите му думи я лишиха от илюзиите.

– Ясно е, че си мой враг и никога няма да те привлече на своя страна, колкото и незначителна да изглеждаш. *Няма* да те подценя повторно, особено при тази прилика със страшната за мен Елиенор. Особено при смелостта ти, по която надмина всички могъщи люде, събрали се в Катаза. Опасна си, и то много, но въпреки това ще те покоря. Нуждая се от другата ти дарба, *за която ти едва си започнала да подозираш*. Толкова често съм достигал съзнанието ти, когато спиш, че май те познавам по-добре, отколкото ти самата.

Усмихна ѝ се хищно и пристъпи към нея, а тя си спомни за кошмарите по пътя от Физ Горго и ужасната нощ недалеч от Нарн. Нейното малодушие я бе подтикнало да призове за помощ, а той бе използвал връзката, за да пробуди верните си гашади. Ако не беше тя, нямаше да потопят в кръв Шазмак.

Каран се дръпна рязко и съдът с водата изтрака на пода. Тя се наведе да го вдигне, но част от съдържанието му вече се бе разляла и бързо се превръщаше в лед.

Паниката ѝ се развихряше неударимо. Не направеше ли нещо небавно, двамата с Лиан бяха обречени. В ума ѝ се появи зачатък на план.

– Достигал си го, казваш... Може и мъничко да си ми повлиял. Но

да се възползваш от дарбата?! Никога!

Тя се изплю върху черния му ботуш.

Рулке стисна юмрук и ръката му се разтрепери. Пак опита да я доближи и кракът му се подгъна. Разтръска схванатите си пръсти и се взря в нея по-внимателно.

– Лесно прониквам в скритите ти мисли. Подчини ми се и ще пусна Лиан. Ако откажеш...

– Великият предател! – прихна тя. – Много ли си доволен, че всички те мразят и презират?

– Това се дължи единствено на лъжите, разпространявани от летописците – усмихна ѝ се Рулке заплашително.

– Не бих очаквала друг отговор.

– Я не ми говори за предателство! – изведнъж застърга гласът му. – Някога бях близък с една жена. Попитай твоите *приятели* Мендарк, Игър и Тенсор как постъпиха с нея!

Каран се смути. Изглеждаше искрен в гнева си, но пък беше прочут с хитрините си... Продължи да го дразни, за да го ядоса дотам, че да допусне грешка.

– Ясен си ми като карта, окачена на стената. А Лиан, когото се опитваш да поквариш с ласкателства и обещания, по нищо не се различава от блудница – ще се продаде всекиму, само за да добави още някоя и друга страничка в Преданията.

„Прости ми, Лиан... Не те обвинявам. Но ако не се измъкнем, той пак ще ме докара до лудост. Предчувствам го. Ще сторя всичко, за да се избавя, а после ще те помоля за прошка.“

Тя се дърпаше, Рулке настъпваше досущ както в Катаза. Той вдигна ръка.

– Не се опитвай да ме ядосаш. Понесох хиляди оскърбления, наричаха ме с хиляди обидни имена.

– Минаха хиляда години и от тях остана само едно – уязви го тя. Искаше да го отдалечи от Лиан. – Великият предател! Нищо друго не се помни за тебе, измамнико. Защото *няма* друго.

– Всяка история си има две страни, както монетите! – разбесня се Рулке. – Дали пък не се нуждая от свой разказвач, който да разпространи моята? – Стрелна Лиан с многозначителен поглед. – Или май вече си го имам...

– Лъжите ти ще си бъдат лъжи, ако ще и най-великият разказвач в Сантенар да ги подкрепи! – сопна му се Каран.

Рулке се навъси. Протегнатата му ръка се тресеше. За него Каран

беше нищожество, но той бе на края на силите си и думите ѝ го жилеха.

– Разяряваш ме, дребосъчке – изсъска дрезгаво.

Тя усети натиска на съзнанието му, който сякаш избиваше опората изпод краката ѝ. В някакво кътче на ума ѝ отново се спотайваше безумието, овладяло я по пътя към Туркад. Още не се бе надигнало, но Рулке лесно можеше да я потопа в него. Нямахше да изтърпи същото втори път. Обхвана я сляпа уплаха.

– Лиан! – извика тя. Как да го прати към портала, без Рулке да узнае? – Спомни си за какво говорихме! Стой далеч от него!

– Обмисли и моето предложение, Лиан. – Рулке го сграбчи за ризата. – Има какво да спечелиш. Ти също, Каран. Мога да ви дам всичко, за което копнеете, а от вас се иска само да ми направите дребна услуга.

Каран замахна, сякаш да го удари с кофата. Рулке отскочи, загуби равновесие и се подхлъзна на заледената разлята вода. Размаха ръце и тогава Каран метна тежкия съд. Ръбът на металното дъно го удари по очите и носа, той се стовари на пода с тътен, пръскайки светещи вълни в мъглата.

– Бягай! – викаше Каран, втурнала се към портала. – Лиан, побързай!

Само че забрави за изкълчения му глезен. Лиан куцукаше мъчително. Още при третата му крачка Рулке се надигна с огромно усилие. Дълъг разрез минаваше през веждите му, от носа му капеше кръв по леда. Разкрачи се и опита да избърше очите си с едната ръка, а от юмрука на другата бликнаха ослепителни лъчи и оставиха белези по стените и тавана. Лиан се уплаши, че ще погуби Каран в яростта си, и му налетя. Двамата отново се стовариха на леда.

Каран се обърна. Видя само смътния силует на Лиан в мъглата, коленичил до Рулке, сякаш му се кълнеше във вяроност.

– На всичко ли си готов заради скъпоценните си Предания?! – изпищя тя, загубила власт над себе си.

Въпреки стичащата се в очите му кръв Рулке изпъна ръка към плочата. Стената зад Каран се разтвори в назъбена дупка, после целият дворец стана прозрачен.

Волята му я връхлиташе като потоп от разкъсан бент, прогонваше мислите от главата ѝ. Лудостта също прииждаше като вълна и се извишаваше над нея. Не можеше да се справи с паниката. Залитна заднешком към портала, който се отвори в нагънат тунел.

И започна да я придърпва. Рулке най-сетне изчисти очите си и запрати Лиан настрана. Чак тогава Каран проумя, че Лиан се е хвърлил да я

защити. Успокоена, че се е добрала до портала, тя проумя огромната си грешка. Рулке я бе победил с лекота, защото я беше преценил правилно.

Тя извика и се опита да изскочи. Твърде късно – порталът я отнасяше. Каран размаха ръце като удавник, но сякаш бе попаднала в пълна с масло фуния. Падаше, смаляваше се, потъваше в пустотата на портала.

Лиан затича към нея, стъпи на омекнала част от пода и затъна до коленете. Рулке отново обля портала в светлина. Огнена линия плъзна по тавана, издълба стената и закачи ръба на плочата. Засъска излитащ през тавана въздух.

– Я се върни! – изрева Рулке.

Последният ѝ спомен от Нощната пустош беше лазещият на длани и колене Лиан и Рулке, надвесен като вампир над него.

Проходът подмяташе, въртеше и усукваше Каран безмилостно, а под клепачите ѝ избухваха бели фойерверки. Тунелът се сви рязко. Насрещният въздушен поток изопна косата ѝ в посока на Нощната пустош. Каран се напрягаше да не забрави целта си – залата в Голямата кула, където Тенсор бе изградил своя портал. Очите ѝ смъдяха, усещаше вкус на кръв.

Отвори уста да закрещи и целият въздух изскочи от дробовете ѝ. Тунелът се обтегна по тялото ѝ като тесен чорап. Така притискаше гърдите ѝ, че не можеше да си поеме дъх. Полека изпаднаше в безсъзнание. Изтръгна всичко възможно от дарбата си, за да съсредоточи съзнанието си към Катаза.

Но образът не искаше да се съхрани, колкото и да се насилваше тя, сякаш залата вече не съществуваше. Щеше да умре.

Но все пак представата ѝ бе успяла да съживи портала, защото тунелът се пресече и образува обла обвивка, после я изплю шеметно и изчезна. Каран се удари в нещо, което изкара въздуха от гърдите ѝ.

Опита се да седне и главата ѝ опря в неподатливо препятствие. Дишаше накъсано и стискаше клепачи да махне гъстата влага от очите си. Накрая възвърна зрението си, но наоколо нямаше нищо познато. Понечи да избърше кръвта под носа си и откри, че не може да си мръдне ръката. Изви глава и в полумрака различи металния купол на павилиона, под който я бе заврял порталът.

„Колко ли тежи... Дано успее да го повдигна.“ Заопипва със свободната си ръка и някак освободи другата. Лежеше в тясна кухня под четвъртина от купола, останалото беше сплескано. Напъна се, но металът не шавна. Не можеше и да пропълзи под него. Значи все пак ще умре тук. И никога няма да види Лиан.

Лиан лежеше вцепенен и чакаше невъобразимият гняв на Рулке да се стовари върху него. След миг обаче свистенето се засили до писък. Рулке се заклатушка към вратата, изтръгна я и започна да я оформя с пръсти. Скоро разполагаше с наглед метална плоскост, равна по площ на машината. Вдигна я непохватно, завъртя я на показалеца си и щом тя се превърна в диск, я запрати нагоре. Дискът залепна за тавана и шумът спря.

Рулке провеси глава, подхлъзна се и целият се разтресе. Опря коляно в пода, опомни се, но пристъпът се повтори. Каронът се заклатушка нанякъде. Набегът в Сантенар и всичко, което го бе сполетяло после, бяха изчерпали запасите му от жизненост. Погледът на Лиан го проследи през прозрачните стени, накрая фигурата му се скри в съгъстващата се мъгла.

Лиан пак остана сам и уплашен. Всичко се бе случило твърде бързо. Каран бе изчезнала, преди той да проумее нещо. Защо му се бе разсърдила толкова? Повтори сцената в паметта си, опита се да я види през нейните очи. Тя пицеше потресена, обвиняваше го, че се е покорил на Рулке. Това го жегна – той не бе отстъпил пред изкушението, колкото и да му се искаше. Защо го бе лишила от доверието си?

Щом се избави от присъствието на Рулке, не можеше дори да разбере какво го бе изкушило. Зейните вече бяха встъпили веднъж в сговор с него и заради това ги изстребواха и лишаваха от всичко, прогониха ги от любимия им Зайл, тормозеха ги цяло хилядолетие. И още носеха Клеймото на Рулке, срамния белег. Никой в Сантенар не знаеше това по-добре от Лиан. Нима би се продал за толкова съмнителна отплата? Надяваше се повече да не изпита тази съблазън.

И какво да прави сега? Да бяга и да се крие? Безсмислено, щом се намираще във владенията на Рулке. Отиде при плочата, но тя по нищо не се различаваше от пода наоколо. Порталът бе недостъпен за него.

Стените пък бяха толкова прозирни, че вероятно би могъл да минава направо през тях. Престраши се и най-близката се оказа не по-здрава от сапунен мехур. Върна се при машината. Пак понечи да я докосне и пръстите му потънаха във вътрешността ѝ. Този загадъчен, заоблен механизъм дори не докосваше пода. За какво ли бе създаден? Или бе обикновена прищявка, нещо като ваение, с което Рулке е запълвал нескончаемите часове? Повод за празни хвалби?

Тръгна да потърси храна и вода, но попадна в част от Нощната

пустош, която се бе разкривила кошмарно. Макар че виждаше през стените, не намираше вход. Върна се в относителната безопасност на залата с машината.

И там остана да търпи глада и жаждата. Би облизал дори леда от пода, само че по него имаше втвърдена кръв. Накрая намери чисто петьнце, натроши го с ботуша си и държа парчетата в устата си, докато се стопиха. Водата имаше вкус на метал.

Доспа му се, но не смееше да припари до спалнята на Рулке. В друга стая намери ниша с вратичка и се напъха в нея. Беше по-топло, отколкото на пода. Там прекара още много часове в неудобна поза, но накрая се увери, че страхът и гладът са прогонили окончателно съня. Заброди из Нощната пустош, надничаше навсякъде и запомняше всичко, за да го опише в сказанието си. Но не откри вода, нито нещо за ядене.

Накрая Рулке се върна с покрит поднос. Не можеше да се каже, че Лиан му се зарадва, но появата на карона поне придаваше някаква определеност на затворничеството му. Рулке бе облякъл роба от лъскава черна коприна и поне привидно бе посъбрал сили, но дългата рана през веждите му тъмнееше подута. Остави подноса на мраморен пиедестал. Погледът на Лиан се прикова в него, малко оставаше от устата му да потекат лиги.

Рулке се засмя.

– Огладня ли? Добре, дай ми каквото искам и ще се нахраниш. Ах, как подцених *отново* малката ти приятелка. Времето, прекарано тук, явно ме е изцедило повече, отколкото си представях. Минаха хиляда години, откакто ми нанесох рана, а не се бе случвало някой да успее втори път.

Лиан преглътна и се застави да не гледа в подноса.

– Впрочем ти си безполезен за мен тук. – Рулке крачеше напред-назад и размишляваше на глас с очевидното желание и Лиан да слуша. – Но ако се върнеш при своите приятели, можеш да ми бъдеш ценен помощник. Те ти се доверяват.

– Какво сполетя Каран?

– Това произшествие може да се окаже най-големият ми гаф – сериозно изрече Рулке. – Имам отчаяна нужда от нея.

– Какво се обърка?! – извика Лиан, втрещен от тона му.

– Не знам къде е тя. Щях да я предупредя за портала, но тя ме изпревари.

– Защо е трябвало да я *предупреждаваш*? Какво ѝ се случи?

– Нощната пустош отслабва и затова порталът е малко... ненадежден. А и твоите приятели в Катаза никак не я улесниха. Погледни.

Рулке махна с ръка и над мъглата изникна картина на опустошение, над което стърчаха прекършените останки на Голямата кула.

– Порталът я е запратил *там*?! – изгъня гласът на Лиан. – Трябва да се върна!

Рулке го задържа без никакво усилие.

– *Може* да е попаднала там. С порталите човек никога не е сигурен.

– Върни ме! – кресна Лиан и го заудря с юмруци.

Каронът стисна ръцете му и го обездвижи.

– И това ще стане, щом изпълниш желанието ми. В момента не ми достигат сили.

– Защо всичко е... *такова*? – вяло попита Лиан.

– В Катаза ли? Струва ми се, че твоите приятели са прекалили с енергията от разлома и са съборили кулата.

– Значи всички са мъртви!

– Не прибързвай, летописецо. Враговете ми са изобретателни и животи. Видях това, което и ти, а без да отворя портала и да се пренеса там, не мога да узная повече.

Каронът направи друг жест.

– Това заклинание ще те принуди да отговаряш искрено. А сега, Лиан, разкажи ми своята история.

Колкото и да се питаше дали не предава приятелите си, Лиан не успя да спре потока от отговори, който устата му изливаше. Разказа на Рулке всичко за живота си още от детството в безводния Джеперанд, където толкова се отличаваше от останалите деца. Сподели и колко е бил потиснат, че го пращат едва дванадесетгодишен през половината свят да учи в Школата на преданията. Описа постепенното си издигане въпреки неприязънта на околните към един зейн, похвали се с внезапния разцвет на дарбата си, довела до превъзходното му сказание преди четири години, после и до смайващата му версия на „Предание за Възбраната“, след която бе обявен за майстор-летописец.

И през цялото време каронът го наблюдаваше с чудатите си очи, все едно се опитваше да надникне в главата му.

Лиан не пропусна нито една подробност от своето сказание, спря се и на догадките и подозренията си за убийството на сакатото момиче. Някой се е промъкнал незабелязано в кулата, където е бил приклучен Шутдар, и е извършил гнусно злодеяние. Каква е била подбудата му,

ако не стремеж да прикрие нещо?

– Аха! – промълви Рулке и очите му сякаш се взираха през младежа към отдавна отминалото време. – Добър разказ, летописецо. Помня, че видях трупа на горкото момиче, но не знаех, че е убита. Продължавай.

Лиан по-накратко описа случилото се след прогонването му от Школата и стигна до срамната за него помощ, която бе оказал на Тенсор. „Колко съм слаб. Емант имаше власт над мен, Тенсор – още по-голяма. А сега Рулке прави с мен каквото му скимне.“ Лиан обаче знаеше, че отговаря охотно, искаше и да зададе своите въпроси на карона. Толкова много му предстоеше да научи.

– Рулке...

– Стига! – прекъсна го каронът. – Трябва да узная какво представяваш всъщност.

Хвана го за рамото, а с другата ръка повдигна брадичката му. Погледите им се срещнаха. Главата на Лиан се замая, съзнанието му се размъти. Почувства се лишен от тяло, като дух, зареял се високо над мъглата.

Вторачи се надолу към омекналата си плът и видя как ръцете на Рулке притискат лицето му. Дебелите пръсти наглед проникваха през черепа, както ръцете на Лиан бяха потънали в творението. Немислимо. Сигурно се заблуждаваше. Гласът на карона изричаше заповеди, вероятно на чужд език, защото Лиан не разбра нито дума. Накрая пръстите се измъкнаха от главата му със същата мудност.

Халюцинацията свърши и летописецът се върна в тялото си. Усещаше мозъка си като мравуняк, но безбройните крачета на мравките сякаш бяха потопени в киселина. Зърна Рулке, който се отдръпна изтощен. После Лиан се свлече в несвяст.

12.

Под развалините

Каран се събуди в мрак. Викаше, докато прегракна, блъскаше по купола часове наред с надеждата останалите още да са наблизко. Дори, колкото и горчива да беше иронията, се надяваше, че Тенсор би могъл да отвори отново портала заради нея. Но когато разкървави и натърти юмруците си, се наложи да спре.

Чу далечен грохот, после по отломките наоколо затропаха камъчета. Долови полъх на лютив газ. Каква жега! Щом се опря в метала, усети

колко е подгизнала ризата ѝ. Странно... По високото плато на превърналата се в планина Катаза беше прохладно. Следващият трус отново посипа с чакъл купола над главата ѝ. Отдолу нещо се размести и камъните леко се раздалечиха. Изведнъж клаустрофобията я налегна и тя заблъска глава в купола, докато не я заболя толкова, че се опомни.

През цепнатините се процеждаше воня на сяра. Наоколо просветляваше – започна нов ден. Каран се зае да опипва парчетиите. Може би някои щяха да помръднат.

Вадеше дребните камъни един по един и ги трупаше в кухнята на своя неочакван затвор, накрая почти я запълни. Така оголи по-внушителен къс, легнал над пролука между две плочи. Успееше ли да го повдигне, имаше вероятност да се измъкне. Камъкът се плъзна, но не достатъчно. Каран се вираше в разположението на отломките. Махнеше ли това парче, би успяла да напъха главата и раменете си. А трябваше ли? Ако парчетата се раздвижат от нов трус? Каква окаяна смърт – главата ѝ записната... Останеше ли тук обаче, непременно щеше да умре.

Промуши навън пръстите си, въпреки че се издраскаха до кръв, и бутна камъка. Той помръдна и пак заседна. Каран го разклати, усещаше как се чупят ноктите ѝ. Кулата се разтресе и този път тя се възползва да изтласка парчето зад другите.

Пое си дъх и надникна надолу в откритото се пространство. Имаше кухни и пролуки с най-различна форма, но не знаеше ще стигне ли донякъде по тях. Провря главата и раменете си и погледна през ръба. Дълбоко долу земята се тресеше.

Обърна се на другата страна и видя пространство между две плочки, дълги няколко разтега, а по-нататък зърна и нещо като стъпала. Успееше ли да допълзи, сигурно щеше да намери път навън. Върна се в теснотията, облиза разкървавените си пръсти и се накара да диша дълбоко, за да преодолее клаустрофобията. Долу щеше да е по-зле. Дали да рискува?

Началото на измъкването почти я довърши – пролуката между двете плочи беше достатъчно широка, но Каран все не успяваше да се прегъне покрай ъгъла, за да влезе в нея. Дрехите ѝ постоянно се закачаха в грапави издатини. Крясък напираше в гърлото ѝ.

Тя се избута обратно под купола. В този задух беше готова да убие за глътка вода. Нямаше какво да стори, освен да опита отново... или да умре, защото ѝ липсва храброст. А наистина не виждаше причина да упорства. Реши, че е най-добре да си я измисли веднага. Въобрази си, че Лиан лежи на прага на смъртта недалеч от нея и я призовава с

последния си дъх. Образът беше толкова ярък, че внезапно в съзнанието ѝ се мярна разкривеното му лице и Рулке, който като че бъркаше с пръсти в главата му.

Това ѝ стигаше. Смъкна дрехите си, омота ги на вързоп и го стегна с колана. Пак пропълзя надолу, бутайки вързопа пред себе си.

Така успя да се провре на косъм. Одра гърдите и раменете си, ожули бедрата и задника си, но се промуши край ъгъла в пролуката между двете плочи. Колкото и да я плашеше тясното пространство, тя си позволи кратък отдих. Кожата ѝ опираше в камъка и се сгорещяваше още повече. Каран мина над купчина чакъл и се озова в по-широката кухня на стълбата. Тук можеше да се изправи. След дупката под купола все едно попадна в дворец, но скоро се убеди, че и оттук няма изход.

От едната ѝ страна се извиваше стената, отгоре огромни каменни блокове се крепяха несигурно един друг. Сега разбра, че голяма част от кулата е рухнала. Стената пък беше нацепена. Каран зърна през нея покривите на крепостта – смазани и разбити, но встрани много куполи и шпилове още стърчаха.

Мащабите на разрухата я смаяха. Чудеше се каква ли е участта на нейните приятели, но чувствата ѝ бяха замрели и нямаше сили да се тревожи. Облече се припряно, поседна да намъкне ботушите и с изненада забеляза до крака си дупка в стената, засипана с отломки.

Отмести няколко парчета със счупен метален прът, който намери на стълбата. В стената се откри вертикална кухня – Каран не знаеше, че тя бе побирала едно от дебелиите крепежни въжета във вътрешността на спиралата. При рухването на кулата опъването го бе скъсало и изхвърлило нагоре. Между вътрешните стени имаше разстояние, малко по-голямо от ширината на раменете ѝ. Надолу тунелът беше задръстен, но докъдето стигаше погледът ѝ, пътят за катерене беше открит.

Стените бяха гладки и я затрудняваха, само че извивката на спиралата ѝ даваше възможност да запъва с длани и колене. Два пъти засядаше, преди да види дневната светлина. Главата ѝ се подаде навън. Бе високо горе, от подножието на кулата я дяляха седемдесет-осемдесет разтега. Намираше се върху скупчени прекършени останки от каменните спирали, които още стърчаха въпреки силния си наклон. Доста по-надолу имаше други развалини от кулата, а по тях висяха извивки от стълбата. От вътрешността на кулата бяха останали само огромни купчини отломки. А при западния край на платото разломът изстискваше от себе си червенееща омекнала скала.

Дори за опитен катерач като нея спускането беше смразяващо,

защото нямаше никакви помощни средства. Но не беше толкова зле – при срутването на кулата повечето плочи от облицовката се бяха изпокъртили и сега Каран можеше да се захваща сравнително здраво по грапавата, ръбеста повърхност.

Започна да притъмнява, когато тя най-после стъпи на земята, завлече се по осяаната с отломки площадка и стигна до полуразрушената крепост. По коридорите се добра до помещенията, където бяха живели аакимите. Намери вода и само няколко пакета храна, останали от огромните запаси. Явно все някой бе оцелял след падането на кулата и бе решил да прекоси Сухото море. „Дано са Шанд и Малиен!“ Тя се нахвърли на храната като изгладнял вълк.

После отиде да се види в огледалото на банята. Пред нея стоеше окаяница, покрита с кръв и мръсотия, които потта бе спекла на кора. Очите ѝ червенееха от спуканите капиляри при преминаването на портала. Панталонът ѝ бе скъсан на едното коляно.

Малко по-късно с огромна радост намери раницата си там, където я бе оставила преди изкачването по кулата. Извади чисти дрехи, отиде при резервоарите, изкъпа се, изпра старите дрехи и се приведе в по-приличен вид. После тръгна да претърсва Катаза, дори пак пълзя по развалините на кулата, за да дири Лиан.

Не го намери, пък и всъщност не вярваше, че има надежда. Нали го бе зарязала в Нощната пустош? А Нощната пустош се свиваше. Може и да бе вече мъртъв.

Въпреки всичко продължи диренето си и на другия ден. Преброди безбройните помещения в Катаза. Обиколи платото, в случай че порталът се е преместил и е изхвърлил Лиан някъде наоколо. Не намери нищичко. И тогава наистина потъна в отчаяние.

„Няма го и това ще ми тежи винаги. Трябваше да го опазя. Или е мъртъв, или е в Нощната пустош, където Рулке рано или късно ще го подмами, за да го употреби за своите цели. Как би могъл Лиан да му се възпротиви? Аз самата не бих могла да издържа.“

Твърде силен беше страхът ѝ за самата нея, ужасът от нов пристъп на безумие. Рулке бе събудил спомени, които тя се опитваше да забрави вече цяла година – Емант, полудяването, Големият събор...

Твърде лесно си бе позволила да повярва в поквартата на Лиан, беше го обвинила без никаква причина. И колко ловко я беше надхитрил Рулке, като вся раздор между нея и Лиан. Той бе много изкусен във

всяването на раздори.

Тя седна на стъпалата пред рухналата кула. Нямахме как да научи колко време е минало след тръгването на оцелелите от Катаза. Дали и ходът на времето в Нощната пустош не беше различен? Струваше й се, че е била там само няколко дни. Но по платото не откри следи от приятелите си дори там, където пръстта беше мека. Може би ги нямаше от седмици, но не и месеци, защото слънцето достигаше най-високата си точка в небето почти на същото място.

Лек ветрец разпиля книжа по настилката. Каран нехайно улови един лист и позна почерка – свитък на Тенсор, върху който бе писал и Лиан. Скочи и се втурна да събира останалото. Накрая откри и откъде ги бе изтръгнал вятърът – торбата на Лиан, увиснала по ръба на платинения купол. Отрязва вървите, за да я вземе. Вътре беше и безценният му дневник, в който бе започнал съставянето на „Предание за Огледалото“. Прелистваше и се връщаше в дните, когато бяха заедно, докато спомените не й натежаха непоносимо.

Следващите два дни изминаха бавно и тягостно. От детството си Каран не помнеше такава самота. Да тръгне или да остане? Всеки избор криеше рискове. Сухото море вече се бе превърнало в безпределна фурна. Нямахме да извърви сама дори късия маршрут, избран от Мендарк. Щом не можеше да настигне другите, трябваше да чака в Катаза до зимата. Още двеста дни, а Рулке можеше да я докопа тук всеки миг.

Ако искаше да догони групата, задължително беше да потегли още сега. Но не й се тръгваше. Мотаеше се при платинения купол, провиснал накриво на ръба на крепостта. Под него двамата с Лиан се любиха за пръв път, а този миг беше важен като мистично тайнство за нея. Но спомените само я натъжаваха. Нямахме сили да се откъсне. Уви се в наметалото, притисна дневника към гърдите си и накрая заспа.

13.

„Само препатил плъх...“

Рулке се бе възстановил по-бързо от Лиан. Стоеше вторачен в летописца, наглед толкова млад и беззащитен... но и Каран го бе подлъгала с външността си. Дали прочитането на мислите му, което бе извършил току-що, бе показало всичко у Лиан, след като зейните бяха прословути с наследствената си устойчивост към разгадаване на умовете им? Каронът предпочиташе да не рискува. Наведе се и огледа младежа по-

внимателно. Нещо странно и рядко срещано в този зейн го озадачаваше.

Искаше му се да знае повече, но тъкмо в оскъдните знания беше уязвимостта му. Преди да го затворят в Нощната пустош, той бе опирал силата си на натрупаните сведения. Сега разчиташе единствено на кратките си срещи с гашадите в Туркад, а тогава Лиан не бе имал значение за него.

Отчаяно се нуждаеше от свои съгледвачи. След натикването му тук само гашадите бяха съхранили верността си към него, но с времето и тяхната служба се бе превърнала в доста безполезен ритуал, докато накрая не го забравиха съвсем. Вярно, беше ги пробудил, но сега те бяха само бледа сянка на предишните му способни слуги. Колко дълго щяха да развиват уменията си отново? Изобщо не разполагаше с толкова време. За хиляда години светът се бе променил неузнаваемо, а за него целият този период беше като книга с празни страници. И враговете му, каквито бяха сега, бяха същинска загадка.

Но Лиан можеше да му помогне да излезе от затруднението. Познаваше мнозина от враговете му, а като летописец никои не оспорваше правото му да говори с когото пожелае. Е, не беше съвършеният шпионин, но се оказа съвсем подходящ за ролята. Освен това знаеше Преданията. Рулке щеше да научи първо тях от него.

Тази необичайна черта в младежа не му даваше мира, въпреки че имаше още безброй неща, над които да умува. С какво би могъл да го застраши Лиан?... Не биваше да си позволява небрежност. Отново опря пръсти в слепоочията му и проникна в неговото съзнание. Ами да! Лиан притежаваше извънредно рядка разновидност на онзи Дар, който самият Рулке бе вложил у зейните – устойчивостта към заклинанията на аакимите. Как да го използва? Поне се увери, че наложеното внушение ще действа.

Толкова важен шпионин щеше да се нуждае от закрила, доколкото Рулке можеше да му я предложи. Пътят от Катаза до Туркад беше наситен с опасности. Нищо от невеществения градеж на Нощната пустош нямаше да мине през портала. Аха... Долови излъчването на талисман. Лиан носеше на врата си верижка с малък амулет от нефрит. Рулке го свали и захвърли. Плю на дланта си и оформи друг амулет, външно неразличим от първия. Сложи го на верижката, която пъкна под ризата на Лиан.

– Е, момчето ми, това мога да направя. Няма да те спаси, ако някой ти забие нож в гърба, но поне ще ти даде повечко късмет. Все пак не те съветвам да прекаляваш в комарджийските залози. Е... Ще дойдеш ли,

когато те призова? – тихо натърти Рулке.

Лиан не помръдваше, но очите му се въртяха под спуснатите клепа-чи. Гърлото му заклокочи и той завъртя глава.

– Подкрепиш ли ме, ще ти дам всичко, за което мечтаеш – кротко продължи каронът. – Нечувано богатство, любовта на прекрасни жени...

– Всичко това ми е безразлично – задавено отвърна Лиан, макар и да не беше съвсем искрен.

Главата му се люшкаше, но накрая успя да се взре право в очите на Рулке, който му се ухили до ушите. Смелостта и дързостта го радваха. Да, и Лиан, и жената бяха по-особени същества. Ама че двойка!

– Събуди се! – Младежът се опомни веднага. – Какви са желанията ти? Каж ми и ще ги изпълня.

– Искам Каран!

– И аз я искам, летописецо!

Лиан се наежи от безсилна ревност. Кой ли би могъл да съперничи на Рулке?

– Тя е моя! – свирепо отсече той. – Моя, а не твоя.

– Каран не е предмет, който притежаваш – поправи го Рулке. – И може да се отдаде на когото поиска. Пък и тя те изостави.

– Беше ужасно недоразумение – зайнати се Лиан. – Порталът я засмука.

– Тя те обвини, че си я предал. И после те заряза тук. Нарочно!

Вярата му в Каран започна да отслабва.

– Може и така да е. Въпреки това не искам да ѝ се случи нищо лошо.

– Аз също, летописецо. Повярвай ми – Каран е извънредно ценна за мен. Ако имах шанс да я върна, щях да го направя.

– Защо не се пренесеш след нея през портала?

– Дори да успея да насоча портала, толкова съм зле, че прехвърлянето сигурно ще ме убие.

– Тогава прехвърли мен! – извика Лиан.

Рулке се засмя начумерено.

– Хитър опит, летописецо! Подчинявай се и може да си помисля. – Погледна нагоре, Лиан стори същото. През прозрачния таван се виждаха непознати съзвездия в синьо-черно небе. – Иначе ще си стоиш с мен, докато се превърнеш в ледена буца. По-добре ще е да поискаш това, което мога да ти дам.

Лиан вече не издържаше на изкушението. „Само не по този път!

Нито крачка дори!“

– Жаждата за знания те измъчва, а?

Този копнеж беше най-неутолим у Лиан. Изоставен, заплашен да не напусне никога Нощната пустош, той се поддаде на изгарящото желание да научи от Рулке всичко възможно.

– Само кажи – прошепна каронът, за да подсили съблазънта. – Кому ще навредиш?

– Искам три неща – престаши се Лиан и облиза пресъхналите си устни. – Но няма да се пазаря с тебе. Аз съм зейн. Заветът да не ти вярвам е запечатан във всяка клетка и атом от тялото ми.

– Да чуя – подкани Рулке. – Може да ги получиш и без отплата.

Лиан се двоумеше. Нямаше ли да е някаква измяна, ако дори само изрази желанията си пред този страшен враг? Но нали нито му обещаваха нещо, нито щеше да го прави занапред... Нямаше да се обвърже, но дали каронът щеше да говори правдиво?

Зад Рулке една стена се пръсна с пукот на мехур.

– Побързай...

– Искам да знам истината за случилото се в кулата Хулинг, след като флейтата е била унищожена – избълва Лиан. – Кой и защо е убил момичето в кулата.

– И аз не успях да разбера.

– Тогава искам... – запъна се Лиан, обзет от угризения. – Искам да знам какво е споделил с тебе Кандор. Писал ти е за тази тайна малко преди смъртта си.

– О, ровил си усърдно! – подхвърли каронът. – Но ние тъй и не се срещнахме, защото го убиха по пътя. Подозирам, че убиецът се е стремил да предотврати тази наша среща. Досещам се обаче, че книгата на Кандор са в Катаза.

– Убили са го заради това?! – облещи се Лиан. – Кой?

– Затвориха ме тук, преди да науча. Предполагам, че е Мендарк, Игър или някой ааким. Тоест някой от *моите* врагове, не *неговите*... Кандор е мъртъв отдавна, аз имам своята машина, несравнимо по-съвършена от флейтата и всяко друго устройство, създавано досега. Кому е притрябвала нищожната тайна, разкрита от него? Той все се занимаваше с дреболии. Липсваше му размах. Дори да е изровил отнякъде златната флейта, нима ще се намери безумец, който да си послужи с нея? Днес тя несъмнено е гибелно творение... досущ като Огледалото, което според твоите приятели е истинско съкровище. Опитат ли се пак да прибягнат до него, ще се убедят какви заплахи крие!

– Но точно къде в Катаза? – не съдържа досадата си Лиан. – Претърсвах там и може цял живот да не ми стигне, за да ги намеря.

Рулке се подсмиваше.

– Всичко ли да ти поднеса на тепсия? Още в младостта си проумях, че за да постигна нещо, трябва да вложа и собствените си усилия. Но убийството на карон ме засяга лично. Доволен съм, че го спомена. Тъй... Къде ли Кандор би съхранявал онова, което е най-ценно за него? Ще ти подскажа – такова място има всеки и се набива на очи. За останалото ще се досетиш сам, защото съм убеден, че тази част от Катаза е непокътната и в момента. Какъв е следващият ти въпрос?

– Ключът за Огледалото на Аакан.

– Не те разбирам.

– Фейеламор твърди, че Ялкарата го е заключила, но тя – Фейеламор, имала свой ключ в Туркад.

– Нищо не знам и за това. Нямам представа как е боравила Ялкарата с Огледалото. Я ми кажи – с какво се е захващала тя напоследък?

– Напоследък ли?! – смаяно промълви Лиан. – Ялкарата отдавна я няма.

– Как тъй я няма?! – вкопчи се в ризата му каронът.

Дали пак предаваше приятелите си?... Как пък не. Всички знаеха за бягството на Ялкарата.

– Според Преданията тя си е послужила с Огледалото, за да открие пролука във Възбраната. Отворила портал и се прехвърлила обратно на Аакан преди повече от три столетия. Ти не знаеше ли?

Рулке се тръшна на стола си и зяпна звездите.

– По-ценен си, отколкото си мислех. Тук бях... откъснат от света. Най-значимото събитие за хиляда години, а аз нищичко да не науча... Вярно е, че имам много да наваксам. Значи Възбраната може да бъде преодоляна. Май и моят кръгзор е бил твърде ограничен. Какъв е последният ти въпрос? Кое е най-съкровено то ти желание?

Лиан забрави чувството си за вина.

– Тайната писменост на кароните. Искам Тълкувателната плоча – камъка с ключа към вашите писмена.

Рулке се навъси.

– Прекаляваш. Тълкувателната плоча е унищожена. Лично аз я натроших, хвърлих парчетата в пещ, а после пръснах праха в океана. Нашият език е единственото, което успяхме да пренесем от пустотата. Никой освен кароните не бива да го научи. Това няма да получиш.

После обаче размисли. „Защо да не му обещава? Дори да му дам

след време тези знания, вече не би имало значение.“

– Всъщност защо не? – изрече на глас. – Щом завърша делото си, писмеността няма да е толкова важна, ще бъде интересна единствено за летописците. И защо най-великият летописец на епохата да не разкаже „Предания на кароните“? – Не разбра дали е успял да повлияе на Лиан с ласкателството. – Добре, майстор-летописецо, ще си помисля. А дотогава разкажи моята история *на мен*. Поне онази мъничка част от нея, когато ме победиха с подлост и ме запратиха в Нощната пустош.

Никому няма да навредя, като разкажа сказание, каза си Лиан. Рулке се облегна удобно, усмивката му като че издаваше нетърпението му да чуе нещо за себе си. Лиан се развесели от това честолюбие.

– Сказанието, както е съставено, започва с падането на Тар Гаарн и смъртта на Питлис, твореца на онзи великолепен град, както и на твоя – славния Алсифър.

– Ах, Алсифър – въздъхна Рулке. – Как го обичах...

– „Алсифър – възпъщение на всичко присъщо за кароните, така го създал Питлис. Но градът бил и творение, а всички алхимици и механици, книжници и труженици, както и самият Рулке съставлявали жива машина, предназначена за една-единствена цел – премахването на Възбраната.“

– Не ми се вярва Съветът да представя събитията така – поклати глава Рулке.

– Аз разказвам Преданията – остро отвърна Лиан, – без да угоднича пред Съвет или Магистър.

– Ще видим.

– Не угоднича и пред тебе! „Историята на Алсифър е трагична, защото се корени в едно от най-лукавите предателства – падането на Тар Гаарн.“ Ето защо си станал прочут като Великия предател – взря се Лиан в безстрастното лице на карона.

– Не се разсейвай, летописецо. Досега си близо до истината, колкото и да упорстваш в хулите срещу мен. Как всъщност започва сказанието?

– „Представете си свят, потънал в отчаяние, опустошен от Прочистването, което се проточило столетия и заляло Сантенар с кървища. Пътищата гъмжали от просяци, но от кого ли можели да измолят нещо? Цялото богатство на един свят било прахосано във войната. Заможен бил имащият храна и маса, на която да я поднесе.

Започнал страшен мор. Обезумелите жители на градовете ги напускали на тълпи, но където и да отидели, разнасяли заразата. Тя връхлита на вълни още стотина години. А после Тар Гаарн, последната свободна твърдина, бил превзет чрез предателството на Рулке. Оскъдните припаси на света били вложени в още по-невъобразимо начинание – Алсифър.

Рулке властвал, останалите в Сантенар тънели в безнадеждност. Войната, заразите и гладът погубили половината население. След последната епидемия оцелелите трудно намирали с какво да се изхранват. Но загубите били даже още по-тежки. От всички големи библиотеки се съхранила само онази в Зайл. Опустошението засегнало изкуството и архитектурата, музиката и книжнината, дори Преданията. Малцината оцелели имали по-неотложни нужди.

Участниците в остатъка от Съвета се обезсърчили. Рулке дошъл при тях с ултиматум.

– Ще ми предадете всички устройства и пособия, работилници, архиви и други тайни. Ако се подчините, ще запазите постове си и за напред ще ползвате всички привилегии. Ако откажете...

Нямало смисъл да пояснява заплахата.

Рула, най-велика сред Магистрите, умираше, а Съветът представлявал сбирщина, в която надарените били малцина – Игър, Мендарк и Тенсор...“

– Прав си, жалка сбирщина – прекъсна го Рулке, – а те тримата не бяха изключение! Я се замисли! Мендарк беше по-скоро хитър, отколкото талантлив, и все се озърташе за заплахи. Игър имаше безмерна дарба, но беше малодушен. Виреше нос пред всекиго, а беше толкова лесно да го изиграеш. Тенсор пък сякаш беше втори Питлис – горделив глупак, влюбен в безразсъдството си, обезумял от омразата си.

– Такива са си и сега – съгласи се Лиан – и все пак са успели да те затворят тук.

– С безчестие! Разказвай...

– „Рула напътствала Мендарк в последните си мигове...“

– Помня Рула – отново го прекъсна каронът. – Това се казва Магистър! И какъв противник... Възхищавах й се!

Лиан започна да се дразни от постоянните прекъсвания на сказанието:

– Искаш ли да чуеш историята, или не?

– Твоето държание, когато те раздражня, ми дава не по-малко информация – засмя се Рулке.

– Да продължавам ли?

Рулке се ухили и се облегна назад.

– „Ти ще поемеш Съвета – заръчала Рула. – Само ти си способен, Мендарк. Истината за Алсифър е, че го съградиха като гигантска машина, която да даде на Рулке власт над целия свят. Нямаме защита срещу него. Дори усилията да го опознаем ни съсипаха.

– Какво да правим? – завикал се коленичилият пред нея Мендарк.

– Намерете друг път. Открийте слабо място в Алсифър. Не може да няма.

– Тенсор вече се е заел с това.

– Тенсор е другият ни шанс. Извлечете изгода от съперничеството между Рулке и Кандор, който е потеглил към Алсифър. Възползвайте се от него...

Това били последните думи на Рула, преди да издъхне.“

Усмивката бе изчезнала от лицето на карона.

– Няма да повярвам, че и *Кандор* е замесен!

– Не ми е известно – сви рамене Лиан и подхвана отново сказанието:

„– Не виждам изход – заявил Мендарк, обхванат от униние.

Игър мълчал.

– Да се предадем ли? – попитал Мендарк. – Дали мизерният живот под гнета на тирана е по-лош от гладната смърт и окончателното опустошение на Сантенар?

Игър обаче не отварял уста.

– За нас може и да е по-лошо – размишлявал Мендарк, – но за народите на Сант сигурно би било облекчение...

– Млъкни, празнодумецо! – креснал му накрая Игър. – Изборът не е толкова прост.

– До гуша ми дойде от тази война – троснато отвърнал Мендарк. – Предпочитам мира.

– Нима искаш да останеш в Преданията като човека, продал цял свят в робство?

Тези думи жигосвали, защото Игър познавал честолюбие на Мендарк.

– Бих опитал всичко... – понечил да каже Мендарк.

Игър го прекъснал:

– Дори Забранените опити ли? Готов ли си да позволиш и тях?

– Ето как дързостта преминава в глупост.

– О, смелостта не ти е присъща ли? – подиграл му се Игър. – Значи

не си готов да сториш всичко за страната си и света.

– Не знам как.

– Аз пък знам.

Тогава нахълтал Тенсор, който месеци наред разглеждал плановете и записките на Питлис за построяването на Алсифър.

– Градът *наистина* е уязвим! – възкликнал той. – Питлис е внасял мънички промени в плановете на Рулке, които останали скрити.

– И какво ще се случи, когато Рулке поиска да употреби своята машина? – попитал Игър.

– Не можем да предвидим. Вероятно нищо, освен ако...

– Какво? – не се стърпял Мендарк.

– Освен ако и ние не помогнем някак.“

Рулке слушаше напрегнато, а Лиан се чудеше какво ли се надява да научи.

„– Как? – недоумявал Мендарк. – Това означава да сме в самия град и...

В този миг погледът му застина.

– Да – потвърдил Тенсор. – Налага се да припомним до Забранените опити.

– Не! – разфучал се Мендарк. – Не е имало по-велик Магистър от Рула, но това погуби и нея. Аз нямам такива сили.

– Нито пък аз – признал Тенсор. – Нито друг от Съвета освен...

И двамата се озърнали към Игър, който изрекъл надменно:

– Бих се съгласил, ако сме в пълна безизходица. Но опасността за мен ще е неизмерима. Не бих посмял да опитам без подкрепа.

– Имаш я – уверил го Мендарк.

– Пълна подкрепа – властно подчертал Игър.

Накрая изяснили замисъла си и подготвили примамката, като разчитали на единствената слабост, която Рулке си позволявал – гордостта, проличала и във величието на Алсифър. За него градът бил най-важен. Членовете на Съвета се преобразили и се устремили към Алсифър. Още по пътя доловили как самият строеж на света се разкривява, защото Рулке започнал изпитанията на своя град-машина.

Той хванал лостовете, подчинявайки всеки и всичко в Алсифър на волята си. Насочил цялата тази мощ срещу преливащата се стена на Възбраната. Тя светкавично се издула навън като огромен тумор, притиснал пустотата. И ако не били уж нищожните промени, вмъкнати от Питлис, Рулке щял да я пробие. В последния миг обаче израстъкът се обърнал наопаки и затворил част от пустотата.“

Рулке се мръщеше, погледът му пареше Лиан. После заповяда грубо:

– Продължавай!

– „Игър започнал Забранените опити с първата, не толкова опасна стъпка – призоваването. Рулке захапал примамката, без да подозира замисъла. Натискът върху всички бил огромен. Той го засилил. Усетил тръпка на безпокойство и потърсил причината. А натискът се увеличавал. Игър се заел с втората, най-рискованата фаза – улавянето.

Внезапно един от Съвета се прекършил, после и втори. Старателно градената структура губела устойчивост. Игър чувствал ужаса, който забивал нокти в съзнанието му. Забранените опити отивали към провал.

– Откажете се! – надал вопъл той.

Съветът се разпръснал, всеки искал да спаси само себе си.

Тогав се впило жилото на скорпиона. Рулке се мъчел да разкъса душата му. Съзнанието на Игър се опълчило срещу неизразимия с думи кошмар на обладаването и той пропаднал в бясното блънуване на лудостта.

Мендарк не се поколебал. Виждал един-единствен изход, немислимо опасен, но се осмелил. Проникнал в ума на Игър и хванал там Рулке като в капан. Борели се много часове, но безумието на Игър обърквало Рулке и той отстъпил пръв.

Мендарк с мъка събрал последни сили за заклинание, с което го избутал в израстъка от пустота и му отнел властта над Алсифър. Неосезаемият тумор се затворил като балон, Нощната пустош, която има досег и с всичко, и с нищо. Така Питлис получил закъснелото си възмездие.

Ето къде е коренът на неутолимата омраза, която Игър изпитва към Мендарк. Но такова сказание не е съставено, поне не е пълно.“

Лицето на Рулке потъмня като буреносен облак.

– Що за лъжи! – избоботи той, стовари юмрук върху масата и я събори. – Гнусна заблуда!

Лиан отскочи по-надалеч от него.

– Не аз съм съставял това сказание – изписука той. – Разказвам ти го, както е познато от хилядолетие.

– Чумата да отнесе всичките ти Предания! – изръмжа Рулке, в очите му се появиха алени искрици. – Как да вярвам дори на една дума, изречена от тебе, щом това сказание е пълно с лъжи? Поругали са името ми...

– В какво се състои лъжата? Обясни ми поне това.

– Проклет да съм, ако ти обясня! Но ето какво ще ти кажа – не бях

победен. Подлъгаха с коварство и мен, и жената, с която исках да се събера. Отнеха живота на една невинна. Не вярвам в този ваш свят да е извършвана по-голяма низост. Плениха ме, защото се опитах да я защита.

Лиан разбираше добре безмерното лукавство на самия Рулке, но този път май се бе разярил наистина. И ако говореше искрено, в Преданията бе вплетена непростима лъжа. Кой би сторил такова зло?

За миг-два общото им негодувание ги свързваше. Лиан вече се сещаше и за други съмнителни или необясними моменти в Преданията.

– Ако е така, ще посветя живота си на разобличаването ѝ – тихо се зарече той. – Но не заради тебе, защото е вярно, че си Великият предател.

– Хулиш ме напразно, летописцо – укори го Рулке със спокойно достойнство. – Всичко, което сторих, беше заради оцеляването на моята раса. Нима е възможно да има по-благородна цел?

Лиан мълчеше. Всяка постъпка на Рулке, откакто го бе срещнал, беше вид самозащита. И въпреки всичко долавяше у него благородство. Още една причина да се усъмни в Преданията.

– Ще разкрия лъжата заради самия себе си и заради красотата на Преданията, каквито винаги съм ги познавал – заради чистата, неподправена истина.

– Да, май ще открия у тебе повече, отколкото очаквах – промърмори каронът, уталожил гнева си. – Нима се натъкнах на единствения честен летописец в цял Сантенар?

Взря се замислено в Лиан. Ами ако изобщо не се налагаше да го покварява? Още по-добре, ако доброволно направеше онова, което Рулке искаше от него. Така щеше да бъде искрен пред Игър и Мендарк, когато го разпитват. Превъзходна шега!

– И аз имам документи, свързани с това – призна каронът, увлечен в новата си завладяваща идея. – Склонен съм да ти ги дам, за да пишеш правдиво сказание. Изпълниш ли с чест задачата си, нищо чудно след това да ти предложи цялата история на кароните след изтръгването ни от пустотата. Как ти звучи, летописцо?

Лиан затаи дъх. Все едно го бяха вдигнали от маса за изтезания, за да му предложат цяло кралство. Отвори уста, но не пророни и звук. „Помни, че са го нарекли Великия предател. Каква ли ще бъде цената?“

– Не мога да ти дам отплатата, докато съм тук. Ще почакаме до завръщането ми на Сантенар. Но дали да не получиш малка част предврително? – прошепна Рулке. – За да се убедиш в моята почтеност?

Лиан не беше способен да потисне нетърпението си. Вдигна длан към устата си от страх, че са му потекли лиги. Кимна рязко.

– Ето ти нещо, което няма как да си научил.

Рулке доближи устните си към ухото му. Говори цяла минута и Лиан се тресеше от вълнение. Накрая се облещи. Какво невъобразимо познание щеше да получи!...

– Това е само нищожна частичка – подчерта Рулке. – Е, какво решаваш?

Как да издържи на такова изкушение? Дали би могъл да получи знанието, без да плати цената? Каран, общите стремежи, дългът към Мендарк... Всичко потъна в жаждата да *узнае*.

– Мисля... че може и да се споразумеем – смънка той.

Каква чувствена, едва ли не похотлива тръпка! Направи крачката. Нямахте връщане назад.

Рулке се усмихна.

– Чудесно. Запомни наученото току-що. Нито твърденията, нито назованите имена не са истина сами по себе си. Трябва сам да се увериш.

– Непременно. За мен Преданията са възпътената истина.

– Толкова по-добре за тебе – лъжци не са ми нужни. Сега яж и пий.

Рулке свали покривалото от подноса.

Храната беше напълно непозната за Лиан – макар че приличаше на късчета месо или риба, не усещаше тежест при забождането с вилицата, а в устата му хапката се разпадаше, сякаш изплетена от паяжина. Имаше и някакви резенчета, може би от зеленчуци, тънки до прозрачност. Недоловимият вкус му напомняше за ароматната пара на богатите на подправки аакимски гозби, с които бе свикнал. Между хапките отпиваше от блестящата черна течност – студена, но лека и трудна за преглъщане. Изпаренията го удряха право в главата като силно вино.

– Единственото от нашата култура, което пренесохме през пустотата – подхвърли Рулке, който го гледаше. – Разбира се, тук не могат да бъдат нищо повече от сенки.

Щом Лиан омете подноса, каронът му каза:

– Сега ще те потопя в транс. Ще останеш в този унес, докато ми разказваш Преданията, съставени по време на моето затворничество в Нощната пустош. Прерови паметта си и подбери всичко *съществуващо*. Не пропускай и твоето „Предание за Огледалото“.

Той раздвижи ръце и погледът на Лиан се изцъкли. Въздишката на карона носеше цялото бреме на хилядолетния плен.

– „Само препатил плъх не налита на сиренцето.“ Като му дойде времето, ще се отзовеш и на принудата, която ще заложи в съзнанието ти. Ако не бе отстъпил доброволно, не бих могъл да постигна това. Но в скритите си мисли сам знаеше колко силен е копнежът ти.

Лиан послушно изреждаше сказанията и щом свършеше едно, въпросите на Рулке го пренасяха към друго. Понякога каронът му донасяше храна или поднасяше чаша към устните му. В края на деня гласът на разказвача задра в гърлото. Рулке го пренесе на диван, докосна челото му и го приспа. Тялото на младежа обаче започна да потъва в дивана. Каронът го измъкна с кисела ругатня и втвърди дивана за сметка на съседната стена. Прозрачният таван също провисна като хлабава гума.

„Времето ми изтича. Дано успее!“

Съвсем скоро поиска от Лиан да продължи. Така изминаха няколко дни. Но преди да събуди летописеца от транса, Рулке трябваше да направи още нещо. Наведе се и заговори в ухото му:

– Ела при мен, когато се върна на Сантенар, и ще бъдеш възнаграден. Цената, която искам, е нищожна. Някой ден ще те призова и ти ще дойдеш да ми кажеш каквото знаеш. Ако Каран е оцеляла, ще доведеш и нея, защото тя ми е по-необходима от тебе. Ако не поискаш да платиш дълга си, заложих в тебе принуда. Не дойдеш ли, ето какво ще усетиш. Разбери, че не се наслаждавам на страданията ти. Принуден съм да го направя.

Чукна с пръст слепоочието на Лиан и младежът тутакси се сгърчи. Ту обвиваше тялото си с ръце, ту ги размахваше. Очите му се изцъклиха. После каронът го докосна по челото и Лиан замря.

– Колко е слаб пред болката – каза си Рулке. – Да, тази недостойна раса е в упадък. Ще дойдеш ли? – изрече по-силно.

Лиан отвори очи и отговори с изненадващо ясен глас:

– Ще дойда.

Клепачите му се спуснаха.

– Събуди се!

Лиан се размърда и стана замаян.

– Какво ми стори?

– Нищо, което трябва да те плаши. Потопих те в транс и ти ми разказа Преданията. Те ми стигат, за да продължа с плановете си. Ако искам още сведения и няма от кого да ги получа, пак ще те потърся.

– Какво?! – изхриптя Лиан, който се клатушкаше.

Рулке го хвана за рамото.

– Тук времето не означава почти нищо, но в света отвън са минали три-четири дни, откакто започна разказа си. Вече не си ми нужен.

– Мога да си отида ли?

– Да. Кажи на своите приятели, че си избягал. Как ще обясниш спасението си... твоя работа, нали си разказвач. Постарай се обаче да ги убедиш, иначе ще станеш безполезен за мен и никой от двамата ни няма да получи каквото иска. Няма никакъв смисъл веднага да те хванат в лъжа. Поспи още минутка... – Лиан отново изпадна в унес. – Забрави какво ти казах. Забрави и за измяната си. Отиди при портала. Когато те събудя, скочи и повярвай, че си избягал.

– Боя се от портала – смънка Лиан със затворени очи.

– Има защо да се боиш. По-ненадежден от този не съм виждал. Но и за мен, и за тебе няма друг изход оттук. Представяш ли си, ако погуби мен, докато се измъквам. Що за жестока шега ще бъде! Хайде, върви. Ще те прехвърля на място извън крепостта в Катаза, за да не пострадаш.

Лиан се надигна неуверено и се повлече към дъното на залата. Застана там смутен, а Рулке го доближи и направи някакъв жест. Плочата се освети бавно, в сияещия въздух над нея се появиха ивици като пара над котле. Лиан се пулеше към портала, все едно не разбираше какво вижда.

– Събуди се! – заповяда каронът и в същия миг се хвърли към него.

Лиан отскочи назад върху плочата, за да избегне удара. Тунелът се изду и Лиан хлътна заднешком в него. Порталът бавно се сви, избледня и угасна.

Нощната пустош се разтърси с пронизително стържене и се смали вихрено. Рулке се затътри към творението си и се хвърли вътре. За малко да не успее. Неговият затвор се сви до размерите на залата и накрая се обтегна около машината.

Рулке лежеше и дишаше тежко. Ръката му се сгърчи – първият пристъп на призляването, което досега бе потискал с волята си. Възстановяването щеше да му отнеме безценна седмица. Дали Нощната пустош щеше да издържи толкова?

Изпъна се на пода. Предстоеше му много работа, преди да се впусне в огромното предизвикателство да покори Сантенар. Добре, че онези там не подозираха.

14. Гатанката

Малко под южния край на платото един малък павилион от жълто-зелен камък беше стушен в горичка, вкопчила се в стръмния склон. Там често бе седяла Малиен. Сега и Каран свикна да прекарва времето си на това място. Взираше се в пресъхналото море или разглеждаше каменистите езерца и мочурища сред дърветата по-надолу. Усещаше, че и тук е скрита сила, но различна от онази в разлома. Сигурно затова мястото бе допаднало и на Малиен.

Мразеше крепостта – тази чужда развалина. Спеше в палатката си до павилиона, къпеше се в едно от вирчетата и се засищаше с фурми и други плодове, които тепърва узряваха по клоните на дърветата.

Бе прекарала пет самотни дни в Катаза. Следобед тръгна край ръба на платото в търсене на диви растения, с които да разнообрази храната си. Зърна полянка с див лук – стотици скупчени нагъсто луковици. Тъкмо се наведе да откъсне по-дебело снопче и всичко се разми пред очите ѝ, досущ като при пропадането в портала. Подобно на торнадо завихряне шареше из въздуха зад крепостта, отхапа камъни от покрита с мъх стена, разпиля ги като бисквити и хлътна зад ръба към павилиона. Вятърът донесе стипчива миризма. Чу се силен пляскащ звук. Заскърцаха падащи дървета и земята се разтресе.

Тя се втурна по пътеката, но още не смееше да се надява. Порталът ли беше? Тичаше през гората, а бодливите клони я дращеха. Стигна до павилиона, спря и се загледа надолу. Заради повалените стволоче изоб-що не виждаше езерцето, което ѝ служеше за вана.

– Лиан? – извика тя плахо.

Провря се между клоните. Нямаше и следа от портал. Отмести гъста папрат и пред нея се откри дъното на езерцето. Вместо вода имаше полуизгнили дънери. Скалите наоколо бяха опръскани с черна кал.

– Лиан!

Газеше през мокрите останки и изритваше от пътя си треските.

– Лиан?

Може би го е затиснало дърво... Тя заобиколи тичешком повален на земята дървесен ствол. Очакваше да види от другата страна смазано-то тяло на Лиан. Нищо! Надеждата и вълнението ѝ гаснеха. Седна на дървото и впери празен поглед пред себе си. „Сигурно е заседнал в *промеждутъка*, където го е натикал неустойчивият портал“, разсъждаваше

унило тя.

Зад нея се чу тихо жвакане. Извъртя се, но не видя никого.

– Лиан? – прошепна Каран и отново затършува из сумрачния хаос на опустошението.

Пак жвакане... Тя притича към опразненото вирче. Само воняща черна кал и гниеща дървесина. Изведнъж сякаш един от дънерите повдигна ръка и я отпусна да цопне безволно.

– Лиан! – изпищя Каран и скочи до него.

Толкова беше оплескан, че по него не се виждаше нищо. Той пак се напъна да извади ръката си, но калта го придърпваше твърде силно. Каран повдигна главата му. Разплака се, докато изгребваше с пръст калта от устата му. Лиан вдиша пресежливо и се отпусна в ръцете ѝ, прекалено слаб дори да отвори очи. Тя изчовърка калта от ноздрите му с тънка клечка. Избърса клепахите му и поизплакна лицето му с кална вода, която отново бе започнала да се събира на дъното. После Каран седна, зашеметена от чудото на появяването на нейния любим. А и какво друго можеше да направи? Лиан бе твърде тежък, за да го издърпа от миниатюрното тресавище.

Как ли си бе върнал свободата? Как бе успял да избяга от Рулке? Въпреки че седеше в студена кал, Каран изведнъж се препоти.

Накрая Лиан се размърда.

– Не се съмнявах, че си мъртва – изхриптя той, от прекрасния му глас нямаше и помен. – Видях Катаза в руини.

– Лиан... – изхлипа тя и го притисна към себе си. – Как избяга?

– Ти беше права – изграчи Лиан. – Той е твърде изтощен и бавен.

Очите му срещнаха за миг нейните, но незабавно се извърнаха встрани. Хлад скова тялото ѝ. Клепахите му се затвориха.

– Порталът ме изцеди ужасно – смънка Лиан и заспа от преумора.

Подозренията ѝ се пробудиха отново. „Какво ли е правил през тези пет дни? Но вината за това е моя. Ще му бъде предана и няма да се съмнявам.“

След минути Лиан се сепна.

– Под леглото! – кресна той.

– Какви ги плещиш?

Той се вторачи замаяно в нея.

– Каран... – Дари я с чудна, сгриваща усмивка и се озадачи: – Аз ли казах това? Не знам...

Понечи да стане, краката му не издържаха и той пак се хлъзна в локвата.

– Ох, главата ми!

Каран стисна ръката му и двамата изпълзяха от тресавището. Измиха се при съседното вирче.

– Какво стана? – попита тя, щом се почистиха. – Стори ми се, че ще те убие.

Е, *поне това* Лиан не бе забравил.

– Ти ме изостави при Рулке! – кипна той на мига. – Как можа?!

„Не съм! – изписука гласче в главата ѝ. – Нали имахме план? Но ти не направи нищо, а порталът ме погълна.“ Каран обаче знаеше, че не е оправдала доверието му, и сърце не ѝ даваше да се оправдава.

– Съжалявам, трябваше да бъда по-разумна. – Улови ръката му. – Просто...

Лиан си издърпа ръката.

– И аз помислих, че ще ме убие. После обаче го налегна някакъв пристъп и се помъкна нанякъде. Не го зърнах цяла вечност. Още малко и щях да захая собственото си тяло от глад.

– Какво ти направи? Кажи ми!

– Задаваше ми безброй въпроси. Не знаеше дори, че Ялкара се е върнала на Аакан. Потопи ме в транс. Беше като особен тежък сън. Не знам какво е правил след това. Каза, че е чул от мен всички Предания за последните хиляда години. Може и така да е, но не помня.

– Доста си прегракнал...

– Боли ме гърлото. Опита се да ме привлече на своя страна. Изкушавах се. Накрая ме събуди и...

Лиан стисна устни. И той се досещаше, че нещо не пасва. Каквото и да кажеше, щеше да прозвучи подозрително. Но нали тя го бе зарязала? Защо трябваше да се чувства гузен? Взря се в очите ѝ и си послужи с особения глас, чрез който разказвачите добиваха власт над чувствата над множество слушатели.

– Избягах, както и ти, когато ме *изостави* там.

Каран почервеня като роза. Лиан хем злорадстваше, хем се засрами от себе си.

– Каквото и да е правил Рулке, то явно доста го е изтощило. Изглеждаше изнемощял. Имаше толкова болнав вид. Някак се промъкнах до портала. Опита се да ми попречи, но порталът вече ме отнасяше.

Каран се бореше със собствените си страхове. Лиан не бе опитвал да ѝ въздейства с гласа си още от първата им среща. Какво ли

прикриваше? Лъкатушещите ѝ мисли не стигаха доникъде.

Дълго се влачиха нагоре по запрещената тук-там пътека към платото, защото Лиан беше много отпаднал. Когато се изкачиха, той се вцепени, поразен от разрухата, от падналите кули и полуразрушената крепост. Единият ръб на пролома сега стърчеше с цял човешки ръст по-високо от другия. Вулканът на север изхвърляше облаци пепел. Земята се разтресе и от пукнатината пред тях изригна пара. Развалините на Голямата кула се слегнаха още малко.

– Как си се измъкнала оттам? – ахна Лиан, забравил за яда си.

Тя му разказа.

– Тук не е безопасно – увери го накрая. – Хайде да си вземаме багажа и да потегляме.

Лиан се наведе да вдигне парче лазурит, голямо колкото дланта му.

– Колко е хубаво... Как ли е стигнало дотук?

– Аз отчупих голям къс, когато се катерих по кулата. Ако искаш, вземи го.

– Ще го взема. – Лиан пхна парчето в кесията си. – За спомен от Катаза... Хей! Знаеш ли, Рулке ми каза гатанка. Според него Кандор е скрил най-ценните си книжа на място, каквото има всеки. Под леглото! Как не се сетих по-рано...

– Изобщо не знам къде е била спалнята му – неуверено промълви Каран.

– Аз знам. Тършувах във всяка стая на крепостта.

Можеха да пострадат, докато се провираха през затрупаните от струтиванията коридори под един от рухналите шпилове на твърдината. Озоваха се в покои, още по-необикновени от спалнята на Рулке. Подпорите на леглото бяха от благоуханен кедър с изящна резба, двете табли – инкрустирани с десетки видове скъпа дървесина, по която сребърни нишки очертаваха фигурки на двойки, слети в неудържима страст.

Лиан се пхна отдолу. Каран позяпа изумена изобразенията, после изсумтя и се мушна до Лиан.

– Не те изоставих там нарочно. Толкова ме е срам. Ще ми простиш ли?

– Остави това сега!

Той тропаше по плочките и плъзгаше пръсти по подпорите.

– Няма нищо – промърмори с досада. – Не било толкова просто.

– Какво търсиш?

Любопитството ѝ се събуди, докато го гледаше да бутне и дърпа леглото отдолу.

– Скривалище за документи.

– Плътно е... – каза тя, опипвайки горния ръб на рамката. – О... Какво е това?

Натисна скрит в рамката бутон и нещо щракна над главата ѝ. Пак чука с юмрук по дъската, но сега усети кухня. Зашари с пръсти вътре, измъкна дълга метална кутия и вдигна капака. Кутията беше пълна догоре с книжа, а под тях имаше тънка книга.

Лиан грейна и побърза да изнесе кутията на светло.

– Каран, това е!

Не успяха да намерят други скривалища. Седнаха на леглото да хапнат *скаг* – питки като тухлички, изпечени от стрити корени, смесени със сушени плодове, ядки и семена.

Лиан прегледа документите. Листове, плътно навити на руло, съдържаха записки за проучването около гибелта на Шутдар и унищожаването на флейтата. Датите на повечето бяха скоро след появата на Възбраната. Сложените отдолу книжа бяха написани столетия по-късно, малко преди смъртта на самия Кандор.

А на дъното под книгата намериха потъмняла верижка, сплетена от сребърен филигран.

– Колко е приятна на пипане. – Каран плъзна почернелия метал по бузата си. – Топли, успокоява и закриля...

Лиан изсумтя:

– Сребърен накит, нищо повече.

– Гледай си своите дарби и не оспорвай моите! – подрази се тя. – Каквото и да е това, изработката е прекрасна, изплетена е по подобие на спиралите в Голямата кула. Може би Кандор е искал да му напомня за кулата. Усещам, че е древна.

Лиан я взе от ръката ѝ.

– Такава си е. И понеже аз я намерих, вече е моя.

Каран се обиди, но Лиан коленичи и я сложи на шията ѝ.

– Хайде да започнем на чисто, бива ли?

Целуна я по носа.

– Ох, Лиан... – целуна го и тя.

Минаха часове, докато той прочете всичко, но в документите се описваха само неуспехи в безплодните търсения. Уморен, Лиан пусна

поредния лист.

– Не е тук. Кандор сигурно е носил доказателствата със себе си.

Книжката, подвързана с тънка фина кожа, беше запълнена с неразгадаемите каронски писмена. Лиан я остави и взе последния документ.

– Я, това е писмо до Рулке.

След миг изпсува.

– Сега пък какво? – Каран, която се бе загледала в книгата, вдигна глава. – Не можеш да го прочетеш ли?

– Вече съм го чел. Копие на онова писмо, което присвоих от архивите на Магистъра в Туркад.

Подхвърли ѝ свитъка, Каран изтърва книгата и от нея се изсули сгънат лист.

– Как съм го пропуснал? – слиса се Лиан. – Датата на този е с няколко месеца по-късна от останалите.

Зачете на глас:

„Скъпа Ялкара,

Пиша ти, за да променя датата и часа на нашата среща. Ще дойда в Хависард по-рано от уговореното, и то тайно. Подгонили са ме. Може би онези от Съвета, но според мен е Рулке. Иска моята тайна за себе си. Не е изключено и ти да си застрашена, защото му казах, че съм споделил опасенията си с тебе.

Рулке се стреми единствено към собственото си възвеличаване. Открай време ми завижда. Ще донесе всичко при тебе и скоро след това ще потегля към Алсифър за срещата с Рулке.

Приветствам те
Кандор“

– А Рулке ми каза, че Кандор е бил убит! – добави Лиан. – Може би заради опазването на същата тайна, заради която е било убито и сакатото момиче. Рулке ли е убиецът? Ама че бъркотия...

– Е, сега имаш и улики, и заподозрени.

– Но къде е убит Кандор? И това трябва да науча.

Каран сви рамене, но ѝ хрумна нещо.

– Лиан! Ами ако е дело на Мендарк или на Игър? Или пък на Фейеламор? Започнеш ли да разпитваш, вероятно ще те сполети същата участ.

– Никой от тях дори не е бил роден, когато е унищожена флейтата.

– Не е вярно. Ами Фейеламор, Рулке и Тенсор... – Каран се

уплаши. – *Не разбираш ли?! Който и да е бил, ако е жив и днес, ще убие всеки, задал му неудобни въпроси. Значи тебе. А и мен!*

Лиан седна и се хвана за главата.

– Длъжен съм да завърша сказанието. Тези писма са изключително важни.

– Ще ги нося тайно – реши Каран. – Не споменавай нито тях, нито за догадките си, ако успеем да догоним другите. Покажи им книгата, бездруго никой няма да може я прочете. И да не се изтървеш как Рулке ти е помогнал да я намериш! Хайде да се приготвим. Ще тръгнем сутринта.

Доядоха си вечерята в неловко мълчание. Наруши го Лиан.

– Как можа да избягаш без мен?

– И ти трябваше да се втурнеш към портала.

– Опитвах се да те защитя. Рулке май се канеше да те убие.

– Тъй ли... – Тя притисна длан към устните си. – Толкова съжалявам! Ти беше на колене и... ми се стори, че се заклеваш пред Рулке.

– Как можа да си го помислиш?!

Лиан се смълча и се замисли нерадостно за събитията, довели го тук. Ако не се бе съгласил да помага на Тенсор, щеше ли да се случи всичко това?

Той самият носеше не по-малка вина от всеки друг за нещастията. Набъркваше се в чужди дела, за които нямаше представа, само от желанието да види как всичко ще потръгне, за да продължи своето Велико предание. Но вече край!

Той въздъхна тежко, отърси се от мислите си и каза:

– Каран, държах се глупаво. Изкушението да узная продължението на историята надделя.

– И аз нямам оправдание. Рулке лесно ме настрои срещу тебе. Почувствах пробуждането на безумието толкова силно, че не можах да се сдържа. И щом стъпих на плочата, порталът ме засмука. Оттогава ми е криво през цялото време. – Тя се подпря на лакът. – Лиан, закълни се... че не си се продал на Рулке.

– Изкуших се, но няма от какво да се срамувам. – Той посърна. – Освен ако съм направил нещо, докато бях в транс.

Лиан будува дълго, записан в мисли за времето, което бе прекарал с Рулке. То му изглеждаше някак смътно, като сън. Той самият вече се тормозеше от съжаление относно бягството си, струваше му се

нагласено. Спомни си старата поговорка за онзи, който дръзва да седне на трапеза с дявола. Кога ли Рулке щеше да му представи сметката за плащане? Можеше ли да направи нещо, за да се отърве? През вековете на гонения зейните се бяха научили как да се защитават, а и за да стане майстор-летописец, Лиан поначало бе развил разнообразни способности на ума си. Как да ги приложи най-добре? И какво ли бе му сторил каронът в Нощната пустош? Дали бе сключил сделка с Рулке в унеса си, без сам да знае?

Опасяваше се, че спомените му от Нощната пустош ще се заличат, затова записа всичко в дневника си... като пропусна, разбира се, всичко неудобно и уличаващо. Обиколи спалнята на Кандор, обзет от желанието да научи още нещо за културата на кароните. Какво изобилие от чувствени, превъзходни творби – другаде щяха да са безумно скъпи, но нямаше как да ги пренесе през Сухото море. Дори топките върху подпорите на леглото бяха от гравирано сребро. Лиан си спомни, че в кесията му е почти празна. Покатери се и отвинти една топка. Тежеше колкото пълна шепа сребърни тарове. Пусна я в кесията си.

Пак се отплесна в мисли за Кандор, а оттам и за Рулке. Поне едно нещо се бе съхранило в паметта му – как го изкушаваше каронът. В главата му до среднощ пламтяха мисли за обещанията на Рулке – тайните, неизвестни на никого сред летописците.

Спускането към Сухото море бе много дълго. Лиан мълчеше и не се оплакваше, въпреки че се страхуваше от високото. Това изненада Каран. Помисли си, че още й е сърдит или че изтощението е прогонило страха му.

След четири ужасно дълги дни те спряха за нощувка малко преди да стигнат подножието на планината, върху последната канара преди полегатия безплоден скат към Сухото море. Хапнаха оскъдно въпреки глада. Усещаха преумората от припряното слизане по планината, а сутринта трябваше да започнат истински трудния поход.

– Скат и див лук! – промърмори Каран. – Още отсега ми писна.

Лиан не отговори. Задухът потискаше въпреки редките хладни повеи по склона.

– От утре водата пак ще е по-ценна от диаманти – продължи тя. Бледото й лице лъщеше от пот, непокорната й коса бе провиснала. – Лиан, не ми се вярва, че ще издържа.

Стана и отиде при струйката, стичаща се по улей в скалата, за да

написка лицето си. Лиан се загледа в нея. Той понасяше жегата много по-леко. Родината му Джеперанд се намираше до източните предели на Сухото море и през лятото там наставаше адски пек.

Каран седна и се вторачи на запад. Слънцето залязваше в толкова кристално ясно небе, че се виждаха очертанията на високия полуостров Фаранда, отдалечен на шейсет-седемдесет левги. Тя си спомни пътешествието с Шанд и се притесни още повече от по-късия, но по-мъчителен поход, който им предстоеше.

Тревожеше се и за Шанд. Дори през пролетта жежкото слънце го омаломощаваше. Как ли го понасяше сега? Представяше си как той отслабва все повече и другите накрая са принудени да го зарежат в пустинята.

Ръката на Лиан леко разтърси рамото ѝ. С падането на здрача бе станало малко по-хладно. Той ѝ подаде чаша с гореща отвара от горчива билка, която бе набрал на платото. Тя отпи, смръщи се, и отново отпи.

– Лиан...

Той се бе вторачил в пустинята.

– Видях светлина – промълви бавно.

Каран се изправи на пръсти, хваната за рамото му. Далеч в солената равнина мъждукаше искрица.

– *Te ca!* – Лицето ѝ засия. – Изпреварили са ни само с няколко дни. Побързай, да разпалим сигнален огън!

Заеха се да трупат дърва до ръба на канарата. Наоколо имаше предостатъчно сухи клони. Но преди да запалят огъня, светлинката угасна.

– Тръгнаха без нас... – отрони Каран.

– Все някога ще се огледат. Ще поддържаеме огъня цяла нощ.

В последните часове на нощта обаче стана трудно да намират съчки наблизко.

– Слънцето скоро ще изгрее. – Каран се тръшна, изтощена и отчаяна. Очите ѝ се бяха зачервили от дима. – Никога няма да ги настигнем.

Миг по-късно искрицата се появи. Светеше равномерно няколко минути, после примигна веднъж, втори път, трети...

– Дават ни знак!

– По-добре да сме предпазливи, докато не се уверим, че са те – напомни Лиан.

Облякоха широките пустинни наметала. Кожата на Каран изгаряше твърде лесно, затова се омота цялата, само очите ѝ се виждаха през цепките в предпазните очила.

Така се бе настървила, че щеше да продължи да върви в най-

горещите часове на деня, но Лиан я възпря. Вървяха бързо през следващата нощ, макар че той все изоставаше. Целият бе облян в студена пот.

На другия ден потеглиха още в ранния следобед и преди смрачаване Каран, която се бе качила на една стърчаща скала, извика:

– Виждам ги!

Скочи и zakрачи припряно. Лиан се мъknеше начумерен подире ѝ. Тъмнината се сгъстяваше. От другата страна на широко равно петно сол се очертаха три силуета. Той съзираше в тях само враждебност и заплаха.

– Внимавай! – подвикна след Каран. – Не знаеш кой е там!

Тя не спря. Изведнъж се втурна напред в захлас.

– Малиен! – изкрещя оглушително и се хвърли към най-дребната от фигурите.

Малиен залитна назад и присви очи от болка.

– Извинявай! – завайка се Каран и ѝ помогна да стане. – Забравих...

– Рамото ми скоро ще е напълно здраво. – Малиен я прегърна. – А ти как?...

– Къде е Шанд? – прекъсна я Каран. – Добре ли е?

– Добре е.

Талия и Осейон стояха безмълвни отстрани.

– Имате късмет, че изобщо се върнахме – подхвърли Малиен. – Някои от нас се бояха, че ни е подгонил Рулке.

Изчакаха в мълчание Лиан да дойде при тях. Той реши, че може би се питат как ли е избягал. Те обаче го посрещнаха със същата сърдечност. Дори Осейон го потупа по гърба.

– Добра среща! Отдавна загубихме надежда.

По пътя Каран започна да разказва случилото се в Нощната пустош, но щом разкри, че Лиан е избягал отделно, няколко дни по-късно от нея, Малиен спря като закована и се обърна към него.

– Лиан... – Той бе срещал неведнъж този неин поглед, докато помагаше на Тенсор. – За твое добро ще е да казваш само истината, защото трябва да убедиш не само мен, а и Мендарк и Игър.

Каран сгуши глава в раменете си и стисна по-силно ръката му.

– Бихте могли поне да ме изслушате, преди да ме съдите – изръмжа Лиан.

– Когато настигнем другите, ни чака тежка нощ – смънка Малиен под носа си.

А Лиан вече се питаше имало ли е смисъл да бяга от Нощната пустош.

15. „Стъпчи скорпиона!“

Лиан не продума по целия път към бивака. Поведението на Малиен го бе стъписало. Смяташе, че ѝ е симпатичен. Как ли щяха да реагират враговете му? Как би постъпил Баситор?

Разстоянието не беше голямо, но вървяха цялата нощ и част от следващия ден, докато стигнат бивака. Местността беше твърде неравна – потоци черна лава, застинали един върху друг, с толкова дълбоки пукнатини, че паднал в тях човек за нищо на света не би могъл да се измъкне сам. Трябваше да преодолеят и няколко остри хребета, коварно хлъзгави и опасно високи. Навсякъде се виждаха ями с гореща пепел и димящи гейзери или падини с миризлива кал. Въздухът разлютяваше очите му.

Бивакът беше разположен на малко поле от черна пепел, заобиколено от скали, високи по няколко разтега. Палатките и шейните бяха закътани до самата южна стена в мечтаната оскъдна сянка. Посрещнаха ги с пиришество – глътка-две вода в повече, още по един резен скаг.

Четиринадесет аакима стояха в полукръг пред палатките. Някои като че им се зарадваха – Аспър, Селиал и Зара, която едва сега бе започнала да пъпли нагоре от душевната бездна, в която се бе сринала след смъртта на сестра си. Изражението на повечето от аакимите обаче беше неразгадаемо. Или не прибързваха с изводите, или потискаха истинските си чувства. Но от Баситор направо лъхаше на недоверие.

Тенсор беше облегнат на скалата и не отвори очи. С нищо не показа, че е забелязал пристигането им. Мендарк изглеждаше по-дребен и съсухрен, но и по-самоуверен, откакто Лиан го бе видял за последен път. Усмиваше се – не дружелюбно, но не и кисело. Лиан знаеше, че той ще слуша внимателно и не би се оставил някой друг да му повлияе.

Игър се бе отделил от останалите. Дори позата му издаваше колко е настръхнал.

– Какво му има пък сега? – прошепна Каран на Малиен.

– Нападението на Рулке беше страховит удар за него. Провали се в Катаза и това беляза ума му. Опитахме се да ви върнем, а трябваше да спасяваме на косъм Шанд, Талия и Аспър. Нямахме друг избор, освен да затворим Нощната пустош... – запъна се Малиен. – Съжалявам.

– Позволявам си да кажа, че просто сте направили необходимото – промърмори Каран.

– Слязохме при разлома и се опитахме, но поискахме прекалено много от Игър и последствията бяха твърде лоши. За него също... сега е почти слепец. Внимавай.

– Каран! – разнесе се познат вик и Шанд изтича от тесен пролом в скалите. – Не вярвах, че ще те видя отново!

– По-корава съм и от ботушите ти – увери го тя, когато се прегърнаха.

– Ти си същинско чудо – увери я старецът. Сълезите капеха по брадата му. – Как успя да избягаш?

– Да, как? – рязко повтори Игър.

Лиан го стрелна с изплашен поглед и се захвана да разказва.

– Хайде да ядем – предложи Мендарк.

Погълнаха скромните дажби много преди края на историята. Щом Лиан спомена за странната машина на Рулке, Мендарк го прекъсна:

– *Творение!* Как изглеждаше?

– Голямо. По-голямо от всяка колесница и наглед беше изработено от най-черния метал, с много извивки и издатини... – Лиан поспря в търсене на думи. Започна наново: – Май беше дълго към четири разтега, над два разтега широко и толкова високо. Отгоре имаше нещо като седалка, видях множество ръчки. Но най-необичайното беше, че не се опираше в нищо и висеше над пода. А вътре...

– И вътре ли си бил? – остро се намеси Игър.

Присвиваше очи, за да вижда силуета на Лиан. За неговото зрение хората бяха само мърдащи сенки.

– Ръката ми потъна в машината, затова си напъхах и главата.

– Какво видя? – с внезапно прегракнал глас попита Игър. Лиан вложи в описанието всичко, останало в паметта му – тъмно червеното осветление, седалките, уредите и светещите плочи.

– Всичко беше... размито. Не можах да разгледам подробно.

– Не ми харесва тази машина – обади се Малиен, – ако ще и да не съществува наистина.

– Как тъй? – учуди се Талия.

– Нищо истинско не може да бъде сътворено в Нощната пустош, защото самата ѝ тъкан и градеж са невеществени – обясни Мендарк. – Е, там може да изглежда реална, но в света отвън няма да е по-истинска от образ в огледало. Творението е само схема, най-вероятно за нещо, което той се надява да създаде, щом се върне на Сантенар.

– Уви, схемата явно е завършена! – натърти Малиен. – Достатъчно е да я пренесе и да сглоби самата машина. Как ще ѝ се

противопоставим?

– За какво ли е предназначена? – прошепна Каран.

– Кой знае? – вдигна рамене Шанд. – Но е безспорно, че надминава всички предишни устройства, които е измислял.

– Или точно това се стреми да ни внуши – възрази Мендарк, – щом толкова се е постарал да я покаже на Лиан. Тепърва ще видим дали ще му свърши работа. Схема в Нощната пустош, дори напълно завършена, не е същото като устройство, което действа в условията на Сантенар. Нали за да го направи тук, трябва да намери, добие, пречисти и оформи съвсем точно всички материали – метал, стъкло, керамика или каквито ще да са. Въпреки че Шазмак и гашадите са на негово разположение, това ще му отнеме месеци. Спомнете си, че Шутдар и незнайно колко аакими са се трудили едва ли не цяла епоха, за да създадат една малка флейта.

– Дано да си прав! – неприязнено му отвърна Игър. – Защото и ние сме на месеци път от Туркад или всяко друго място, откъдето можем да му се опълчим. Лиан, довърши разказа си. Нека чуем какво си научил за Рулке и *как си избягал оттам*.

Малиен обгърна със здравата си ръка раменете на Каран и двете седнаха една до друга. Жегата обаче скоро направи прегръдката им непоносима.

– Колко ли време остава?... – промълви Каран в краткото мълчание.

– Докато дойде Рулке ли? Малко! – натърти Мендарк.

Лиан заговори отново. За Мендарк беше особено интересно как Рулке е бранил портала.

– Колко близо бяхме до успеха! Ако Игър бе налучкал степента на силата, ако не беше паниката му, нищо чудно да бяхме постигнали целта.

– И ако този подъл летописец не му бе подсказал стратегията, с която да надделее! – изкрещя Игър. – Зейните се раждат предатели, както и ти сам се убеди с Хения.

– Премерване на силите на кръчмарска маса! – разкикоти се Мендарк. – Стига де, Игър, какво ново би научил Рулке за стратегията тъкмо от Лиан?

– Той е изменник! – злобно настояваше Игър.

– А защо и Лиан да не каже същото за нас, нали направихме всичко възможно да го затворим при Рулке? Но още не го е казал. Игър, никога няма да признаеш собствените си грешки, нали? Хайде, Лиан, слушаме

те.

Той им описа как Каран бе избягала и отново всички притихнаха. Мнозина в бивака поглеждаха и двамата със съмнение, макар че сметнаха версията на Каран за по-убедителна. Мендарк се оживи, когато научи за неустойчивостта на Нощната пустош.

– Не съм и помислял, че ще се случи. Дали Нощната пустош няма да го довърши в края на краищата? Ех, ако е така...

– Не бих разчитал на това – излая Игър. – Да чуем всичко, летописецо.

Разказът за собственото му бягство срещна незабавен отклик. Игър се изправи със скок.

– От мен да знаете, продал се е на врага! Стъпчи малкия скорпион, докато е време, или неизбежно ще ни ужили и големият!

И Лиан се изправи мигновено. Всички млъкнаха сачисани. Ръката на Каран посегна към ножа на колана ѝ, но пръстите на Талия стиснаха китката ѝ като менгеме.

– Позволяваш си твърде много, Игър – студено изрече Талия. – Законът е в сила и тук, не само във владенията на Мендарк. Ще го разпитаме както се полага. И ако решим, че наистина ни е предал, ще отсъдим с общо съгласие какво да бъде наказанието. Не съм ли права, Мендарк?

Каквото и да бе мнението му, Мендарк нямаше да позволи на Игър да му заповядва.

– Така е! Оставете го да довърши каквото има за казване. Лиан, трябва да знаеш, че ще претегляме всяка твоя дума.

Лиан продължи със заекване и запъване – съзнаваше, че се бори за живота си. Този разпит беше по-тягостен от всяко унижение, което бе изтърпял заради произхода си. Не научиха нищо повече от него, нито прозряха принудата на Рулке, заложена дълбоко в съзнанието му и за която Лиан дори не подозираше.

– Сега ми обясни отново как избяга – троснато нареди Игър. Заяждаше се за всяка дреболия и накрая отсече: – Не съм удовлетворен.

– Десет пъти ви разказах все същото! – избухна и Лиан.

– Достатъчно, Игър! – намеси се Мендарк. – Каран, Лиан... отдръпнете се за малко. Лиан, дай ни всичките си книжа и дневника.

Прочетоха ги дума по дума, особено бележките за портала на Тенсор.

– Още има да обсъждаме – заяви Мендарк. – Знаем, че Рулке е изтощен, но въпреки това възможно ли е било дори един от тях да избяга? А двамата по отделно... това е извън пределите на достоверното. Не

откривам обаче никакви противоречия в отговорите му.

– И аз – съгласи се Шанд. – Но зейните са изпечени лъжци, всеизвестно е. Как някой би устоял на Рулке, камо ли пък Лиан? Нали се е съгласил да помага на Тенсор?

– Рулке може да ги е пуснал – наблегна на думата Малиен.

– Разбира се, че ги е пуснал! – изфуча Игър. – За да ни шпионират! Да убием и двамата и да се свърши с това.

Отново тишина, наситена с потрес. Мендарк се изопна.

– Не сме ги съдили!

Игър се отдръпна по-далеч от него.

– Справедливостта е слабост, която не можем да си позволим, щом Рулке прави каквото си поиска.

– Опомни се! Нали уж заради това беше войната ти срещу мен и Туркад – справедливостта! Ще кажа същото като Малиен. Дори Лиан да се е продал, нима му е по силите друго, освен да шпионира? Дори в това се съмнявам, но шпионинът ще разкрие и на нас много неща за своя господар. Аз обаче вярвам на Лиан и ще се възползвам от немалките му способности. Нуждаем се от ума и паметта му.

Разпитаха и Каран със същата придирчивост. За нея поне беше ясно, че говори правдиво. Не наложиха на двамата никакви ограничения и условия.

Побързаха да изминат още малко път през остатъка от нощта. След няколко часа изгревът пламна като факел на изток и щом слънцето се отдели от хоризонта, жегата ги принуди да спрат и да опънат палатките.

Мендарк се озова до Лиан.

– Има нещо, което не споменах снощи. Длъжник си ми за петнадесетте години, през които ти плащах издръжката в школата.

– Много добре го зная. Какво ще поискаш от мен?

– Просто не забравяй и занаят кой е господарят ти – изрече Мендарк заплашително.

Каран беше нервна през цялата следваща нощ. Щом спряха призори, тя мълчаливо изяде своя резен скаг и веднага се провря в палатката, която Лиан бе разпънал в сянката на нисък рид. Смъкна дрехите си и заспа на мига.

Денят се точеше мудно в ужасната жегата, рядка дори за Сухото море. Всички спяха – тук нямаха нужда от стражи.

Каран въздъхна и се обърна насън. Очите ѝ зашариха под

клепачите. Задъха се, после изстена. Лиан се отърси от неспокойната дрямка и я видя да се надига. Тя сви ръце към гърдите си, вдиша дълбоко три пъти, разкрачи се като за вдигане на голяма тежест, изпъшка тихо и протяжно, накрая изпъна ръце над главата си, сякаш крепеше товар.

Пръстите ѝ закачиха пръта и събориха платнището. Лиан я измъкна от гънките. Каран го гледаше със съвсем бистър поглед, преливащ от отчаяние.

– Страх ме е...

Останалите вече се събираха около палатката, нетърпеливи да разберат какво става.

– Каран сънува нещо неприятно – подаде глава Лиан и се шмугна вътре. – Какво ти се присъни? – попита той, щом нагласи палатката.

– Рулке. Стоеше върху творението си като победоносен завоевател. Отпред машината излъчваше светлина, която изгаряше всичко. Лиан, *той идва!*

– Да! – шепнешком отвърна Лиан. – Той идва!

Тя се отпусна по гръб. Знаеше, че няма да заспи. Бе премълчала, че в съня ѝ Лиан стоеше до дясното рамо на Рулке като най-верния му служител.

Лиан и Каран се мъкнеха последни през местност, осеяна с хиляди огромни каменни буци, остри зъбери и криволичещи като лабиринт пединки. Другите се отдалечаваха постепенно. Зад поредния завой стоеше Игър. Лиан се озърна и се вцепени – огромният Баситор ги бе издебнал отзад.

– Какво има? – разсеяно попита Каран, улисана в своите тревоги.

– Шпиони! – избълва Баситор. – Изменници!

– Лъжци! – добави Игър. – Я седнете да си поприказваме.

Какво друго можеха да направят, никой от вървящите отпред нямаше да ги чуе? Седнаха на проядена от вятъра жълтеникавокафява гънка в соленото дъно. Баситор извади дълъг нож.

– А сега, Лиан – подхвана Игър, – ще ми обясниш какво се случи вчера, иначе...

Кимна към аакима, който приклепна пред Каран.

– ...иначе ще ѝ избода очите – довърши Баситор.

– Няма нищо за обясняване – невъзмутимо отрече Каран. Не би им показала колко се бои. – Сънувах Рулке. Стоеше върху творението си,

от което бликаха мощни лъчи.

Игър почти долепи носа си в нейния.

– Това ли било?

Тя надуши киселия му дъх. Жълта пелена покриваше зениците му.

– Да...

Очите ѝ обаче кривнаха. Не можа да се възпре.

– Лъже! – изрева Баситор и върхът на ножа му опря в долния ѝ клепач. – Отговаряй правдиво. Кълна се, ще провеся очите ти на бузите.

– Каран – смотолевы Лиан, – ако има още нещо, кажи им го!

Тя плачеше от ужас, но въртеше глава.

– Щом е тъй, заеми се с него! – изхриптя Игър и кимна отсечено към Лиан.

Баситор го хвана за брадичката и поднесе острието към очите му. Лиан се смръзна и се опули към върха на ножа, без да мига.

– Е, Каран? – злорадо подкани Игър. – Какво предпочиташ? Да извадим очите на твоя любим или...

Баситор опря ножа в слабините на Лиан.

– Сънувах, че и Лиан стои там до Рулке – запелтечи тя. – Но това е само сън!

– Който доказва падението му. Друго няма ли да си признаеш? – троснато попита Баситор и пак вдигна ножа към лицето на жертвата си.

– Не. Няма друго – отвърна тя безсилно.

– Изобщо не сме приключили с вас – увери я Игър. – Лиан, разкажи ни пак за Нощната пустош. Искаме да знаем какво си правил през петте дни, когато останахте само ти и Рулке.

Лиан започна да говори, но Игър го прекъсна още на първото изречение:

– Това го чухме. Сега кажи *истината*.

Лиан поклати глава. Щяха да го осакатят, защото нищо повече не можеше да им разкаже. Каран съзря единствения си шанс. Игър беше непохватен в слепотата си. Лесно би му се изплъзнала. Но пъргавият Баситор... Тя щеше да се спаси, Лиан – не.

Едната ѝ длан опираше в земята. Стисна шепа зърнест прахоляк и когато Баситор се обърна с ножа към нея, привлечен от движението ѝ, тя запрати всичко в очите му.

Заслепи го, но не го разколеба. Той се хвърли с ножа напред към мястото, където знаеше, че ще я намери, а другата ръка разпери, за да я улови, ако понечи да избяга.

Лиан подложи крак и аакимът се просна по корем. Острието полетя

към Каран под напора на огромната тежест на Баситор. Тя трескаво се извъртя, ножът потъна в спечената сол до гърлото ѝ, а Баситор се стовари върху нея. Главите им се удариха с пукот.

Това обърка аакима за миг, в който обикновено тромавият Лиан успя да грабне ножа.

– Помощ! – развика се Лиан с цялата мощ на гласа си. – Игър, не мърдай! Помощ!

Усукваше робата на Баситор под врата му и притискаше върха на ножа в основата на черепа му.

– Махни се от Каран, ама много бавно. Опиташ ли се да ме изненадаш, ще ти прекъсна гръбнака.

Мускулите на аакима се напрегнаха. Лиан се страхуваше от врага си, натисна още по-силно и изсъска:

– Ще го направя! – Така стегна робата, че Баситор не можеше да си поеме дъх.

Игър понечи да се прокрадне към тях.

– Стой си на мястото – троснато заповяда Лиан, – иначе ще убия единственото ти приятелче, *слепецо!*

Аакимът се отпусна изведнъж и се търкулна встрани, за да освободи Каран. Тя имаше огромна цицина на челото и друга на тила. Гледаше зашеметено.

Лиан ѝ подаде ръка.

– Да вървим. А ти се махни от пътя ни!

Замахна с ножа така, че дори болните очи на Игър да го видят.

Игър се притисна към стената на долчинката.

– Аз не забравям! Ще живеете в страх от мен до края на дните си. Заклевам се, че ще ви смажа, колкото и време да мине.

16. Бурята

Каран седеше на ръбеста издатина в солта и бършеше челото си. Вонеше като всички останали, защото не можеха да отделят и капчица вода за миене. Нямахше смисъл и да сменят едни потни, пропити със сол дрехи с други, също толкова мръсни. Седмица на изнурителни усилия и нищожно изминато разстояние. Всеки следобед започваше буря, носеща вихрушки от сол, която продължаваше до среднощ, като им отнемаше безценни часове за ходене. А и заради новолунието нощите бяха още

по-тъмни. Все още не бяха излезли от лавовите полета, където в мрака рисковете нарастваха прекалено. Всеки ден тръгваха, щом се развидели, и вървяха, докато жегата не станеше непоносима.

Седем дни след присъединяването на Каран и Лиан към групата излязоха от базалтовата равнина в район, където солта бе образувала наноси с височината на кули или се бе нацепила на проломи. Вятърът извайваше фантастични форми от стърчащите грамадни парчета.

Сега минаваха по дъното на прокарано от бурите ждрело, дълбоко осем до десет разтега. Едрите зрънца на солта хрущяха и скърцаха под краката им. Ходенето изморяваше бързо, затова пък имаха сянка и печелеха по някой и друг час през деня.

Каран и Лиан пак останаха последни и дишаха праха, вдигнат от подметките на другите. Лиан обаче държеше да вървят накрая, защото така всеки му беше пред очите. Дори да искаха, не можеха да говорят със сухите си напукани усти. Пък и отдавна бяха изчерпили желанието си за общуване заради честите спречквания.

В средата на следобед потеглиха, за да наваксат още малко по равното, преди вятърът да ги спре по неволя. В далечната мътилка висеше жълтеникав облак.

– Този изглежда по-зле от предишните – промърмори Осейон.

Облакът беше несравнимо по-голям от другите, предшествали бурите, които носеха солени вихрушки.

– Ей! – извика Осейон, свил шепа около устата си.

Вървящите отпред аакими се бяха откъснали от групата и се тътреха с наведени глави. Той побърза да измъкне брадвичката от раницата си и заудря с нея по металната основа на шейната за съдовете с вода. Скоро всички разбраха за опасността и се домъкнаха обратно. А бурята обхващаше половината небе.

– Палатките няма да ни опазят от това – изкрещя Аспър.

– Малко по-назад имаше пещери – отвърна с вик Каран.

Затичаха в цепнатината, разделила на две солена канара. Нататък тя се превръщаше в пещера, издълбана от прастари стихии.

– Не става за нищо! – отсече Шанд. – Вятърът ще нахлува вътре.

– Нямаме време да търсим по-подходяща – насилваше гърлото си Аспър в шума на бурята. – Ако я запречим с платницата и шейните...

– Няма да издържат при такъв вятър.

– Не издържат ли, ще измрем!

Напъхаха се в пещерата. Беше дълга трийсетина крачки и имаше множество разклонения. Стените и таванът бяха образувани от

нашарени в червено, кафяво и жълто слоеве сол, подът беше осеян с твърди парченца от същото вещество. Аакимите шетаха припряно – едни разшиваха палатките, други разглобяваха шейните и правеха от тях рамка с големината и очертанията на отвора. На нея щяха да закрепят съединените платнища, за да образуват врата.

– Побързайте! – пришпорваше ги Мендарк, но нямаше как да свършат работата по-скоро.

Порив на урагана обсипа с бяло убежището им. Каран се свря в малка вдлъбнатина с гръб към вятъра. Закри лицето си с наметалото, но прахолякът проникваше в ноздрите ѝ. Чу как Лиан се задави до нея.

Тъкмо поставиха вратата и стихията връхлетя с цялата си свирепост. Платнището заплющя. Осейон и аакимите, които я държаха, бяха залепени за стената. Някой изохка, после рамката се изтръгна от ръцете им и прелетя през пещерата право към Лиан.

Баситор тъкмо прекрчаваше натам. Метна се надясно и улови рамката с една ръка. Тя го хвърли във въздуха и единият ѝ край се заби в стената до Лиан. Баситор се стовари миг по-късно.

Лиан се изправи.

– Ти ми спаси живота! – смънка невярващо.

Аакимът се обърна по корем, подпря се на колене и изплю кървава крачка със счупен зъб в нея. Усмихна се толкова сърдечно, че Лиан веднага разбра какъв приятел би имал, ако всичко бе потръгнало другояче.

Лицето на Баситор се изопна полека.

– Да, но какъв ли ще бъде този живот? – Обърна се и едната му ръка провисна. – Аспър, май си изкълчих рамото.

Лечителят го прегледа.

– Не мърдай.

С рязко дърпане, от което в очите на Баситор изскочиха сълзи, той намести рамото.

Платнището се издуваше, още малко и рамката щеше да полети отново. Вятърът фучеше мощно през отвора и пещерата побеляваше. Каран се тръшна върху рамката, стисна краищата на качулката си и зачака.

Напорът на бурята отслабна. Аакимите се събраха наоколо, за да решат как да поправят разкривената рамка. След половин час я издигнаха повторно. Натегнатото платнище бумтеше като огромен барабан. Щом вятърът се засилеше, през пролуките се вмъкваха прашни струйки.

През цялата нощ ураганът виеше в малкия каньон, стенеше жаловито както в Шазмак и изнервяше всички. От неспирния шум на платнището дори аакимите губеха невъзмутимостта си.

Дочакаха така зората на следващия ден. Празните мехове за вода бяха повече от пълните. В пещерата проникна мъждива, бледожълта светлина. Нощем използваша светлиците, взети от Катаза. За кой ли път обсъждаха положението си. Вестта за творението, която бяха чули от Лиан, им отнемаше последните надежди. Рулке щеше да разполага с мъгщо ново оръжие, а сред тях цареше несъгласие, пък и им трябваша месеци да се доберат до Туркад. И какво ли щяха да заварят там?

Тенсор седеше безучастно с наведена глава. Но когато Лиан говореше или дори се уединяваше мълчаливо, долавяше как аакимът се вторачва в него толкова безстрастно, че неумолимо прониква в дребничките му тайни и илюзии. Струваше му се, че душата на Тенсор се е отърсила от всички заблуди, затова и околните нищо не можеха да скрият от него. И тогава Лиан си спомняше каква награда му бе предложил Рулке – знание, за което летописецът може само да мечтае. Копнежът го изгаряше и той не се съмняваше, че е изписан на лицето му. Тенсор също разгадаваше предателството, което Лиан може и да бе извършил, но не бе съхранил в паметта си. Или не бе направил това? А и защо Тенсор не го издаваше?

Лиан спеше в закътано ъгълче на пещерата, но усети пронизваща болка в слепоочието. Странна, бодлива болка, каквато изпитваше за пръв път. Седна със зейнала уста и зърна крайчеца на тъмно наметало да се скрива зад ъгъла. Изпълни на длани и колене, защото страданията му се засилваха, но не видя никого.

– Случи ли се нещо? – сънено попита Каран.

– Боли ме главата. Все едно някой се опита да отвори черепа ми.

Тя веднага се хвърли да погледне зад ръба на стената и се върна.

– Няма нищо. Заради пещерата е – и моята глава тежи от жегата. Опитай се да поспиш.

Тя задряма и се събуди пак. Отиде при вратата да се разтъпче. Платнището все така бумтеше от вятъра. Някой бе запушил повечето пролуки около вратата, но прахът проникваше вътре.

Осейон и Шанд играеха на зарове, издялкани от сол. Мендарк сумтеше насън в един ъгъл. Игър и Баситор прекарваха повечето време в разговори, сврени в дъното на пещерата. Встрани Аспър се занимаваше с гърба на Тенсор, както всеки ден, но нямаше голямо подобрение въпреки грижите му.

Каран се прокрадна да види какво прави Игър. По-навътре пещерата се разделяше на множество ниши. Игър и Баситор бяха избрали най-усамотената. Каран се плъзгаше с гръб, долепен в стената, и успя да ги доближи.

Баситор седеше с гръб към нея, но лицето на Игър се виждаше. На неравния под между тях бе сложен гаснещ полека светлик от Катаза, а върху него – необикновено устройство от тел и късчета кристал. Приличаше на кръгла кошница. По-голям кристал по средата проблесна в рубинено червено, когато тя наклони глава. Предположи, че е изрязан от остатъците на вече безполезния увеличител.

Дарбата ѝ я предупреди с внезапна тревога. Премести тежестта си на другия крак и бучка сол изхрущя. Баситор закри с месестата си длан светлика, обърна се и и викна грубо:

– Махни се, дребна натрапнице!

Каран се върна още по-неспокойна в осветената част на пещерата.

Много по-късно сънят ѝ бе прекъснат от смразяващ стържещ писк. Подскочи и се огледа трескаво, защото знаеше, че звукът излиза от гърлото на Лиан. Пещерата тъмнееше, малко оставаше до изгрева. Никой друг не беше буден, нито пък показваше да е чул шума.

Напипа собствения си светлик, който Мейгрейт ѝ бе дала още във Физ Горго. Талия го бе донесла чак от Туркад. Видя, че Лиан спи. Реши, че просто му се е присънило нещо гадно, и пак легна.

Но след малко я стресна свистящо съскане като от прегрят чайник. Лиан лежеше на хълбок и наглед още спеше, само че тялото му беше вдървено като прът. Въздухът, излизащ през стиснатите му зъби, пораждаше този звук. Очите му се блещеха, пръстите му се впибах в дланите.

– Лиан, какво ти е? – прошепна тя.

Той стисна ръцете ѝ в такъв гърч, че очите ѝ се насълзиха. И изведнъж тя проумя всичко. Издърпа насила ръцете си и се развика:

– Малиен! Шанд! Станете веднага!

После налетя към дъното на пещерата. Зад нея замъждукаха светлици, всички се измъкнаха припряно от постелите.

Баситор ѝ се изпреди, двойно по-едър от нея. Без да се замисли, Каран наведе глава и я заби в корема му. Аакимът изхърка и се преви.

Заобиколи го тичешком. Приклегналият Игър вече се изправяше. Кошницата от тел и кристал бе сложена на главата му, но сега искреше призрачно. А рубинът по средата сияеше подобно на мъглявината-

скорпион в небето.

Игър не прекъсна потока от думи, които мърмореше. Зад нея Лиан изврепча по-силно. Каран грабна бастуна, с която Игър се подпираше при ходене, и цапардоса кошницата. Тя се огъна за миг, но после формата ѝ се възстанови.

Игър изпружи ръката си със свит юмрук. От стената до нея се разхвърчаха парчета сол. Каран знаеше, че такъв майстор на Тайното изкуство може да я убие с един изблик на насочена енергия, успее ли да налучка къде е застанала.

Метна се настрана и заби края на бастуна в корема му. Игър се сви на кълбо и тя пак стовари бастуна върху кошницата, за да я събори от главата му. Успя да нанесе два точни удара, после някой я награби отзад и стегна ръце около тялото ѝ.

Тя се мятеше и риташе, но не можеше да се отскубне от якия Баситор. Бастунът падна на пода. От натиска ребрата ѝ изпукаха.

Игър се пресягаше към нея, устройството на главата му грейна още по-ярко. Зад очите ѝ избухна болка. Каран отчаяно се опитваше да си поеме дъх. Реши да попречи на Игър, като насочи дарбата си към устройството, но съзнанието ѝ помръкваше.

Едното ѝ стъпало случайно се опря в стената и Каран се отблъсна с последни сили. Баситор залитна назад и повторният опит на Игър да я поразии само пръсна сол навсякъде.

– Задръж я да не мърда! – дрезгаво заповяда Игър.

Ръцете му шареха, накрая той напипа бастуна и го вдигна над главата си.

Изведнъж Баситор изгрухтя и се свлече.

Зад него стояха Шанд и Осейон, който разтриваше юмука си. Шанд смъкна кошницата от главата на Игър и захвърли бастуна надалеч.

17.

Храбростта на отчаянието

Не научиха какво бе искал да постигне Игър – да изтръгне истината от Лиан против волята му, да обладае съзнанието му или направо да го заличи. Той отказваше да признае въпреки заплахите на Мендарк. Предупредиха го да стои настрана от Лиан, а Малиен скастри Баситор, но нищо друго не можеха да сторят.

Лиан помнеше само заслепяваща болка, която сякаш го бе връхлетяла от всички страни. Посегателството го бе разтърсило така, че не искаше да говори за това дори с Каран. Натрошиха примитивното устройство за засилване на усета и изхвърлиха частите му в дълбоки пукнатини.

– Ако Игър пак се добере до човек с тази дарба, пази се! – каза Малиен на Каран.

Каран знаеше, че Игър няма да се откаже. Единствено нейната бдителност можеше да опази Лиан. Но и тя губеше по малко доверието си към него. *Какво* ли бе правил все пак през онези пет дни при Рулке?

Поредният нерадостен ден отминаваше. Навън бурята виеше неудържимо. Всички се умърлушиха, затворени наред огромната пустиня, безпомощни. А техният враг можеше да вилнее из света на воля. Храната и водата бяха на привършване.

– Колко ни остана? – обади се Мендарк.

Аспър за кой ли път броеше меховете с вода.

– Най-много за осем дни.

– Талия, колко път има до езерата?

– Десет пъти ме питаш, а отговорът си е все същият! – озъби се тя.

– Осем-девет дни!

Малиен заговори на висок глас, за да я чуят всички:

– Все още може да стигнат, ако тръгнем веднага.

– Как да излезем в тази буря? – възпротиви се Шанд. – Няма да оцелеем и един ден.

– Бавим ли се тук, пак няма да ни бъде.

Никой не продумваше.

– Ако не бяхме обременени... – накрая подхвърли Игър.

– Брей? – изгледа го Мендарк. – И какво предлагаш? Да захвърлим Тенсор или Селиал?

– Или пък Лиан! – сопна се Игър. – Слабаците бездруго може да умрат. Защо да не помогнат със смъртта си на силните?

– Аз пък бих казал, че е добра идея да се отървем и от слепците – зловещо натърти Мендарк.

– Никого няма да изоставяме – прекъсна ги Малиен.

– Губим си времето – сопна се Мендарк. – Щом и без това се налага да се свираме тук, хайде поне да помислим как да се борим с Рулке. Не е изключено все пак да оцелеем, а в такъв случай ще се нуждаем от

оръжие, което да противопоставим на неговото творение. Шанд, извади Огледалото, да видим ще ни покаже ли нещо.

Шанд явно не гореше от желание, но измъкна Огледалото на Аакан от калъфа. То се разгъна със силен звук. Каран надникна над рамото на Мендарк, но зърна само отражението на лицето си.

Мендарк го сложи на пода и го задейства с докосване на показалеца си. Каран и преди бе виждала тези образи. Мрачни пейзажи от Аакан и нищо повече. Аакимите обаче се избутваха един друг в стремежа си да разгледат по-добре родния свят на своята раса, на който съвсем малко от тях бяха стъпвали. Не само в очите на Малиен заблестяха сълзи.

– Някой от нас може ли да борави с него? – тихо попита Мендарк.

– Уви, не – въздъхна Малиен.

Никой не се пресегна към Огледалото.

– Ама че полза имаме от него! – язвително промълви Каран. – И от вашето Тайно изкуство! Защо си го оспорвахте толкова време, ако никой от вас дори не знае за какво е предназначено?

Игър се взря враждебно в нея, протегна дългата си ръка, вдигна Огледалото от солта и каза:

– Така шпионирах враговете си. – Мендарк го изгледа свирепо. – Но на него не може да се разчита винаги.

Игър примижа и доближи Огледалото към очите си. Опипа ръба и натисна символа в ъгъла. Металният лист се опразни, после се появиха солените равнини и изваяните от вятъра възвишения в околността. Изображенията се сменяха, но макар че половината лице на Игър се вцепени от напрежение, той не изтръгна от Огледалото нищо освен сцени от Сухото море.

Мендарк увещаваше Тенсор да сподели с останалите какво знае за Огледалото. Аакимът, прегърбен в една ниша на пещерата, се преструваше на глух.

– Летописецо, ето ти възможност да изкупиш вината си – обърна се Мендарк към Лиан. – Ти какво узна от Тенсор, докато му помагаше толкова охотно?

Лиан излезе напред неловко, искаше му се само да се пхне някъде в сенките.

– Научих, че е изработено на Аакан в древността и е помагало за виждане надалеч. Лично Тенсор го е пренесъл тайно на Сантенар, рискувайки живота си. – Поколеба се, май за пръв път в живота си се смущаваше пред своите слушатели. – Открай време се смята, че то съдържа сила, но не е вярно...

– Ха, заблудили са те! – вметна пренебрежително Игър.

– ...то обаче е съхранило безброй тайни – продължи Лиан, – стига някой да намери ключа към тях. Повечето са скрити, дори Тенсор не успя да ги намери. – Пак се запъна, опитваше се да си припомни нещо. – Почакайте! Фейеламор каза, че разполага с ключ и той е в Туркад!

– В Туркад?! – смаяно повтори Мендарк.

– Истински ключ ли? – с недоумение попита Талия.

– Само това каза.

– Друго научи ли? – подкани го Мендарк.

– Ами знаем – все по-уверено подхвана Лиан, – че Ялкара е открадна Огледалото от аакимите при превземането на Тар Гаарн и го е отнесла със себе си в построения от нея Хависард. Тя е добавила тези знаци по рамката, но никой от аакимите не е наясно със смисъла им. Прав ли съм, Малиен?

– Така е. Сигурно тя е добавила и грозния символ с полумесеците – потръпна Малиен.

– Фейеламор е убедена, че Ялкара някак го е променила, за да постигне собствените си цели. Предполагам, че тъкмо затова Фейеламор толкова наостървено се стараше да се сдобие с Огледалото.

– Шанд – каза Мендарк, – ти много чевръсто грабна Огледалото, след като Рулке изчезна от погледите ни, а и набързо избълва някакви оплетени пророчества. Какво не си споделил с нас?

– Знам, че аз не мога да го използвам! – разгорещи се Шанд и закрачи из пещерата. – Огледалото е като книга с летописи. Може да разкаже много истории, сред тях и неимоверно значими, ако някой успее да ги състави от откъсите, които то показва. Но това Огледало на Аакан е хитроумна, лукава вещ, не ми е присъща силата, достатъчна да изтръгна истината от него. И никой от нас няма тази сила – *дори ти*, Мендарк.

Пак се смълчаха в още по-потискащата жега. Тенсор се бе превил със затворени очи в своето ъгълче. „Няма да дочакаме помощ от него“ – рече си Каран, взряна в сломения ааким с жалост, в която не липсваше презрение.

– Толкова мъки за нищо! – ненадейно избухна тя. – Всичко, което и аз, и Лиан изтърпяхме! Съсипията, сполетяла Шазмак. Глупашката война на Игър! Неизброимите мъртъвци. Горкият Раел... Колко обичаше Шазмак!...

– И всичко това за нищо – процеди Талия с покруса.

– Да го бях оставила във Физ Горго, нямаше да се случат тези беди – добави Каран окаяно.

– Кой знае – обади се Мендарк. – Може би просто си помогнала мъничко на Рулке да напредне в замислите си.

– Рулке не е бил в съзнанието ти, не знаеш що е страх – сгуши глава Игър.

– Познавам страха, и още как! – троснато отвърна Каран.

– И пак ще го изпиташ! Не забравям оскърбленията!

Каран се вторачи в него и срещна злия му поглед.

– Тъй, значи! – изфуча тя. – А ти колко хора уби, докато се опитваше да си го върнеш? Десет хиляди? Двайсет хиляди? Никой не може да каже колко са жертвите ти. Ако ей сега взема, че ти прережа гърлото, ще направя голяма услуга на цялата вселена.

Игър все така гледаше право през нея.

– Няма да го сториш – изстърга гласът му. – Мекушава си.

Тя се разтнесе и извърна глава към Лиан.

– Като претеглим всичко – добави невъзмутимо Игър, – ти изигра дребна роля. Но безразсъдството на Тенсор е престъпно.

Акимът бавно вдигна глава и се взря в Каран. На тази светлина огромните му очи изглеждаха виолетови, но в тях нямаше живец. След малко той отмая и за облекчение на Каран пак се загледа в пода. Тя напуши първа тягостното мълчание:

– И все пак *какво* ще предприемете вие, които имате могъществото да повелявате на целия свят? – изрече Каран със свирепа студенина и изгледа поред Мендарк, Игър, Тенсор, Малиен и дори Шанд, който пак стоеше с гръб към нея при вратата. Никой не отвърна на предизвикателството. – Ще молим покорно да станем негови роби ли? Или ще се скрием в някоя тъмна бърлога и ще чакаме той да върши с нашия свят каквото му скимне?

Шанд се обърна към тях и напуканите му устни се извиха в намек за усмивка.

– Има нещо, което можете да направите, въпреки че не си представям как ще бъде осъществено.

Всички извиха глави към него, само Тенсор не шавна.

– Казвай де – подразни се Мендарк накрая. – Крайно време беше и ти да поемеш някаква отговорност за бъркотията.

– Възбраната се е появила, след като Шутдар унищожил флейтата. И нищо не може да се прехвърли между Трите свята.

– Познато до втръсване! Няма ли да чуем от тебе нещо, което не ни е известно?

– Рулке непрестанно ще търси начин да преодолее Възбраната –

невъзмутимо продължи Шанд. – И за да успее, трябва да създаде втора златна флейта или подобно устройство... може би такава е новото му творение. Как да му попречим? Има само един начин – да направим свое устройство, да прогоним Рулке обратно на Аакан и завинаги да направим Сантенар недостъпен за другите светове.

– Това ли предлагаш?! – изуми се Игър.

– И то най-смирено – ухили му се Шанд, – както се полага на прислужник в селска странноприемница.

Игър му обърна гръб с досада.

– Стар глупак. Ако беше възможно, щеше да бъде направено отдавна.

Несъгласието му като че подтикна Мендарк да се заинати.

– Нима? Шанд, това е много интересно. Слушаме те.

– Гениалността на Шутдар се е проявила не само във факта, че сътворил златната флейта, но и в уменията му да я използва. Изглежда за това е необходима твърде необичайна дарба. И тя се среща рядко сред силните на деня. Защото е несъвместима с привързаността към механизмите, а и с изтънченото умуване. Един вид... – той помисли миг-два – ...съпричастие. Проходите между Трите свята са невеществени, сложни, променливи. Затова онзи, който борави с тях, трябва да ги достигне със съзнанието си, да се настрои в тон с крайната точка на прехвърлянето, да създаде мелодия, която е в хармония точно с този Път и никой друг.

Останалите го зяпаха втрещени. Каран се питаше слисано откъде старецът знае всичко това.

– Да, Рулке е измислил флейтата и е помагал на Шутдар в направата ѝ – казваше им Шанд. – Така се твърди в „Предание за Златната флейта“. Но Рулке изобщо не се научил да си служи с нея, защото Шутдар я откраднал. Мен ако питате, нямаше и да се научи.

– Не разбирам... – проточи Каран. – Нали Рулке първо пренесъл Шутдар от нашия свят, за да изработи флейтата. Щом му е било по силите, за какво му е притрябвала златната флейта?

– Прибягнал е до *призоваване* – обясни Мендарк. – Най-опасния похват в Тайното изкуство. В половината случаи погубва или призовалия, или призовавания.

– Или и двамата! – уточни намръщено Игър.

– Пък и никой не може да призове себе си – уточни Малиен. – Рулке обаче искал да се прехвърля безпрепятствено между световите. Ето ти причината за създаването на златната флейта. Не знаем само каква е крайната му цел.

– И с какво ни помага този куп думи? – свадливо попита Игър, който подозираше, че Шанд си прави някаква заплетена шега с него. – Изобщо не ни е ясно как да създадем такова устройство.

– Нито как да го използваме. Знанието се е изгубило с гибелта на Шутдар. – Шанд седна на пода. – Значи е възможно и Рулке да не знае как да работи със своето творение.

– Няма как да се е научил! – натърти Мендарк. – В бедната на вещество и енергия Нощна пустош не може да създаде нищо, което би издържало във външния свят. Ще му се наложи да се труди над него на Сантенар. И сме длъжни да научим, когато започне. – Той потърка брадичката си. – Е, Шанд, твоето предложение се оказа интересно, но е разбираемо да се питам защо каза всичко това. Ти към какво се стремиш?

– Към нищо – кротко отвърна Шанд. – Искам само да се прибера у дома в Тулин.

– Не ти вярвам. Прекалено старателно си изпипваш играта. Уверявам те, че ще се радваме отново да си един от нас, колкото и време да е минало.

– Благодаря, но отказвам. Оттеглих се.

– Не очаквах да чуя друго – невъзмутимо призна Мендарк. – Да говорим по същество – можем ли да научим как се борави с флейтата?

– Често съм си задавала въпроса защо Ялкара присвои Огледалото и го задържа толкова дълго – замислено вметна Малиен.

– Мнозина повтарят, че с него е шпионирала и внушавала лъжи, но това никога не ми е звучало правдиво – отговори й Шанд. – Ако го кажат за Рулке или Кандор, или за някого от нас – коренната раса, нямаше да се усъмня. Но Ялкара!... Тя беше горда, властна, безмилостна... – изреждаше той с възхищение. – Нито би надничала през Огледалото, нито би подлъгвала. Тази мътва се разнесе, след като тя изчезна от нашия свят, и бе предназначена да прикрие нещо.

– Ще стигнеш ли до същината? – подкачи го Мендарк. – Нямаме толкова време за губене.

– Имаме. Слънцето ще изгрее още поне петдесетина пъти, преди да се доберем до мястото, където ни чака Пендер с кораба си... да се надяваме. Ще разказвам както аз си знам. Дълго проучвах Преданията, за да стигна до истината. Рових в древни библиотеки, претърсих пустинните пещери на Парнги, за да взема съхранените там глинени плочки с надписи. Прекосих и дивата пустош от Тар Гаарн в Крандор до Кара Агел, замръзналото море в околностите на южния полюс, от горите Гаспе на изток до тресавищата по бреговете на Ларн. Заклевам се, че прочетох

всеки надпис на всяка стена и обелиск по пътя.

„Как преувеличаваш!“ – подсмихна се Каран със симпатия.

– И въпреки усилията си едва наскоро, и то съвсем случайно, стигнах до отговора, който ме задоволява. Случи се преди седем-осем години в Чантед, както си седях в една кръчма. – Лиан наостри слух. – Млади разказвачи от школата упражняваха занаята си. Бях пътувал дълго насаме с мислите си и дори това простичко развлечение ме зарадва. Чувах все познати истории и вниманието ми скоро се отклони. Изведнъж обаче го прикова необикновена песен, вмъкната в сказание и изпълнена в старинен стил. Не я знаех, а според мен и вие не я знаете. Нескоропосани стихчета, изтъркана мелодия, само че завършваше с необикновени строфи. Моят превод предава точно смисъла, макар да пропуснах римите:

Тъй в ден, тъмен като демонска душа,
на Шутдар скръбният зов
разтърси пространство и време в Тара-Лаксус.

Той се скри през поргала,
както бе сторил сто пъти преди,
и ги с присмех поведе към гибел.

Ала флейтата знаеше що предстои,
тя предаде свирача-творец
и разпра тъканта на света.

Пълчища погиваха, ала късно – спусна се преградата,
А Лъжовното огледало от стената си гледаше.

– Що за бездарно стихоплетство! – прихна Мендарк. – Поредното падение на разказвачите.

– Тара-Лаксус?... – смънка Игър смутен.

– Това име ме поразил като мълния – Тара-Лаксус е древен град в Довалдо, близо до Бурия Нгурле – обясни Шанд. – Оттам е избягал Шутдар малко преди гибелта си.

– И Лъжовното огледало?... – ахна Игър.

– „Преградата“ е друга дума за Възбраната, нали? – намеси се Лиан, за миг оживил се от този нов поглед към Преданията.

– Да, струва ми се – потвърди Шанд. – Но едва ли и Огледалото е съхранило налагането на Възбраната, защото това се е случило няколко дни по-късно при кулата Хулинг, а не в Тара-Лаксус.

– И ако Огледалото е било в Тара-Лаксус, когато Шутдар е избягал с помощта на флейтата – изстреля думите Мендарк, – може би запазило *начина*, по който си е послужил с нея. Тенсор!

Аакимът се обърна към него, без да бърза.

– Защо не започнеш и ти своето изкупление? Откриваш ли някакъв смисъл в тази песничка? Как е възможно и Шутдар да е притежавал Огледалото?

– Изкупление... – кухо повтори Тенсор. – Да, ще изкупя вината си. Следите от престъпленията ми трябва да бъдат изтрети от лицето на земята. – Очите му намериха Лиан, който пак се потули зад гърбовете на другите. – *За всички злодеяния трябва да има разплата!*

– Тенсор! – Мендарк не търпеше да го пренебрегват.

– Тара-Лаксус ли? Ние го наричахме Снизърлийс. Доколкото знам, моят предшественик Куинлис е живял за малко там. Тогава Огледалото бе поверено на него и го носеше навсякъде, където отиваше.

– Твърде вероятно е Куинлис да е срещал Шутдар – каза Малиен.

– Очевидно това е причината Ялкара да открадне Огледалото – заяви Игър. – Както и Фейеламор да жадува за него. Може би именно то е дало възможност на Ялкара да открие пролука във Възбраната.

– Впрочем и аз съм убеден – потвърди Шанд, – че Ялкара е взела Огледалото с тази цел. Някъде из безбройните съхранени спомени, сред древните му тайни, току-виж, е показано и как Шутдар си е служил с флейтата. Вероятно така е намерила пролуката във Възбраната.

– Но за да направите флейтата... – изграчи Тенсор от нишата – ...трябва да разполагате със златото! А само злато от Аакан подхожда за такова творение. – Той опря брадичка в гърдите си. – Няма обаче откъде да вземете. Особеностите му го правеха несъвместимо с порталите. Не можеше да бъде пренесено между световите. Някои от нас загубиха живота си, преди да се досетим...

– Да разбирам ли – прекъсна го Мендарк, – че никъде няма злато от Аакан?

Тенсор губеше интерес към разговора. Клепачите му се спуснаха.

– Не може да си мълчиш така – укори го Каран.

Той заговори сподавено:

– Знаех само за флейтата, но тя е унищожена. Може и да има още злато, ако по-късно някой е открил начин да го пренася. На Аакан то беше скъпоценно и несравнимо по-рядко, отколкото е златото тук. А след злощастията с флейтата не исках и да поглеждам злато. Не биваше да си пъхаме носовите в забранените знания. Длъжен бях да откажа.

Любопитството открай време ни е въвличало в беди. – Пресекливият му глас спадна до шепот, после се изпълни със студена сила, която смразяваше. – Тъкмо то доведе до нашествието на кароните. Аакан не ни стигаше. Вярвахме, че сме единствени във вселената, и се чувствахме самотни. И търсехме навън, увлечени в мечтите да намерим друга разумна раса, макар да познавахме добре правилата на живота в своя свят: „Изяж или ще бъдеш изяден. Само най-приспособените оцеляват.“

Зеспър... *проклето да е името му навеки!*... откри как да надзъртаме и в пространството между световите. Но дори търсенето беше достатъчно да промени пустотата, да остави следа в нея. Нашият свят вече не беше тайна за никого. И накрая се уверихме, че нито сме сами, *ниито сме най-приспособените!* Кароните ни се стовариха на главите. Как ми се иска да не бе станало така...

Няколко минути никой не посмя да се обади. Лиан отвори уста, но не се престаши. Каран предположи какво го човърка отвътре. Никой не знаеше историята на кароните, преди да отнемат Аакан от аакимите. Тенсор беше споделил невероятно важно късче от нея и Лиан изгаряше от желание да научи останалото.

Но не и Каран. Пустотата кипеше от кошмарна жестокост, не можеше да има нищо по-чуждо на нейния беден, но безметежен живот в Готрайм. Бездруго я спохождаха страшни сънища.

– Световите ни бяха сполетени от всички тези беди, защото се набърквахме там, където не биваше – завърши Тенсор. – Два пъти и аз се замесих в това. Не можете и да си представите какво зло ще си навлечете.

Отметна глава, напрегна ръце и мургавото му лице потъмня още повече от усилието. Но само волята не можеше да го изправи. Притичаха двама аакими и той ги отпрати с яростен жест, от който едва не тупна на пода.

– Ей, ти, момиче! – той посочи Каран. – И двамата сме затънали в тази история. Ела с мен. Трябва да ти призная нещо.

Уплашена, но и учудена, Каран го хвана за ръка и двамата излязоха в бурята.

18.

Скъпоценното зло

Лиан понечи да тръгне след тях, защото не знаеше как ще постъпи

Тенсор с Каран в отчаянието си, но Шанд притисна рамото му с длан.

– Стой си тук! Не те засяга.

– Безпокоя се...

– Много пречки има пред помирението им, но Тенсор няма да ѝ посегне. А и ти си ни нужен.

– Защо?

– За да обмислим новото предложение – подсети го Мендарк. – Ела с нас в дъното на пещерата.

– Ще обсъждате това пред един шпионин? – не можа да повярва Игър. – За нищо не му вярвам!

– Както и аз на тебе – напомни Мендарк. – Знанията на Лиан са ни необходими.

Мендарк, Игър, Талия, Малиен и Лиан отидоха в другия край на пещерата. Селиал ги изгледа като белокопс призрак и не пожела да се присъедини.

– Този замисъл е налудничав! – започна Игър. – Липсват ни и уменията, и находчивостта на Шутдар. Вероятно има и тайни на майсторството му, които няма да научим *никога*. Да речем и че е невъзможно флейтата да бъде сътворена тук. Спомнете си, че първата е направена на Аакан.

– Дори да я направим, може да не ни достигне изтънченият усет, за да я употребим – вметна Талия. – Както не достига на Рулке.

– Тези неща често са недостъпни за силните и мъдрите – възрази Малиен. – Понякога е задължително боравещият с такъв предмет да е неук, да разчита единствено на интуицията или вродената си дарба... но и тогава се изисква поне някаква подготовка.

– Тъй... Начинанието може да се окаже неосъществимо – обобщи Мендарк. – Ще се опитаме ли, като рискуваме да пропилеем цялата си сила, въпреки че може би е по-разумно да я вложим в по-обикновени средства за защита?

– Не ви препоръчвам – подчерта Игър. – Флейтата е минало. Няма да го върнем. Колелото се завъртя прекалено, но не към началната си точка.

– Но нали ни е потребно оръжие срещу Рулке?

– Да си направим друго! – кипна Игър. – Флейтата е творение на Аакан, не на Сантенар.

– Тя е принадлежала и на Аакан, и на Сантенар – поправи го Мендарк, – защото Шутдар се е усъвършенствал тук. Той е бил човек! Един от нас.

– Не, не и не! – упорстваше Игър. – Как ще воюваме срещу Рулке със собственото му оръжие?

– А *ти* какво ще предложиш? – заяде се Мендарк. – Все се опираш на миналото в търсене на сигурност, предпочиташ остарялото, вместо да изучаваш новото.

– В това се коренеше първият раздор между нас – в прилив на враждебност изсъска Игър. – И тепърва ще търся възмездие за него.

– Съмнявам се! – Усмивчицата на Мендарк беше ясен знак колко малко го безпокои Игър. – Ти вече не си господар дори на себе си.

Игър сви юмруци. Лиан поглеждаше ту единия, ту другия. С всеки ден Игър се отчуждаваше и озлобяваше, до голяма степен и заради откровеното презрение на Мендарк. Игър се боеше до полуда от Рулке, Лиан пък се боеше до полуда от Игър.

– Миналото ни подведе! – продължи разпалено Мендарк. – Сега разкрихме, че Нощната пустош още в самото начало е била уязвима. Нека се обърнем с лице към бъдещето, за да сътворим нова флейта по нов замисъл.

Талия обаче мислеше повече как да постигне съгласие между тях.

– Чуйте ме и двамата. Не е толкова важно кой от вас е прав. За мен е очевидно, че трябва да преценим всички възможности и да изберем онзи път, който приляга най-добре на нашите нужди и предимства. Ако изходът е да направим флейтата, по стар или нов замисъл, нека се заемем с нея и да отложим края на спора за времето, когато извоюваме Сантенар... или го загубим завинаги.

Шанд кимна.

– Добре, отказвам се от възраженията си – промърмори Игър, макар и да бе ясно, че няма да го направи. – Но как ще се сдобиеете със златото?

Малиен се обади от нишата си:

– И ние – аакимите, не можем да се крием от отговорностите си. И ние все търсехме убежище в миналото, за да отложим някак бъдещето. Досуц като тебе, Игър. Прекалено дълго бягахме от дълга си, като го прехвърляхме на Тенсор, вместо той да изпълнява волята ни. И нашето минало си отиде безвъзвратно. Трябва да си намерим ново място в света. Дори и да се провалим... Какво можем да загубим? Ще ти помагаме, Мендарк.

– Как?

– На Сантенар е било донесено злато в малки количества. А ние знаем как да го обработваме.

– Виж ти! – шумно въздъхна Мендарк. – И как така Тенсор не е научил?

– Знае, разбира се! – с натежал от присмех глас каза тя. – Питлис е имал диадема от това злато и я е носил през цялото време, докато е бил начело на Тар Гаарн, но не и в изгнанието си.

– Какво се е случило после с диадемата?

– Питлис сигурно е внимавал с нея. Има още една причина в този свят да е пренесено толкова малко от нашето злато. При прехода всяко вещество или предмет може да се преобразува и да стане опасно. Това важи както за Огледалото, така и за златото. В нашите архиви не е записано да е предавал диадемата другиму. Още оттогава подозираме, че Рулке я е прибрал, когато е убил Питлис пред портите на Алсифър.

– И да я е взел, не е намерена след поражението му – каза Лиан с увереност, която отдавна не си бе позволявал. – Познавам подробно тези Предания, мога да ви изредя наизуст списъка на вещите му.

– Не се съмнявам, че я е скрил предварително – промърмори Мендарк. – Още тогава това злато беше сред ценностите, които търсехме. Лесно е обаче да му придадеш всякаква форма и да го потулиш някъде. Пък и в една диадема няма злато, достатъчно за направата на такава флейта.

– Но не е зле за начало – навъсено отбеляза Игър. – Рулке вероятно е събрал още запаси, защото от самото начало е знаел колко е ценно. Малиен, известно ли ти е още нещо?

Тя се поколеба.

– Има още... малък златен идол, донесен от втората група аакими, които са дошли на Сантенар – доброволно, не като роби на Рулке. Статуетката е древна и безценна, защото е реликва на аакимите от Настор, една от северните земи на Аакан. Съхранявах я в библиотеката на Стасор, която е далеч на изток. Вярвам, че до днес е там, но дори мисълта да им я отнемете ще е тежко светотатство за тях.

– Друго знаеш ли?

– И да има друго злато, не сме научили.

– Кароните не са ли донесли?

– Рулке и Кандор са дошли с първата група. Никой не е носил нищо.

– Защо?

– Защото първия път не е било възможно – отговори му Лиан. – Само флейтата, разбира се, но нали тя си е проправила прохода в известен смисъл. В няколко източника е записано, че са се прехвърлили голи на

Сантенар.

– А втората група?...

– Кароните прекарвали петдесетина години на Сантенар, преди да осъзнаят колко може да се проточи тази гонитба заради флейтата. И поискали подкрепление от Аакан – обясни Малиен. – Тогава тук дошли мнозина от нас, както и мелези между карони и аакими. Те обаче нямали дългия живот на двете раси, а и повечето не били способни да оставят потомство... също като мулетата.

Прехвърлили се и цял отряд аакими по свое желание. Именно те измислили как да пренесат малки предмети – скъпи на сърцата им дреболии или полезни приспособления. Така и Тенсор е успял да донесе Огледалото, струва ми се. Но за моите прадеди знам, че не са имали злато.

– Няма да стигне – завъртя глава Игър.

Лиан се мръщеше и внезапно забърбори:

– Може да има още! Ялкара е притежавала златни накити – тежка верижка, гривна и огърлица. Виждал съм неин портрет с тези накити... но къде?

Шанд изпусна протяжна въздишка. Лиан го погледна с любопитство, но добави:

– Дали обаче златото е било от Аакан? Взела ли ги е, оставила ли ги е, както е постъпила с Огледалото? Няма нищо в архивите за това.

– Че защо ще ги зарязва, ако са й били толкова скъпи? – усъмни се Игър.

– Де да знам. А защо е оставила Огледалото? Нищо чудно да е нямала сили за пренасянето им през портала, защото се знае, че борбата с Фейеламор я е изтощила. Или пък вече не са й били необходими.

– Нямаме отговори на тези въпроси – призна Малиен. – Бих искала да ви разубеда за флейтата, но ако решите да си опитате късмета, трябва да отидете в Хависард, откъдето е избягала Ялкара. Никой никога не е разграбвал крепостта й.

– Две надежди... – смънка Мендарк. – Едната от тях нищожна. Алсифър беше опустошен след пленяването на Рулке и оттогава е безлюден. За да е останала някаква ценност, трябва да е била скрита с невъобразима хитрост. Освен това диадемата на Питлис не е достатъчна. Питам се... не може ли да се задоволим със сплав, в която е примесено обикновено злато?

– Не – твърдо отговори Малиен.

– Значи умуваме напразно – сприхаво установи Игър. – Хависард е непристъпен.

– Върху него е наложена закрила – уточни Шанд. – Не може да бъде превзет със сила, освен чрез разрушаване на основите му, впити надълбоко в скалите. Единственият шанс е да минеш отдолу през мините.

– Според Преданията тя подновила работата в мините за сребро близо до Тар Гаарн – промълви Лиан – и забогатяла от тях, както и аакимите преди нея.

– Мините са изоставени след нейното бягство – напомни Шанд – и вече няма да бъдат възстановени. Помпите се повредили, не е останал кой да ги поправи. Водата е заляла тунелите на дълбочина стотина разтега.

– Правете каквото искате! – рече им Игър, видимо по-оживен. – Аз се връщам в Туркад. Що за непокорни хора има в този град! Длъжен съм и да възпра гашадите или поне да ги затрудня в разчистването на пътя пред Рулке. Но как да го постигна, щом разполагат с Шазмак... От Туркад ще изпратя свои хора в Алсифър. – „В Стасор също – добави наум, – за да прибера онази безценна статуетка, ако се стигне и до това. Аакимите клонят към упадък, накрая и Стасор ще бъде разрушен. По-добре златото да е в моите ръце.“ – Но Тар Гаарн и Хависард... – добави гласно той – не са ми по силите.

– Отдавна предвидих, че може да стигна до Хависард – сподели Мендарк, – затова прегледах някои стари карти в Зайл. Няма какво да правя в Туркад. – Незабелязано отправи към Игър яростен поглед, който сякаш казваше „засега“. – Но ако някой познава по-добре Тар Гаарн и иска да дойде с мен...

– Защо трябва да питаш? – поклати глава Шанд. – Връщам се в Мелдорин с Каран и Лиан и си отивам право у дома в Тулин. Гелоните ще са узрели, докато се прибера. Нямаме какво да си кажем с тебе, изясних ти го още преди дванадесет години...

Мендарк се извърна и рече високомерно:

– Не очаквах, че си страхливец.

Шанд само сви рамене и добави:

– Ако не ме беше прекъснал, щях да допълня, че ще ти начертая карта. Не, имам по-добра идея – ще я начертаем заедно с Игър.

За изненада на всички Игър се надигна и отиде при Шанд. Скоро си бърбеха, сякаш са стари приятели. Шанд май се погаждаше с всекиго... освен с Мендарк. Обясняваше на Игър какво чертае по парче овехтял пергамент, а той го поправяше от време на време.

Чак сега се сетиха, че Каран и Тенсор са навън, а бяха минали часове, откакто излязоха. Кафеникавата светлина на деня отдавна гаснеше в

пролуките около платнището. Нямаше вятър, всичко бе замряло. И тогава вопъл на безкрайно страдание разцепи тишината.

19. Признание

Каран и Тенсор излязоха във враждебен, отровен свят – виещ вятър, задушаваш прах и гъст въздух, които обгаряше носа, гърлото и белите дробове. Каран му позволи да се опре на рамото ѝ и те закрачиха през каньона и нагоре по склона на нисък рид.

Помъкнаха се сред причудливи колони и пещери, издатини и ями, издълбани в солта. Тук слоеста грамада напомняше за листовите на книга, там стърчащ край приличаше на стесняващата се муцуна на гризач. Каран имаше време да ги разгледа, толкова тежко се влачеше Тенсор. Тялото му бе невъобразимо разкривено от атаката на Рулке. Гърбът и левият му хълбок бяха някак усукани, цялата лява половина на тялото му бе скована, а едната му ръка висеше безжизнено. Остатъците от несломимата доскоро воля го тласкаха напред и потискаха болките в разместените кости и скъсаните сухожилия. Той мълчеше.

Най-зле беше в края на изкачването, когато се напъхаха в зейналата паст на вятъра. Очите на Каран се възпалиха. Двамата излязоха с несигурни крачки върху плоския връх на възвишение, стърчащо над другите в околността. Могъщ повей изду нейното наметало и щеше да я вдигне във въздуха, но ръката на Тенсор притисна рамото ѝ и я задържа.

– Няма ли да седнеш? – изкрещя тя.

Извит ръб от вкаменена сол наблизо предлагаше завет. Гласът на Тенсор стигна до ушите ѝ сух и стържещ:

– Ако седна, може и да не стана повече. – Той се загледа унесено на изток, докато очите му не гурелясаха. – Потърпи.

Каран не намери какво да каже.

– Сега ти си единствената надежда – говореше той сякаш на себе си. – Те не знаят накъде са водени, нито пък ще им бъде казано. Единствена ти си способна да прозреш всичко в целостта му. Потърпи!

Напорът на бурята спадна, във въздуха блещукаха кристалчета сол. Изведнъж гледката пред тях се проясни и се очерта планината Катаза, върховете ѝ бяха обагрени от залязващото слънце изглеждаха близо, само на ден път. Могъщи, непристъпни... и победени.

Каран обърса прахоляка от бузите си и кихна.

– Но какви ги говориш...

Тенсор се обърна към нея с изпепеляващия поглед, който тя толкова добре помнеше от детството си.

– Казвам ти, Каран, ти ни навлече всичко това. – Вдигна ръка в знак за мълчание. – Остави ме да довърша! Ти ни стори зло, като донесе Огледалото в Шазмак, като подлуди отново Емант, като ни излъга и пак отнесе Огледалото. Знаем, била си принудена да направиш горчив избор, но ти избра сама. Ти изгради моста, по който да мине Рулке, за да пробуди своите гашади. Каквито и добри намерения да си имала, колкото и да те оправдава невежеството, ти беше ключът към тези събития. Не са твое дело, но ти стана свързващата брънка. Без тебе щяха ли гашадите да проникнат в Шазмак? Щеше ли да ни предаде Емант? Нищо подобно нямаше да се случи. Сега не те обвинявам. Как бих могъл да посоча нечия вина? Твоите престъпления са нищо в сравнение с моите. Но и ти си замесена, значи ще си носиш бремето.

Каран не забравяше пред какъв немислим избор бе изправена, нито последствията от решението си. „Прав си. Не мога да загърбя своята роля.“

Изведнъж думите потекоха от устата му, все едно бързаха да избягат.

– И двамата имаме своя вина. Още на Аакан, в онази забравена древност, аз избрах да помогна на Рулке и Шутдар в сътворяването на флейтата. Трудих се наравно с тях, ако ще и да знаех, че посягат към забраненото. Аз оставих пролуката в Нощната пустош, за да се възползвам от нея по-късно. Аз реших да те приюта в Шазмак, за да те отгледам според желанията си. Аз насъсках Емант да души и подслушва около тебе, въпреки че знаех колко негоден инструмент е той. Аз изпратих Фейламор като пленница в Шазмак, без да се вслушам в нейните предупреждения и заплахи. Аз насочих силата си срещу беззащитната Нелиса и поругах Големия събор... – Той вдиша с дрезгаво хриптене и продължи припряно: – Аз си послужих с Лъжовното огледало, за да откроя отново пролуката, като пренебрегнах възможността, че то може да ме заблуди. Точно това и направи. Аз отворих портала, но се провалих в защитата му, пък и прибързах, без да чувам твоите молби и увещания на Синдиците. Откакто има Предания, никой не е бил по-прословут с глупостта си, по-всеотдаен и по-настойчив в нея. Може Питлис в края на живота си да ме е превъзхождал по самонадеяност, но пък аз упорствах през цялото време...

– Ти каза, че искаш да ми признаеш нещо. Това ли било? Досега

чух само всеизвестното.

– Не... Съвсем не е това. Извърших страшна подлост спрямо тебе. Помня как дойде при мен в Шазмак. Колко дребничка и опърпана беше, но с каква сила и достойнство! Ти ме трогна. Тъкмо каквато бих очаквал да е дъщерята на твоя баща с неговото вироглавство и склонност да си търси белята. Но независимо от това бях готов да те отпратя, ако ще и към скорошната ти смърт.

Каран сви рамене.

– Да, щях да те прогоня, макар че за такава дъщеря бих могъл да мечтая. Ти нямаше право да идваш в Шазмак, баща ти наруши клетвите си. И ги бе погазил отново, като ти е разказал за нашия град. Съзрях огромна заплаха в тебе. Вярно, всички мелези са опасни, но ти се отличаваше от другите. Знаех, че си дошла не за да останеш при нас. Щеше да се върнеш в света и да го хвърлиш срещу нас. Да бях те прогонил...

Никой от аакимите не ми позволи. Рядко пренебрегваха съветите ми, но този път останаха непреклонни. От мига, в който те зърнах, те се прехласнаха. Въобразявах си, че знаят коя си ти. Ха! Нищичко не знаеха! Ти ме трогна и те обикнах. Дори обичта на Раел към тебе не беше по-силна. Но се боях от онова, което ще ни донесеш – ти, *трикръвната*, хилядократно по-голямо зло от всеки друг мелез!

Все едно заби ледено копие в гърдите й.

– Трикръвна? Що за приказки?

– Ти – Каран, си двоен мелез, тоест трикръвна, защото имаш в себе си кръв и от Трите свята. Произхождаш от три различни човешки раси – коренната, аакимите и фейлемите!

– Фейлемите... – смотолеви тя потресена.

– Не знаеше, че има и фейлем сред прадедите ти, нали? Пред никога не изгървах и думичка. Никому не бих могъл да доверя такава тайна. В нашите Предания е предсказано как ще се появи трикръвната сякаш от нищото и ще разтrese дори пространството и времето. Колко ми се искаше да те видя как си отиваш през онази порта...

Тенсор я прегърна леко. Каран вдигна глава към него, неспособна да проумее. Всичко се променяше. Тя изобщо не бе онази, за която се мислеше.

– Но останалите те приеха. Нямаше какво друго да сторя, освен да те скроя според своите мерки. Заех се с отглеждането ти, за да не допусна разцвeta на онези дарби, които според мен бяха най-голямата заплаха за нас. Успях ли, провалих ли се? Направих ли те непълноценна? Да, можеше да бъдеш друга. Сега си прекалено съзряла и закостеняла, за да

си върнеш загубеното. Понякога *оформянето* на дарбите е сполучливо, а друг път мощта на съдбата, както би казал народът на твоята майка, не допуска отклонение. Ти не се разви много в насоки, за които имаше огромни заложби, затова пък бурно прояви неочаквани способности. Може би тези дарби накрая ще се окажат още по-голяма заплаха. Не исках дори да научиш, че си потомка на великата Елиенор, но Малиен ми попечи. Тя ме препъваше на всяка крачка.

Каран бе изумена от истината за потеклото си. Трикръвна... това беше проклятие, страховито клеймо на лудост и непредвидимост. Сашиса се и от злото, сторено ѝ от Тенсор. Ето защо я преследваха толкова настървено. Затова всички искаха нещо от нея, разпознаеха ли необичайното, рядкото, заложеното по рождение. Как е дръзнал да се намеси така в съдбата ѝ, без да спомене и думичка? Никога нямаше да му прости.

– Това е – промълви Тенсор. – Върни се при тях. Бъдещето ти принадлежи, ако успееш да спасиш поне нещо от съсипията, която причиних с безразсъдството си.

Каран му обърна гръб, обзета от омраза и погнуса. Проклет да е! Защо не свърши със себе си още тук, щом толкова му се иска? Слизаше по пътеката, а зрънца сол драскаха бузите ѝ. Долу се озърна. Тенсор стърчеше като изваян от вятъра стълб. Повеите запращаха към нея откъси от напевно слово.

– Аз съм нищо... И онова, за което милеех, е нищо!...

Налетя задушаващ облак прах. Каран приклекна и уви главата си с наметалото, докато отmine. Бурята мятеше нови вълни солена мътилка към нея. Денят бе свършил, вече сияеха няколко по-ярки звезди, а тъмночервената мъглявина-скорпион надвисваше мрачно. Този път не различи високия силует върху хълма. Тенсор го нямаше. Гневът ѝ се изпари. Каквито и грехове да е извършил, някога той ѝ беше като баща. Как да го остави да умре в самота?

Изкачи се тичешком, препъваше се начесто в мрака. Тенсор лежеше като захвърлен парцал. Приличаше на труп, но щом тя отгърна плата от лицето му, клепачите му трепнаха. Каран повдигна главата му и избърса солта.

– Остави ме! – примоли се той. – Подобаващо място за подобаващ край.

Отпускате се, чезнеште, допуснал в душата си самосъжалението и отчаянието. И тя се вбеси. Пак говореше гордостта му. Както винаги. Каран забрави съчувствието си, толкова ниско бе паднал Тенсор. Нека

поне се опита да поправи стореното.

– Признавам и своите злини, но не направих нищо за самата себе си. А ти напакости и на мен, и на цял Сантенар с безмерната си гордост. Но имат ли с какво да се гордеят аакимите освен с миналото? А дори и в него изобилстват славните поражения, а не великите дела или трайните творби. Я ставай! Ще настъпи миг, когато дори *твоята* помощ ще бъде необходима! Ставай! И отчаянието ти е противно като гордостта, коренът им е един и същ.

– Остави ме – хрипеше Тенсор. – Нямам какво да дам. Подхожда ми да умра в тази безплодна, безполезна дупка. Така си отиваме всички.

Очите му губеха блясъка си. Волята отслабваше властта си над осакатеното тяло.

– Не смей да умираш, жалък страхливецо! – разкрещя се тя в лицето му. – Захвърли ни в ужас и разруха, а сега се въргалиш в самосъжаление като онова изчадие Питлис, изоставяш народа си без надежда. Този път няма да стане. Аз няма да ти позволя.

Погледът му се изцъкляше. Що за долен бълзльо! Разярената Каран скочи и го изрита колкото сила имаше точно в разместения хълбок. В миг се ужаси и отвори от себе си.

Тенсор се замая. Ококори се и нададе оглушителен страдалчески вопъл. Пръстите му се вкопчиха в пострадалия крак, по лицето му изби пот, която заискри на звездната светлина. От него не се чу друг звук въпреки болката, кънтяща из тялото му като камбана.

– Защо ме върна към живота, омразно детенце?! Времето ми изтече.

По нейните бузи се стичаха солени сълзи.

– Ти ме отгледа и аз ти го връщам тъпкано – натърти Каран безжалостно. – Що за презрение си изпитвал към мен, щом си ме дресирал като животно и си ограбил бъдещето ми. Това ще получиш от мен сега – *презрение!* Ти не създаде нищо. Ти покваряваше и разрушаваше, а когато съсипа докрай доброто начало у себе си, избяга, защото не ти стигна смелост да събереш парчетата и да залепиш счупеното. – Тя надвикваше с лекота вятъра. – Гордостта ти нашепва да умреш в пустинята. Щях да те уважавам повече, ако бе излязъл сам, вместо да ме доведеш, за да слушам излиянията ти и да бъда свидетелка на твоето „благородство“. Това не е доблест, не е чест, а надменност! Тенсор е име на страхливец, делата ти са постъпки на суетен горделивец, носещ само беди. Стани от ложето на страха си, Тенсор, иначе ще те проклинам и отвъд гроба.

В това време всички бяха изтичали от пещерата. Аакимите напиреха да помогнат на Тенсор, но Шанд изпъгна ръка и ги възпря. Скупчиха

се зад него и гледаха сцената застинали, вбесени и смаяни.

– Стани и спаси името си!

Тенсор се напъна да се надигне, но се отказа. Надникна в смразяващите очи на Каран, опита отново и застана на колене. Кожата му имаше неприятен, сивкаво-жълт оттенък, от челото му падаха капки.

– Не мога. Боли...

– Боли?! Че какво е болката пред гордостта на аакимите? Какво е тя пред честта? Да върви по дяволите твоята болка. Тенсор, когото познавах, не би допуснал тя да му се наложи. Ако ти е останала смелост – изправи се.

Тенсор клекна и се подпря на дланите си. Насили се и тупна на колене. Напрегна се. Падна. И отново. Слабостта надделяваше. Каран не можеше да направи друго, освен да го пронизва с поглед, макар че се мразеше. Нямаше смисъл да го изтезава, ако наистина не можеше да се изправи.

– Ако ти е останала смелост... – прошепна тя преbledняла.

Аакимите се размърдаха зад нея, но Шанд пак ги накара да спрат. Тенсор направи върховно усилие, преодоля болката и изтощението до пределите на своята жизненост и далеч над тях. И падна. Взря се в нея от земята – стар и обезверен.

– Ще... ще ми помогнеш ли?

Това беше мигът. Каран се наведе, прегърна го през кръста и се помъчи да го вдигне колкото се може по-внимателно. Той залиташе, но се изправи и опря длани на раменете ѝ. Още на първата крачка щеше да се препъне, но тя го задържа. Постояха така, да събере сили, после се смъкнаха бавно покрай останалите и се отправиха към пещерата.

Тенсор постоя до носилката си, облегнат на рамото ѝ.

– И как би искала да спася името си? – попита благо, макар и грачещо.

– Още не знам, но ще дойде ден, когато ще бъдеш призован.

– Ще се отзова – рече ѝ Тенсор.

Помогна му да легне и той заспа дълбоко.

Но до края на нощта и през остатъка от похода в солената пустиня Каран все умуваше какво ѝ е направил, каква е могла да бъде и какво представлява сега. Трикръвна – безумно, срамно създание. И у нея избуя недоволството от себе си, заради онова, което бе загубила завинаги. Усещаше в душата си празнота, която не можеше да запълни.

В другия край на пещерата споровете не стихнаха и с изгрева. Лиан слушаше, омаян от драмата, и трупаше всичко в безупречната си памет за своето „Предание за Огледалото“. Това го ободряваше. Щеше да състави двадесет и третото Велико предание. И то щеше да носи неговото име.

– Но с какво си помогнахме досега? – казваше Талия. – Не знаем как да създадем флейтата, нито как да я използваме.

– С втория проблем ще се занимаваме после – успокои я Мендарк. – Нека първо я направим.

Млъкнаха за кой ли път. По платнището съскаха кристалчета, запратени от утринния вятър.

От ъгъла се обади скърцащият, неуверен глас на Тенсор:

– Аз знам точно как бе сътворена флейтата. И мога да ви науча, но в края на краищата нищо добро няма да излезе от това.

– Ти! – слиса се Мендарк, но дали от готовността му да помогне, или от знанията му, не стана ясно.

– Когато кароните завладяха нашия свят – продължи немощно аакимът, – ние се превърнахме в низшата раса, прислугата. На нас се падаше черната, неприятната работа. Имаше много досадни дреболии за вършене при създаването на флейтата и на Шутдар му дотягаше. Аз бях неговият помощник. Нима бих могъл да забравя?

– Как тъй не направи и една за себе си, щом си знаел как? – недоверчиво попита Мендарк.

– На Аакан нямах възможност. А щом дойдохме на Сантенар, нямаше за какво да ми послужи. Отначало бяхме щастливи тук. Никога не сме се домогвали до власт, искахме свобода. А след появата на Възбраната вече нямаше смисъл. Пък и не можех да си набавя ааканско злато. Другото не върши работа.

Той затвори очи и заспа.

Впуснаха се в дълго обсъждане.

– Може ли да се разчита на него, как мислите? – чудеше се Шанд. – Ако не, за нищо на света не бива да прибягваме до неговата помощ.

– Винаги е бил почтен по своему – увери го Мендарк. – Доколкото един велик предводител може да остане почтен. Естествено, ще гони своите цели. Но дори паметта да не го подведе, ще успее ли в направата на самата флейта? Кои са четирите неща, които трябва да намерим или научим? – Той започна да отброява на пръсти. – Първо, достатъчно количество злато от *подходящия вид*. Второ, похватите за *създаването* на флейтата. Трето, как да я *употребим*. Четвърто, *човекът*, който може да

я използва. Имаме някакви следи и надежди за първото и второто. Да видим как ще се справим. Намерим ли злато и сдобием ли се с флейтата, ще имаме време да се тревожим дали сме способни да извлечем полза от нея. Може би това е една от тайните на Огледалото.

Лиан виждаше у всички не вълнение от открилия им се шанс, а страх, че ще прахосат усилията си в безплодно начинание. Само Мендарк не беше уплашен.

– Малиен, трябва да знам повече за Огледалото. Какво е написано за него?

– Не ми е познато нищо. Отбелязано е съществуването му и скритите в него опасности.

– Но защо? – начумери се той.

– Кому е било нужно? Малцината, способни да боравят с Огледалото, са знаели всичко за него. После е станало ненадеждно, прибрали го и забравили. Ялкара го откраднала и подчинила на волята си, променила го. Нашите знания за Огледалото са остарели.

– Не ми се вярва съвсем нищо да не е било записано.

– Всичко това се е случило много преди да се родя. Щом е нужно, питай Тенсор или Селиал. Но дори Тенсор не може да ти каже какво е сторила Ялкара.

– И тогава ще се заема с третия проблем. Как да се използва флейтата. Шанд, отсега нататък Огледалото ще бъде с мен – каза Мендарк.

– Няма! – разлюти се Шанд. – Върна се на съхранение при мен и само аз ще реша кому да го поверя. Чуй какво е предсказано преди много години: „Огледалото е заключено и за никого няма да е достъпно освен за Единствения, който може да го отключи. А ключът е в самото Огледало.“ Е, способен ли си да ни изтълкуваш този парадокс?

Мендарк дълго прехвърляше идеи в ума си, накрая призна:

– Не.

– Значи *за тебе* то ще остане недостъпно.

И Лиан се изяждаше отвътре, че не може да разгадае противоречието, но Шанд не изтърва нито дума повече.

20.

Бой с кал

През деня бурята изчерпи мощта си. Преди здрач пътешествениците събраха снаряжението си и потеглиха, издърпаха шейните с

олекналите мехове по зърнестото дъно на каньона и излязоха на полето с кристална сол, която пак захрущя и заскърца под плъзгачите. Три седмици, откакто напуснаха Катаза, и дванадесет дни след последното пълнене на меховете в подножието на планината. Имаха вода за около седем дни, а до езерата щяха да се мъкнат осем-девет дни.

В благоприятни условия те напредваха по-успешно, особено в последните часове на нощта, когато изгряваше сърпът на луната, въпреки че по пълнолуние щеше да се вижда злокобната ѝ тъмна страна.

Дните ставаха непоносимо горещи и трудни. Избухваха свадни с повод и без повод. С потъмняването на луната, което сякаш отразяваше нарастващия мрачен страх в душите им, караниците се ожесточаваха. От ударите на Каран по главата на Игър зрението му отново се влоши и той изпадна в студен неистов гняв към нея, Лиан и целия свят.

Тя обаче не му обръщаше особено внимание, толкова се бе улисала в признанието на Тенсор и онова, което ѝ бе причинил.

Един ден обаче забеляза, че Селиал се е състарила плашещо. Сребрилата ѝ коса добиваше мътнобял оттенък, дрехите ѝ провисваха по тялото.

– Какво ѝ е на Селиал? – подхвърли Каран на Малиен, докато се тътреха по безкрайната солена равнина.

– Ще умре скоро. Пречупи се.

– Нищо ли не може да се направи за нея?

– Нима би я заставила да страда още?

Каран се озърна. Селиал се тътреше отделно от другите, навела глава, с безволно отпуснати ръце.

– Тя беше толкова добра с мен в Шазмак...

– Отвърни ѝ със същото. Намери думи на утеха и благодарност, най-милите, които ти идват на ум, или я остави на мира.

Вечерта преди тръгване Селиал свика аакимите, покани и Каран.

– Времето ми свършва – изрече тя с присъщото си достойнство. – Но мястото, където ще намеря покой, е далеч оттук, затова напъгам силите си. Избрах да легна в земята при Железните порти на Бясната вода, в самия край на Фошорн. Мостът на небесната дъга беше най-величавото ни дело, извършено на Сантенар. Искам да споделя вечния си сън с моята прабаба, която е била начело в изграждането на моста. Погребана е от другата страна на канала. Дано се срещнем, когато Фаранда и Лоралин отново се слезат.

– Ще дойда с тебе да те изпратя – промълви Каран със сълзи на очи.

Нямаше много за описване в този поход – жега, солен прах, жажда и преумора. Миражи обещаваха вода всеки ден, но пътниците не намираха друго освен спечена от слънцето сол. Имаше поне една промяна към добро – след сблъсъка на волята между Каран и Тензор май желанието на Баситор да тормози Лиан бе изчезнало.

На седмата вечер водата свърши.

– На какво разстояние сме? – попита Игър, докато изстискваха последните капки от меховете.

– Поне един ден – пресметна Осейон.

Напрягаха се да продължат през нощта и в края ѝ вече страдаха от сериозно обезводняване.

– Невъзможно е да сме далеч от езерата – изпъшка Мендарк, щом небето просветля на изток. Слънцето се показва и откри пред погледите им плоско поле от сол във всички посоки. – Сега е моментът да решим. Оставаме тук да умрем или продължаваме, докато умрем. И в двата случая няма да чакаме дълго.

– Може да повървим още малко – промърмори Шанд, излющвайки суха кожа от устните си.

Каран се закова на място и започна да се озърта. Останалите, дори Лиан, крачеха и тя изостана.

– Какво е това?!

Душеше усърдно въздуха. Или с дарбата си за усета, или с изострената от месеците в пустинята чувствителност долавяше вода.

Никой не отговори, просто местеха крака напред. Прекалено често се бяха лъгали през тези дни.

– Сбъркали сме посоката – извика тя прегракнало. – Усещам вода. Ами да, натам е – по на юг.

Не възразиха, дори не продумаха. Не си струваше. Тръгнаха подире ѝ.

Каран ги води няколко часа. Всяка крачка се превръщаше в тежък труд. Мускулите ѝ сякаш се слепваха, цялата кожа я сърбеше. Познаваше признаците – обезводняването щеше да я убие до края на деня.

С издигането на слънцето над солта се преливаха миражи, все поизкусителни.

– Накъде? – изхриптя Мендарк.

– Ами... не мога да позная.

Дарбата ѝ измени за кой ли път.

– Някой да ме вдигне – помоли Лиан.

Баситор и Осейон бяха най-високи и едри. Аакимът изгледа летописеца многозначително, но застана до Осейон. Лиан стъпи на раменете им и огледа хоризонта във всички посоки.

– Какво виждаш? – подвикваха му другите.

– Нищо! Трябва да съм по-нависоко.

Осейон и Баситор стиснаха глезените му и го вдигнаха над главите си.

– Виждам вода... – изкряха Лиан с нацепени устни. Сочеше на юг.

– Там са езерата!

– Поредният мираж! – сопна се Игър.

– Да, ама този е с дървета.

Не след дълго всички съзряха купчинката мангрови дървета с тъмни листа и зелената ивица, проточила се по калния бряг.

– Вода! – развика се Каран, сякаш не бе вярвала досега. – Да видим кой ще стигне пръв.

Двете с Талия заподтичваха към езерото. Лиан ги следваше мудро. Според него беше твърде горещо за такива глупости.

Каран доближи водата и скочи от ниска бабуна, за да не стъпи в петно кал. Краката ѝ пробиха втвърдената кора и тя затъна до бедрата в гъстата солена тиня. Разкикоти се.

– Ухаа! Ама че е топло!

Опита да се измъкне, но кората се чупеше навсякъде около нея.

– Помощ! – писна, макар че още се смееше. Хлътна се по-навътре и изведнъж проумя, че е загазила. – Талия! Засмуква ме...

Талия бе спряла при първия ѝ вопъл. Изведнъж водата се надигна и около нейните крака, кората поддаде ненадейно.

– Лиан! – кресна тя. – Върни се и доведи другите да ни извадят.

Внезапно Каран хлътна до гърдите. Изпадна в паника и се замята диво.

– Не мърдай – посъветва я Талия, която също залитна и плюсна на хълбок. Изплю малко кал и добави: – Никакви движения, само разпери ръце.

Каран я послуша и засега престана да потъва. Лиан се домъкна при тях с Шанд, Осейон и неколцина аакими, дърпащи шейни.

– Помощ! – примоли се Каран.

Калта започваше да покрива и раменете ѝ. Шанд се разсмя от душа.

– Стига си шавала! Няма да потънеш повече.

– Засмуква ме – хлипаше тя.

– Глупости! Калта е по-тежка от водата, а твоето тяло остава на повърхността.

– Измъкни ме! Когато искам уроци, ще си кажа.

Шанд преобърна една шейна с гладката ламарина надолу и я избута пред себе си към ямата, в която беше Каран. Лиан го последва с втора шейна. С много дърпане, ругатни и противно жвакане извадиха Каран. Дотогава Талия се бе извлякла навън сама – дългите ѝ крака бяха намерили опора под гъстата тиня.

Щом се озоваха на твърдия бряг, другите се забавляваха до насита с вида им. Каран приличаше на кално духче, а и мацаницата по нея вонеше на развалени яйца.

– Вонииш отвратително! – кискаше се Лиан.

– Я си гледай работата! – изписка Каран, почти разплакана от яд.

– И ти ли си мислиш това, което си мисля и аз – ухили ѝ се Талия.

– Май че да! – отвърна Каран и впила гневен поглед в присмехулиците, остърга топка кал от дрехите си и я запрати по кискащия се Лиан. Зарадва се, че го оплеска по гърдите.

В същия миг Талия улучи Шанд по ухото. Скоро навсякъде хвърчеше и пръскаше кал сред смях и викове. Мендарк притича да види какво става и го уцелиха в окото. Каран потръпна от удоволствие, най-вече защото видя, че го бе замерила Талия. На Мендарк обаче не му беше весело и скоро другите мирясаха. В този задух бездруго нямаше да издържат дълго. Потърсиха безопасни места, където да се изкъпят. Каран и Талия се отдалечиха заедно, като още се подхилваха.

От тази страна нямаше риба заради възтоплите плитчини, затова пък аакимите можеха да напълнят веднага своите тразпари. Първата чаша блудкава вода бе поднесена на Селиал церемониално, сякаш бе отлежало вино. Вялата белокоса жена изпъна рамене, отпи и примлясна с усътни, за да покаже колко цени този дар. Щом получиха първата порция от опреснителите, те започнаха да се наливат с вода до пръсване.

В отсрещния край на езерото гъмжеше от риба. И едно хвърляне на мрежа стигаше да се нахранят. Там завариха и огромни птичи ята, които се гмуркаха неуморно, за да се заситят преди дългия път за презимуването на север.

Осейон изплете мрежа, като разнищи ивици плат и усука върви. Дебелите му пръсти сръчно връзваха възлите.

– По-лесно ми беше с десет пръста – сподели той с Лиан.

По залез разполагаха с грубо стъкмена мрежа, дълга пет-шест разтега.

- Хвани този край – каза Осейон на летописеца.
- Не ми изглежда много здрава – огледа я придирчиво Лиан.
- Ами не се и налага. Ще ни е нужна два-три пъти.

В светлата нощ по пълната луна се открояваше само тъничка жълта ивица. Отнесоха мрежата там, където солената кора изглеждаше достатъчно здрава.

– Хвани тук и тук. Лиан, ама ти нищо ли не знаеш за риболова? – избоботи Осейон.

Младежът се засмя.

– Нито веднъж не съм замятал въдица. Но след цял месец само на скаг ще се издигна до най-добрия летописец сред риболовците.

Осейон се засмя и го тупна по рамото, а Лиан тутакси затъна до коленете.

– Радвам се да видя, че си научил първия урок – подхвърли Осейон, щом го издърпа да стъпи на кората. – Той гласи: „Никога не изпускай мрежата.“ Сега я дръж *по-надолу*, иначе ще се измъкват под нея.

Лиан крепеше единия край на мрежата, а Осейон нагази до кръста и обиколи в кръг обратно към брега. Скоро вече се напъваха да извадят петдесетина големи риби, няколко рака и златисто-червена водна змия. Осейон взе за малко тоягата на Мендарк и метна влечугото обратно във водата.

Останаха при езерото три дни, за да се запасят със сушена на слънце риба. Продължиха, пълни с нови сили, и след още няколко дни излязоха от солената равнина на ската, издигащ се към високото плато. Над първите канари попаднаха на мънички езерца в скалите, преливащи от приказно хладна, чиста вода. В най-голямото се изкъпаха и изпраха вмирисаните парцали, в които се бяха превърнали дрехите им. И там се задържаха два дни, тъпчеха се с риба и пресни плодове.

Лиан предпочиташе да си седи на сянка в усамотение. Подреждаше в ума си „Предание за Огледалото“ и всеки събеседник би го разсейвал. Каран не се притесни от това – намери приятелка в Талия и двете често си плацикаха краката в сенчестия край на някое вирче и си приказваха.

– Ела при нас! – повика Каран една сутрин минаващия наблизо Шанд.

Той се огледа унесено, махна им с ръка и продължи нанякъде.

- Какво го прихваща? – зачуди се Каран.
- Не знам – сви рамене Талия. – Напоследък си мълчи.

– А ти какво ще правиш сега?

– Знам ли... – въздъхна другата жена. – Животът ми стигна до кръстопът.

– Двамата с Мендарк не сте ли?... – запъна се Каран нерешително. Талия се засмя.

– О, за малко, и то преди години. Той ми е скъп и сега, целите ни са общи. Каквото и да мислиш за него, Мендарк направи много добрини на Сантенар. Но срокът на службата ми изтече и съм настроена да поема по собствен път, шом тази история приключи. Ами ти?

– Толкова съм объркана! Единственото ми желание е да се прибера у дома в Готрайм. Изобщо не разбирам защо се озовах тук. Всичко е като безкраен кошмар.

Вдигна поглед. Шанд седеше на уединена скала и се взираше в пустинята. Гледана отдалеч, солта притежаваше призрачна красота, създаваше илюзия за прохлада и покой.

– Сухото море е голям изкусител – подсмихна се Талия.

На следващия ден пак се подложиха на безмилостния пек и продължиха дългото изкачване. Завариха платото изсъхнало, пролетната трева бе отдавна пожълтяла. Всички реки освен най-пълноводните се бяха накъсали на локви, разделени от дълги ивици пясък и чакъл. Но имаше дивеч в изобилие, по бреговете зрееха плодове и ядки, а до водата винаги оставаше по-малко от ден път. В сравнение със Сухото море преходите сега приличаха на разходка за отмора.

Щом стигнаха до река, течаша на запад, изкусните в лодкарството аакими обелиха огромни платна кора от близките дървета, втвърдиха ги над огъня и ги съединиха в дълги тесни лодки. След това им оставаше само да гребат лениво през деня и да се носят по течението до късно през нощта. Денем беше приятно топло, а нощем намираха свежест в прохладата. С приближаването към западния край на платото заваля – първите дъждовни капки, които Каран усети на лицето си от половин година. Пътуването щеше да е чудесно, само Игър да не хвърляше мрачната си сянка от последната лодка.

След около седмица криволичене из източните планини се добраха до пътя, който водеше на юг. Игър веднага се примъкна до Мендарк.

– Какво искаш? – посрещна го Мендарк с неприязън.

– Безпокоя се какво ли върши Рулке.

– Жалко, че не помисли за това, когато имахме шанс да го затворим завинаги!

– Това е минало, което няма да се върне – остро отвърна Игър. – Но

още не е прекалено късно.

– Първо се нуждаем от оръжие – флейтата, ако не си забравил.

– Ти следвай този път. Все пак Рулке е само един, а аз имам цели армии в Туркад.

– Един, ама е карон! И разполага с пълчища гашади.

– Моите войски пък наброяват стотина хиляди бойци, закалени в битки. Ще му създам предостатъчно грижи.

– В такъв случай не се нуждаеш от мен – отбеляза Мендарк с тънка усмивчица.

Игър изкриви устни в погнуса от молбата, която се канеше да изрече.

– Мендарк, аз... аз нямам пари. Умолявам те, дай ми назаем злато, за да се върна с Туркад, и ще ти го изплатя в десеторен размер.

Мендарк изсумтя.

– За да си върнеш богатствата и империята за моя сметка, а после да се разплатиш с пари, които всъщност ми принадлежат?

– Не отричам, че те мразя и ще направя всичко възможно да те погубя – хладно заяви Игър. – Да ти напомня обаче, че в Катаза сключихме примирие, което спазвам. Знам, че и ти като мен поставяш добруването на Сантенар над собственото си благоденствие.

– Какво ще правиш?

– Ще отида в Туркад колкото се може по-скоро.

– Сам ли? Ти, слепецът?

– Виждам по малко. Стига разправиш! Ще ми дадеш ли пари?

Мендарк бръкна в раницата на Осейон и извади кесия, не по-голяма от яйце.

– Така да бъде. Вътре има сто златни тела. Погрижи се да ми върнеш хиляда, щом се прибереш в Туркад. А когато победим общия си враг, прекратяваме примирието.

Игър взе златото.

– Съгласен съм!

Стиснаха си ръцете, макар и доста небрежно.

Скоро пристигнаха в немалък град, където Игър нае коне и помощници. Макар че беше полусуляп, изгледа заплашително Лиан, преди да тръгне.

– Пази се, летописецо. Няма да те забравя. – Младежът не го удостои с отговор. – Пращайте ми вестите в Туркад – извика на всички Игър и препусна бясно към Флуд, за да потърси кораб, който да го превози до града му.

Погледаха смаляващия се облак прах и отидоха да седнат пред някоя гостилница на крайбрежната улица.

– Ще потеглим към Флуд сутринта – реши Мендарк – и ако Пендер е спазил обещанието си, ще отплаваме с кораба му към Крандор, а оттам – пеша към Тар Гаарн и Хависард.

– Крандор сигурно е прекрасна страна – с копнеж промълви Каран.
– Как бих се радвала да я видя!

– Прекрасна е – потвърди Талия, – но такава е и родината ти. Миналата година прекосих Банадор на връщане от Тулин. Ще те навестя през зимата, ако мога, и тогава ще ми покажеш всичко.

– Винаги си добре дошла, но не очаквай кой знае какво. Земята ми е бедна и сушава, не като вашата. Чувала съм, че при вас вали през всички месеци в годината, почвата е дълбока десет разтега, а ябълките наедяват колкото тикви.

– Май за Крандор се носят доста преувеличени слухове – ухили се Талия. – Да, връщам се у дома за пръв път от единадесет години. И аз бих се радвала да ти покажа моята страна.

– Може и това да стане някой ден.

– Каран, погледни – ето го „Хлапето“! – възкликна Талия.

Двете се клатушкаха по кея във Флуд, отвикнали от ходенето след няколко дни езда.

„Най-послед!“ – каза си Каран. Дотегна ѝ от месеци, прекарани на път, омръзнаха и всички, дори Талия и Лиан, а от факта, че до дома имаше още двеста левги, изпаднаше в униние. Копнееше да остане сама.

В края на редица от шест кораба се виждаше прясно боядисаният и излъскан кораб на Пендер. Само избелелите и пооръфани платна подсказваха колко надалеч е плавал през тези месеци.

На Каран ѝ беше трудничко да познае начумерения, нелюбезен Пендер в стопанина на този великолепен кораб, но пък можеше ли да събъра това внушително шкембе и патешката походка?

– Пендер! – развика се весело тя, хукна и прескочи от кея направо на борда.

И той се ухили до ушите. Май беше още по-дебел и мърляв. Каран не можа да събере ръцете си около туловището му, когато го прегърна.

– Каран! Не съм си и мечтал да те срещна тук.

Не се бяха виждали от средзимната седмица, а средлетният ден вече бе отминал.

– Какво прави през това време? Погледни само кораба ми! Виждала ли си такова прелестно създание?

– О, не. – Тя напълно споделяше удоволствието му. – Талия ми го описа, но е по-хубав, отколкото си представях. Тя ми спомена и че е твоя съдружничка...

– Притежава една пета – веднага се навъси Пендер.

Не би искал за партньор никого освен Талия, предпочиташе обаче да не дели „Хлапето“ с друг.

Талия се качи на кораба и се здрависа с Пендер. Той гледаше неловко, като че нещо го смущаваше. Тя пусна ръката му и Пендер заговори тутакси:

– Всичко е описано в счетоводните книги, ако желаеш да провериш сметките. Уви, имахме големи непредвидени разходи...

– Загубихме пари ли?! – престори се на потресена Талия. – Не съм очаквала това...

Пендер я погледна надменно.

– Никакви загуби, разбира се! Тарифите за товарите скочиха колкото мачтата на кораба ни заради тази война. Не съм никакъв си глупак или мошеник, нали така? Имаме печалби, но едва достигат жалките триста процента. Почти не си струват рисковете. Обещавам ти, че следващото плаване ще ни донесе по-големи приходи.

– Да, почти не си струват рисковете – жизнерадостно се съгласи Талия. – Е, ние пък искаме да отидем до Крандор и обратно, щом успееш да подготвиш „Хлапето“ за това пътуване.

– Крандор! – Очите му засияха от алчност. – Миналата седмица ме питаха колко ще струва превозът дотам. Човекът за малко да падне от стола, когато му казах. След такова плаване ще си мерим парите с ръчна количка.

– Кога ще си готов?

– Корабът си има всичко освен вода и прясна храна. Ако желаете, ще отплаваме още утре. Доставчиците във Флуд обслужват клиентите си чевръсто, за разлика от някои други места, които не искам да споменавам...

За миг погледът му натеза.

И Талия не искаше да си спомня за приключенията в Ганпорт.

– Не вярвам Мендарк да бърза чак толкова. – Тя потупа Пендер по рамото. – Сега ми кажи търсил ли си бащата на Лилис?

– Ах, Лилис...

Каран се изненада от жалната нотка в гласа му.

– Колко ми липсва! – въздъхна Пендер. – Все се питам как е тя. Големата библиотека не е място за деца. Защо да се свира сред прашни рафтове и да говори само със съсухрени книжни червеи?

– На Лилис тъкмо там ѝ е мястото – успокои го Талия. – Навирил е добър старец. Ще се грижи за нея. Та какво научи за баща ѝ?

Нова въздишка.

– Взирах се във всеки моряк във всяко пристанище, разпитвах във всяка кръчма, но нищо полезно не чух. Много време е минало, откакто са го пленили. Седем години, нали така! – Поклати глава. – А поробени-те моряци не живеят дълго. Не се съмнявам, че е мъртъв.

21.

Мостът на небесната дъга

Стояха пред тезгяха в странноприемницата „Тайфунът“ и Мендарк се пазареше за плащането.

– Искам самостоятелна стая – рече Каран, преди да се усети, и за-таи дъх.

И в най-добрите моменти отношенията ѝ с Мендарк се крепяха на лицемерна учтивост. Нямахше да се учуди, ако той ѝ натриеше носа, че бедняците не могат да бъдат придирчиви. Дълговете ѝ бяха станали толкова главоломни, че бе престанала да ги брои. Жадуваше да се махне и от мислите за тях, и от всички наоколо. И най-последно да поеме живота си в ръце.

Мендарк само я изгледа питащо и кимна. Лиан я зяпаше уязвен, но тя нямаше сили за обяснения. Взе ключа, втурна се по стълбата към стаята си, заключи вратата и се просна на леглото, вперила поглед в тавана. Спокойствие! Благословена самота! Превъзходно... Но още по-добре щеше да се почувства след гореща вана. За последен път се бе къпала истински в Катаза. Грабна сапун и кърпа и се завтече към банята, за да не я изпревари никой.

След това се заключи отново и се върна към мислите, гонещи се из главата ѝ по целия път дотук. Що за дарба притежаваше, та Рулке се стремеше така безмилостно да я покори на волята си? Какво бяха правила Лиан и Рулке в Нощната пустош? Дали отговорите не бяха свързани? *Знаеше ли* Рулке, че тя е трикръвна? И какво толкова неповторимо имаше у трикръвните? Не смееше да пита, за да не заподозре някой истината.

Лиан се обиди в първия момент на желанието ѝ да е сама, но скоро свикна с положението. Отделната стая му предоставяше такова богатство от време, че той потъна в работа по сказанието си. Това също дразнеше Каран. Колко лесно се приспособяваше този противен тип! Поне много по-лесно от нея, защото въпреки всичко той ѝ липсваше, особено нощем.

Мендарк наистина не бързаше да се отправи на изток. Останаха няколко дни в „Тайфунът“ – голяма, удобна и яка сграда в старинен стил, с дебели каменни зидове, керемиден покрив, широки тераси и малки прозорци, заради които винаги беше сумрачно вътре. Странноприемницата се намираше на височинка пет-шест крачки над широката крайбрежна улица до пристанището. Времето беше ясно и следобед морският бриз правеше по-поносими лъчите на напичащото слънце.

Лиан хареса Флуд, а след като се махна Игър с неговите обвинения и заплахи, от плещите му падна голям товар. Всеки ден ставаше призори, колкото и да не му беше присъщо, и заравяше нос в книгата си. Това беше стихията му – пишеше неуморно по цял ден сред разхвърляните бележки, които сами по себе си стигаха за дебел том. Страниците на дневника му, събраните свитъци и пергаменти бяха гъсто запълнени със ситни редове. Лиан си купи в града нов дневник – внушителен бележник с множество празни тънки листове. Плати прескъпо, шест сребърни тара, и вече му се налагаше да брои грижливо намаляващите монети в кесията. Във втория дневник описа всичко случило се след тръгването от Катаза и подхвана първата, груба версия, която щеше да бъде преправяна отново и отново, за да се превърне в трета книга от „Предание за Огледалото“.

Вечер се веселеше в кръчмата или на терасата отпред, забавляваше всички с разказите си, смееше се без мярка и поглъщаше още по-безмерни количества зелено вино, ухаещо на стафиди, или пурпурно – силно и стипчиво. Посред нощ се затътрузваше по стълбата нагоре, а понякога се свличаше по нея. От време на време и Мендарк сядаше да се разведри, наглед подмладен и безгрижен, почти както по пътя към Зайл преди години. Все пак смехът му звучеше малко напрегнато, веселието му изглеждаше попресилено.

Талия беше по-приятна сътрапезница. Умееше да предразположи всекиго. Веднъж-дваж се присъедини към Лиан, не изоставаше в опразването на чашите, а на всяка пиперлива история отвърщаше с още по-

неприлична. Нищо не можеше да помрачи духа ѝ, защото скоро щеше да отпътува за родината си. Тя обаче беше заета с подготовката и за всеобщо съжаление не слезе повече в кръчмата след втората вечер.

Аакимите отседнаха в друга странноприемница, чак в отсрещния край на Флуд. Според настроението си биваха печални, равнодушни или разсеяни. Не им беше до развлечения. Пък и зърнеше ли някой Тенсор, седнал тихо в ъгъла, или побелялата, мършава като сноп съчки Селиал, губеше всякакво желание да се весели.

И Шанд седна до масата първата вечер, но подобно на Каран се затваряше в себе си. Държеше се по-отчуждено с всеки изминал ден. Не защото не одобряваше подобни волности, просто нямаха значение за него, докато задълбаваше в спомени за отдавна отминали времена, и накрая сякаш нищо от настоящето не можеше да стигне до ума му.

Каран оставаше вгълбена в себе си и гледаше с все по-силна досада как Лиан се наслаждава на живота. Измъчваше я наученото от Тенсор и непрекъснато се връщаше към детството в стремежа си да открие какви ли са били заложбите ѝ. И се подсещаше за не една и две необикновени случки. Тепърва осъзнаваше колко изкусен възпитател е бил нейният баща. Дори Тенсор не бе успял да заличи напълно основите, заложени от него в душата ѝ.

А после се върнаха сънищата. Една нощ я спохождаха видения за Рулке, друга – за гашадите, които я водеха по ажурните мостове на Шазмак при своя господар. Рулке стоеше разкрячен върху своето творение и я чакаше. Тя беше ключът към постигането на великата му цел.

Дали му беше необходима, защото е презряна трикръвна? Затова ли Тенсор бе сторил всичко по силите си да потисне дарбите ѝ? И какво бе получила накрая от него – съсипан живот или избавление? Нямахше отговори.

Изведнъж Мендарк се разбърза. На петата сутрин доближи Каран и Лиан, които бяха отишли да закусят на крайбрежната улица.

– Ние потегляме! Не ни чакайте в Туркад преди зимата.

– Значи ние няма закъде да бързаме – промърмори Лиан и изпъна крака под масата.

– Помнете, че нашите прекеждия са тайна. Не дърдорете за тях във всяка кръчма по пътя. – Той се взря изпепеляващо в младежа. – За тебе говоря, летописецо. Познавам те. Дай дума, че ще си затваряш устата, иначе – заклевам се във всички сили на вселената – върна ли се, ще си

платиш прескъпо.

– Обещавам – прошепна смирено Лиан.

Помахаха за сбогом от кея, когато изпратиха Мендарк, Талия, Осе-йон и Пендер. Аакимите още чакаха кораб – онези, които видяха до ке-йовете първия ден, бяха отплавали.

– Скоро ще има кораб, ако не утре, то вдругиден – обещавахе началникът на пристанището.

Но дните се изнизваха и Каран губеше търпение. Отначало й допа-даше да мързелува и да се къпе или да плува, когато й скимне. Но Пен-дер и Талия ги нямаше, бавенето започна да я изнервя.

– Толкова си се затворила в себе си напоследък... – подхвърли Шанд, когато излязоха да се поразходят на следващата сутрин.

– Имам много поводи за размисъл.

– Какво ти каза Тенсор в пустинята?

Тя бе позабравила колко е проникателен старецът.

– Над това умувам, а и за други неща. Мисля си за дома.

Той не я разпитваше, а тя нямаше намерение да споделя.

Мъката, че е далеч от Готрайм, я глождеше все по-болезнено. Кол-ко ли още е западнало имението заради войната? Не са ли пострадали нейните хора? Още ли се крепи старият Рейчис? Заплахата за света, над-виснала заради Рулке, я тревожеше далеч по-малко отколкото съдбата на обитателите на Готрайм и нейния дом. Но скоро той можеше и да не е вече неин, ако не започнеш да изплаща дълговете си...

И друг копнеж набираще сила у Каран, покълнал още след отпъту-ването й от Готрайм. Искаше да остави имението на свое дете, да му по-вери и родовите Предания. Но как да си го позволи наред всички тези несгоди? Много й се искаше да поговори с Лиан за това, но сякаш ги разделяше стена и тя не знаеше как да я преодолее. Не виждаше причи-на за неувереността си и все пак се боеше, че той ще посрещне с подиг-равки домошарските й мечти. Или пък направо ще я отритне. Затова Ка-ран си мълчеше, таеше този копнеж в себе си и се улисваше в другия – да се прибере у дома.

Шанд също бе изправен пред препятствие в живота си и не му се говореше за това.

– Нещо не е наред ли? – попита все пак Каран по време на послед-ната разходка. – Толкова си тъжен.

– И аз имам много неща да обмислям – бавно изрече старецът.

– Какви?

– Те... се случиха отдавна. Повратната точка в живота ми. Не мога

да се примиря.

– Къде беше тогава?

– О, далеч, при Бурия Нгурле. Не искам да обсъждаме това – по-рязко каза той.

Сутринта на следващия ден Каран намери кратка бележка под вратата си: „Добра сполука! Ще се видим в Готрайм през зимата.“

Почувства се изоставена и за пръв път от много време изтича за утеха при Лиан.

– Шанд си е отишъл!

Това успя да го откъсне от писането.

– Миналото му е много любопитно. Нима някой би могъл да каже какво го тревожи?

– Така се грижеше за мен... Защо не поиска да му помогна?

– Той е особняк – отвърна Лиан. – От месеци си блъскам главата над думите му, които чух в Тулин, преди да те срещна: „Неведнъж съм проклинал съдбата. Беснеех, ругаех, заричах се да спра самото време, та дори и да го запрата назад. Но то не пропусна да ме прекърши и да ми отнеме всичко, за което милеех.“ Нали виждаш колко му е ядосан Мендарк? Няколко пъти го молеше за подкрепа в Катаза, а Шанд все отказваше. *Какъв* е бил, щом дори Мендарк е готов да поиска помощ от него? *И що за човек е*, за да откаже?

Каран не сподели, че си задава същите въпроси.

Навън изведнъж притъмня, вятърът забушува. Целият бряг опустя, виждаха се само хора, които припряно затваряха дебелите капаци на прозорците и вратите.

– Идва страшна буря, тайфун – обясни съдържателят, як ведър мъж с лунички по лицето. На дясната му ръка липсваха два пръста.

– Тайфун ли?! – повтори Лиан с възмущение, сякаш стихииите заговорничеха лично срещу него.

– Аз обикновено се радвам на бурите – промълви Каран.

– Значи ще бъдете щастлива на закуска... ако още имаме покрив над главите си. Това е сезонът на бурите. Миналата година се изредиха три за един месец. Третата едва не отнесе сградата в морето колкото и нависоко и здраво да е построена.

Бурята трупаше мощ полека вечерта и през нощта. Чувстваха се откъснати от света. Въздухът изстина, макар че беше разгърът на лятото. Съдържателят им обеща гореща супа и греяна бира с подправки.

– Дано Шанд да не пострада – отрони Каран, когато седнаха на масата в празната зала.

– Не ми се ще да съм на кораб в такова време.

Лиан отпи от бирата и погледите им се срещнаха над ръба на халбата. Тя отново видя предишния Лиан, най-добрия си приятел.

– Да си отиваме у дома – прошепна му тя и изведнъж се смръзна от страх, че ще ѝ откаже.

– Ами да, да си вървим – отсече той. – Качваме се на първия кораб!

– Но аз трябва да се отбия във Фошорн по пътя, да видя какъв е бил някога Мостът на небесната дъга и да се сбогувам със Селиал. Оттам си тръгваме. Ти къде би искал да отидеш?

– Не и в Туркад! – разпалено отвърна Лиан.

Каран потрепери.

– Игър вече трябва да е пристигнал. А ние в Готрайм сме между Туркад и Шазмак... Сигурно там ще продължи всичко. Ще дойдеш ли с мен? Преди време ми обеща.

Гледаше го уплашено.

– Сякаш е било преди години. – Лиан се замисли за бивака им до град Нарн, малко преди целият им свят да се пръсне на парчета около тях. – Тогава бях друг... Ще дойда, то се знае. Нямам търпение.

– Няма да е каквото би искал – още повече се притесни Каран. – Бедно имение, а заради войната... Едва ли ме чака нещо друго освен труд до изнемога.

– Ти да не ме мислиш за богаташ? – прихна той. Изсипа съдържанието на кесията си върху масата между паниците със супа. – Това е цялото ми имане. – Преброи парите. – Двадесет и седем тара и няколко медни монети. Боя се, че няма да стигнат и до Готрайм. Как се разпиляха...

Каран се настрои делово и мрачно.

– Аз пък нямам нищо, дори пукнат грайнт. Не искам и да мисля колко съм задлъжняла на Шанд. Ще се прибера разорена.

– Мога да продам това-онова – призна Лиан. – Взех някои дреболии от Катаза.

– Де да бях взела и аз! Потънала съм в дългове.

Щом опразниха паниците, попиха остатъка по дъното със залци жълт хляб, поседяха малко над халбите с бира и се качиха на горния етаж. Вятърът все повече се развилняваше, изсипваше се проливен дъжд.

Каран спря пред стаята си, неочаквано прегърна за миг Лиан и каза

припряно:

– Трябва да си събера нещата.

Затръшна вратата под носа му и той само се почеса по темето. Каран бе изпаднала пак в лошо настроение, явно се безпокоеше за Шанд, който беше в морето наред буря. Но какъв смисъл имаше да се подготвя багаж, докато не се появи кораб, с който да отпътуват? Но той отдавна бе свикнал със своенравие то и отиде в стаята си. Там натъпка вещите си в торбата за минута, смъкна дрехите, угаси фенера и се пхна под завивките.

Напоследък си бе лягал все след полунощ и сега не можеше да мигне. Лежеше в тъмата и слушаше шумотевицата на бурята. Покривът проскърцваше, а такъв порой той дори не помнеше. През комина падаше толкова вода, че празното огнище се наводни и осаждена локвичка пропълзя по дъските.

Вятърът се надигна до разтърсващ вой. Капаците на прозореца се раздрусаха. Лиан запали фенера и стана да погледне. Едното стъкло беше спукано от нещо, пробил капака. Вероятно носен от свирепия вятър голям клон. Върна се в леглото.

Мислите му все се въртяха около Рулке и Каран. За какво му е притрябвала на карона? Неусетно засънува с отворени очи – отново беше в Нощната пустош, Рулке му говореше и имаше пълна власт над него, а Лиан се кланяше усмихнат и мълвеше: „Да, свършени господарю.“

Това видение – хем блажено, хем зловещо, бе прекъснато от силен шум и блъскане в гърдите. Той се стресна замаян и се намери на пода в локвата. Ураганът беснееше и отначало му хрумна, че покривът вече е отнесен. Но фенерът до леглото мъждукаше и той видя голата Каран.

– Какво става? – попита я сащисан. Болеше го и главата.

– Ти сънуваше! – разфуча се Каран. – И сънят ти никак не ми хареса!

Лиан нямаше представа за какво говори тя и дори се усъмни дали внезапно не е станала жертва на безумието. Собствените му мисли се разбъркваха. Защо го зяпаше с такъв бяс и подозрение, защо се тресеше цялата? Лиан не помнеше съня и не разбираше ужаса, обзел Каран. Не знаеше и че думите му във видението са досущ като отговора на гашадите, когато Рулке ги бе пробудил, докопал се до съзнанието на Каран. Сега чрез Лиан ли се опитваше да установи връзката? Тя явно нямаше да открие отговора в опулените му очи.

– Не мърдай отук и не заспивай! – заповяда му, уви се с одеяло и

изтича навън.

Той се гръшна в леглото и впери поглед в тавана. Мръзнеше, главата му тежеше.

Каран се върна скоро, понесла раницата си в едната ръка и ботушите в другата. Остави ги зад вратата, която залости грижливо. Лиан ту тракаше със зъби, ту се препотпяваше.

– Жаден съм... – помоли прегракнало.

Тя сипа вода в нащърбена чаша и я поднесе към устните му. Той изгълта половината на един дъх и се отпусна с пшккане.

– Благодаря ти, че дойде – прошепна. – Остани, моля те.

От докосването на пръстите му гърбът ѝ настръхна приятно.

– Ще остана, разбира се. Не биваше да те изпускам от поглед. Направи ми място.

Още щом се намести при него, целият свят наоколо сякаш побесня. Вятър като нерушима стена разлюля странноприемницата до основите. Спуканото стъкло падна навътре и през цепнатините в капациите пръснаха разпрашени капки.

Каран изруга.

– Какъв ужас...

– Нали уж си любителка на бурите! – заяде се Лиан и побърза да се търкулне от леглото, за да събере подгизналите си книжа. И от тавана падаха капки. Гредите скрибуцаха измъчено над главите им. През прозореца пак бликнаха фонтанчета.

Каран знаеше колко са му скъпи всички тези писания и се разшета да му помогне. Скимтенето и пищенето на покрива ставаха все поплашещи.

– Лиан! – извреся тя в ухото му. – Май е свършено с покрива. Веднага под леглото!

Леглото бе огромно и тежко и под него имаше много място. Каран се пресегна и придърпа юргана, за да се увият, защото бяха съвсем голи. Върза торбата си за единия крак на леглото. Лиан натъпка дневника и документите в торбата и омота вървите ѝ около кръста си.

Постъпи предвидливо, защото яростен удар на бурята натика прозореца в стаята, късчета стъкло и трески се разлетяха навсякъде. Всичко, което вихрушката не помете от пода, беше залято с вода. Едно стъкълце се заби в петата на Лиан. Пламъчето на фенера се мятеше, по стените подскачаха орудливи сенки.

Той извади стъклото от крака си и обви Каран с ръце. Притискаха се един към друг, а ревят на урагана тресеше всичко. В миг част от

покрива изхвърча нанякъде с пронизително скрибуцане. Летвите и мазилката на тавана изчезнаха като от взрив. И двамата неволно изпищяха. Завивките и дюшекът се изстреляха през дупката, последвани от всяка по-лека вещ в стаята. Изведнъж Лиан и Каран се отделиха от пода и си удариха главите в дъските на леглото. Фенерът се строши в отсрещната стена и угасна.

Свирах се под голото легло, пороят ги обливаше – никой от двамата не си бе представял, че е възможен такъв дъжд. Никак не им допадаше да седят във все по-дълбока локва. Неудържимите струи пълнеха стаята така, че водата не успяваше да изтече под вратата. От време на време по няколко керемиди изтрещяваха върху леглото.

Много по-късно, когато вятърът започна да стихва, Лиан изпълзя да отвори и заклини вратата. По стълбата се изля същинска рекичка. Върна се под леглото и не се отдели от Каран до края на нощта.

До сутринта тайфунът се поукроти, макар че дъждът не спираше. Дрехите и раницата на Лиан ги нямаше, само Каран успя да опази своите. Той обу един от широките ѝ панталони и слезе на първия етаж. Съдържателят вече разчистваше и пренасяше храна и мебели в онази част на сградата, където покривът бе още цял.

– Е, преживяхме още една буря – обобщи той жизнерадостно, нагласи си стол и се зае да чупи по две яйца наведнъж с трипръстата си ръка. – Какво да ви приготвя за закуска?

Лиан се стъписа от прекрасното му настроение.

– Но странноприемницата ви е доста порутена...

– О, случва се! Не зависи от нас. Ще сложим нов покрив за около седмица. Печката си гори, има шунка, яйца и лук... а и много хляб остава от вчера. Само поръчайте и ще е готово завчас.

Докато си изяждаше закуската, Лиан се опитваше да проумее случката през нощта. Дали Рулке имаше власт над съзнанието му, без той да знае? Дали неволно не изпълняваше заповедите на карона? Съдейки по погледите, които му хвърляше, седналата срещу него Каран се питаше същото.

Няколко дни след бурята в пристанището влезе разнебитен малък кораб, пренасящ стоки по крайбрежието на Фаранда. Капитанът се зарадва, че го наемат за плаване до Фошорн и по-нататък, защото заради тайфуна трябваше да извърши твърде скъп ремонт. По това време Селиал вече бе само кожа и кости, главата ѝ бе като на мъртвец, а бялата ѝ

коса провисваше като слама. Едва събираше сили да направи крачка-две.

Веднага след най-неотложните поправки на гемията аакимите, Каран и Лиан се качиха на борда. С благоприятни ветрове стигнаха до Тикадел за броени дни. Там аакимите се уговориха с капитана да ги чака една седмица, за която щеше да получи половината от досегашната сума на ден, и му предложиха толкова злато за следващия маршрут, че той дори и не помисли да им откаже. След това потеглиха между високите дюни.

Влажният задух ги принуди да покрият носилката на Селиал с намокрен плат, но тя понасяше тежко жегата, а досадните папатаци я тормозеха неуморно.

Вървяха и денем, и до късно през нощта под все по-пълната луна. Само още няколко дни изминаха, преди да застанат пред невероятната бездна на Бяната вода, чиито отвесни стени се спускаха на петстотин разтега. Две стъпаловидни черни колони, съперничаещи по височина на Голямата кула в Катаза, бяха единствените остатъци от Моста на небесната дъга, който някога се бе простирал над протока, за да свърже Фаранда с континента Лоралин. Извисяваха се като стража над мъглата, закриваща изумителния канал. Далеч долу водите от две морета ревяха по великанския улей и се стоварваха край Трирог във водопад, разцепен от три върха. Тази стихия скачаше върху склоновете от още хиляда разтега височина, режеше скалите като сирене и пълнеше огромното солено езеро на дъното.

Нямаше по-могъщ водопад от този нито в Сантенар, нито в друг от Трите свята, но тук господстваше Сухото море. Езерото си оставаше като петънце в единия край на някогашното Перионско море. Жаждата на пустинята нямаше да бъде утолена никога.

Сложиха носилката със Селиал на земята до лявата колона. Тя протегна костелива ръка към Малиен, която ѝ помогна да стъпи на немошните си крака. Белокосата старица плъзна върховете на пръстите си по проядената от солени ветрове резба върху камъка. Затвори очи, унесена в безметежен покой, сякаш колоната ѝ напяваше „Предание за Моста на небесната дъга“. Аакимите, Каран и Лиан чакаха зад нея.

– Тук щеше да откриеш Велико предание, летописецо – промълви накрая Селиал, – ако камъните имаха дар слово. Бях обещала аз да ти го разкажа, но няма да издържа толкова. Уви, то ще бъде изгубено завинаги.

Тя се затътри към самия ръб и се олюля. Малиен я хвана здраво за

лакътя.

– Не се бой – засмя се хрипкаво старицата. – Няма да скоча. Това място е свещено за мен. Каран, детето ми – повика през рамо, – ела! Ти също, летописецо.

Застанаха от двете ѝ страни и тя хвана ръцете им.

– Ще ви покажа гледка, каквата не е имало от две хилядолетия – изхърка Селиал. – Взирайте се над урвата – добави шепнешком и за миг вдигна ръцете им над главата си.

Огромен завихрен облак се изтръгна от Бялната вода и скри всичко освен двете колони. В него полека се откри величавата извивка на мост, увиснал във въздуха като паяжина със своите наглед неправилни мрежи, прекрасен като утринната роса по паяжината.

Слънцето надникна през мъглата и златисто сияние плъзна от единия до другия край на моста, за да заискри във всички цветове на дъгата. Пръските се спуснаха обратно в пропастта и под призрачния мост светна втора дъга, символ на надежда в мрака. Лиан не бе виждал нищо по-прекрасно.

– Летописецо, опиши и това в сказанието си – заръча му Селиал. Тя сякаш нямаше възраст, очите ѝ на пророчица светеха, бръчките на лицето ѝ се бяха изгладили. – Никой на Сантенар няма да го съзре отново.

Те гледаха, хванали ръцете ѝ. Мостът на небесната дъга се запази още минута-две и избледня постепенно. Изведнъж от Бялната вода изригна нов фонтан и преди да рухне в бездната, заличи видението. Скоро останаха само двете черни колони в мъглата.

Ръката, която Лиан още стискаше, беше студена. Озърна се към Селиал – очите ѝ зяпаха сяпао в пропастта. Макар че не падаше, тя беше мъртва. Лиан избърса сълзите си.

Акимите изкопаха дупка в яката скала между двете колони, положиха Селиал вътре и оформиха камъните в дъга над гроба. Бдението продължи до края на нощта. Щом небето порозовя, всеки произнесе погребалното си слово, с което я изпращаше в дългото пътешествие през незнайното. Благослови я и Тенсор, на когото помогнаха да се изправи пред гроба. Малиен се прости последна с покойницата. Слънцето изгря и всички си тръгнаха, за да не се завърнат никога повече.

ВТОРА ЧАСТ

22.

Разплата

Седмица след седмица Мейгрейт изучаваше изкуството на предводителя с помощта на най-добрите наставници, които империята можеше да ѝ осигури. Никога не бе преодолявала по-големи трудности, защото тези занимания противоречаха на цялото ѝ възпитание и подготовка. Всеки път уроците, получени от Фейеламор, бяха завършвали с подчиняване на волята на Мейгрейт. Тя обаче не се боеше от непосилния труд, а му се посвети телом и духом. Чувстваше се добре, щом имаше цел пред себе си, ако ще напредъкът към нея да беше незабележим. А когато след време се наложи да поеме командването за пръв път, тя откри, че подобни умения не са ѝ недостъпни, дори да не ги овладее до съвършенство. Те можеха да преобразят живота ѝ, ако успееше да отдели достатъчно време, за да ги развие у себе си.

Лятото смени пролетта. Тя се научи да постига разбирателство с Ванхе, макар че напрежението помежду им не изчезваше. Той се опасяваше, че Мейгрейт ще стане неуправляема, тя пък се страхуваше, че маршалът през цялото време ѝ дърпа конците. Но и двамата внимаваха да не си отправят предизвикателства. Опозорените гашади няколко пъти направиха опити да я отвлекат, но всеки път бдителната стража на Ванхе ги отблъскваше.

Лека полека, след яростни схватки в околностите на Туркад и на други места, войските на Ванхе надделяваха. Потушиха бунтовете и четири от петте армии отново бяха готови да изпълняват заповеди. Мейгрейт имаше чисто символично участие в изпълнението на тази задача, за която бяха нужни воини. Необяснимо защо обаче бойният дух беше небивало висок. Състоящите се почти изцяло от мъже армии се прекланяха пред нея, което Игър никога не би успял да постигне. Знаеха, че тя не се отнася към тях с надменно безразличие.

Един ден бе задълбала в дневниците на Игър и стараше се да измъкне нещо от неговите стратегии и планове, за да измисли как да се справят с гашадите, когато на прага застана вестonosец. Тя вдигна глава. Отдавна се боеше от новините, които ѝ носеха денем вестonosците, а

нощем – шпионите.

Само в една област от империята не можеха да наложат властта си – Банадор. По-точно казано, бяха отнели от гашадите всичко останало, но те с необяснимо настървение се бяха вкопчили в тези бедни, никому ненужни земи. Защо ли бяха толкова важни за тях? Може би защото се намираха най-близо до тяхното ново леговище Шазмак? Гашадите рядко попадаха в плен и не казваха нищо. Каквито и да бяха подбудите им, те успяха напълно да разложат отвътре Втората армия на Игър, изпратена в Банадор. Трябваше да бъде направено нещо, и то по-скоро.

А толкова силни угризения, както за съдбата на тази област, тя не бе преживявала. Сред окупираните от Игър земи тъкмо Банадор имаше най-малко общо с делата и замислите му – хората там се занимаваха със своята си работа и никога не посягаха към богатата на съседите си. А сега всичките им несгоди се дължаха на едно-единствено нещо – открадването на Огледалото от Мейгрейт. Но ако потеглеше с войските натам, щяха да загинат хиляди, областта щеше да бъде разорена... дори при победа. Товарът на предводителя май щеше да я смачка накрая.

Даде знак на вестносеца да влезе. Той беше висок и привлекателен мъж със светлоруса коса и петна от сажди по униформата. Мейгрейт бе научила, че е кадърен младеж, който познава добре Банадор. Макар да имаше трапчинки до тъгълчетата на устните си, не стоеше засмян пред нея. Мълвата ѝ приписваше суров нрав и той искаше да отговори по-скоро на въпросите ѝ.

– Аз съм Дилман, *лар* – обърна се към нея почтително вместо по име. – Нося донесения от капитан Траунс в Банадор.

Отдаде чест и ѝ връчи навитите на руло съобщения. Мейгрейт не ги разгърна веднага.

– Дилман, какви са новините от Банадор?

Той изопна рамене и заговори сковано.

– Положението е лошо, *лар*. Преди три дни Втората армия се нахвърли с всичките си сили срещу нашата бригада. Дадохме много жертви. Сега Втората армия заема голяма част от подножията в Бандор и застрашава нашите позиции на изток и на юг.

– Значи се стигна до битки?

– Да! Сражават се упорито срещу нас и не вземат пленници.

– А как са хората в Банадор?

– Понасят жестоки лишения, *лар*.

– Защо?

– Равнините са опустошени от Тулдис до Варп – показва той на

картата. – Почти навсякъде плодородните земи са съсипани. Нашите противници изгориха всяка нива, всяка къща и хамбар, всяка купа сено. Изклаха или отведоха добитъка. Петдесет хиляди души са бездоми, децата гладуват.

Мейгрейт се смръзна. Твърде много бе страдала като малка, да понесе зверства спрямо деца.

– А долините между възвишенията?

– Там не е толкова тежко, хълмовете са трудно достъпни.

– Но защо правят всичко това?!

– Не знам, лар – промълви той печално и за пръв път човекът пока за под маската на войника. – Нашата страна дори не поддържа свои войски.

– Къде е разположена Втора армия в момента?

– Тук, при Касим – посочи Дилман.

Тоест недалеч от Готрайм...

– Ванхе – изви глава Мейгрейт, – защо са предпочели това място? Има ли то някакво стратегическо значение?

– Никакво! Изобщо не е удобно за отбрана. Те обаче ни предизвикват непрестанно, все едно *искат* да ги нападнем.

Сянка на безпокойство се мярна в съзнанието ѝ, но тя не бе свикнала да се оплани на интуицията си и я пренебрегна.

– Дилман, ти познаваш ли Каран Фърн от Готрайм?

– Споменават я в слуховете за Огледалото, лар, а аз знам, че е ваша приятелка. Но никога не съм бил в Готрайм.

– Благодаря ти. Нахрани се и си почини. Може би скоро ще ви повикам.

Вестоносецът отдаде чест и излезе, а Мейгрейт се зачете в донесенията.

– Този трън трябва да бъде изваден – заяви накрая на Ванхе. – А защо да не ги уморим от глад? Мисля си дали да не ги обкръжим до пролетта. Една зима в Банадор ще охлади желанието им да се бунтуват.

– Ами жителите на Банадор? – напомни хладно тя.

– Мнозина ще умрат от глад, но такава е цената на войната.

– Лесно е да го кажеш, това ти е занаятът. Банадор обаче с нищо не е заслужил тази война.

Ванхе се сепна, сякаш чу богохулство.

– Позволяваш на пристрастията си да вземат връх над здравия разум. Там рискът е да загубим цяла армия, а нашата задача е да победим във войната.

– Твоята задача! – озъби му се Мейгрейт.

– Да изложим на опасност армията заради такава незначителна цел е същинска глупост! Досегашните ни така наречени победи срещу тях се дължат на благоразумното им отстъпление. Една грешна стъпка и ще ни разгромят.

– Ти ме постави на този пост – по-студено напомни тя. – Отнемаш ли ми пълномощията?

– Възложих ти ги, за да имаме водач, под чиито знамена да се обединим, а не за да командваш моите армии.

– Доскоро оставах с друго впечатление от думите ти. – Гласът ѝ вече вледеняваше. – Моите постъпки несъмнено ми извоюваха авторитет.

– Но не власт! Мейгрейт, ти не си военачалник, как ще поведеш армията?

– И ти беше най-незначителният сред пълководците.

Ванхе почервения.

– Не съм се стремил да поема командването.

– Нито пък аз, ако не си забравил!

– Противопоставяш ли ми се?

– Принуди ме да овладявам изкуството на военачалника и предводителя. Спасих Туркад от пълно поражение... спасих и твоя живот! Стратегията ти е погрешна, затова предлагам своята. А *ти* противопоставяш ли ми се?

Не можеше да разгадае чувствата на стария боец по безизразното му лице, но и не се налагаше. Стойката му и напрегнатите мускули на шията издаваха борбата, разгоряла се у него. Той сам ѝ беше предоставил официално властта, а навикът да се подчинява бе дълбоко вкоренен в душата му. Но разсъдливостта му не се примиряваше с идеята за поход срещу Втора армия в Банадор. Той беше съвестен пълководец и смяташе всеки войник за скъпоценен.

– Имаш две възможности за избор – натърти тя тихо. – Или да се отървеш от мен и да станеш предводител, или да ме следваш. В това съм непреклонна.

Вътрешната му борба пролича по-явно. Издуха се и мускулчетата по челюстите му, дори се чу как той изскърца със зъби. Мейгрейт го притисна още повече:

– *Можеш* ли да водиш? И знаеш ли *накъде* да ни поведеш?

– И на двата въпроса отговорът е „не“ – въздъхна Ванхе. – Твоят план има... известни достойнства, но осъществяването му ще ни навлече страшни последствия. Мейгрейт, не ти се противопоставям, защото

знам, че няма да се справя по-добре от тебе. Ако заповядаш, ще застана начело на войските и в безнадеждна атака срещу портите на пустотата. Но не и преди да ти кажа какво ще ни сполети заради това.

– Добре – промълви тя. – Тази вечер искам да чуя предимствата и слабите ни страни при война в Банадор. Никакви продължителни кампании. Ти и офицерите ще ми представите възможностите за дръзки набези и бързи удари – стратегия за незабавна победа. И всичко да бъде опазено в пълна тайна.

– Ще бъде изпълнено – поклони се той по-ниско от обичайното.

През следващата нощ всички пътища от и към Туркад бяха блокирани, всички мостове бяха под охрана, всички бродове – под наблюдение. Не биваше нищо да се разчува. Основните сили на Първа армия потеглиха преди зорязване. Четиринадесет хиляди души напредваха с дълги бързи преходи по Федилския път, като оставяха стража на всички мостове и бродове зад себе си.

Дилман бе описал точно положението в Банадор – опустошена страна. „Защо? – недоумяваше горестно Мейгрейт. – Кому е нужно? Какво се надяват да спечелят?“

На седмия ден войските трябваше да се разположат на около една левга от Втора армия, която бе заела позиции в дълга долина под защита на остро като бръснач било. Дилман изведе нагоре Мейгрейт, Ванхе и трима офицери през опожарена гора към удобно за наблюдение място и там дочакаха изгрева.

Отрано се познаваше, че денят ще е твърде горещ.

– Това ли е цялата Втора армия?

Мейгрейт се взираше към лагера в по-ниската част на долината, недалеч от речното русло. По лицето ѝ имаше сажди, по косата ѝ бе попелнала пепел.

– Не, но повечето им хора са тук.

– Какво е разстоянието оттук до Готрайм?

– По-малко от един ден в онази посока – посочи на север техният водач.

„Толкова близо... Случайност ли е?“

– Ясно. Ние ще нападнем в четири часа сутринта през билото.

– Не! – неволно извика Ванхе. – Погледни как са се подготвили за отбрана – ровове, огради от заострени колове, ями, клопки... Изобщо не бихме успели да преодолеем всичко това по тъмно. А и в бъркотията ще

се избиваваме едни други.

– Никога няма да преодолеем отбраната им и по светло – отсече Мейгрейт. – Ще разберат за атаката. Единственият начин е да минем през билото, да разделим силите си на две и да ударим оттук и оттам – показва му тя, – значи по пътя и от двете посоки, малко преди разсъмване.

– Да атакуваме нагоре по пътя! Ще повалят половината ни хора, преди да се доберем до тях.

– Ще си послужи с илюзия, за да стигнем до лагера им незабелязано.

Не изпитваше обаче увереността, с която изрече обещанието си. Такова усилие би я изцедило, дори ако нямаха насреща си гашадите.

– Това ще бъде неочаквано за тях – настоя Мейгрейт и му подаде далекогледа. – Виж колко нехайно пазят портата.

– Прекалено нехайно за войници под командването на гашадите! Впрочем нашите части ще заемат позиция чак днес следобед. Немислимо е да ги прищпорваш в толкова дълги преходи по пътищата, после да ги пратиш нагоре по склона в мрака и да очакваш да се сражават добре на другата сутрин.

– Сега имаме предимство, но няма да го запазим дълго. Изненадата е единственият ни шанс. *Така ще направим!*

– Ще изпълня заповедите ти – отвърна Ванхе с равен глас. – Ти как ще се справиш с гашадите? Чувал съм приказки, че *надушвали* враговете си отдалеч.

– И за това ще се погрижа – заяви Мейгрейт.

Щом запомниха разположението на вражеския лагер, Ванхе и офицерите му се върнаха, за да започнат подготовката за нападението. Мейгрейт, Дилман и нейният телохранител останаха горе. Стичащата се пот прокарваше пътечки по почернялото ѝ лице. Една грешка... и Първа армия щеше да бъде изтребена. Ако пък надделеяха, каква щеше да е участта на бунтовниците? И защо гашадите толкова се стараеха да всяват раздори? Имаше ли смисъл да подклаждат бунт точно тук?

Най-неотложната главоблъсканица беше как самата тя да победи гашадите. Някои сред тях имаха дарбата на усета, пък и я засилваха, като работеха съвместно. Успееха ли да прозрат замисъла ѝ, битката щеше да е загубена предварително.

Цяла сутрин оглеждаше лагера. След няколко часа Дилман се прокашля зад гърба ѝ.

– Лар, нека се махнем оттук.

Времето изтичаше, а тя знаеше не повече от предишния ден. Върна се при позициите, които вече заемаха нейните войници. Всички се изпъваха в стойка „мирно“, шепнеха си зад гърба ѝ за чудноватите сили, които владее, обещаваха си един на друг светкавична победа утре. В устата ѝ напираше вкус на кисело. Тя си оставаше куха фасада, празна черупка, която гашадите щяха да пометат от пътя си с първия замах... а тези нещастни глупаци наоколо щяха да умрат заради нея.

Цял следобед и вечерта измисляше заблудата, с която да прикрие предните отряди, за да стигнат потайно до портата на лагера. Умуваше над всяка форма и разновидност на Тайното изкуство, които бе изучила. Първо ѝ хрумна да прибегне до илюзия, като буквално създаде измамни образи във въздуха. Въпреки ярката луна нощната тъма би ѝ помогнала. Не вярваше обаче, че е способна да прикрие цяла армия от толкова многоброен противник.

Веднага се отказа от всякакви хрумвания за масова хипноза. Не би успяла да я наложи от разстояние, а и не намираще лесно в себе си тази способност. Не умееше да съпреживява чувствата на другите.

Имаше и друга възможност – да ги скрие в нещо реално, например в мъгла. В тази поразена от сушата страна, в гореща лятна нощ?

– Къде е най-близкият водоизточник? – прошепна тя на Дилман малко след полунощ.

– На половин левга, точно до техния лагер.

– Можеш ли да ме заведеш там?

– Не мога, лар. Пуснали са патрули навсякъде край реката. Важно ли е?

– Не, поредната прищявка на ума ми...

Защо да го тревожи с прозрението, че ще влезе в битка с празни ръце?

– В подножието на онзи хребет има извори – вдигна рамене Дилман. – Но в този пек може да са пресъхнали.

– Опитай се да намериш някой – почти беззвучно заповяда Мейгрейт.

Дилман не се връщаше. Май все пак щеше да ѝ се наложи да използва илюзия. Тя се покатери на едно дърво и впи поглед в пътя и вражеския лагер. Скоро отдолу застана Ванхе и неспокойно вдигна глава.

– Готова ли си?

– Още няколко минути – помоли тя с привидено хладнокръвие.

Бе прахосала цялото си време за подготовка. Нямаше да се справи дори с илюзия освен най-простичката – мъгла, плъзнала по пътя. Но ако

часовите откажеха да повярват на очите си, измамата щеше да претърпи неуспех на секундата.

– Трябва да тръгваме – настоя Ванхе. – Сега готова ли си?
Не, не беше готова, но беше длъжна да направи нещо.

Четири часът сутринта. Въпреки облаците луната осветяваше пътя. Първа армия се покатери до билото и се раздели на два отряда.

– Промъквайте се тихо – повтори Ванхе на офицерите, – докато онези не вдигнат тревога. Тогава щурмувайте портата. Колкото по-бързо се придвижите, толкова по-лесно ще ни бъде. Нахлуете ли в лагера, ще изстреляме осветителни ракети.

Мейгрейт прати своята илюзия. Първите десет редици се размиха в сребристо петно – цяла колона от бледи привидения под лунните лъчи. Войниците си зашепнаха смаяни.

– Да, олекна ми... – И Ванхе си попи челото със същото учудване, макар да знаеше какво ще се опита да направи тя. – Това ще повиши бойния им дух по-добре и от половин нощ сън. Тръгвайте!

Офицерите му се втурнаха по местата си и колоните се отправиха към целта.

„Нека се запази... – примоли се наум Мейгрейт. – Само да не се разпръсне, щом стигне до защитите на гашадите.“ „Обзе я обаче ужасно-то предчувствие, че от илюзията няма да има полза. Нещо все ѝ пречеше въпреки всичките ѝ усилия. Имаше някакъв невидим щит около лагера, който я уморяваше дори от такова разстояние. А какво ли ще бъде пред портите?...

Дилман застана ненадейно пред нея.

– Намерих извор – прошепна ѝ той. – Не е далеч.

– Заведи ме там!

Мейгрейт бездруго усещаше как илюзията отслабва.

От изворчето се събираше локва в подножието на скален отвес. Колко ли мъгла щеше да се разстели от тази вода? И това беше по-добре от нищо. Тя задържа заклинанието в мислите си и потоци свитите си юмруци. По средата се разду мътно облаче. „Побързай, след малко ще е късно!“

Тя се съсредоточи, мъглата се закълби около ръцете ѝ и излезе от падинката. Мейгрейт побърза да извади юмруците си от водата, а белите валма вече се спускаха в долината.

Тя се качи върху зъбер, откъдето виждаше пътя. Нейните войници

тъкмо излизаха от шубраците. Отляво мъглата се преливаше сребристо под луната, разделяше се на бели езици по склоновете. Главата я цепеше от настървението, с което се опитваше да побутне тези прикриващи петьнца към вражеския лагер, а те все хлътваха по някой улей в погрешна посока. Влиянието върху времето беше мъчно занимание и ничий ум не би работил безупречно с толкова сложно явление.

До пътя стигнаха няколко разпокъсани кълбенца, реещи се с лекия вятър. Тя изостави магията и пак насочи вниманието си към напредващите колони, които доближаваха лагера по пътя от двете му страни. Илюзията се разнасяше и войниците се виждаха. Тя я остави да изчезне откъм страната, където още имаше мъгла и вложи цялата си воля, за да прикрие другия отряд.

Оставаше им немалко разстояние до портата, когато в лагера се вдигна силна врява – бяха ги забелязали. А под нея мъглата се разпиляваше в топлия въздух. Лунните проблясъци по пътя изведнъж преобразиха в колона тичащи войници... на цели петдесет крачки от портата. Някой биеше яростно камбана зад оградите. Нейните отряди се хвърлиха напред и скоро се разгоря безмилостна битка.

В същия миг Мейгрейт отлетя назад от скалата, където седеше. Илюзията ѝ бе разбита с неумолима свирепост. Тя се просна зашеметена.

– Лар? Лар?! – Дилман разтърсваше рамото ѝ. – Добре ли сте?

Малко оставаше да се разплаче. Мейгрейт изохка и той ѝ помогна да стане.

– Лар, нуждаем се от вас – примоли се съкрушен.

А Мейгрейт осъзна, че мръзне в задушната нощ.

– Не се отчайвай, Дилман – подхвърли му тя с пресилена усмивка. – Още не съм влязла истински в сражението.

Двамата хукнаха към лагера. При портата бе имало такава касапница, че тя се извърна, нямаше сили да гледа купищата трупове. Стотици бойци бяха повалени, докдето погледът ѝ стигаше. По нейна заповед...

– Да вървим! – изхърка Дилман и я задърпа покрай посечените мъртъвци.

Войниците от Втора армия се биеха като обладани от зли духове. „Май си е точно така“ – мярна се в ума на Мейгрейт. А Ванхе позна, че скоро ще вкусят горчилката от нейната неопитност. Заради изтощението от устремния поход мислите ѝ вече се разбъркваха. А какво ли им беше на мъжете в двата отряда?

В небето непрекъснато излитаха осветителни ракети. Две паднаха

насред лагера и подпалиха палатка. Светлината помагаше и на двете страни, но нейните хора като че се ободриха.

Мейгрейт нямаше на какво да се радва. Заради глупостта ѝ всяка минута падаха десетки бойци от Първа армия. Бе подценила гашадите. Тяхната несломима воля тласкаше напред бунтовниците и поддронваше решимостта на отрядите ѝ. В гашадите беше ключът към изхода от битката. Не успееше ли да ги пречупи, с Първа армия беше свършено.

Подреди откъслечните си представи за различните части на лагера, за да е по-вярна догадката ѝ къде са се скрили гашадите. Небето просветляваше. Тя подтичваше тромаво между палатките сред хаоса от бягащи хора, запалени платници и ръкопашни схватки. Край нея се изниза върволица бягащи – бяха от нейните войски, захвърлили оръжията си. Още мнозина се бяха втурнали обратно към портата, гонени от врага.

Висок мъжага се хвърли да я посече с меч. Тя рязко вдигна ръка в заклинание, което извън омагьосания лагер щеше да го просне по гръб, но тук дори не отслаби устрема му. Мейгрейт му се изплъзна със скок встрани и хукна към средата на лагера. Онзи връхлетя някого от нейните войници и стовари острието си по шията на нещастника.

Тя навлезе тичешком в площадка, осяяна с трупове и умиращи, повечето пак от нейните хора. Вражески войник се бе проснал на окървавената трева точно пред нея.

Мейгрейт коленичи задъхана.

– Къде е палатката на гашадите?

Смъртно раненият мъж стенеше от болка. Цялата му куртка отпред беше подгизнала в червено. Тя положи длани на главата му и издърпа болката наведнъж, за което щеше да си плати прескъпо по-късно.

– Къде са? – изкрещя в лицето му.

Той вдигна ръка.

– През три реда! – Сочеше наляво. – В сивата...

Главата му тупна на земята – беше мъртъв.

Мейгрейт се втурна натам. Макар и зараснали, раните, които Тилан ѝ беше нанесъл преди месеци, се разлютяваха на всяка крачка. Голяма група от армията ѝ отстъпваше припряно. Противниците ги изтласкваха упорито, рискувайки безогледно собствения си живот. Тя потисна отново ужаса от нехайството си, с което беше хвърлила толкова хора към гибел.

Ето я сивата палатка! Вътре се местеха сенки. Нямаше време да измисли нищо. Мейгрейт влетя в палатката. Четирима мъже и четири жени от гашадите седяха на скамейки, подредени в квадрат. Пета жена

стоеше до маса по средата. Сториха ѝ се толкова еднакви, че не позна никого. Дълбоко съсредоточени, те не успяха да реагират в първите мигове.

Сиво табло на сини и червени квадрати заемаше масата. По квадратите бяха скупчени сиви фигурки, явно обозначаващи части от Втора армия, а войските на Мейгрейт бяха в зелено. Тъкмо се взря в тях и жената с огромно усилие придвижи сива фигура, с която изблъска от масата две зелени. Навън се разнесе оглушителна шумотевица, а главата на Мейгрейт щеше да се пръсне от напрежение.

Тя изпъшка неволно. Всички глави се обърнаха тутакси към нея. Толкова ѝ се виеше свят, че не знаеше как се задържа на крака, гаденето вече притъпяваше сетивата ѝ. В гърдите я прободеше болка като от острие – усещането за смъртоносния удар, от което бе облекчила мъжа навън. Ей сега щеше да падне в несвяст. Битката беше загубена. Всичко беше загубено!

23. Чародейката

Пътуването на Игър от Фаранда не беше приятно. Щом се раздели с останалите, препускаше на юг толкова стремително, колкото му позволяваха увредените очи. Все пак преливаше от удоволствие, че се отърва от угнетяващото присъствие на Мендарк, а копнежът му по Мейгрейт нарастваше неудържимо. Във Флуд си нае двама помощници и веднага се качи на кораб. Не му провървя – този морски съд се оказа бавна, прогнила, гъмжаща от плъхове черупка, която се клатушкаше и при най-лекото вълнение. Игър обикновено понасяше добре и бурите в откритото море, но този път си изповръща червата.

Накъде около Сифтах ги подгониха пирати и ги спаси само промяната в посоката на вятъра. А щом се насочиха на юг в Туркадско море, на кораба плъзна дизентерия и всички премаляха от разстройството. Посеха се безцелно дни наред по вълните, защото нямаше достатъчно здрав моряк, който да се занимава с платната. Водата за пиене се покри с гнусна зелена ципа, а когато отвориха едно буре с осолено свинско, намериха вътре бъкаща купчина личинки.

Екипажът си знаеше кого да обвинява за проклетия късмет – високия, вечно смръщен пътник, осакатен от частичната си слепота. Подшухваха си, че бил магьосник, и окаяното им плаване беше най-

доброто доказателство за това.

Една сутрин Игър се събуди от жесток ритник в бърбреците. Никой не искаше да си навлече злощастие, като убие магьосник. Вързаха му обаче ръцете и го пуснаха в лодка заедно с невинните му помощници. Избутаха я встрани от борда, без да дадат на прогонените мъже весла, храна или вода.

Двамата наемници си помогнаха взаимно да се развържат, но не докоснаха въжетата на Игър. Той не събра сили нито да се защити, нито дори да се освободи. Морето ги подмяташе един ден и една нощ. На втората сутрин Игър отвори очи от шума на разбиващи се вълни. Лодката се плъзгаше край пуст скалист бряг. Помощниците прибраха златото му и скочиха във водата.

Той яростно претриваше дебелиите въжета в ръба на една дъска, но те си бяха все тъй здрави и след час, когато лодката се удари с единия борд в камъните и се преобърна. Игър политна към покритите с миди скали, поредната вълна го запрати към брега, после го повлече обратно.

Най-сетне и неговият късмет проработи – следващите вълни бяха по-малки и с тяхна помощ пропълзя над линията на приборя. Разръфа въжетата в ръба на строшена черупка на стрида и се заклатушка между скалите. Добра се до някакво село.

Дотътри се до колибата на старейшината. Оказа се, че е жена. Различаваше само силуета ѝ през своите възпалени от слънцето и покрити със сол клепачи.

– Ще ми помогнете ли? – изграчи Игър.

Кървеше навсякъде от стотиците порязвания след ударите в скалите.

– Какво да направим за вас? – попита тя.

Имаше доста младежки глас за знахарка, за каквато я помисли той.

– Трябва да се добера до Туркад.

– Няма кой да ви откара дотам.

– Щом е така, докдето можете. Моля ви.

– Че това ще ви струва цели пет сребърни тара! – натърти тя, сякаш говореше за половината богатства на света.

Колко противно му беше да проси...

– Нямам дори грайнт в джобовете си, но върна ли се в Туркад... Аз съм Игър!

Тя помълча.

– Чувала съм, че спазвате обещанията си. Можете да ни пратите парите оттам... или да ми се отплатите другояче.

Скоро свалиха изпокъсаните му дрехи, нахраниха го със супа от морски таралеж, а раните му покриха с виолетово парещо мазило. Преспа в колибата на старейшината – най-голямата почест, която можеха да му окажат тук. Макар той да не събра сили да я ощастливи с онова, което тя очакваше в отплата. Е, когато Игър заспа, жената все пак получи, каквото искаше.

Сутринта донесоха дрехите му закърпени и одимени, защото ги бяха сушили над огън. Знахарката, която се бе издигнала още повече в очите на селяните си, го нахрани с Мариновани Рибешки Карантия. Вкусът им беше още по-гаден от вида им. Накрая тя му се поклони, засмените хора от селото го настанаха в голямо кану и гребците поеха покрай брега. След един ден беше в Ганпорт и успя да се качи на кораб, отплаващ към Туркад. „Колко са услужливи, а дори не са мои поданици... Ще ги възнаградя щедро.“

Едва когато стъпи в Туркад, той си позволи отново да мисли за Мейгрейт. Поне десетина пъти бе чул от непознати как е унижила Тилан. Игър възнамеряваше да повиши Ванхе в главнокомандващ.

На кея в Туркад куцукащо бездомниче си проби път до него, като изблъска с лакти половин дузина съперници. Мръсните боси стъпала на момчето бяха мазолести и покрити с циреи.

– Господине, нека да ви вода, а? Става ли, а?

– Момче, заведи ме в шаба на армията. И по-чевръсто.

Нямаше търпение да види Мейгрейт и да сподели тази вечер леглото ѝ. Вървеше след хлапето и си припомняше как тя съчувстваше на страданията му, как го накара да се измъкне от коравата броня на отчуждението си. Колко ли трудно ѝ е било...

Само да не бе надникнал в очите ѝ, откъдето сякаш Рулке отвърна на погледа му. Това го обезсърчи. Мислеше си със срам, че тогава избяга от Мейгрейт, както ученик се изплъзва от размаханата тояга на класния наставник. Но острите тръни, които Рулке бе забил в съзнанието му, вече бяха извадени. И сега Игър ясно виждаше позора си – доскоро се бе наслаждавал на несекващия ужас, както принцеса на ваната си, пълна с мляко. „Край на това!“ Всичко между него и Мейгрейт щеше да потръгне по новому.

Изведнъж почувства безпределна сила в себе си. Върна се в своите владения, заобиколен от армии. В този миг недоумяваше защо изобщо се е плашил от Мендарк или от Рулке. Дори му се стори, че вижда малко по-ясно. Затътри се по стъпалата пред Цитаделата и се натъкна на вестонската Долода, която позна първо по гласа.

– Господарю! – ахна младата жена и се разкрещя с все сила: – Господарят е тук! Господарят Игър се завърна!

Тутакси падна на колене пред него. Игър я накара да се изправи.

– Върната Долода! Аз съм почти сляп. Плати на това момче и веднага донеси акта за закрепостяването ти на служба при мен. От този миг насетне ти си свободна!

– Свободна... – прошепна Долода. – Но как ще живея?

– Ще бъдеш моя адютантка със заплата един тар седмично – осведоми я Игър с неизчерпаемо добродушие.

– Един тар!

Май й бе прозвучало като „кофа жълтици“.

– Повече ли искаш? Съгласен съм. Два сребърни тара! Сега тичай да донесеш документа. Ей, да дойде писар! – изрева Игър. – Състави договора на Долода като моя адютантка. Къде е този Зарет?!

Намериха хлуна Зарет и Игър го изпрати да занесе в селото торба сребро. Върна се и Долода. Крепостният ѝ акт бе отменен с поставянето на множество официални печати, а договорот бе подписан незабавно.

– Тъй... Къде е Мейгрейт? – развълнувано попита Игър помощничката си. – Заведи ме при нея, без да се помайваш.

Долода се притесни.

– Господарю, тя е в Банадор...

– *Банадор ли?*

– Повече Първа армия към Касим, за да влезе в битка с гашадите.

– Какво?! Кога?

– Преди пет дни.

Игър слушаше обясненията ѝ, а сърцето му сякаш попадна в менгеме, стягащо по-силно с всяка секунда. Да тръгне с армия в труднодостъпните земи на Банадор срещу не по-слаби войски, които вече са се окопали и изпълняват заповедите на гашадите... Слабоумие. Самоубийство! Мейгрейт беше обречена.

– Кой допусна тази тъпотия?! – разбесня се той. – Ще го разпердушиня. Ще го продам в робство!

– Маршал Ванхе – отвърна разтрепераната Долода. – Другите ви пълководци бяха убити...

– Ванхе, а! На кръст ще го разпъна! Подгответе ми кон. След час тръгваме към Банадор.

Подплашени от яростта му, придружителите се приготвиха още порано. Препуснаха на югозапад по Федилския път. Лесно беше да следват армията. При всяко спиране Долода скачаше от седлото и шляпаше

с неизменните си сандали към някой местен човек, за да научи преди колко време са минали оттук войските.

Не почиваха нито денем, нито нощем, само сменяха конете. Профу-чаха през мрачната Фейдонска гора, която стигаше до северните граници на Банадор. Следобед на другия ден бяха в прашния град Рейдомин, където пак се качиха на нови коне. Игър приличаше на буреносен облак. Все му се струваше, че надушва потоците от кръв.

Слънцето изгря, Долода вече се изсулваше от седлото от преумора. Игър смуши коня си и я подпря да не се търкулне на пътя. Сам се изненада, че направи това. Мейгрейт го бе променила.

Утринното небе също се озари в кървави оттенъци. Навсякъде се виждаха пушеци, почернели развалини и овъглени трупове на животни.

– Колко остава? – извика Игър на водача, когато свърнаха от главния път по пътека с коловози, която май криволичеше покрай всяко хълмче в Банадор.

– Поне осем левги. Още един ден, ако не намерим други коне.

В тази пустош не намериха дори кранта. Околните земи бяха обрани до шушка. Игър си представяше със страх, че армията му е избита, а Мейгрейт – мъртва.

Мейгрейт потисна замайването. Съдбата на армията висеше на косъм, само тя можеше да спаси войниците. Гашадите не помръдваха. Тя долови, че не са в състояние да шавнат, докато държат под контрол войските си. Мейгрейт впи поглед в очите на жената, която стоеше до масата, и стовари волята си върху нея. Веднага почувства и нейната съпротива, и отпора на осмината по скамейките. Главата ѝ кънтеше.

„Не се предавай! Ще успееш. Ти можеш...“ Щом досега бе надделявала над тези твари, защо да не го стори отново? Позволи на свирепостта да избуи в душата ѝ, за да избухне в такава ярост, че жената срещу нея подбели очи. Гашадите се задъхаха в мимолетен пристъп на слабост и Мейгрейт налетя сред тях със светкавични ритници.

Масата се катурна, фигурките се разпиляха, а жената до нея притисна длани към слепоочията си и започна да вие. Някой от мъжете понечи да се изправи, но плъсна върху масата. Драпаше упорито да стане и Мейгрейт го повали с един удар, грабна таблото с квадратите и го развъртя, за да си пробие път към изхода. Щом изскочи навън, пречупи го на две и захвърли половинките в най-близката помийна яма.

Отдясно изреваха множество гърла наведнъж. „Твърде късно!

Армията е победена, аз – също...“ Гашадите се изсипаха от палатката зад гърба ѝ. Усещаше как ѝ отнемат силите с натиска на волята си, а тя бездруго вече страдаше от злоупотребата с магия. Спъна се в труп и те я догониха, докосванията на техните сякаш гумени пръсти я накараха да се свие от погнуса.

– Най-сетне! – възкликна сбръчкана жена, ликуваше като от събъдане на отдавнашна мечта.

Притисната с лице в прахоляка, Мейгрейт внезапно проумя каква е истинската цел на всички вражески маневри през това лято. Самата тя! Толкова мъки и разруха само за да я подмамят надалеч от охраняваната твърдина, да я върнат на Рулке. И тя се беше хванала в клопката.

С гългълчето на окоото забеляза, че един от гашадите скочи в помийната яма, без да се двоуми. След няколко минути щяха отново да имат своето табло с фигурките, за да определят хода на сражението. Мейгрейт си каза, че сама е добавила още една беда в дългия списък. Несравнимо по-добре щеше да бъде, ако не се бе намесвала.

Петима гашади тръгнаха в жива стена отпред, други двама я хванаха за главата и краката, за да я отнесат. Тя изпъшка безпомощно. Що за глупачка! Тръгна на война, уж да направи добро...

Групичката заобиколи устремено поредната палатка. Внезапно пушнаха пленницата да падне по гръб и се заковаха на място. Мейгрейт изви глава. Поне сто нейни войници бяха обкръжили гашадите, притичваха още мнозина.

– Хвърлете оръжията си! – изкрещя офицер.

Жена от гашадите нададе рев на срам и безсилие и скочи срещу тях. Съсякоха я незабавно. Над Мейгрейт блесна острие на нож, а тя не можеше да се опази.

– Не! – отекна викът на друг гашад, който се стовари върху нея.

Върхът на ножа се подаде от гърба му и я боцна в гърдите. Нападателите отскочи стъписан.

– Заклехме се... – изгъгна прободеният и умря.

– Не разбирам – поклати глава някой от нейните офицери, когато войниците отведоха отчаяните гашади.

Мейгрейт се обърна по гръб и някак се подпря на длани и колене, подгизнала от главата до петите.

– Заклеха се пред Рулке, че ще ме бранят дори с цената на живота си... – промърмори и пак се свлече.

Войниците я вдигнаха на ръце сред тържествуваща врява. Бяха победили в битката, а скоро щяха да освободят и Банадор. Но Мейгрейт си

мислеше с какви загуби бе платена тази победа и не намираше никаква радост в душата си.

Наоколо се струпваха все повече хора.

– Мейгрейт... – възторжено изхриптя Ванхе и стисна ръката и. – Не вярвах, че е възможно. Ти наистина си велика предводителка. Дори Игър не би постигнал повече днес.

Тя си мълчеше. Истината я терзаеше не по-малко от болката и гаденето. „Игър изобщо нямаше да се впусне в подобно безумие, а щеше да умори от глад и вражеската армия, и цял Банадор.“

Потъна в мрак.

Следобед Ванхе влезе в палатката, където Мейгрейт лежеше изнемощяла и се грееше под косите лъчи на слънцето. Чувстваше се все по-зле.

– Донесох ти за одобрение заповедта за наказанията.

Тя трудно осмисляше думите му.

– Втора армия се разбунтува и обърна оръжията си срещу своите съратници – обясни маршалът. – Виновниците ще бъдат наказани и частта им ще бъде пример за назидание.

– Прочети ми я! – шавна тя с пръсти.

– Втора армия се разформирова, бойното ѝ знаме ще бъде пречупено. Всички знаци за ранг ще бъдат отнети и поругани, заповедта за сформирването ѝ – изгорена.

– Да... Пример за назидание...

– Всеки офицер ще бъде екзекутиран пред строевата армия, както и всеки осми войник.

– Не!

Мейгрейт седна, колкото и да я заболя. Ванхе четеше невъзмутимо:

– Всички имоти и вещи на семейства и роднините до трето коляно на екзекутираните ще бъдат конфискувани, а членовете на семействата – продадени в робство. Всеки от пощадените войници ще бъде продаден в робство, а на семейството му ще бъде забранено да заема длъжности и да получава титли за едно поколение.

– Що за варварство!

– Такова е обявеното наказание за всички бунтовници – възрази Ванхе. – При всеки строеви преглед бойният устав се чете пред всяка част в армията. Всеки войник го знае наизуст. Имат късмет, че няма да ги пребием с камъни от първия до последния.

– Игър ли написа този устав? – попита Мейгрейт, принудена да се сблъска с отворителни факти, за които си бе затваряла очите досега.

– Лично той и неотклонно е изисквал прилагането му. Така е на война.

– Но те бяха покварени от гашадите – примоли се Мейгрейт. Нямаха собствена воля.

– Но моята армия не се разбунтува – навъсено отсече маршалът. – Задължително е да има наказания.

Тя не можеше да понесе мисълта, че се е отдала на чудовище като Игър, за когото животът на обикновените хора не означаваше нищо.

– Не мога... – извика задавено.

Главата ѝ щеше да се пръсне.

– Не е спешно – сви рамене Ванхе. – Почини си. Ще дойда пак сутринта.

Една от най-смутните нощи в живота ѝ. Преди да заспи, Мейгрейт стигна до решението да напусне войските си. Нямахме да поеме вината за такова престъпление, далеч по-лошо от войната. Тя не искаше да плаща тази твърде висока цена, за да спасява от разпадане империята на Игър. Не искаше нито владенията и армиите му, *нищо него*.

Но ако постъпеше така, какво щеше да прави занапред? Откажеше ли се от това, в живота ѝ не оставаше нищо.

Към полунощ целият ѝ свят за кой ли път се преобърна с главата надолу.

Дългата ѝ кестенява коса се бе разпиляла по възглавницата. Лежеше на една страна, защото рамото ѝ пак бе започнало да смъди.

Фейеламор пристъпи безшумно в палатката и се загледа в спящата. Мейгрейт се размърда с мисълта, че Ванхе идва да ѝ досажда, макар че нямаше навика да я безпокои толкова късно. Придържаше се безукорно към правилата на учтивостта. Охраната ѝ не би пуснала друг, но те нямаше как да попречат на тази гостенка. Съзнанието ѝ се прочисти полета от сънищата.

– Фейеламор! – Скова я привичното безпокойство. – Къде се дна толкова време?!

– Порталът ме прехвърли в Катаза наред Сухото море. Чак там бе отишъл Тензор да върти налудничавите си номера.

– А ти как се върна?

– През портала, само че не се озовах на желаното от мен място.

Може би заради намесата на Рулке.

– И Игър ли се прибра? – напрегнато попита Мейгрейт.

Фейеламор се заблуди, че тя е угрижена за безопасността му.

– Последния път, когато го зърнах, той се гърчеше под петата на Рулке. Допускам, че може и да е мъртъв.

– О, не!

Въпреки всичките му недостатъци и горчивите й разочарования Мейгрейт не му желаше злото.

– Онзи тъпанар Тенсор отвори Нощната пустош и изгърва Рулке – добави Фейеламор, – който пък смачка Игър.

Не показва съчувствие или жалост, но Мейгрейт и без това не очакваше от нея.

– Рулке ли... – Отново се поддаде на вълнението. – Той беше и тук, страшен в мощта си. Горкият Игър, толкова се боеше от него.

– Рулке е бил тук? – стъписа се Фейеламор.

– Е, не точно тук... В Туркад. Малко след като и Игър влезе в портала.

Игър мъртъв? Не се сети, че Фейеламор може да не е видяла всичко до края или дори да е прибегнала до лъжа. Ако той вече не беше между живите, какъв бе смисълът да остава с армията му?

А Фейеламор я остави да се отдаде на скръбта, докато размишляваше. Боеше се до смърт от Рулке. Той бе имал толкова време да започне осъществяването на плановите си, а тя още нищо не бе предприела. Нуждаеше се от Мейгрейт повече от всякога и имаше един-единствен шанс. Но трябваше да пипа меко.

– Любовникът ти несъмнено е мъртъв – повтори тя, но по-мило. – И ти няма какво да правиш тук. Какво си се вкопчила в тези чужди за тебе хора? Зарежи ги да си воюват, щом им се иска. Съществата от коренната раса са големи почитатели на войните, но и тази нищичко няма да промени. Аз си тръгвам и повече няма да се върна. Наближава времето, за което се трудих неспирно през дългите векове на нашето изгнание. – Фейеламор коленичи смирено. – Ела с мен, Мейгрейт. Ти си ми необходима.

Мейгрейт беше объркана и беззащитна. „Необходима!“ За пръв път чуваше тази дума от устата на Фейеламор. Винаги й говореше за дълг. Но пък нейната господарка умееше да управлява чувствата си според случая...

– *И ти* ми казваш, че съм ти необходима, както Ванхе преди тебе. Повярвах, че целите на Игър са достойни, иначе защо да се привързвам

към него? Би трябвало да остана тук. Да, знам, че съм желана само заради онова, което мога да направя за тях! Но Ванхе се отнася с уважение към мен. Ти пък открай време ме обвиняваш, унижаваш ме с внушенията си, че за нищо не съм годна. И какво ме засяга дали фейлемите ще се върнат някога на Талалейм? Те се постараха да ме отчуждят от себе си. Няма да дойда с тебе!

– Навън си приказват как цялата Втора армия щяла да бъде екзекутирана или продадена в робство. Ти подписа ли заповедта?

– Не – прошепна вторачената в нея Мейгрейт.

– След като им върна всичко, което бяха на път да загубят, това ще е последното ти предназначение. Да узакониш отмъщението и убийствата. Колко ли време ще се мъчиш да заличиш този спомен? Аз *никога* не съм стигала до такава жестокост спрямо тебе. Свършиш ли си работата, ще се отърват и от тебе.

Фейламор се прокрадна по-наблизо – съдържана, непреклонна, прекрасна. Очите ѝ сияеха златисто. Мейгрейт бе забравила за хипнотичните заповеди, които нейната господарка ѝ бе нашепвала в мочурливите гори на Орист, и дори не помисли да издигне преграда пред съзнанието си. Отдръпна се, но нямаше къде да бяга. Целият ѝ животи обучение бяха подготовка за подобен миг и нищо не би възпряло Фейламор да се възползва.

С първото докосване принудата я завладя. Мейгрейт не намери у себе си дори помен от силата, с която беше съкрушила Тилан, с която бе командвала и изисквала подчинение. Тя се бе спотаила някъде надълбоко.

– Умолявам те, ела – промълви Фейламор. – Истина е, че се държах гадно с тебе, и това е едно от многото ми злодеяния. Но нека оставим миналото зад гърба си. Настъпи часът, за който се подготвяше. Каквото и да си мислиш, не те лъжа – обичам те като своя дъщеря. Някоя друга не може да те замени в това решително време. Облечи се. Ето ти торба, събери си дрехите и ценните вещи. Нека ти помогна.

Мейгрейт зърна и сълзи в гълчетата на очите ѝ. „Не се налага да стигаш чак дотам“ – рече си цинично. Всъщност почти нямаше свои неща, само дрехите и подаръка от Игър – гривна от слонова кост, толкова стара, че изрязаните по нея орнаменти не се различаваха. Харесваше я заради древността и простотата ѝ. Сложи я на китката си до абаносовата, която бе получила след раждането си от своята незнаяна майка. Черно и бяло... Същински символ на преходите в живота ѝ.

Колкото и замаяна да беше, облече се за минута-две. Настроена хем

свадливо, хем опърничаво, тя все пак не успя да се възпротиви. Скоро торбата се напълни. Мейгрейт стоеше до походното легло и притискаше към гърдите си дневника, в който описваше всекидневните дела на армията. По корицата му капеха сълзи.

– И той ли ти е скъп? Вземи го, ако ще те утешава.

– Това е вече минало – прошепна Мейгрейт и го сложи на масичката.

Фейеламор я хвана за ръката и я издърпа навън. Гъмжеше от войници, но илюзията беше толкова съвършена, че никои не спря погледа си на двете жени.

Минаха край палатка, около която се люшкаха мъже, опиянени и от виното, и от изумителната победа. Неведнъж споменаваха името на Мейгрейт със страхопочитание. Наблизо бяха и двете палатки на лазарета. В едната крещеше войник, когото трима души едва удържаха. Хирургът режеше разкъсания му крак. Мейгрейт надникна и позна Дилман, своя верен водач. „Аз му причиних това. И какво го чака?“ Понечи да отиде при него, но принудата не отслабваше.

– Трябва да тръгваме – напомни Фейеламор.

По изгрев бяха отвъд долината. Навлязоха в гората и изчезнаха между дърветата. Вървяха на север.

След три денонощия езда Игър вече се гърбеше на седлото. Долода беше вързана за своето, конят ѝ пристъпяше мудно. Излязоха внезапно от гъстата пушилка и се озоваха пред Стражеви пост.

– Назовете имената си! – извика им кривокрак мъж с посивяла превръзка на главата, който носеше униформата на Първа армия.

Долода се разсъни.

– Идва господарят Игър. А ти кой си?

– Господарю! – отдаде чест войникът. – Разгромихме ги!

– Къде е Мейгрейт? – сонна му се Игър.

– Възстановява се в командирската палатка – посочи часовият, чието лице грейна при споменаването на името ѝ.

Игър се извърна, за да не гледа тези изпълнени с обожание очи, и се завтече към палатката. Дръпна рязко платнището. Очите му различаваха само фенер, чийто фитил догаряше в последните капки масло.

– Адютант, тук ли е Мейгрейт?

Но вече знаеше отговора. Палатката бе празна. Тялото му се сгърчи. Пестеливата Мейгрейт не би оставила фенера запален посред бял

ден.

– Къде е тя?! – изрева Игър.

Никой не я бе виждал.

– Адютант!

Долода се изпъчи.

– Намери я!

Скоро помощничката му притича обратно.

– Изчезнала е някъде. Намерихме следи, водещи към южния край на долината, но никой не я е забелязал да си отива.

Игър отново обиколи палатката. Този път долови нещо познато... намек за присъствието на Фейеламор.

– Редник Ванхе да се яви при мен! – изръмжа Игър.

– За маршал Ванхе ли говорите? – смутено попита Долода.

– А ти адютант Долода ли си, или робинята Долода? – процеди той със смъртна заплаха.

Младата жена си плю на петите.

Мейгрейт я нямаше и никой не знаеше накъде се е отправила. Но Игър беше уверен, че това е краят за тях. Тя го беше надраснала и никога нямаше да си я върне. Не издържаше на мъката и се справи с нея по единствения познат му начин. Отново се превръщаше в машина, лишена от човешки чувства.

Изкуцука начумерен от палатката и първо разжалва Ванхе. След това подписа заповедите за екзекуция. По залез Втора армия вече не съществуваше.

24.

Пиршество с бамунди

След като положиха тялото на Селиал за вечен покой при Моста на небесната дъга, Каран и Лиан изгърпяха тежко плаване – заради устойчивите западни ветрове разнебитеното старо корито все заравяше нос във вълните. Аакимите мълчаха, затворени в себе си, Каран също.

Неочаквано, както често се случва в морето, дългият сив бряг на Трипсай се подаде над белите запенени гребени и Каран се изтръгна от съзерцанието. Малиен й говореше.

– Какво казваш? – смънка Каран унесено.

– Попитах те накъде ще се запътиш сега. Ние ще продължим на запад към Голямата библиотека.

– Че за какво ви е да ходите там?

Каран бе предположила, че ще се върнат в Туркад, а това я изправяше пред всевъзможни затруднения – например как тя и Лиан да се доберат до нейния дом.

– Имаме си своя работа там.

– Аз си отивам вкъщи – напомни Каран. – Предпочитам да ни оставите в най-близкото пристанище... май се наричаше Сифтах.

– Ще минете ли през Туркад? – осведоми се на свой ред Малиен, докато отиваха да говорят с капитана.

– Но там е Игър! – възкликна Каран. – Толкова ме е страх и за Лиан, и за самата мен. Готрайм е твърде близо до Шазмак, където може вече да се е настанил Рулке. Не знам какво да правя.

– Измъчват ли те сънища?

– Не и наскоро.

– Е, каквито и несгоди да ти предстоят, по-леко ще ги понесеш под собствения си покрив. Придвижвайте се обаче потайно, по най-безлюдните пътища.

– Така ще постъпим. Малиен, ти какво ще правиш, след като отидете в Зайл?

– Не знам. Сърцето ме зове на изток, към моя дом, но не смее да се върна, докато не приключи всичко. В Мелдорин вече нямаме нищо свое.

– Защо не ме навестиш в Готрайм? Винаги сте добре дошли при мен, макар и да не знам колко е пострадало имението в тази война.

– Благодаря ти. Може и да дойдем, но преди това имаме много работа за вършене.

Двете отидоха при Лиан, седнал в сянката на платното и прегърбен над своя дневник. Щом и техните по-плътни сенки паднаха върху него откъм гърба му, той подскочи с приглушен вопъл.

– Какво ти става? – учуди се Малиен.

– Ами... помислих ви за някой друг.

„По-скоро да слизаме от този кораб – рече си Каран. – Искам да сме само двамата и да се свърши най-сетне с тези страхове.“

На другия ден вече бяха пред рибарското градче Сифтах в североизточния край на Мелдорин. Виждаха хълмове, обрасли в шубраци и уханни билки, чийто аромат стигаше и навътре в морето.

– Помня това място – промърмори Лиан. – Тези рибари много залигат по пиенето.

– Сигурно сте си допаднали – засмя се Каран.

– Не и в онези дни. Не можех да се държа на краката си. Накрая

заспах под масата. А два дни по-късно дойдоха и оцелелите от Шазмак. Оттогава та до днес всеки миг се боя за живота си.

Каран вдигна глава и долови погледа на Баситор, застанал до щурвалната кабина. Не ги беше тормозил, откакто излязоха от пустинята, но Каран въпреки това прегърна Лиан през кръста, сякаш за да го опази.

– Скоро ще се отървем. Отиваме си у дома.

Градчето беше хубаво – няколкостотин измазани в бяло къщи, кацнали на доста стръмен склон, който се извиваше около устието на речичка подобно на амфитеатър. В заливчето бяха закотвени трийсетина рибарски корабчета, с доста груба, но здрава направа.

Каран и Лиан слязоха на кея и оттам се сбогуваха със спътниците си. Когато корабът отплава, всички аакими освен един им махаха с ръце на прощаване.

Тръгнаха нагоре по улицата, за да си купят припаси за дългото пътуване на юг.

– Най-послед самите! – възкликна тя.

– Най-послед! – като ехо повтори и той. – Вече няма нужда все да се оглеждам кой ми стои зад гърба.

Каран обаче се озърна и усмивка озари лицето ѝ.

– Охо... Знаем този кораб! Ами да, корабът на Тес. Връщам се на пристанището!

Лиан въздъхна и я последва. След толкова дни седене на палубата раницата му тежеше.

– Тес! – развика се Каран и хукна по калдъръма на крайбрежната улица с риск да цопне във водата.

На един от корабите едра фигура в торбести дрехи се откъсна от заиманията си. По загрубялото лице заигра широка усмивка.

– Я, малката Каран! – протегна ръце Тес. – Понапълняла си, откакто те видях за последен път. Къде беше?

– До средата на Сухото море и обратно.

– Виж ти! – стъписа се капитанката. – Твоите сухожилия май ще да са от стомана. Преди беше кожа и кости и не ми се вярваше, че можеш да минеш от единия до другия край на пристанището в Ганпорт. Е, намери ли каквото търсеше? А-а, виждам... Намерила си го.

Лиан тъкмо догонваше Каран.

– Това е най-скъпият ми приятел – Лиан от Чантед. – Тя го избута напред. – Лиан, запознай се с Тесариел, собственичката на този кораб. Тя и екипажът ѝ ловят бамунди в морето.

Яката жена така се взираше в младежа, че го притесни.

– *Разказвачът!*... – промърмори тя. – Подходящ си за нея. Доскоро беше доста прочут, спомням си.

– И пак ще бъда, щом свърши тази бъркотия – смънка той.

– Каран, нещо лошо ли се случи със стареца? Да не си го зарязала в Сухото море?

– Шанд си тръгна по друг път от Флуд преди няколко дни.

– Щом е тъй, ще има повече за нас! Я елате с мен. – Обви китката на Каран с пръсти, от които нямаше измъкване. – Знаеш ли, заради тебе си навлякох такива неприятности, че не е за разправяне.

Каран се смути, Тес обаче се хилеше.

– Не се стрякай де, беше преди половин година. Някой в Ганпорт ме изпорти... и като си помисля, трябва да е била твоята дружка ханджийката. Чума да поразии и нея, и скапаната й баня! Лиан, приятелката ти престаши ли се да разправи историята с банята?

Каран поаленя.

– А, не – засмя се той, – но много ще се радвам да я чуя от вас.

– Впрочем – не млъкваше Тес, – когато оня капитан на Игър... хлу-нът Зарет, сигурно го помниш...

– Ами аз дори не го видях – напомни Каран, – защото се свирах на дъното в цял кош с риба...

– И тази история е пропуснала да ми разкаже! – прихна Лиан.

– Та когато оня се освести от отровата на октопода и узна, че съм ти помогнала да офейкаш, хич не му станах симпатична. Голяма късметлийка си, че сезонът за лов на бамунди беше свършил, щото щях да те хвана да ми търкаш палубата за има-няма хиляда седмици, та да си наваксам загубите заради тебе.

Тес се смееше и предните й зъби лъщяха, целите в злато.

– Поне ти обещах – промърмори Каран – при следващата ни среща да чуеш какво ми се е случило.

– Вярно, вярно! И ако не се лъжа, аз пък обещах моята отплата да е пиршество с бамунди. Ето, пак ти е провървяло – новият сезон за риболов започна само преди две седмици, а по-вкусна риба от тазгодишната не съм хапвала. Ще ми дойдете ли на гости довечера?

– Нали уж живееш в Ганпорт!

– Когато реших да се крия тук, направо се влюбих в градчето, пък Ганпорт и без това си го мразех. Ще живея в Сифтах до последния си ден.

От пръв поглед си личеше какви печалби трупа Тес от продажбите на риба – сега имаше прекрасна стара къща, сгушена на носа, вдаден в морето, със слънчеви веранди и вътрешен двор с фонтанче.

Вечерта бе задушна и те предпочетоха да седят на верандата. Тес изпече половин кош бамунди на скара. Натъркваше огромните розовеещи филета с розмарин и чесън, а накрая ги поднасяше с кълцан лук и резенчета ароматен зелен лимон, който си късаше направо от храст в двора.

Опразниха голяма кана жълто вино, после и друга с тъмновиолетово, докато Каран разкаже всичките си премеждия, откакто Мейгрейт беше дошла в Готрайм да я моли за помощ. Тес слушаше мълчаливо, само понякога ахваше, впечатлена от поредното шуρο приключение.

– Хъм... – проточи накрая. – Нищо по-смайващо не бях чувала през целия си живот. С това си заслужи поне още една вечер, прекарана в тъпчене с бамунди. Ама нали съм си стара стипца, ще запазя угощението за следващата ни среща, та да чуя и как е свършило всичко. Да беше станала разказвач... – Изгледа ухилено Лиан, който спеше в креслото си. – Ей, момче, я да се разсъниш! Остана половин кана, а ти хич не помагаш в пиенето.

Лиан се размърда вкиснат и Каран се досещаше за причината. През цялото време си бе мълчал за похожденията им по заповед на Мендарк, а удоволствието да разказва му липсваше ужасно.

– И сега накъде? – попита Тес. – В Туркад хич не е спокойно, да знаеш.

– Тръгнала съм към Готрайм в Банадор. Там е моят дом.

– Аз първо ще се отбия в Чантед – ненадейно заяви Лиан.

– В Чантед! – ококори се Каран. – Забраниха ти да се връщаш, ако не си забравил! И защо толкова ти се иска да отидеш там?

– Заради нещо, което Фейеламор спомена в Катаза. Умувах над въпроса, който ме тласна в тази бъркотия – кой е убил сакатото момиче. Подозирам, че не обърнах внимание на нещо, което се съхранява в библиотеката. Тъкмо разглеждах скиците на художниците от онова време и... ме прекъснаха. Трябва отново да отида там.

– Но така ще се влачим по пътищата няколко седмици повече – ядоса се Каран. – Защо не ми каза?

– Съжалявам... чак сега се сетих какво ме гложди от толкова време. Да прося от дъртия Уистан още няколко часа в библиотеката не е заветната ми мечта, но съм *длъжен* да отида. Преданията са средоточието на моя живот.

– А и на моя... – троснато добави тя. – Още си патя от съсипията, която моите прадеди са навлекли на нашия род!

– Между другото, ще стигнем за началото на празника.

Каран се подвоуми. Някога празникът в Чантед беше най-голямото ѝ възжеление, но сега домът я зовеше неустоймо.

– Щом си решил, не бива да се бавим. Край на зимните преходи в планините.

Тес се бе оттеглила в кухнята, за да не ги притеснява, докато спорят. Върна се с три чаши горещ чай.

– Май има как да ви помогна – вметна тя. – Сутринта отплаваме за Ганпорт. Елате с мен. Малко не ми достигат моряци, та ще си отработите порциите бамунди, с които ще се тъпчете по цял ден и на кораба. Ще си спестите дълго ходене. Още искате ли? – тя побутна към тях голямото блюдо.

Каран завъртя глава.

– Ще се пръсна.

Добраха се до Ганпорт за четири дни в такива бури, че и Каран, и Лиан не устояха на морската болест. Лиан беше толкова слаб, че се смъкваше от хамака само колкото да повръща през борда, а и тогава някой трябваше да го крепи, за да не цопне във водата.

В пристанището двамата се сбогуваха с Тес и тръгнаха срещу течението на реката по пътека, която се виеше заедно с руслото чак отвъд хребета, а оттам завиваше на югозапад и продължаваше до Чантед.

Преходът в планините сякаш се проточи безкрайно, въпреки че времето беше меко, пътеката – суха и проходима. Но на Лиан вече му се гадеше от скитосване из какви ли не места, копнееше единствено за някое мирно и тихо кътче. Имаше да размишлява над толкова неща, които да свърже някак в едно цяло, за да открие загадъчния им смисъл. А и не си представяше, че може да има нещо по-важно от съхраняването на сказанията и от неговото „Предание за Огледалото“. Досещаше се, че в тази история се крие тайна, която може да се окаже ключът към бъдещето на Сантенар.

След като се спуснаха в равнината Фолк, те се добраха до град на брега на Ганел. Там беше пълно с плоскодънни речни съдове, които лодкарите тласкаха с дълги прътове по криволичещите разклонения на реката или пък вдигаха платната им при честата сполука да задуха попътен вятър. С част от намаляващите монети в кесията на Лиан платиха за

превоз нагоре по течението до Чантед. Каран разпитваше навсякъде за новини от Банадор. Изслуша всевъзможни разкази за войната, но не можеше да отсее истината от измислиците. От никого не чу вест за участието на Готрайм.

Тежката лодка се мъкнеше бавно по реката. Есента отминаваше полека и колкото по на юг отиваха, ставаше по-студено и облачно. До тях стигна и мълвата за подвизите на Мейгрейт, на които Каран доста се зачуди. Научиха и за завръщането на Игър и съдбата на Втората армия. Лиан с неутолимо любопитство попиваше всяка дума.

Лодкарят ги остави при плитчини, през които не можеше да продължи, и двамата се запътиха по суша към Чантед.

Беше изминала още една седмица.

– Скоро ще стигнем – успокояваше я Лиан. – Ей там е, зад завоя.

– Знам – отвърна Каран, която пристъпяше морно до него и бърше челото си. – Не се ли тревожиш как ще те посрещнат там?

– Почти не мисля за друго, откакто напуснахме Сифтах.

Стигнаха и до завоя в късния следобед. Вдясно от тях се носеха водите на Ганел, спаднали и кафеникави, както винаги през този сезон. Отвъд реката селяни жънеха късна пшеница, чиито класове бяха млечножълти в мъждивата светлина.

Изведнъж Чантед се откри в маранята – събрани натясно улици по склона, заобиколени с обикновена стена от пясъчник. В градчето едва ли имаше повече от пет хиляди жители. Най-горе се кипреше прочутата Школа на преданията – причудлива смесица от всякакви архитектурни измишльотини. А далеч зад нея личаха заснежени планински върхове.

Затътрусиха крака по нагорницето към портата, пред която стояха двама стражници.

– Досега не е имало стража денем – изненада се Лиан. Изглеждаше уплашен и посърнал. – Ами ако откажат да ме пуснат?

– аз ще говоря – отсече Каран. – Стой зад мен и си затваряй устата.

Тя се изпъчи и доближи стражниците.

– аз съм Каран Елиенор Фърн от имението Готрайм в Банадор – представи се гордо. – С мен е моят мъж.

Погледът на единия войник се промени недоловимо, сякаш бе чувал за нея. Изглежда я от висотата на огромния си ръст и се ухили.

– Много път сте била дотук, госпожо.

– Повече от година не ме свърта на едно място! Може ли да влезем?

Той се поклони.

– Хората от Банадор и особено от Готрайм винаги са добре дошли.

Лиан се промуши с нея, а стражниците изобщо не разпознаха в този брадясал и измърлян от пътуването човек известния разказвач, прогонен оттук преди година. Щом се озоваха в града, видяха опъната над улицата огромна обява за ежегодния празник, до който оставаха броени седмици. Тогава населението щеше да се утрои за малко и никой закъснял не би могъл да си осигури постеля, колкото и пари да предлага.

– Олеле... – въздъхна Лиан, когато минаха нататък.

Дори Чантед не бе останал незасегнат от войната. Вляво имаше цяла редица опожарени къщи и в момента там се трудеха хора, които събарахяха и разчистваха останките, за да бъдат построени нови сгради. Накъдето и да се обърнеха, виждаха следи от разрушения. Градът щеше да се нуждае от всяка похарчена тук монета по време на празника, за да излекува раните си.

Каран и Лиан стигнаха до оградата на школата. Древната Арка на знанието, под която майсторите и учениците влизаха в школата, беше разбита и зацапана. Неколцина зидари я възстановяваха усърдно.

Лиан спря и се загледа отвъд арката. Каран като че го дочу да подсмърча.

– Нали уж мразеше това място?

– Да, накрая. Нямах търпение да се махна. Но сега дойдох отново и... Нали тук прекарах поне половината си живот? Да вървим. Ще си намерим евтин подслон наблизко.

– Знам. Аз отсядах в „Ораторът“, по-евтино няма.

– В онази бърлога, гъмжаща от бълхи! Не сме толкова закъсали!

Каран се засрами, че е такава скъперница. Избраха си малко поприлична странноприемница, наеха стая и Лиан плати на едно момче, което видя на улицата, да предаде съобщението му. Уистан си оставаше наставник на школата и трябваше да спазват правилата. Изкъпаха се, изпраха оръфаните си дрехи и тръгнаха към близката гостилница, пак от най-евтините.

– Винаги идвах тук като ученик – сподели Лиан.

В този миг някой изкрещя името му. Висока и пищна млада жена излетя през вратата и се хвърли на врата му.

– Тандай! – изрева той и заподскача с нея напред улицата.

Озъбената Каран огледа съперницата си от главата до петите. Ама че хубавица... Дълги крака, закръглени гърди, пълни устни и палави искрици в очите. В радостта им от срещата май имаше твърде много

страст и това момиче явно не смяташе Лиан за по-голям брат.

– Толкова ми липсваше! – забърбори Тандаи. – Какво ти направи-ха? Уистан и думичка не обели за тебе. Ти чу ли как напреднах? Вече съм летописец и ще имам свое сказание на празника. Ела непременно.

Каран се двоумеше, хванала дръжката на вратата. Толкова неловко положение... Защо ли Лиан все залиташе по ужасно високи красавици с щръкнали гърди? И защо самата тя вечно изглеждаше, все едно са я влачили в калта? Преодоля чувствата си с огромно усилие.

– Здравей – протегна ръка. – Аз съм Каран.

– Тандаи Морн – представи се другата и също ѝ взе мярката с поглед. – И ти ли си летописец? – попита недоверчиво.

Каран ужасно се притесни. Дрехите ѝ едва ли не се разпадаха, а и с какъв занаят можеше да се похвали.

– Не съм. Аз... имам земя.

Тандаи се слиса, но се овладя веднага.

– Ще ви оставя да си поговорите – смънка Каран в отчаяното си желание да се махне. – Умирам от глад.

Вмъкна се припряно вътре, преследвана от гърления смях на Тандаи.

След малко дойде и Лиан, но за неин ужас жената също се настани на тяхната маса. Каран си пиеше чая и търпеше Тандаи да я разглежда крадешком.

– Каран, откъде си? – попита тя накрая.

– От Готрайм!

– Прости ми, но къде се намира?

– Не вярвам да си чувала за имението. То е в планините на Банадор.

Тандаи се опули, прозрението я споходи постепенно.

– Значи ти си Каран от Банадор... *Каран с Огледалото!*

На Каран никак не ѝ се искаше да говори за себе си с първия срещнат, затова потвърди почти шепнешком.

Тандаи се пресегна над масата да хване ръката ѝ.

– Не си... каквато си представях, но какво от това?! Тук си прочута. Разказвах за тебе, за да заслужи званието си. Изобщо не очаквах...

Смушението на Каран ставаше безпределно.

– Да не си очаквала, че се фръцкам в скъпи кожи и коприна? – подхвърли ехидно и си дръпна ръката.

Още малко и щеше да побегне, но Лиан стисна другата ѝ ръка под масата и тя се успокои.

– Как научи за мен?

– Миналата зима разказаха за тебе из цял Мелдорин. А един книжник, който бягаше от войната, донесе историята тук.

– В Чантед пък винаги сме гладни за нови сказания – подсмихна се Лиан. – Случвало се е някои ученици да се сбият за правото да разкажат първи нещо.

Тандайи май се почувства уязвена.

– С никого не съм се била заради твоята история – промърмори скочено. – Чувах това-онова, още преди мълвата от Туркад да стигне до нас, и това сказание ме увлече. И сега се досещам защо... – Тя стрелна с поглед Лиан. – Помолих официално Уистан и той отсъди, че аз ще се справя най-добре. Може би ще поискаш някой път да чуеш сказанието ми...

– Може би – учтиво се съгласи Каран, но искаше единствено това мъчение да свърши.

– Ама че работа! – заяде се тя с Лиан вечерта. – Гърдите й направи изскачаха от блузата. Как ли няма да си мечтая *точно тя* да разказва моята история!

– Не си справедлива към нея – подхвана той колкото се може по-предпазливо. – Тя е изпълнена с уважение към тебе и се опитва да ти го покаже. В края на краищата е обикновена ученичка в школата, не е постигнала нищо особено в живота. А ти вече си знаменитост в Чантед. *Името ти е в Преданията!* – натърти той, сякаш не съществуваше по-голяма чест.

И точно така си беше.

– Не искам да ме споменават в Преданията – подсмъркна Каран.

Струваше й се, че се досеща съвсем ясно за какво си точи зъбите Тандайи.

– Значи няма друга като тебе в цял Сантенар – сопна се Лиан. – Съветвам те да внимаваш как се държиш, иначе учениците ще те сметнат за невъзпитана и горделива. Ще помислят, че си вириш носа пред тях. Все пак повечето са бедни, не като тебе с твоето имение, земя и гора, колкото и овехтяло да е всичко в Готрайм. А Тандайи е сред най-бедните. Трудеше се упорито, за да остане в школата.

– Тъй ли? – Каран избърса сълзите си. – Нима се държах надменно и грубо? Дано не си го е помислила. Следващия път ще внимавам.

Още рано сутринта ги повикаха при Уистан.

– Каран Фърн! – възкликна наставникът и стисна ръцете ѝ със своите изкривени костеливи пръсти. – Неведнъж чух твоята история и всеки път ми харесваше още повече.

Каран не знаеше как да се държи с това грозно дребно човече. Споделеното от Лиан я бе настроило твърде зле към Уистан.

А наставникът на школата ѝ се усмихваше.

– Познавах баща ти. Галиад беше извънредно умен. Често идваше в библиотеката, но не ми се вярва да е намерил каквото търсеше.

Тя веднага омекна.

– И аз дойдох с него преди много години. Седях на пода, докато вие двамата си приказвахте... в ей онзи ъгъл. А понеже вие пратихте Лиан да ме търси миналата есен, никога не бих могла да изплатя дълга си към вас.

Уистан се загледа за миг в младежа и дебелиите му бърни се извиха.

– Сторих това от... не най-похвалните подбуди. Ако е било за добро, заслугата не е моя. Да не пилеем време! Винаги наострахме слух за свързаните с вас случки, но научавахме за тях откъслечно през последната година. Нямаме търпение да чуем какво всъщност е станало, особено след Големия събор.

Войната и гашадите бяха отнели на хората в града илюзията, че безгрижното им охолство е непоклатимо. Уистан осъзнаваше болезнено колко се нуждае от силни приятели. И въпреки неуспехите на Мендарк през миналата година изглеждаше, че той не е загубил могъществото си. А името на Лиан се срещаше толкова често в разказите за войната и за Огледалото... Освен това го глождеше неутолимото желание на летописеца да узнае всяка новина, а по-добър източник от двамата пред него не би могъл да желае.

Лиан изреди накратко събитията.

– Много си се променил – поклати глава наставникът, щом го изслуша.

И Лиан си знаеше, че е така. Трудно понасяше мисълта, че е бил толкова разхайтен глупак доскоро. Извлякъл бе поуки от страданията. Светът не се въртеше около него.

– Така е – призна той на глас. – Съжалявам за неприятностите които ви причиних. Тогава всичко беше игра за мен. Сега животът ми изглежда доста суров.

– Да оставим това – завъртя глава Уистан. – Способен си да допринесеш много за школата, ако оцелееш в бурята, която назрява. Много се радвам да те видя.

– И вие сте се променили – престаши се да отбележи Лиан.

Уистан наистина вече не изглеждаше толкова хладен и пресметлив. Или никога не бе имал чак такива недостатъци, каквито той охотно му беше приписвал. Личеше и колко са го потресли разрушенията в града – явно беше проумял, че е прекалено стар да опази школата си. Тя имаше нужда от нов наставник, който не само да е надарен летописец, но и да има подкрепата на силните на деня.

– Къде е Тръско? – сети се Лиан.

Никъде не бе зърнал едрия веселяк.

– Горкият... – промърмори Уистан. – Убиха го при отбраната на школата.

– Съжалявам. Знам, че бяхте приятели, а и на мен ми беше симпатичен.

– Липсва ми. Но да не говорим за тези неща – рязко отсече наставникът. – Кажу ми с какво мога да ти помогна. Ще останеш ли при нас дълго? Трябва да ни разкажеш всичко в подробности по време на празника.

Лиан се озърна към Каран.

– И аз бих искала да остана, но трябва да се прибера у дома.

– Не мога да чакам, не и тази година – със съжаление отрони Лиан. – Пък и всички затруднения и загадки около Огледалото не са към своя край. Да не говорим и че Мендарк не желае никаква разгласа. Няма как, ще отложим сказанието за идната есен. Ще се върна, щом всичко приключи, и ще дам всичко от себе си, за да съставя Велико предание.

– Но дотогава има много време! – възкликна Уистан. – Я си представи, че повече не те видим тук! Или...

Възрастният човек се извърна към стената. Лиан знаеше, че той се замисля за собствената си смърт, която едва ли щеше да се забави много. Уистан не искаше да умре, преди това сказание да е записано за вечна прослава на школата, а и за негова, честно казано.

– Това, което вече си видял, не бива да се загуби – натърти той накрая.

Лиан не беше склонен да спори. Уистан заръча да им донесат храна и вино, после повика двама писари. И Лиан се захвана да изреди всичко, което беше преживял след отпътуването от Чантед. Премълча единствено за разговора, в който беше решено да се изработи нова златна флейта. Нямаше право да разкрива тази тайна. Историята с всичките й подробности се проточи три дни, а писарите запълниха двадесет и четири свитъка, всеки от които щеше да бъде нарязан на шестдесет страници.

– Не ме удовлетворява напълно – мръщеше се Лиан, след като провери и поправи записките им през следващите дни. – Още много е нужно, за да се превърне в сказание. И все пак е по-добре от нищо.

– Сказание е, и то чудесно! – заискриха очите на Уистан. – Вече виждам зачатъка на Велико предание, а също и безмерните почести, добаващи и на тебе, и на школата.

Прибраха и заключиха свитъците в здрав шкаф до завръщането на Лиан... или до известието за смъртта му. След това той помоли да порови в библиотеката и получи специални привилегии. Още не му се вярваше, че изгнанието му е отменено, и трудно свикваше с положението на уважаван гост. Прекалено дълго си бе внушавал, че е безполезен бродяга.

Каран се събуди от смъдене в зарасналата китка, която беше счупила в борбата с огромното куче на Идлис миналата есен. В ума ѝ се мяркаше смътен спомен. Когато излязоха навън, завариха канавките наръсени със снежец – бе паднал месеци по-рано, отколкото можеха да го очакват в Чантед.

Седнаха да закусят до масичка пред гостилница и Каран се опомни.

– Лиан, имам рожден ден! Днес ставам на двайсет и пет.

Той безмълвно целуна ръката ѝ и се втурна към кухнята. По едно време се върна, понесъл внимателно голяма паница колкото ваза, пълна с горещ шоколад, пъстроцветна бита сметана, настъргани ароматни орехчета и парченца черен шоколад. Сложи паницата пред нея с поклон.

– Знам колко го харесваш.

„Но колко ли е похарчил за това?“ – чудеше се тя, а вече облизваше сметаната. Шоколадът струваше колкото теглото си в сребро.

Денят мина неусетно – Лиан я водеше поред във всичките си любими местенца. Прекрасен, безгрижен ден, каквито рядко имаше в живота ѝ. Поне за малко тревогите отстъпиха някъде в далечината.

Разхождаха се надолу по хълма, Каран носеше букет ириси. Срещнаха Гандайи. Този път не се и сети да ревнува от нея.

– Надявах се пак да се видим – подхвана първа Каран. – Какви са новините от Банадор? Отдавна не съм била там и се безпокоя.

– За Готрайм нищо не съм чувала – поклати глава Гандайи. – Знам обаче, че войната е нанесла страшни опустошения из равнините в подножията.

Разказът ѝ отново потопи Каран в познатото чувство за

безпомощност. Да не беше питала...

– Трябва да отида в библиотеката – промърмори Лиан, хванал се за издутия си корем след дългото угощение в негова чест. – Нали затова исках да минем през Чантед. Ти няма ли да дойдеш?

– Ами не – отказа тя. – Не и ако ще умуваш дни наред над документи.

– Няма да се бавя. Знам какво търся.

Каран изви вежда недоверчиво.

– Например?

– Съвзрано е с първото ми проучване заради „Предание за Възбраната“. Помниш ли как Фейеламор ме разпитваше тъкмо за него в Катаза? Изабщо не успя да скрие, че иска да знае кой е влязъл пръв в обгорената кула. Но щом ѝ казах каквото знам, веднага се престори, че това не я засяга.

– Добре де – *какво* търсиш?

– Рисунките, направени на самото място от художниците, пътуващи с войските. А там е имало поне десетина армии. Всяка случка е била отбелязвана. Пак ще прегледам всички рисунки. Нещо ме озадачи предишния път, но нямах време да се занимавам с това. Изглежда някои от номерата на рисунките са били променени.

Слязоха в архива и Лиан прегледа поред всички картини и гравюри. На няколко се виждаше Ялкара със златните ѝ накити. Аха, затова бе запомнил, че ги е имала... Зае се и със скиците. Отвърза лентата и хартиите се разпиляха, намачкани и пъхнати нехайно в калъфа. Той се вбеси.

– Кой е посмял да се отнесе толкова гнусно със скъпоценни документи?!

– Човек, който е бързал, за да не го сварят тук – предположи Каран.

– Това са първите скици, по тях са създадени картините и гравюрите. – Той се вгледа в поредицата рисунки, на които неколцина се готвеха да влязат в кулата. – Тъй си останало неясно кой пръв е проникнал вътре след унищожаването на флейтата. Има всевъзможни версии... – Лиан се смръзна, впил поглед в скицата, която бе взел. – Номерата не съответстват на каталога!

Каран подреди скиците на пода. Вземаше всяка и се взираше срещу светлината в избледнелите цифри. Подреди ги наново и започна да се оглежда.

– Какво има?

– О, две липсват, това е.

– Дали не са пхнати в дъното на рафта? Всички си бяха на мястото, когато ги разглеждах миналата година.

Каран претърси навсякъде.

– Ами да, две от скиците липсват!

И той прерови купчината.

– Твърде странно! Май ги няма онези, чиито номера ми се сториха променени...

Спогледаха се.

– Кой ли е идвал преди нас? – промълви тя.

Прибраха всичко и излязоха тичешком от архива. Лиан отиде право при вкиснатата жена, отговаряща за съхранението му. Тя провери в дневника.

– Само трима души. Ти си влизал малко преди чудесното ти сказание и втори път – скоро след това. Влизал е и Уистан, за да прегледа твоите подготвителни материали.

– Май мога да позная кой е третият – изръмжа той тихичко.

– Имахме и посетителка с пропуск от библиотеката в Телулиор – университетско градче на югоизток оттук. Тя беше тук през лятото.

– Името й! – в един глас възкликнаха Каран и Лиан.

Жената присви очи, свали очилата си и пак се вторачи в дневника.

– Кекулиел... Дребничка жена, спомням си я. Златиста кожа, златисти очи и много светла коса.

– Фейеламор! – прошепна Каран в ухото му. – Лоша вест.

Отидоха да седнат в празна стая към края на библиотеката.

– Защо ли е взела рисунките? – питаше се Каран.

– Подказали са й нещо... може би за влезлия пръв в кулата. Не е искала и друг да налучка истината.

Каран потръпна от мърналите се в съзнанието й видения – карони и аакими, фейлеми и коренната раса със своите творения, машини и портали, само за да потопят в кръв целия свят.

– Какво да правим? – смънка Лиан.

– Не знам. На кого бихме могли да се доверим? Да съобщим ли новината на Игър в Туркад?

– Не! – настръхна той.

Въпреки всичко на него се падаше задължението да отнесе тази вест в Туркад. Мендарк сигурно щеше да се върне скоро от пътешествието на изток.

Казаха и на Уистан за откритието си.

– Поверете задачата на мен – предложи той. – Но няма да стане веднага, защото в Чантед не остана дори един скийт. Тази война просто ги изтреби.

Сутринта Каран и Лиан потеглиха към Тулин. На излизане от града Каран се озърна и видя прелестната Тандаи, която стоеше на улицата и ги изпращаше с нещастен поглед. При портата подминаха безкрак просяк, седнал в сянката на стената. Лицето му беше покрито с разкъравени пъпки и мухи.

– Смилете се, госпожо – захленчи просякът. – Дайте нещо вимето на милосърдието.

Тя бръкна в изтънялата кесия на Лиан. Извади сребърен тар – малко съкровище за такъв окаяник, пък и дори за тях двамата в момента, но този човек имаше отчаяна нужда от помощ... Тя му подаде монетата, без да знае, че е последната.

Гноясалите очички на просяка се взираха в Лиан. Сакатият мъж изхриптя яростно и избя с юмрук тара от ръката й.

– Проклет да си, Лиан! – виеше просякът. – Проклет да си, докато земята пусне кръв, а прогнилата луна се пръсне на парчета.

И Лиан се блещеше.

– Търлю! Какво те е сполетяло?

Бившият сенешал на Уистан се иззрачи към крачолата му и Лиан отскочи.

– Загубих си работата заради тебе. Уистан ме изрита от града. Започна войната... – Тъжно размърда чукачетата на отрязаните си крака и продължи с отровен глас: – Едно ще ти кажа, Лиан. Радвай се на славата, докато я имаш, защото няма да е задълго. Скоро и един приятел няма да намериш в Сантенар. Самото ти име ще е сквернословие, а още преди да настъпи хид, ще ти се иска да си щастлив *колкото Търлю просяка!*

Лиан май не се впечатли особено, но Каран усети как гърбът й се вледени.

– Да си вървим! – задърпа тя спътника си.

Първата вечер спряха в хълмовете над Чантед сред гелоновите дървета недалеч от мястото, където Лиан бе ношувал преди година. Повечето плодове по клоните бяха спаружени или загнили, но на едно дърво щяха да се пръснат от зрялост. От стичащия се сладък сок оставаха захарни кристалчета, около които се събираха хиляди пчели.

Лиан като че бе забравил веднага проклятието на просяка. През целия ден буквално подскачаше по пътя и Каран се настрои свадливо.

– От какво си толкова доволен? – подхвърли му, докато той чевръсто събираше дърва за огъня.

– Не можеш да си представиш какво означава да си зейн, отбягван от всички.

– Прав си, не мога – изсумтя Каран, която настървено чаткаше огнивото, но праханта не се палеше.

– Повече от половината си живот бях в школата, но не се чувствах сред свои. Дори след сказанието при завършването, когато ме обявиха за майстор.

Приклепна до нея и започна да вее с дневника си, за да разпаля тлеещата прахан. Пламъците изведнъж обхванаха наредените отгоре клечици. Той се зае да натрупа дърва.

– По-леко! – заяде се Каран. – Ще го задушиш.

Но след минута огънят бумтеше до височината на раменете ѝ.

– А ето – продължи Лиан – че имам почетно място в школата. Не знаеш колко по-уверен съм сега. Не е било така, откакто напуснах дома си.

Каран си рече, че би трябвало да е щастлива от промяната в него, но след откритието в библиотеката собственото ѝ безпокойство набираше сила.

– Е, значи нямаш нужда от мен! – сопна му се тя. – Осмелявам да предположа, че Готрайм ще ти се стори затънтена дупка, а като Чантед ти предлага толкова радости. Сигурно вече се вижда като следващия наставник на школата.

Той се стресна.

– Говориш шуротии...

Но копнежът пролича за миг в очите му. „Ще ме зареже заради Чантед! Омръзнах му.“ Тя не можеше да си затвори устата.

– Видях я какви мили кравешки очи ти правеше тази сутрин.

– Но няма как да си видяла, че и аз я изядам с поглед, защото не е вярно! – озъби се Лиан и побърза да заговори за друго. – Какви са твоите планове?

– Нямам такива – разсеяно отвърна Каран. – Само мечти и надежди за дома. Но... Банадор е сред първите места, където се развихри войната, а Готрайм е разположен между Туркад и Шазмак. Не знам дори дали още имам дом. Ние сме нетърпелив и бунтовен народ, затова често си навличаме беди. Страх ме е за моята страна.

– Скоро ще бъдем там.

– Не издържам – печално изрече тя. – Дано Шанд си е в Тулин. Мъчно ми е и за него.

Лиан виждаше пред себе си друга Каран, която се плашеше от несгоди. Завръщането в Мелдорин отново я бе сблъскало с препятствия, които нямаше сили да преодолее. Не бе споменала пред него, но предишната нощ отново я беше споходил сън като онези, които я тормозеха преди смъртта на Селиал. Какво ли искаше Рулке от нея? Не че се изненадваше – всеки ден след бягството от Нощната пустош очакваше той да се появи отново. Някаква част от душата ѝ като че наблюдаваше в бездеен ужас какво ще последва. Проклятието на просяка само добави още един камък към товара на раменете ѝ.

Отначало усещаше само лек досег, мимолетно присъствие. Рулке все едно проверяваше как е тя. Сякаш си напомняше за съществуването ѝ и за властта си над нея.

Сигурно точно това ѝ отнемаше радостта. Тя знаеше, че с всяка крачка напред доближават и него, и неговите владения. С всяка нощ сънищата ставаха по-ярки, натрапчиви и неразличими от действителността.

25.

Мощни видения

Четири дни по-късно газеха в необичайно дълбок сняг за сезона. Мъкнеха се нагоре по склона към Тулин.

– Все си мисля какво ли ще заварим там – каза Лиан, пъхнал пръсти под мишниците си, за да ги сгрее. – Как ли са преживели войната?

Каран се бе улисала в тревогите си и не продумваше. Стигнаха до кривината на рида и пред тях се откри целият Тулин в своята падина недалеч от билото – същият като преди година. Комините на странноприемницата пушеха ободряващо.

– Харесва ми в Тулин – сподели той. – Откога си мечтаех пак да дойда тук. Но ти се моли времето да се оправи, защото можем да платим само за една нощувка.

– Дано и Шанд е тук...

Изгазиха по пътеката, Каран бутна тежката врата и надникна в просторната кръчма, където огнището беше разпалено. Пред тезгяха имаше неколцина от местните хора с обветрена кожа и муден говор.

Обслужваше ги свенливо момиче с розови бузи. Каран веднага позна дъщерята на ханджиите.

Застана пред огъня да се постопли, кимайки на другите клиенти. Макар че бе идвала неведнъж и познаваше съдържателите, напоследък се бе простила със самочувствието си и трудно се престащаваше да заприказва някого. Вдиша дълбоко и се обърна. Притесни се, че Лиан още не е влязъл, но събра смелост, отиде при тезгяха и поздрави хората.

А Лиан мина през кухнята и излезе на каменистата пътека към купчината дърва. Чуваше се, че някой цепи дърва и в момента. Надяваше се да е Шанд, но заобиколи купчината и се натъкна на ханджията. Торген сви вежди в първата секунда, после се засмя.

– Лиан от Чантед! – рече той и потърка сплескания си нос. – Прогоненият Лиан! Ама май прекалявам с приказките, защото те видяхме да идваш откъм Чантед. Беше тук миналата година преди войната.

Той остави бравдата и стисна ръката му.

На Лиан му беше приятен, че го помнят, но пък нали съдържателят трябваше да си цени клиентите, дори и тези, които се вясваха рядко.

– Миналия път си тръгна доста припряно – отбеляза Торген.

– Уф... – Внезапно го обзе безпокойство да не би да е оставил неуредена сметката. – Нали монетите, които ви оставих, стигнаха?

Ханджията се подсмихна.

– И то съвсем точно, ако не бъркам. Не заради тях питам. Надявам се сега да нямаш толкова главоболия.

– Горедолу съм добре – кимна Лиан. – Виждам, че войната е подминала Тулин.

Торген се канеше пак да се заеме с дървата, но после се отказа.

– А бе, не съвсем. Вярно, тук нямаше сражения, но войници на Игър стигнаха и до нас. Пък и твоите приятелчета, уелмите, ни навестиха пролетта. Както чувам, вече се наричат с друго име. Войниците ни потормозиха ден-два. И уелмите нищичко не намериха. То какво ли могат да търсят в Тулин? Преди все се изселваше по някой, а сега заради войната започнаха да приивдат хора, бягат от Банадор и от източните земи. Толкоз пътници не бях виждал досега. През лятото се случваше да спят и в конюшната. За нас годината си е добра, ама предпочитам да си беше като другите, без никаква война. Но тъй върви животът в Тулин. Хората идват и си отиват, а ние все сме тук.

– Надявах се да заваря Шанд.

– Запиля се нанякъде посред зима, когато започна войната. Прати ни вест от Туркад, после ни писа от някакво място по̀ на север. Чуждестранно име, не го помня. Можело да не се върне и цяла година. Такъв е Шанд, знаем си го и не се боим за него. Само дето ни липсва.

Торген метна на рамо огромен дънер и пое нагоре по пътеката.

Лиан постоя умислен, после награби колкото цепеници можа и тръгна бавно подире му. Стовари дървата в големия сандък до готварската печка и побърза да се върне за още. Пак се натъкна на съдържателя при купчината и му каза:

– Имам по-скорошни новини за Шанд, ако искаш да ги чуеш, раздели се с нас във Флуд към края на лятото.

– Флуд ли? И това място ще да е някъде в чужбина.

Лиан не обърна внимание на думите му – за жителите на Тулия дори Чантед беше в чужбина.

– И то каква чужбина! Оттук до Флуд са поне триста левги пряк път, намира се на огромния остров Фаранда.

Торген се сащиса, все едно Лиан му говореше за тъмната страна на луната.

– Е, щом си се върнал жив оттам, значи може и да не е толкова страшно, колкото го описват. Ти знаеш най-добре. Защо не ни разкажеш след вечеря? Всички ще се радват да знаят с какво се е захванал старият Шанд. Ако си по-сладкодумен, току-виж не ти взема пари за нощувката. О, да бе! Предишния път ти търсеше някаква жена, дето се залутала в снеговете...

– Намерих я – припряно отвърна Лиан, – но тази история мога да я разказвам две седмици. Нищо, имам и много други за разправяне.

Досега бе споделил собствената си история единствено в Чантед, за да изпълни дълга си на летописец – не забравяше строгата заповед на Мендарк. Не понасяше обаче да се лишава от удоволствие на разказвача и посрещна молбата на Торген с възторг. Ще ги омая с най-добрата история, разказвана в Тулин! Пък и иначе ще си тръгна оттук без пукната пара...

Докато носеха дървата, в главата му изскочи нов въпрос:

– Шанд откога живее тук?

– Откакто се помня. Тогава странноприемницата беше на дядо ми. Винаги си е бил тук.

– Но откъде е дошъл?

Ханджията се усмихна загадъчно.

– А, хич не знам дали на Шанд ще му допадне да приказвам

неговите работи.

След третия наръч дърва Лиан остана вътре и каза на Каран:

– Шанд не е пристигнал.

– Знам.

Тя седеше сама и зяпаше пламъците в огнището. Другите клиенти бързо бяха усетили, че не е настроена за приказки, и се задоволяваха с пиенето и дребните клюки.

– Натъжи ли се?

– Знаех, че няма да е тук – безстрастно промълви тя.

Настъпи неловко мълчание. След известно време Лиан качи раниците им в стаята и отиде при мъжете до тезгяха.

Каран изобщо не мислеше за Шанд, колкото и да я разочарова отсъствието му. С навлизането в планините безпокойството ѝ се задълбочаваше, отчасти и заради неприятното откритие в библиотеката. Пробудиха се и спомените, свързани с Тулин. Беше се запознала с Лиан недалеч от това село, но тук беше преживяла и най-кошмарните мигове в дългата игра на криеница с уелмите.

Този път обаче имаше нещо друго. Не само заради близостта до Шазмак и гашадите. У нея напираше смътно и много тежко предчувствие. Завръщаше се ужасът, на който се бе поддала в Нощната пустош. Боеше се, че пак ще загуби власт над себе си.

Къде се беше дянала онази несломима воля, с която бе прекосила половината Мелдорин? Откакто напуснаха Чантед, очакваше нощите с тревога и не срещаше разбиране у Лиан. Той отново се увлече по своите Предания и преливаше от удоволствие.

Тази негова неспособност да вникне в терзанията ѝ я наскърбяваше. Как тъй той се бе измъкнал от Нощната пустош съвсем същият, а тя се мъчеше?

Скоро Лиан вече беше душата на групичката при тезгяха. Залисваше слушателите си с някаква история, хилеше се и размахваше ръце. Всички се кикотеха. Дъщерята на ханджите сипваше с черпак греяно вино и поръсваше чашите със зелени и жълти билки, какъвто беше обичаят тук в студените месеци. Поглеждаше плахо Лиан и щом той се обърнеше към нея, тутакси навеждаше глава и се изчервяваше. Горкото момиче се бе прехласнало.

Каран се почувства самотна и пренебрегната. Хем искаше да отиде при тях, хем презираше лекомислието им в толкова решителни за света

времена. „Пияници!“ Изгледа с погнуса своята чаша. Обичаше истинско вино – пурпурното от низините на Ягадор, а това беше слабичко и кисело. Билките му придаваха дъх на цветя, който никак не подходеше на вкуса му.

Отпи и се задави. Бутна чашата настрана. Когато вдигна глава, всички останали, дори Лиан, я зяпаха. Един мъж сръга съседа си и прихна, другите му пригласяха. Дори Лиан се извърна с усмивка. Можеха да се смеят на каквото и да е, но бузите ѝ се сгорещиха от убеждението, че именно на нея се присмиват. Изправи се рязко, изтрополи нагоре по стълбата и изхвърли вещите на Лиан в коридора. Залости вратата, пхна се в леглото, придърпа завивките до брадичката си и замря сърдита.

Толкова неохотно си бе позволила близост с Лиан. Бе го отблъсквала на всяка крачка не защото беше равнодушна към него. Напротив, привличаше я неустоймо, а в същото време я объркваше. Навремето си бе измислила илюзорен образ на великия разказвач Лиан, а когато найсетне го срещна, той се бе оказал съвсем друг – непохватен, простодушен и напълно непригоден за живота извън школата. Присмиваше му се, оплюваше го при всеки повод, но напразно.

А той какво чувстваше към нея? Вярно, бе надминал себе си, за да я спаси и подкрепи в онова смразяващо пътуване до Сит, а и после в Туркад. Когато чу неговия глас зад стената и докопа ръката му през пролуката в Катаза, Каран за малко не бе умряла от блаженство. През последните дни обаче пак се бе появила стената помежду им, издигната и от нейната слабост в Нощната пустош, и от неговите незнайно какви постъпки там.

Тя угаси фенера и гледаше играещите отблясъци на огъня по стените. Отдолу понякога долиташе гръмогласен смях, явно след поредната неприлична история на Лиан. Каран задрямваше, будеше се, слагаше още дърва в огнището и пак се унасяше.

Неспokoйният ѝ сън беше нарушен внезапно от бутане и тропане по вратата. Лиан напъваше резето и май не проумяваше, че е изгонен от стаята. Заялата според него врата го развесели. Плъсна на пода с поредния изблик на кикот. Това като че можеше да продължи цяла нощ.

Каран изскочи от леглото, хвърли се към вратата и я отвори, за да излее върху него цялата си безпомощност и отчаяние.

– Махни се, гнусно, пияно прасе!

Затръшна вратата пред лицето му и пак се свря под завивките.

Гневът ѝ се изпари, потискаше я непоносима тъга. Натякна си, че трябва веднага да му се извини, преди дребната разпра да се раздула

прекомерно. Не биваше да протака. Но не можа.

Думите ѝ не го уязвиха, но студената свирепост в гласа ѝ го разтърси. Каран винаги го втрещяваше с яростта си, а този път съвсем бе излязла от контрол. Лиан се подпря на длани и колене, загубил в миг прекрасното си настроение. Събра разпилените си вещи и кротко отиде в съседната стая, която не беше заета. Заради студа легна облечен.

Той понасяше нейното променливо настроение и желанието да се уединява по-лесно, отколкото тя – стремежа му да бъде сред хора. Въпреки това беше успяла да го обиди. Отчасти се досещаше какво я е разгневило така, но не на нея се бяха смели. Надяваше се да ѝ мине бързо, както винаги.

Нямаше дърва в огнището, не намери и юрган, а само две протрити одеяла. Уви се в тях и замря оокорен. Изведнъж осъзна, че очаква нещо да се случи. Вятърът забуча и тресна веднъж-дваж капациите на прозореца. „Колелото се завърта...“ Спомни си нощта в Тулин преди година, когато зовът за помощ на Каран бе проникнал в мислите му. Дали не беше и същата стая? Ами да, четвъртата вдясно.

Капакът пак заблъска и за миг той си въобрази самия себе си как дреме в тази стая. Едва ли не чуваше как огънят припуква полека, тропота на дъжда по покрива, рядкото тупване на капка в огнището. Колко наивен беше тогава! Връщаше се в миналото и безупречната му памет пресъздаваше онази нощ, сякаш репетираше сказание. Възвърна си и онази нагласа на млад безхаберник, себично погълнат от себе си и героичните си фантазии. Истинският живот беше по-неприветлив и мръсен, далеч по-жесток и безмилостен. Що за безчувствен и суетен мечтател! Унасяше се...

Изведнъж гаснещата жарава в огнището изпраця. Върху покрива се изсипваше порой. Същото като миналата година. А какъв беше този ритмичен, ту силен, ту спадащ звук в главата му? Каран ли се опитваше да достигне мислите му както преди?

В съседната стая Каран спеше неспокойно. Може би сънят на Лиан за нощта преди година се вмъкна откъслечно в нейния и докосна мисловната връзка, която тя прокара помежду им още в Шазмак. И насън умът ѝ се луташе, с потрес се озова на онзи мразовит планински склон отпреди година под вятъра и дъжда.

Тя бе спряла на острия като нож ръб на било, което пропадеше отвесно вдясно от нея, а отляво беше само твърде стръмно. Зад нея ридът се издигаше също толкова стръмно към платото и развалините, накъдето тя се стремеше. Докато имаше луна, ѝ се струваше, че тя е увиснала на източена кула, която докосва небосвода. Замайващо, страховито усещане. Облаците обаче закрива скоро нощното светило и след миг тя сякаш се бе вкопчила в корабна мачта наред буря, а тъмната я подмяташе насам-натам.

Вятърът напираше с мощ, каквато не бе преживявала досега. Всеки момент можеше да я издуха от билото и да я захвърли във висините като парцал. Ами ако уелмите я заварят тук? Сигурно бяха наблизил, но къде?

Каран стисна отвесна каменна издатина със здравата си ръка. Тук не би могла да се защити – изправеше ли се, бурята щеше да я отвее. Долу нямаше ли някаква мърдаца сянка? Луната се скри отново, вятърът я обсипваше със суграшица. Пръстите ѝ приличаха на заледени кочани. Как си мечтаеше за огън! Но нямаше нито дърва, нито смелост да ги търси. Луната надникна в пролука и по свлачището отдолу загъмжаха сенки. И дори когато изчезнаха, още играеха пред очите ѝ. Тя разтърка лицето си с ръкавиците, за да се отърве от тези призрачни демони. Гнетеше я такава умора, че ей сега щеше да заспи права.

Каран се обърна в просъница, потърси успокоение в жилавия гръб на Лиан, но не го намери.

Нямаше го, никога не бе го имало. Дори не се бяха срещали. О, да, просто сън наяве, както се бе притиснала към скалата. Романтическите ѝ фантазии за мъж, когото бе виждала само отдалеч и за малко. Вълшебно сказание на празника и разказвач, който покори незрялата ѝ душа. Той я бе погледнал и тя почувства, че говори само на нея, че се стреми да трогне тъкмо тази своя слушателка. Видения... Почти успя да усети топлината на тялото му, но виещата буря ѝ я отне.

Вече не можеше да задържи мечтата, страхът и студът надделяваха. Не биваше да се предава. Но как тъй уелмите са толкова близо? Из тези снегове би трябвало да ги забележи от половин левга. Сигурно са заблуда на измъченото ѝ съзнание, кошмар с отворени очи.

Тъкмо откри отново храбростта си и облаците се разкъсаха, луната огря ярко нейното бледо лице. Луна ли? Високо в небето, твърде

голяма, твърде червена и черна. Нима тъмната страна на луната се визираше свирепо в нея отгоре? Не, по-скоро беше великанският силует с алените очи от нейните сънища. Рулке я дебнеше!

Не можа да сдържи стоновете си. Знаеше, че извика ли с пълно гърло, ужасът ще изкипи, ще се подхранва сам от себе си и с нея ще е свършено. Пъхна пръст в устата си и го захапа ядно. Болката прекъсна стението, странното око избледня, луната се стопи. И тогава тя откри с периферното си зрение подвижните сенки. Ужасът, крил се в мрачните тъгълчета на стаята, я връхлетя по-неуемоливо от всякога.

И Лиан се прехвърляше от настоящето в миналото и обратно като с махало. Ту сънуваше, ту се будеше. В една минута беше в стаята си *сега*, в следващата се намираше в другата стая *тогава*, но някак оставаше свързан със сънищата на Каран и в момента, и преди година. Зърна я мимолетно сгушена на онова било и разбра какво е чувствала в онази нощ. И той бе пълзял, притиснат към стръмнината, само ден по-късно, когато тръгна подир нея към развалините.

Но очите, които толкова я уплашиха, за него просто бяха познати. Ненадейно си спомни това, което Рулке го принуди да забрави – техния разговор в Нощната пустош и общия им гняв от гаврата с Преданията. В паметта му се мярна и обещанието на карона за знания, до които никоий летописец не би могъл да се докопа. В тази просьница му се стори, че ужасът на Каран малко избива към самосъжаление. Защо тя отказваше да проумее, че Рулке е техен приятел? У него не се таеше никаква заплаха, само им предлагаше нови шансове. И то срещу нищо.

– Аааа!... – проехтя вик през стената.

Той опита да се надигне, за да отиде при Каран, но бе наказан с болка, все едно някой прободеше с копие мозъка му. Твърде силна, за да се пребори с нея. Пак се просна на леглото. „Каран ще се оправи – промъкна се въздишка в мислите му. – Аз ще се погрижа за нея вместо тебе.“

Каран подскочи в леглото и одеялата се смъкнаха от голите й рамене. От ухапания пръст течеше кръв, но тя не помнеше нищо, освен че е имало страшен сън. Или беше напълно будна, или си въобразяваше, че е така. Злокобното предчувствие беше все по-непоносимо. Какви ги вършеше Лиан? Почувства се както преди процеса срещу нея в Шазмак. Тогава извлече своя сън от ума му и го разказа на Синдиците. Но сега

споделяше *неговия* сн. Лиан обаче сънуваше лъжа, повличаше и двамата към гибел и позор.

Тя се напъна да стане. Напразно. Будна или не, трябваше да проследи това видение. „Как се стигна дотук?“ – изхленчи съзнанието ѝ, но в същото време тя беше на бруленото от вятъра било, вираше се в променливите сенки и в бавно разпокъсващите се облаци. Луната... не, окото впиваше поглед в нея: студен, лукав, измамен. И я подчиняваше на волята си.

„Няма!“ Другата в нея обаче вдигаше ръце да се заслони от ужаса, търсеше, *зовеше приятел*... Не, това се случи по друго време, когато уелмите я застигнаха недалеч от Нарн и тя насочи онази съдбоносна връзка към Мейгрейт, за да провали всички. Дали Рулке се стараше да ѝ натрапи същата връзка?

А сънят на Лиан, върнал го година назад, започваше да се раздвоява. Той беше в тази стая на странноприемницата и сънуваше, че е на празника и разказва най-великото от Преданията – „Предание за Възбраната“. Но се бе пренесъл и при Каран на планинския склон, а тя зовеше „Помогнете ми! Помогнете ми!“ Лиан се пресягаше да я достигне, но съвсем бавно... и още по-бавно, а сказанието доближаваше кулминацията си – обезумелият Шутдар, обкръжен от враговете си, беснееше на високата кула, проклинаше ги и изтръгваше от флейтата онзи съдбовен акорд, който бе хвърлил света в последвалата лудост.

Каран долавяше видението и то разкъсваше сърцето ѝ – нали за този разказвач и това сказание копнееше? Пренесе се и при тогавашната Каран, извикала в мислите си с отчаяние, объркване и надежда „Помогнете ми! Помогнете ми!“, а после нахлу възторгът от ответното „Къде си? Къде?“.

Но *днешната* Каран плачеше от скръб. Това далеч не беше само сн. Какви беди причини досега! Рулке овладя мисловната ѝ връзка с Мейгрейт, припомни на уелмите истинската им същност на гашади и задвижи окончателната разруха. Колко по-зле щеше да потръгне, щом Рулке се изтръгне на свобода? В ума си виждаше как сегашният Лиан сяда в леглото и се стреми към Рулке, но другият Лиан от миналата година се разтърсва от ужас и търси начин да се опази.

Нейните видения пак се вплетоха в съня на Лиан. Продад ли се е, или е бил смачкан и покорен? Все едно, тя беше длъжна да сложи край

на това незабавно. Възползваше ли се по-хитро от връзката, би могла да отнеме от Рулке властта над нея. Тя понечи да вмъкне и съзнанието си във виденията на Лиан, но целият свят веднага се преобърна около нея. Замай се, вече виждаше друг образ на Рулке – величав и мъдър. Би трябвало да го следва по пътя му. Защо му се опълчваше?

„Не!“ Рулке се мъчеше да ѝ наложи *принуда* чрез Лиан, насочваше срещу нея собствената ѝ връзка. Каран се насилваше да я прекъсне, но вече приличаше на вкоравено въже, което ги съединяваше. Не можеше! Рулке беше неимоверно силен, а не както в Нощната пустош. Тя и Лиан стигнаха близо до Шазмак, където орди от гашади чакаха трепетно всяка негова заповед. Изведнъж осъзна, че дори ако се откъсне, за втори път ще изостави Лиан. Щеше да купи свободата си с цената на неговата душа.

А и беше почти непосилно да стори нещо – волята на Рулке господстваше. „Ела при мен! Ела при мен! – съблазняваше безпътният глас. – Мога да сбъдна най-съкровениите ти желания.“

„Идвам! Идвам!“ Тя се застави да не мисли за нищо друго. Иначе би се издала. Поначало не съумяваше да задържи мисъл в главата си, гласът завладяваше така, че нямаше как да не изпълни повелите му.

Тя тупна от леглото. Нямаше време да се облече, дори не се сети за дрехи. Напираше през въздух, студен и гъст като катран. Гласкаше я единствено упорството да прекрати всичко, преди да е настъпил неизбежният гибелен завършек.

Каран залитна към вратата, тръскаше глава и се опитваше да пропъди съня... или сънищата, а сладкогласният шепот я прикоткваше чрез връзката. Тя се пребори някак с вратата. С тази мътилка в главата ѝ беше нужна цяла минута, преди да види резето. Кошмарът я поглъщаше. Отдавнашните Каран и Лиан чезнеха. В своята стая Лиан бе коленичил, протегнал ръце като блуден син към баща си. Огромната фигура се надигаше от каменния си трон и в краката ѝ лъщяха разкъсани окови. Въздухът се завъртя лениво около средата на пода, където бе застинал Лиан.

– Не! – викна немощно тя и притича към неговата врата.

Молеше се да не е залостена. Защо да го прави? Тулин доскоро изглеждаше най-безопасното място в Мелдорин.

„Глупачка! Ама че безнадеждна глупачка. Правиш точно каквото той иска.“

Вратата се отвори плавно, тя нахълта и се спъна във вещите на Лиан, захвърлени на пода. Приклепна и вдигна глава. Сънуването и

действителното се наслаждава, размиваха, отделяха.

Насред стаята полека се оформяше образ на Рулке – не беше самият той, защото го нямаше бурния приток на въздух при отварянето на портал, пък и оставаше прозирен, очертанията му трепкаха. Лиан гледаше ликуващо като послушник, комуто духовният наставник ей сега ще разкрие първата велика мистерия. Как да прекрати това? Отдавнашните сънища вече се стапяха, смесваха се с действителността, защото бяха изпълнили своята роля. Каквото и да бе започнал Рулке, то продължаваше самостоятелно. Но защо му беше необходим Лиан?

Най-сетне виденията секнаха, само че принудата, напиреща през Лиан, не губеше нищо от силата си. Или Каран щеше да я прекъсне, преди Рулке да е завършил прехвърлянето на образа си в стаята, или и двамата бяха загубени. Как? Съгледа под леглото старо нощно гърне от дебел порцелан с голяма дръжка. Грабна го светкавично и го запрати по главата на Лиан.

Той дори не се огледа. Тежкия предмет го цапардоса до слепоочието. В един миг се пресягаше нагоре, в следващия се килна бавно и замря. Гърнето се строши зад леглото. В главата на Каран блесна заслепяваща болка – мимолетно съпричастие към страданието на Рулке от безмилостно прекъснатата връзка. Тази способност да му съчувства я стъписа. Призрака вече го нямаше.

– Лиан!... – изплака тя, защото ѝ се стори, че го е убила.

Той наистина беше блед като смъртник, само натъртеното място тъмнееше, имаше и крива рана от ръба на гърнето. Кръвта скоро спря. Ненадейно отлетя целият ѝ гняв, горчилката от предателството. И с него злоупотребяваха, както с нея. А и как той би успял да се противопостави на Рулке? Никой не би могъл. Тя се хвърли към леглото, прегърна Лиан и опря главата му на гърдите си. Може бе щеше да е по-добре, ако умре, вместо да се превърне в такава твар. Може би...

Той потрепери. Каран докосна шията му и напипа пулс. Намести се в леглото, дръпна одеялата да ги покрят и го притисна нежно към себе си, за да го стопли. Изобщо не обърна внимание на съдържателя и жена му, които надникнаха да видят каква е тази олелия. Аха, свада между влюбени, пък и нали ще платят за счупеното сутринта. Те се махнаха скоро.

Галеше го разсеяно и помръдваше само когато схващането ставаше нетърпимо. Боеше се прекалено много от сънищата си, за да се унесе. Рулке щеше да сътвори безпрепятствено машината си, а Лиан му се бе покорил. Тя остана сама и на поне двајсетина левги околоръст нямаше

кой да ѝ помогне. Спътниците ѝ си имаха своите раздори, пък и се пръснаха накъде ли не. А дали беше разумно да им се доверява?

Трябваше да каже на някого, но така почти сигурно би навлякла гибел на Лиан. Не виждаше изход.

Малко след зазоряване, когато пролуките в капациите изсветляха, Лиан вече не беше в несвят, а спеше дълбоко. Дишането му се успокои. Най-после и Каран се отпусна. Тя също заспа.

26.

Тар Гаарн

– Талия! – подвикна Мендарк няколко часа след отплаването им от Флуд.

Тя стоеше на носа на кораба, зареяла поглед във вълните, и си мечтаеше за Крандор. Вятърът развяваше дългата ѝ черна коса.

– Талия! – кресна пак той.

Тя се обърна и избърса солените пръски от лицето си.

– Какво има?

– Снощи ми донесоха пратка от Надирил. Добавил е още сведения за Хависард. Вътре беше и това писмо. Доста време се е влачило.

Тя седна да чете на завет. Писмото беше написано с красив, макар и старомоден почерк.

18 гъфинс 3099 г.

Библиотеката

Зайл

Скъпа ми Талия,

Ако получиш това писмо, моля те, прати отговор с вести за себе си. И двамата с Лилис се безпокоим много за тебе. Ето още нещо за нашето издирване. Започнах да търся, дори чак в Туркад, и похарчих немалко от парите на Лилис. Натъжава ме откритието колко големи рушвети искат митничарите напоследък. По мое време стигаха и шепи медни монети. Що за покварен свят!

Както си спомняш, бащата на Лилис е бил отвлечен от бързоходен кораб с червени платна и име от рода на „Нож“ или „Кинжал“. За нещастие имена като тези се оказаха твърде популярни. Прилагам и списък на десетина кораба, които са спирали в

Туркад през онази година, заедно с пристанищните градове, в които са регистрирани.

Съветвам те да обърнеш особено внимание на последните седем, които са от Крандор и други страни на изток. (Виж и писмото на Лилис, ще забележиш колко напредва с уроците.)

Талия, бъди предпазлива – в повечето пристанища отвличането на моряци се наказва сурово, значи корабът несъмнено е бил на пирати или контрабандисти!

Твой приятел
Надил

Тя обърна листа. От другата страна със същия излязъл от мода почерк, но с по-закръглени детски букви беше писмото на Лилис.

„Най-мила ми Талия,

Не мога да ти опиша колко съм щастлива. Трудя се усърдно в учението и Надил е доволен как чета, ама още казва, че пиша УЖАСНО!

Няма да повярваш какви чудеса научавам. Надил ми показва как да работя с каталога, но да си кажа правичката (дано той не наднича над рамото ми), там е голяма БЪРКОТИЯ! Старая се, само че работата край няма.

Толкова ми липсваш, че понякога си плача нощем, щото си мисля как лежиш бездиханна насред Сухото море. Прочетох всичко, което имаме тук, за онова страшно място. Но ти пък си толкова силна, умна и смела! Знаем си, че с тебе всичко е наред.

Трябва да свършвам, че Надил все ми натяква колко е скъпа хартията. Спомних си нещо за деня, когато отвлякоха Джеви. Онези мъже бяха мургави като тебе и говорят им беше също като твоя, значи са от изток.

Моля те, поздрави от мен Пендер и Осейон, ДОРИ и Мендарк. Ето колко ми е мъчно за всички ви!

Желя ти сполука
Лилис“

„И на мен ми е мъчно за тебе.“ Талия прочете списъка. „Жълтият сатър“, „Сабята“, „Сребърният меч“, „Камата“, „Клъц-клъц“, „Мачете“ и „Среднощно копие“. За съжаление официалните им описания не включваха и цвета на платната, а капитаните нерядко предпочитаха

червеното, значи новите сведения не ѝ помагаха много. Три морски съда бяха от Крандор, а другите четири – от пристанища, пръснати на стотици левги по бреговете на Лоралин. Месеци биха минали, докато обиколи всички. Безнадеждно дирене...

Тя занесе писмото на Мендарк, който този ден беше в чудесно настроение.

– Лилис праща поздрав и на мен? – засмя се той. – Станала е по-добродушна. Е, ще се отбиваме, където можем, но не пилей излишно време. И не се забърквай в неприятности.

– Аз – в неприятности?! – невинно се учуди Талия.

Плаването на север покрай дългия западен бряг на Фаранда им се стори отегчително – тази пустош на практика беше безлюдна. Първата седмица имаха благоприятен вятър, а и течението ги носеше на север, понякога изминаваха по над четиридесет левги в денонощие. А когато вятърът започна да пречи, „Хлапето“ вече заобикаляше големия северен полуостров. Нататък предстоеше трудно и опасно провиране между външния и вътрешния бариерен риф, чиито извивки се проточваха хиляда левги край северното крайбрежие на Фаранда и още на изток към Крандор.

В края на втората седмица спряха в Нис – най-северната точка на Фаранда. Талия се зарадва на разнообразието. До толкова жадувания Крандор оставаше цял месец кандилкане в морето, а замислеше ли се за нещо друго, тукаткси я нападаха тревогите. Времето изтичаше.

Нис беше мърляво тропическо градче, едно от средищата на търговията с подправки. Но бациният род на Талия се занимаваше със съвсем същото от много поколения и тежката миризма на карамфил, кардамон и уханни орехчета всъщност я трогваше до сълзи.

Не се застояха в града, само натовариха вода, прясно месо и зеленчуци – Мендарк не забравяше, че трябва да бърза. На Талия не ѝ провървя много в издирването, но поне задраска едно име в своя списък. Подмятаният от тайфун „Клъц-клъц“ се блъснал в рифа преди три години и потънал, а целият екипаж се удавил.

След няколко дни страшна буря ги изтласка далеч на север. Разминаха се като по чудо с коварните рифове около остров Банти но същинското вълшебство на Пендер, застанал на шурвала, и майсторлъкът на Ръждивия в боравенето с платната ги отърваха на косъм.

Ръждивия имаше нелеп вид – задебеляла кожа на лицето, снопчета

жълтеникава коса около плешивото теме, тантуресто тяло с кльошави крака и извънредно дълги ходила. Той сякаш беше роден за ролята на тъжния клоун. Точно така се държеше, все очакваше да се случи най-лошото, макар че беше превъзходен помощник-капитан.

Още пет дни се бориха с вятъра и се промушваха между двата пояса от рифове при големия планински остров Фанкстър. Ръждивия неуморно предсказваше, че тук най-сетне ще си докарат белята. Спокойната следваща седмица го опроверга и накрая видяха пред себе си Таранта. Дори Пендер не беше уверен при влизането в пристанището заради осяяния със скали залив и назъбената брегова линия. Наеха лоцман.

– Два и половина тара! – мърмореше си Пендер. – Не бях чувал, че лоцман може да иска толкова пари!

А лоцманът се оказа съсухрена старица на около осемдесет години, с мътни очи и само четири зъба в устата, които през цялото време стискаха очукана лула. Тя се провря чевръсто между моряците, хвана руля и започна да кряка заповеди.

Пендер се шляеше безцелно по палубата.

– Дъртата кранта наглед е сляпа като къртица...

– Шът! – скастри го Мендарк. – Ще я обидиш. Това е старата Хетла и *наистина* е сляпа.

– Хъм...

– Сериозно ти говоря!

– Какво?!

Пендер се хвърли към фалшборда и погледна изцъклено скалите, стърчащи като зъби на чакалот на някакви си един-два разтега от кораба.

– Сляпа е по рождение – уточни Мендарк, – но в Таранта няма подобър лоцман. И в буря не е погубвала кораб вече цели шест десетилетия.

Пендер се мусеше недоверчиво.

– Ами че тя има дарбата на усета, бърборко! – сопна му се Талия.

Завариха „Среднощно копие“ до кейовете в града. Не беше нищо повече от малка, тумбеста търговска гемия, почти разпадаща се заради дърводите в дъските. Изобщо не приличаше на злоещо красивия кораб, който Лилис бе описала. Талия прати на нея и Надирил дълго писмо с новините от последната половин година и досегашните неуспехи в издирването.

Продължиха към Гариот, където Пендер трябваше да разговори стоката и (с неохотното съгласие на Мендарк) да напълни трюма с

подправки и живачен сулфид за плаването на юг край бреговете на Крандор. Талия отдалеч разпозна двата димящи вулкана, между които минаха. По-големият беше известна надлъж и нашир забележителност на града.

– Вижте! – провеси се тя над фалшборда като развълнувано дете. – Ето го Бел Торанс.

Мендарк и Осейон застанаха до нея да се насладят на гледката, дори Пендер се присъедини към тях. Бел Торанс беше великан със съвършен конус, издигащ се толкова нависоко, че и в тези ширини върхът му белееше от оскъден сняг. На Талия ѝ се прииска да разкаже на своите спътници нещо за родните си земи.

– Онзи, вторият – Бел Баал-Баан, е бил като близък на Бел Торанс, но при едно изригване се разхвърчал на парчета. Вълна, висока колкото кула, помела стария град, а пепелта затрупала останките. Седмици наред от небето се сипела кална мръсотия. А Бел Баал-Баан го нямало, ако не броим онези подредени като пръстен островчета. После едно от тях започнало да бълва пушек и се образувала Бел Сус-Баал – наричаме я „дъщерята на Баал-Баан“. Ах, Крандор! Всичко си имаме тук!

– Тоест вулкани, цунами, земетръси, тайфуни, наводнения и свлачища – кисело изброи Мендарк. – Да не споменавам и най-противните буболечки в цял Сантенар.

– Но пък земите са богати – отбеляза Пендер. – Погледни какви дървета избуяват...

Талия се изуми на връхлетелите я чувства. Още преди да стъпи върху шоколадовата на цвят пръст на Крандор, тя усети, че си е у дома. Ветрецът носеше към нея плътната, влажна и радваща миризма на тропици и гори, в които всичко мъртво изгнива скоро. Напредваха покрай бряг, където играеха голи дечица, а от канавките се стичаше кафява смърдяща вода. Къщите пък бяха обикновени колиби на подпори с квадратни отвори вместо прозорци. Тя въздъхна доволно. Тук ѝ беше мястото. После въздъхна по-тежко. Все още не се връщаше завинаги.

– Сега накъде? – попита, щом акостираха до кея, облицован с вулканични скали.

– Тар Гаарн – напомни Мендарк, – а после към Хависард.

– Колко има дотам? – равнодушно вметна Пендер.

Не го интересуваха места, които са недостъпни за кораба.

– Не е близо – поклати глава Талия. – Поемаме на юг до Стринклет, значи поне стотина левги. Тръгва се по Големия северен път на югозапад, след това на запад по планинските пътеки към Тар Гаарн.

Четири дни по-късно пристигнаха в Стринклет без никакви произведения. Мендарк знаеше как се чувства Талия. Самият той от много седмици умуваше за Тар Гаарн и Хависард. У него зрееше догадката, че там може да бъде намерено онова, което е необходимо за направата на нова златна флейта. Не би я споделил с никого, дори с Талия. Никоой нямаше да може да изтръгне от нея нещо, което тя не знаеше. А напоследък помощничката му проявяваше дразнещ стремеж към самостоятелност...

Първата нощ останаха на „Хлапето“, защото заради празника в града всички странноприеминици бяха препълнени. Но вече не издържаха в тази теснотия и докато Пендер и моряците се занимаваха с разтоварването и дребния ремонт, пътниците отидоха в града. Мендарк избра този момент да съобщи неочакваната новина.

– Утре се отправям към Тар Гаарн. Сам! Вие се занимавайте с каквото искате в Крандор, но искам да се срещнем отново тук след петдесет дни.

– Сам ли?! – в един глас ахнаха Талия и Осейон.

Талия предпочиташе да тръгне с него – щеше да види за пръв път Тар Гаарн, за който толкова бе слушала. Какво ли бе намислил?

– Да, съвсем сам!

– Но кой ще те охранява? – възрази Осейон. – Аз какво да правя?

– Не ми пука! – грубо отвърна Мендарк. – Успявах да се защитя някак и когато ти още си бозал от майка си. Нека това е почивка за тебе.

– Не ща почивки – смънка едрият воин.

Талия донякъде се зарадва на многото седмици, през които щеше да остане в Крандор. Тя обаче знаеше, че Мендарк тръгва без придружителите, за да не научи никоой какво е вършил и намерил ли е нещо. Може би се канеше да задържи само за себе си всяка находка. Недоверието му я уязви.

Когато се събудиха по изгрев, Мендарк го нямаше.

По криволичещия в планините път имаше стотина левги от Стринклет до отдавна изоставения Тар Гаарн. Петнадесет дни на кон, ако предвиди почивки, неприятни случайности, лошо време, рухнали мостове и размити от дъждовете пътища.

Мендарк нае два коня, за да дава винаги отдиш на единия, и се добра до целта по-рано, колкото и мудно да се точеха часовете. „Ако не е

там? – въртеше се из главата му. – Ако не мога да го намеря? И дори да го отнеса в Туркад, как ще го опазя от алчните лапи на Игър?“ Сега нямаше на разположение почти никакви сили, докато Игър се опираше на армиите и богатствата на цяла империя.

„Но той е слабак, натъкне ли се на препятствия, а аз само се занимавам от тях. Липсва му лукавство.“

Тази мисъл обаче му напомни за врага, който не страдаше от подобни недостатъци – Рулке. Мендарк се плашеше до премала от творението му и скритите в него възможности. Всички останали дори не смееха да мечтаят за такава машина, а Рулке може би я създаваше в момента!

Изобщо не хранеше илюзии, че е равен по мощ на своя противник. Но нямаше да се предаде. Не беше изключено Рулке да се провали или пък в творението му да има слабо място. Играта не свършва до самия край.

Спря на хълма и сведе поглед към величествените развалини. Опечаляваше го споменът как нещо толкова прекрасно и изтънчено бе съкрушено с такава лекота. Поражението беше изтръгнало живеца от души-те на аакимите.

А как се бе променила земята оттогава... Когато аакимите тепърва се замисляха за построяването на града, Перионското море все още имаше целия си блясък и красота. Едва що бе започнало да пресъхва и бреговете му бяха гъсто населени. Сега пустинята се простираше навсякъде, а в Тар Гаарн не идваше никой.

Дори Рулке не беше пожелал да унищожи града, след като бе смязал защитата му. В тези сушави земи кулите му бяха приличали на живи блещукащи фонтани. Кристалните куполи и високите каменни арки сякаш бяха изплетени от паяжина. Също като Катаза този град оставаше почти непроменен след обезлюдяването му преди хилядолетие. Всички по-малки творби на жителите му бяха плячкосани и отнесени, но статуите, мозайките и релефите се виждаха и до днес. А повечето покриви бяха непокътнати.

Но най-потресаваш си оставаше самият град дори под прахоляка и пясъка, дори осеян с каменни трошки и надробени плочки, дори обрасъл с повехнала трева. Струваше си да дойде тук, за да го види за последен път. „Още веднъж“ – поправи се Мендарк, но съзнаваше, че повече няма да стъпи на това място. Тялото му бе достигнало предела на издръжливостта си и дори чародей като него не би успял да удължава живота си безкрайно.

Тръгна надолу по виещия се път към Тар Гаарн, където почвата беше наситено червеникава като златото от Аакан. Обикаляше между зидове и паднали колони, за да попият и костите му спомена за града.

Девет дни Мендарк ровеше из развалините, въпреки че още през първия час осъзна колко безсмислено е начинанието му. Нямахше нищо, което да проясни загадките около Огледалото или да го улесни в търсенето му. Не откри дори книги, камо ли ааканско злато. Но нямахше сили да се откъсне от този град. У него оставаше убеждението, че Тар Гаарн е най-висшето постижение в историята на Сантенар. За пръв път го бе зърнал малко след завършването му. Хиляда години след опустошаването му виждаше тук същата прелест.

Но дали златото на аакимите изобщо е било съхранявано в Тар Гаарн? Не са ли го отнесли в най-голямата си библиотека в Стасор? Ако е така, веществото все едно не съществуваше – въпреки дългите му връзки с аакимите, те никога не биха го допуснали до тайните, които съхраняваха там. Дали не е било в Шазмак, завзет от гашадите? Може би в прочетената от Лиан книга „Предания на аакимите“ е била запазена и тази тайна.

Накрая, без да е постигнал някаква яснота, Мендарк се озова на северния път, водещ извън града. Ходенето му помагаше да избистри ума си. И по едно време стъпи на билото, отделящо Тар Гаарн от съседните долини. От запад духаше горещ вятър, но той седна в сянката на разкривена смокиня и зарея поглед към града. Сега съзираше печална сянка върху хубостта. И тази сянка падаше иззад гърба му, накрая беше невъзможно да не се обърне. Повече от седмица отбягваше тази необходимост – не искаше да помрачава последното си гостуване в Тар Гаарн.

Неволно се изправи и погледът му спря на трите кули, стесняващи се надменно до метални игли към върховете си, сякаш отричаха всякакви земни сили. Етаж след етаж, тераса след тераса в такова изящество, че привидно не биха могли да устоят дори на вятъра, камо ли да послужат за подслон или отбрана. Блясъкът им подлъгваше, че са излети от стъкло. Хависард... Твърдината на Ялкара. Беззащитна, открита... и непристъпна до ден-днешен. Колко време беше минало от бягството ѝ? Над три столетия. Не. Ялкара не би избягала. Постигнала е онова, заради което е дошла в този свят, попречила е на Фейеламор, намерила е обратния път към Аакан и се е прехвърлила. И досега никой не знаеше защо е била на Сантенар.

Тайнствената Ялкара. Господарката на заблудите. Повелителката на демоните. Защо се е появила доста по-късно от другите двама карони? Не за да им *помага*, по това нямаше спор. Напротив. Да ги държи под око, да ги дебне? Вероятно. Да се опълчи на Фейеламор? Уж не е имало нужда от това, но двете се вкопчили в борба от самото начало. Или за да осъществи друга, насочена към далечното бъдеще и твърде секретна мисия от името на кароните... Цел, която може би и в този момент предопределя съдбините на всички?

Докато аакимите набираха мощ, тя не потърси дом, владения, слуги или войници. Не им се противопостави. Но в мига на разгрома им се озова на точното място и още преди силите на Рулке да нахлуят в победения град, тя изчезна заедно с Огледалото. Чак тогава някой се устреми подире ѝ – Рулке се отказа от плякосването на Тар Гаарн (ето една от възможните причини градът да се съхрани толкова добре) и я преследваше навсякъде из Лоралин. Да имаше кой да разкаже тази несравнима история...

Изглеждаше, че се повтаря потресаващата драма с гонитбата на Шутдар, но Ялкара изчезна безследно. А Рулке се захласна безогледно в подготовката и настройването на своя невероятен град Алсифър, построен за него от злочестия Питлис. И не след дълго самият Рулке бе затретен в Нощната пустош.

А Ялкара наложи волята си на Огледалото, върна се едва ли не пред прага на Тар Гаарн и построи върху сребърните мини на Хависард своята твърдина, на която даде същото име. Защо точно там? Мнозина твърдяха, че жадувала за безмерно богатство. Тя наистина поднови работата в мините, които бяха прокопани до самата рудна жила в дълбините на горещата земя. И забогатя неимоверно. Мендарк обаче все си мислеше, че е избрала Хависард, за да се присмее на аакимите и да ги унижи, както и за да е сигурна, че Тар Гаарн никога няма да бъде възстановен.

Градеше своята крепост с неопикуемо прахосване на труд, придаваше ѝ незапомнено великолепие... но колкото и да беше странно, според мълвата собствените ѝ покои се отличавали със строга простота. Хависард преливаше от противоречия.

И Мендарк се бе поддал на неустоимия зов на това място. Дойдеше ли в Тар Гаарн, седнаше тук и се взираше в необяснимия Хависард. Тъй и не успя да влезе вътре, както се проваляше и всеки друг. Върху Хависард бе наложена *закрила*. Но този път щеше да успее.

Миналата пролет Мендарк потърси в Голямата библиотека и прерисува древните чертежи на сребърните рудници. С това запълваше онези

седмици, когато Талия си въобразяваше, че е потънал в отчаяние. На картите и схемите, създадени още преди появата на Ялкара, липсваха новите тунели и проходи, но нищо по-добро не би могъл да намери. Не се знаеше дали Ялкара е имала свои чертежи.

Не биваше да протака повече. Мендарк слезе по склона, подмина Хависард, без да се озърне, и след поредното възвишение стигна до издълбаните долини, купчините натрошена скала, шахтите и тунелите, от които се процеждаше разяждаща вода. В поточетата имаше толкова желязо, че сякаш по руслото течеше кръв.

Мините на Хависард – пълна противоположност на Тар Гаарн в грозотата си. Мендарк отново погледна чертежите, откри входа на нужната му хоризонтална галерия по-нагоре, увери се, че голямата манерка е пълна, напипа светлика, който си носеше от Катаза, и нагази в плитката вода.

По тази галерия се стигаше до истински лабиринт, типичен за древните рудници. Мендарк начесто проверяваше къде е попаднал, но скоро установи, че чертежите са неточни. И без това очакваше да се натъкне на нови тунели и шахти, прокопани по времето на Ялкара. Несъмнено много от старите са се срутили или са били затрупани.

Ориентираше се по усета си за посоката и дълбочината, за да се озове под твърдината. Но как да проникне вътре? Могъщото заклинание не бе отслабнало с годините, както би трябвало да се случи след изчезването на Ялкара от Сантенар. Значи го охраняваше нещо в самия Хависард. И докато то съществуваше, твърдината щеше да е непристъпна до пълното изчерпване на силата му.

Мендарк обаче бе съставил план, заради който беше решил да дойде сам. Не искаше да го видят какво прави, какви сили е в състояние да подчини и преди всичко – какво би намерил тук, както се надяваше.

Промъкваше се покрай разбити стъпала и шахти, в които можеше да намери смъртта си. Катереше се по стръмни отводнителни тунели и виждаше същински музей на всеки вид помпа, изобретяван някога. Останките от някои гниеха, други като че бяха непокътнати, но непобедимата вода бе запълнила цялата долна половина на рудниците.

Накрая намери тунел, по който се добра до кухня с размерите на огромна зала за аудиенции, изсечена в здравата скала. Разположена нависоко, тя беше суха и празна. Мендарк долавяше над себе си цялата древност и тежест на Хависард, както и защитата му. *Ами да!* Делящата го от твърдината яка преграда беше дебела поне десетина разтега и тук магическата закрила бе най-отслабена, защото не беше чак толкова

необходима. Само отгук би успял да я преодолее.

Мендарк сложи светлика в издълбана ниша. Извади от бронзова кутия, тапицирана с кадифе, нещо обло с размера на голямо яйце. Уж чернееше, но когато го вдигна към светлика, вътре заиграха хиляди цветове. Цял черен опал, който лично той бе полирал до гладкостта на ахат. Издуха старателно праха от нишата и сложи предпазливо опала до светлика.

Измъкна от кожена кесия наниз пръстени, седем на брой, с ширината на гривни. Можеха да бъдат свързани в няколко различни съчетания и бяха изработени от сребриста платина.

Докосна с върха на показалеца си опала и остави на него червена следа. Насочи цялата сила на ума и волята си към петънцето, а когато сетивата му наподобиха лъч, който би могъл да пробие и метал, започна да търси нагоре през тежката скала, към Хависард. Незабавно долови твърдината и мислено зашари вътре, за да открие туптящото незнайно сърце, което подхранваше заклинанието. Накрая го напипа, но прекалено високо, за да го достигне или да си го представи, камо ли да го преодолее. Оставаше му само по-опасният път.

Неговото духовно зрение му подсказа нещичко за същността на защитата, но трябваше да я опознае несравнимо по-добре, преди да опита последното средство. Докосваше я с мисълта си по всички достъпни му начини и в същото време нагласяше наниза от пръстени в съчетание, което щеше да е настроено единствено към това заклинание и никое друго. Изведнъж нещо боцна съзнанието му – излъчването от скрито съкровище. Мендарк изпадна във възторг. Ааканското злато! Веднага го позна. Отгук не успяваше да определи точно къде е скривалището, но лесно би го открил, щом проникне вътре. Още тази вечер щеше да е в ръцете му. И тогава враговете му щяха да затреперят... особено Рулке.

Първо обаче се постара да опознае закрилата не по-зле от собственото си съзнание. Да разгледа всичките ѝ страни и особености, както и да ги задържи в ума си, щеше да е подвиг, достоен за отделно сказание. Приключи ли всичко, ще заръча на Лиан да го разкаже. Нямахше да е просто поредното Велико предание, а най-славното. Нямахше да има равен нему в историята на Сантенар. Позволи си да помечтае – този копнеж го обсебваше все повече с приближаването на края на дните му.

Три пъти му се наложи да прекъсне работата си и да се просне на пода, а прекалената употреба на магия го изцеждаше. Три пъти се отчайваше, че успехът е недостижим, а всеки нерв в тялото му сякаш пишеше бясно да се откаже. „Никога! Това е последното усилие и ако

надделееш, то ще оправдае всичко досега. Златото! *Златото!*“

Четвъртия път даде всичко от себе си, дори за миг му причерня пред очите. Когато се свести на прашния под, трудно си спомняше кой е и защо се е довялкъл тук. И тогава нещо щракна в шаващите му пръсти. Мендарк сведе поглед към наниза – седемте пръстена се бяха заключили в невиждана досега фигура. Свърши първата половина от работата. Какъв хубав ден... Вече беше близо до решението.

Нямаше време за отдих. Нахлузи сплетените пръстени върху опала и те се наместиха като пояс около него. Светещото петънце се плъзна насам-натам по камъка, после се разля и целият опал засия. Същите цветове заискриха по стените и пода на пещерата, всичко се откри, сякаш огряно от слънцето.

Мендарк изрече една дума, завъртя опала като пумпал и цветовете се сляха, за да образуват решетка от светлина около него. Той докосна пръстените и кристалът замря. Решетката се превърна в плътно кълбо. Взе опала и наниза, протегна напред ръце и каза втора дума. Греещото кълбо се понесе нагоре, преливайки се подобно на сапунен мехур, и го издигна със себе си.

Ярката сфера докосна тавана на кухнята и Мендарк затаи дъх. Ако бе сбъркал, този „мехур“ щеше да го сплеска на кърваво петно по скалната повърхност. Кълбото обаче проникна в здравия камък, в най-непрогледния мрак, който можеше да съществува. Съзнанието на Мендарк отказваше да се примири със ставащото. Той чувстваше как скалата се премесва с атомите на тялото му. Неочаквано се блъсна в непреодолима преграда, която очакваше да е премахнал – *заклинанието!*

Поддаде се на паниката. *Не можеше да се справи.* Страхът от затворени пространства го връхлетя. Щеше да умре тук, във вечния капан.

„Не!“ – изрева само умът му, защото устата и дробовете му бяха пълни с гранит.

Самият строеж на действителността се разтърси, когато силите му срещнаха нечии други, както му се стори. Плътната скала зазвъня подобно на камбана и омекна като парче желе с размерите на планина. Съзнанието на Мендарк произнесе най-могъщото отварящо слово.

Изведнъж камъкът се плъзна покрай него, сякаш наистина беше желе. Мендарк го изплю от устата си и се пребори да съхрани смелостта си. В главата му се мяташе смъртно видение – две жени на въжена площадка над река. След миг площадката се разлюля силно и те изчезнаха... а той проникна в твърдината. Най-после! Това място беше твърде особено и май нямаше много общи страни със света, какъвто Мендарк

го познаваше. Все едно. Сега беше в най-дълбокото подземие на Хависард. Не се задържа дълго на краката си. Прилошаването беше страшно. Опалът и нанизът се изплъзнаха от пръстите му и се търкулнаха по пода. Светликът се счупи и угасна. Той се свлече и потъна в забравата за цял ден.

27.

Хависард

Мендарк се събуди в мрак. Опипа наоколо и си поряза пръст в късче от светлика. За щастие имаше друг светлик в раницата си, макар че не си спомни веднага за това. Мозъкът му не желаше да изпълнява и най-простичките заповеди. Този път се бе изтощил прекомерно. А неговото твърде често подмладявано тяло вече се предаваше. Знаеше си, че ще е голям късметлия, ако се добере до Туркад.

По всяка повърхност имаше тънък слой просмукал се отнякъде прах, но не се виждаха паяжини или миши следи. Мендарк се катереше нагоре през подземия и тъмници и неспирно търсеше опасното вещество, чието излъчване бе доловил – злато от Аакан. Май му предстоеше досадно претърсване, защото Хависард беше огромен. Но нищо не би могло да го възпре в превъзбудата от доближаването до целта. След броени часове щеше да притежава златото. Разчиташе на своята дарба за усета, за да си послужи със златната флейта, ако някога успееше да я измайстори. Впрочем, Тенсор знаеше как да я направи, а му беше приятел от хиляда години. И би я изковал, за да изкупи прегрешенията си. Тогава Мендарк щеше да разполага с тайната на порталите!

Чак към края на втория ден усети, че не е далеч от златото. И както кръстосваше напред-назад из този етаж, съзря най-неочакваната гледка – скорошни следи в праха. Всъщност стъпките на двама души с различни по дължина ходила. Едните му се сториха твърде дребни. Той се прокрадна към открената врата, през която се процеждаше светлина. Доближи я, вдигнал жезъла си.

От пода до тавана се редяха рафтове с подвързани дневници, наглед номерирани, макар че Мендарк не познаваше тези цифри. Извади едно томче. Да, разновидност на тайната каронска азбука. Времето не бе похабило хартията, не бе проядена и от мишки или червеи. Личеше обаче кои дневници са най-стари по износените и зацапани корици. По цялата стена отляво се проточваше каменна лавица и продължаваше зад

ъгъла.

Той надникна. В дъното седеше жена, навела глава над разтворена книга. До нея на прашния под бе оставена раница. Жената беше сравнително дребничка, с бледа кожа и набиваща се на очи черна коса. Носеше свободно падаща блуза и широк панталон от хубав тънък плат в тон със сивите ботуши.

Мендарк постоя така минута-две в смяно умуване коя ли може да е и как се е озовала в твърдината. И по какво съвпадение двамата бяха проникнали едновременно в Хависард, където никоой друг не бе стъпвал преди тях? Дали онова странно разместване на пространството е било причинено от нейно заклинание? Така ли бе успял да влезе и той? Откриваше нещо познато в позата ѝ, но не се досещаше коя е жената.

Изведнъж тя подскочи стреснато, изопна ръка нагоре и изкрещя някаква дума. Въздухът между тях се сгъсти на вълни. Мендарк се опита да я възпре, но подметките му залепнаха за пода, а подутият език запълни цялата му уста. Не можеше дори да диша. Тя изрече още една дума и го връхлетяха чудовищни твари с боздугани.

Мендарк тръскаше глава, но паяжината, оплела сетивата и разума му, не се махаше. Съзнаваше, че тези същества са обикновена илюзия, която няма да му навреди. Помъчи се да ги отпъди с жест, но ръцете му се бяха превърнали в омекнали израстъци. Призраците започнаха да го налагат с боздуганите си, той ослепа, краката му сякаш се стопиха. Просна се по лице в праха.

Жената побягна, все едно я гонеха собствените ѝ привидения, без да забележи, че книгата падна на пода.

Той отново се събуди, изтезаван от главоболие, тъматата пак беше непроницаема. Отначало нямаше сили да помръдне. Тялото му отпаднаше все повече. Дълго търси слепешката светлика си, напипа го, но беше спукан, с отчупено парченце. Пробуди светлината с докосване, но тя едва мъждукаше и понякога избухваше на снопове, от които главата му сякаш се цепеше. У него се надигна нов страх. Без светлик никога нямаше да се измъкне отук.

Тази жена... Беше я изненадал, но тя се бе справила със защитата му като на шега, беше го поразила с толкова мощни илюзии, че *дори той* не бе успял да се опази. За какво бе дошла? Дали не...

Претърси залата. По кориците на всеки дневник надписите бяха с каронската азбука. Макар да му беше непозната, досещаше се, че

наистина са номерирани и подредени по дати. Не виждаше смисъл да вземе някой том. Носът на ботуша му побутна по-малка книга на пода – онази, която жената бе изпуснала. Той я прибра грижливо в раницата си.

Тръгна по следите, но те криволичеха из същински лабиринт от коридори и скоро дори усетът за посоката го подведе. Във въздуха нямаше вдигнати от пода пращинки. Жената отдавна я нямаше.

Часове наред проследяваше следите от стъпки – ту само на дребничката жена, ту придружени от по-големите. Навлезе в помещения, където нямаше прах, и ги изгуби. Внезапно попадна в спалня, където прахът беше непокътнат. Тук имаше ниско дървено легло, шкаф с поставен върху него фенер и няколко прашасали книги. Бюрото в другия край също беше отрупано с книги и дневници. На леглото имаше покривало от червено кадифе. Върху него бе оставен свитък или по-скоро дебел лист хартия, навит и стегнат със сребърна халка. До него проблясваше малко пакетче, увито в сребърно фолио.

Той разгъна опаковката и намери дебел сребърен пръстен, красиво инкрустиран със злато и платина в извивки, приличащи на някакви знаци, но и тях не познаваше. От вътрешната страна обаче бе изписано с познати за него букви „Ялкара-Гиляс“, а до имената – символът на вечността.

Разгъна и свитъка. Краткото послание бе нанесено на хартията със сребърен писец и редовете бяха потъмнели през столетията.

„Мой скъпоценни Гиляс,

Как бих желала да ти кажа това, щом видя очите ти, но ти все не се връщаш, а не мога да чакам повече. Фейеламор ме нападна отново и този път беше необикновено силна. Нанесе ми рана и се опасявам, че може да е смъртоносна. Единственият ми шанс за спасение е да избягам през портала на Аакан. Пази се от Фейеламор!

Уви, делото ми не е завършено и се боя, че това никога няма да се случи. Умолявам те, вземи Огледалото и го пази добре, защото все някога ще се появи някой, способен да възстанови равновесието, което Рулке наруши със своята златна флейта. Заклучих Огледалото. Тайните му са недостъпни за всички освен Единствения, който ще има ключа.

Вземи този пръстен – направих го със собствените си ръце от руда, която пречистих в Хависард. Среброто, златото и платината са от мините под града. Той пък е ключът за твърдината и дава

някаква защита срещу моята неприятелка. Нека бъде за тебе знак, който сгрява сърцето в мрака и ти напомня за моята вечна обич.

Тъжно ми е да си тръгна така, но съм принудена.

Сбогом завинаги
Ялкара“

Мендарк се трогваше трудно, но избърса сълза от бузата си. Който и да е бил Гилиас, не бе получил своя подарък. След като Ялкара бе отворила портал, нейната закрила мигновено беше затворила Хависард за три века. Това писмо беше вече без значение, освен като историческа дреболия, която показваше и човешкото у нея. На Лиан щеше да му е интересно. Мендарк се вгледа в пръстена. Въпреки изящството му не откри в предмета особена сила. Нави писмото, наниза пръстена на него и ги пхна в раницата си.

Тръгна натам, откъдето бе дошъл, и пак попадна на следите. След часове, в които светликът все повече гаснеше, той се озова пред библиотеката. И това ли беше илюзия, за да се обърка в лабиринта, очертан от стъпките на онази жена? Не, ето ги, едва личаха. Отведоха го в друга оскъдно обзаведена спалня, а мозъкът му напразно се изтощаваше от усилието да открие някакъв смисъл в това бродене.

Следите се връщаха в библиотеката, после едните стъпки се отклоняваха към стая с изкъртена мазилка и изваден камък от отсрещната стена. Мендарк порови в дупката и усети боцкане, което изчезна след секунда.

В гърлото му се надигна жлъч. Идеше му да разбие стените, да събори кулите на Хависард и да гледа как се сгромолясват. Златото го нямаше. То беше в ръцете на жената. Ех, да бе дошъл първо тук! Само да не бе лежал безпомощен в подземие то цял ден. Толкова път, за да му отнемат златото накрая.

От тухкане нямаше полза, сега се срамуваше от фантазиите си за величие. Нямаше защо да стои тук. Унилият Мендарк извади черния опал и седемте пръстена, сложи ги на подходящо място и се опита да ги задейства. Кристалът беше напълно бездеен. И седемте части на наниза представляваха само мъртъв метал. Умът му не си представяше дори как да ги сглоби, камо ли да намери единственото съчетание, с което да излезе оттук. Мендарк пропиля още няколко часа, преди да проумее, че няма надежда. Или щеше да намери друг изход, или му предстоеше да умре от глад.

Тръшна се уморено, бръкна в раницата и угаси светлика, за да го

запази по-дълго. Сдъвка малко сух хляб и толкова мазно сирене, че бе започнало да протича. Преглътна всичко с блудкава вода, опря глава на раницата и заспа.

Събуди се само след два часа от смущаващите сънища и продължи да търси. Трябваше да върви наведен, за да вижда в мъждукането къде стъпва. Накрая светликът угасна, Мендарк откъсна ръкав от мръсна риза, усука го на дебел фитил, наплеска го с мазното сирене и го поръси с искри. Размаха фитила над главата си, докато не започна да тлее и мъждука.

Още дълго тътри крака. Ръкавът изгоря и той запали крачолите на резервния панталон. Усети, че въздухът захладнява. Тръгна към повеея и стигна до кухня. Течението нахлуваше откъм шахта, в която сигурно бяха пусkali отпадъците. Може и да бе намерил изход, а може и да си подготвяше гибелен капан.

Пропълзя в отвора, подхлъзна се и полетя надолу по стръмния тесен тунел. Опитваше се да запъне с върховете на ботушите, но не постигна нищо. Профуча по лек завой към назъбено ярко петно.

Мендарк проумя, че се носи стремглаво към остатъците от дървен капак. Не можеше дори да свие ръце, за да предпази лицето си. Разби с глава прояденото дърво, някакъв пирон одра рамото му и той изскочи през нещо, което се изопна като гума. То се разтвори, колкото да го пропусне, и пак се затвори. Пръстенът в раницата му бе отворил пътя през наложената над Хависард закрила. Мендарк размахваше ръце в дългото падане. Не искаше да си представя как се набучва на дърво или се сплесква в неравни камънаци. А после видя, че под него има гъст шубрак.

Стовари се в сплетени трънаци. Този път притисна длани към очите си, преди здравите шипове да разкъсат дрехите му – вратите се огънаха в средата като фуния и Мендарк увисна с главата надолу.

Накъдето и да се обърнеше, имаше само тръни. Изви тяло, смъкна се още малко и заседна. В шеметния си полет бе видял, че шубраците покриват цялото подножие на канарите и се простират далеч отвъд него. От чупливите, покрити с прашец листа кожата го сърбеше нетърпимо.

Мендарк се съсредоточи и с премерени движения свали раницата от гърба си. Закачи почти празната манерка на колана си. Опипа внимателно и за ножа си. Изгърве ли го, няма измъкване. Увиснал като прилеп, той започна да сече дебелиите като юмрук клони, сграбчили го от

всички страни.

На другия ден лежеше неподвижно. Тялото му изчерпваше силите си. Той усещаше как се разпада отвътре. Копнееше за смъртта, но не можеше да понесе толкова унизителен провал в делото на целия си живот. Не биваше да остане такъв в Преданията – *нямаше да позволи това!*

„Последно хвърляне на зарове. Ще събера ли смелост да се обнова още веднъж?“ Дори в най-благоприятните условия подмладяването криеше своите рискове. А тук – без храна и вода, без подкрепа, инструменти и припаси, последствията можеха да бъдат невъобразими.

„Но аз съм длъжен! И заради себе си, и заради Сантенар.“

Мудно и болезнено подхвана за последен път подмладяващото заклинание.

28.

Узаконена поквара

– Петдесет дни! – клатеше глава Талия. – Е, тъкмо ще имаме време да потърсим „Камата“, ще мога и да навестя семейството си.

Тя, Осейон, Ръждивия и Пендер закусваха заедно в сянката на едно от платната, защото още с издигането си над хоризонта слънцето бе напекло силно. Прекрасна влажна жега, с която Талия бе отраснала. Осейон си режеше парчета от цяла риба, сготвена в лютив червен сос – толкова голяма, че заемаше масата на ширина.

Пендер се обливаше в пот. Той изобщо не се изненада, че Мендарк се бе изсулил тихомълком.

– Потаен тип!

Оправзаше с апетит чиния, в която имаше половин дузина яйца на очи. Въпреки че седмици наред се бяха засищали със суха храна, пикантната кухня на Крандор не му понасяше.

– Ти ако щеш се чуди какво да правиш, аз съм доста зает! – подхвърли той.

Талия го погледна учудено и Пендер обясни:

– Докато вие се размотавахте из града вчера, неколцина ме питаха за превоз на стока по крайбрежието, докъдето аз си избира. Приготвил съм и своя сделчица, от която и двамата можем да получим купища пари.

– Стига да не е от онези, заради които секат глави!

Пендер потърка късия си дебел врат, обрасъл с четинести косми, и се начумери.

– Докъде ти се иска да плаваш? – намеси се Осейон и попи соса в чинията с парче хляб колкото дланта на Талия.

– Ророс, Гъфионс, Госпорт... защо не чак до Максморд, ако ветровете ни помагат. Там мога да рина парите с кофи, ще намеря стоки и за връщането.

– Ще дойда с тебе до Ророс, където живеят майка ми и баща ми – реши Талия. – Но не те съветвам да продължаваш нататък, иначе няма да се върнеш навреме.

Екипажът вече товареше подправки, кокосови орехи, пушени миди и други дреболии, а Талия се върна в митницата, за да поразпита за останалите пет кораба в списъка. С малко сребро развърза езика на един младши писар и се увери, че три от тях – „Жълтият сатър“, „Сабята“ и „Камата“ – са регистрирани в крандорски пристанища. Прегледаха набързо дневника, но никой от трите съда не бе спирал в това пристанище през последната половин година.

– На ваше място щях да си пазя гърба – предупреди я сериозният пъпчив младеж.

– Тъй ли...

– Може да си навредите, ако прекалявате с въпросите.

– Но защо? – заинати се Талия.

В този момент обаче началничката на митницата се върна от обяд. Пухтящата дебелана изглеждаше родена за чиновничка.

– Ей, вие какво си позволявате?! – избоботи басово тя. – Тези архиви са поверителни.

Талия знаеше, че това не е вярно, но не се впусна в спор. Началничката явно искаше далеч по-голям подкуп, отколкото тя вече бе дала, и то без полза. Нямаше намерение да си прахосва парите тук. Поклони се и излезе безмълвно. Тепърва щеше да разбере каква грешка бе направила.

Сутринта продължи на юг край брега, спряха в няколко малки пристанища на път към Ророс, главен град на най-богатата южна провинция на Крандор, по-голям дори от Туркад. Запълнил долина на речни разливи между две внушителни възвишения, Ророс беше хаос от канали и хиляди мостове, а крайбрежните му квартали се бяха проснали на цяла левга. Трудничко намериха къде да акостират, защото имаше

някакъв местен празник. Пендер нае неколцина гмуркачи да остържат от дъното на кораба полепналите миди и водорасли. Зачакаха при тях да се качи служител на митницата. Облягах се на фалшборда и зяпах чайките, пикиращи да приберат огризките от водната повърхност.

– Да бяха се размърдали малко – изсумтя Талия, която нямаше търпение да се види с близките си.

Проверката беше бърза и делова. Веднага след това Талия отиде в митницата да продължи диренето си. Посрещнах я дружелюбно, но само до мига, когато изреди имената на корабите.

– В Ророс сме свикнали да не издаваме търговски тайни – вирна нос поредната чиновничка. – Каква е причината за вашия интерес?

– Търся един моряк – отвърна Талия – от името на дъщеря му, която е от Туркад.

– Моряк... – сбърчи нос другата жена. – Ами потърсете го другаде.

– Аз също като вас съм гражданка на Крандор и си знам правата – не отстъпи Талия. – Дневникът за акостиралите кораби е общодостъпен.

– Не и в Ророс!

Тя опипа джоба си – недвусмислен жест преди подкупа, с който всичко се постигаше по-бързо в нейната родина.

Смая се, когато чиновничката срещу нея настръхна.

– Рушвет ли се опитвате да ми пробутате?

– О, не – припряно отрече Талия. – Просто... няма значение. Благодаря ви.

Щом се върна на „Хлапето“, разказа всичко на Пендер.

– И на мен не ми харесва – съгласи се той и задъвка посърнало сандвича си. – Има нещо нечисто в тази работа.

Екипажът беше твърде зает, за да умува. Талия отиде в града. По изгрев на другия ден край тях се плъзна дълъг лъскав кораб с жълти платна, чийто капитан огледа „Хлапето“ с изострено любопитство. Името бе изписано със златни букви на кърмата – „Кинжалът“.

– На тоя гледката доста му хареса – промърмори Осейон.

Пендер плю в водата.

– Пират, обирджия или контрабандист. Не привличайте вниманието му. Бърз е като нас, ако не и повече. Талия, как е семейството ти?

– Добре, доколкото можах да науча. Заминали са извън града за някаква сбирка на рода – въздъхна тя.

Половин час по-късно същият кораб мина наблизо. Този път нямаше никакво съмнение, че капитанът разглежда техния делово и преценяващо.

– Това хич не ми харесва – каза през зъби Ръждивия.

– Нахална гадина – охотно го подкрепи Пендер. – Ще имаме нужда от още предпазни мерки. Сбогом, моя печалба. Затова търговците тук плащали толкова много...

– Пендер, да не караме нещо... по-особено? – деликатно попита Талия.

– Скоро няма да е тъй – изломоти той.

При тях дойде друг митнически служител, провери старателно документите на кораба, плъзна поглед по всичко на палубата и нареди:

– Капитане, елате с мен.

Пендер се заклатушка подире му, а отзад по врата му избиваха едри капки пот. Преди другите на „Хлапето“ да си довършат закуската, се появи поредната чиновничка, която по ръст и мургавина се мереше с Талия, но беше много по-месеста.

– Вие ли сте Талия бел Сун?

– Да, аз.

– Ще ви бъда благодарна, ако ме придружите до митницата. Моля ви да вземете своите документи и личен печат, ако това не ви затруднява.

Въпреки учтивостта ѝ Талия се разтревожи. Тази заповед щеше да бъде наложена с безмилостна сила, ако откажеше. Но нали се намираше в собствената си страна и знаеше реда тук.

Взе всичко и отиде в митницата.

– Нещо нередно ли има?

– В Ророс се отнасяме много сериозно към задълженията си – отвърна уклончиво чиновничката.

Пендер седеше срещу първия чиновник, а по масата бяха пръснати корабните документи и декларациите за натоварените стоки. Талия се настани до него.

– „Черният опал“ е и в нашия списък на подозрителни кораби – заявя мъжът. – Знае се, че е превозвал забранени вещества.

Талия лесно разгада безмълвния укор в очите на Пендер: „Нали ти казах, че ще си вземем белята с «Черния опал»? Ще ни тормозят, ще ни пречат, може дори да ни тикнат в затвора, защото има лоша слава.“

– Това е било, преди ние да го купим – отсече той. – А договора за покупка сключихме съвсем законно с митницата в Ганпорт. И сега корабът се нарича „Хлапето“. Вижте печата на митницата, ето го и печата на началничката на пристанището в Ганпорт. Всичко е изрядно.

– Никога не сме чували за Ганпорт – заяде се жената. – А

документите се подправят лесно, но до този въпрос ще стигнем след малко. – Тя се вторачи враждебно в Талия. – Значи признавате, че корабът е носил в миналото името „Черният опал“?

– Ганпорт е рибарски град на стотина левги северно от Туркад – отговори Пендер на първия им въпрос.

Жената провери в огромен сборник с печати и гербове от всички известни държави.

– Тук не намирам нищо за Ганпорт.

– В онази страна митницата е в търговския регистър – поправи я Талия.

Двамата чиновници си зашепнаха, прегледаха няколко карти и прелистиха още книги, а Пендер се обливаше в пот. Накрая митничарите се съгласиха, че печатите са валидни. Време беше за следващото затруднение.

– Талия бел Сун... Спомням си името ви от едно съобщение – на търти мъжът.

Прехвърлиха още книга.

– Знаех си! – зарадва се той и забодя пръст в страницата. – Талия бел Сун, арестувана за фалшифициране на документи, които е представила при покупката на „Черният опал“.

– Под какво име се е представила? – намеси се жената.

– Джалис Безун.

Чиновничката се разяри.

– Безун е бащината ми фамилия!

Митничарите развълнувано и придирчиво провериха наново всички документи. Талия се боеше Пендер да не умре от инфаркт.

– Признавам фалшификацията – невъзмутимо изрече тя. – Но аз сторих това, за да се избавим от опасностите на войната! Нито в Мелдорин, нито в Крандор е незаконно човек да се представя под друго име, стига да не се прикрива зад него с престъпни цели. А аз имам и право да използвам печата на Магистъра.

– Лесно е да се каже, но не и да се докаже. Искам да видя печата.

За щастие Талия не се разделяше с този печат, както и с пълномощното, издадено ѝ от Мендарк. Щом спомена името му, положението стана по-заплетено, защото макар той да бе известен в цял Крандор, славата му беше противоречива. Но митничарите нямаше да посмеят да се разправят с негови хора, без да се допитат до някой от началниците си.

– Мендарк трябва да дойде тук лично и да обясни тази съмнителна история.

Талия отговори, че той дори не е в Крандор. Чиновниците пак се посъветваха шепнешком. За малко изглеждаше, че заподозрените ще бъдат пратени в затвора, докато Мендарк бъде призван, защото Талия нямаше намерение да обяснява къде е отишъл и с какво се занимава.

– Я почакайте! – отсече тя. – Мендарк дори не е собственик на кораба.

– Тъкмо той е бил собственик при подписването на спорните документи.

– А първа ще се занимаваме и с документите за прехвърлянето на собствеността към вас двамата – обеща жената.

– Нима? – ледено процеди Талия. – Търпението ми свърши. Според правата си настоявам да се намеси арбитър. Ще заявя пред него, че сте надхвърлили пълномощията си и възпрепятствате свободната търговия.

– Имате това право – призна чиновничката. – Посочете арбитър.

– Дасия бел Ранс.

Талия стискаше палци тя да е сред живите. Бяха минали десет години, откакто я бе видяла за последен път.

Корабният регистър се затвори с оглушителен шум.

– Заместник-губернаторката!

Чиновничката зяпаше ту Талия, ту колегата си.

– И моя леля – невъзмутимо допълни Талия. – Може би ще добавя, че ме тормозите, за да прикриете собствените си рушветчийски хитрини.

– Трябва да обсъдим това – смънка жената и двамата митничари се скриха зад съседната врата.

– Жалко, че не се сети какво да кажеш, още щом влязохме тук – разсърди се Пендер.

– Не знаех, че леля ми Дасия се е издигнала толкова. Пък и в Крандор дебелите връзки са нож с две остриета. Трябва да се възползваш от тях внимателно, в най-подходящия момент.

Скоро чиновниците се върнаха и се отказаха от претенциите си, но Талия и Пендер не се бяха отървали. Всички декларации за стоките трябваше да бъдат прегледани до последната завъртулка, а митата – платени. Най-сетне успяха да се върнат при крайно обезпокоения Осейон. Корабът също беше претърсен с похвално при други обстоятелства усърдие. Не бе намерено нищо незаконно, затова пък един ден се бе изнизал без полза.

Няколко минути по-късно корабът на пирата мина край тях за трети път.

– Хич не ми харесва тая работа – сумтеше Осейон. Стана и се загледа в натрапниците. – Кинжалът е оръжие на онзи, който издебва в гръб. Що за особняк ще даде на кораба си такова име?

– Твърде опасен особняк – увери го Талия.

Пендер не се отличаваше с храброст.

– Не! – отказа той тутакси, когато Талия го посъветва да разпита за „Кинжалът“ и неговия капитан. – Пазя си кожата и не искам да се набивам на очи в чужд град. Не знам на кого мога да се доверя.

– Аз на никого нямам вяра тук – изнерви се Ръждивия.

– Ще попитам моите близки – предложи Талия, – още щом се върнат.

– Аз ще отида – предложи Осейон. – Има си начин човек да понаучи това-онова.

Не се забави много. Корабът бил прочут във всяка кръчма по крайбрежната улица.

– Капитан и собственик на „Кинжалът“ е Аринда бел Горст. Много умен и обаятелен човек, а също и жесток хищник. Носи му се зловеща слава, но никой не иска да се впуска в подробности. Той е контрабандист, може би и пират, но май никоя от жертвите му не е оцелявала, за да се яви в съда и да го обвини.

– И защо толкова се заглеждаше в нас? – промърмори Талия.

– Бърз кораб, който не е от някое пристанище наблизко – сви рамене Пендер. – Нищо чудно да подозира, че сме в неговия занаят, или пък се опитваме да му вземем хляба, тъй да се каже. А изчезнем ли, никому няма да липсваме. Като гледам, навсякъде знаят що за кораб е бил „Черният опал“.

– По-скоро неговите доносници в митницата са му съобщили какъв товар носим – усъмни се Талия. – Пендер, я да чуя какво има в онези запечатани сандъци? Сребърни кюлчета ли? Забелязах, че се постара да не надникна в декларациите.

– Не е незаконно. Убедих се, че когато по-малко хора знаят, аз съм по-спокоен.

– Не забравяй и че съм ти съдружничка – остро изрече тя.

Пендер се смути.

– Ами далеч по-хубава стока е от среброто. Течен метал. Двайсет бидончета живак, всяко тежи колкото тебе и тук струва цяло състояние. Вложих в тях печалбите си.

– Значи стига да ни затрие стотина пъти, ако някое бидонче се разбие при буря! – сопна му гневно тя. – Да беше ми казал! Добре де... Отърви се веднага от товара и внеси парите в банкерска къща, преди нашето приятелче Бел Горст да ни хване за гушите заради този живак.

– Не мога – намусено възрази дебелакът. – Живакът е за алхимическата академия в Туисъл, на два дни плаване оттук. Осейон, май трябва да наемеш малко охрана, но първо гледай да си дяволски сигурен, че и тези хора не са пирати.

– Докато обикалям, ще задам още някой и друг въпрос за „Кинжалът“ – реши войникът.

– Побързай, моля те. Ако онзи докопа стоката, свършено е с мен.

– Ако я докопа – мрачно го поправи Ръждивия, – бездруго ще ни изколи.

В нощта тегнеше задух. Всеки се надяваше на буря, но времето остана тихо. Измъкнаха се от Ророс под прикритието на тъмата и поеха по криволичещия канал между скалите и рифовете.

– Убеден ли си, че така е най-добре? – подхвърли Талия, още преди да се отдалечат много от пристанището.

Навсякъде край рифовете прибоят вдигаше гейзери от пенливи пръски.

– Хич не е добре – отвърна Пендер, – но е за предпочитане, пред това да загубим и кораба, и стоката, а най-вероятно и живота си заради оня пират, нали така! Говорих с лоцман и купих най-новите карти на крайбрежието. Протокът не ми е голям проблем, но ветрецът хем е хилавичък, хем поема в различни посоки. Задуха ли от изток, няма да излезем в открито море.

– Да се върнем, вместо да рискуваме – настоя Талия.

Дебелакът се замисли. Поглеждаше небето и се чешеше по брадясалата челюст.

– Не, този бриз ще ни изкара от протока.

Той извика на моряците да опънат и по-голямото платно.

Нощта се проточи мъчително. По едно време ветрецът секна изведнъж и платната увиснаха на мачтите. Пендер ругаеше под носа си, но завя уверено:

– Пак ще задуха. Още малко и се измъкваме.

До сутринта останаха закотвени, за да не ги блъсне в скалите отливът. Нямаше вятър. Измъчваха ги съмнения, че Бел Горст може да ги е

подгонил. Чак призори платната се поизпънаха и корабът някак излезе в открито море.

– Най-последно... – изпуктя Пендер. – Да се омитаме, преди да ни е намерил.

– Закъсняхме – безстрастно го осведоми Осейон, покатерил се на мачтата въпреки огромното си тяло. – Виждам жълти платна в протока. „Кинжалът“!

Пендер настръхна.

– Да, хванаха бриза и са по-бързи от нас.

– Какво ще правим? – попита Талия.

– Знам ли. Те са по-големички и по-чевръсти. Имат и пълен екипаж. Жалко, че не довършихме остъргването на дъното. Така сме по-мудни. Бел Горст познава тези води по-добре, а и ветровете. Молете се да има буря, макар че и при щорм „Кинжалът“ сигурно няма да изостане.

В синьото небе не се виждаше и едно облаче, нямаше шанс вятърът да се развилнее. Движеха се на зигзаг, за да използват североизточния вятър, защото след Ророс бреговата линия завиваше на изток. Другият кораб скъсяваше неотклонно разстоянието. Пендер се чумереше все по-напрегнато и сякаш се бе смалил от безнадеждното положение. Да загуби „Хлапето“ за него беше по-тежко, отколкото да се прости с живота си.

Подминаваха канари от мокра тъмна скала, прорязани от пукнатини и тесни проливчета, имаше и зейнали пещери, но нищо не можеше да им послужи за укрытие.

Преследването беше дълго и мъчително – всичко в морето се случва бавно, а и двата кораба бяха еднакво бързоходни. „Хлапето“ ту се откъсваше едва забележимо, ту губеше спечеленото според вятъра. С всеки изминал час „Кинжалът“ ги доближаваше. Щеше да ги настигне още преди здрач. Впрочем и сега беше само на два полета на стрела и двама мъже стояха на носа, готови да опънат лъковете си и да надупчат платната им.

– Осейон! – подвикна Талия. – Ти си як човек, а и точен стрелец. Ще можеш ли да простреляш платната им от такова разстояние?

– Засега не, но скоро ще си опитам късмета.

Пендер видя през далекогледа си свирепата гримаса на Бел Горст, застанал до фалшборда на своя кораб.

– Вижте го как злорадства! – По устните на дебелака всеки миг щеше да избие пяна. – Осейон, надупчи го тоя мръсник!

Войникът опъна тетивата на дългия си лък, но се отказа.

– Стрелата няма да долети – изсумтя той недоволно.

– Засега не ни настига – съобщи Талия след малко. – Май сме му равностойни.

– Уви, не ми се вярва – отвърна Пендер. – Много хитро си е нагласил платната, за да ни заблуди. Играе си с нас, пази се от стрелите ни, а и иска да се отдалечим още от Ророс.

– И аз чух същото – сподели Осейон, – харесвало му да изтежава хората.

– Няма ли начин „Хлапето“ да ускори ход? – чудеше се Талия.

– Единствено ако изхвърлим товара зад борда.

– По-добре, отколкото да му падне в ръчичките.

– Знаем, знаем... – смънка дебелакът просълзен. – Тъй да бъде, но живакът ще е последен. Водата зад борда! – ревно той.

Талия се хвърли към помпата и започна да излива запасите им от прясна вода. Осейон скочи в трюма и изхвърли толкова камъни от ба-ласта, колкото посмяха да махнат въпреки риска корабът да се преобърне при буря. Моряците от екипажа му помагаха припряно, после се заеха да вадят от трюма останалите стоки – чували зърно, огромни бурета с олио и вино, сандъци с порцелан и сушени кокосови орехи. Пендер по-сърваше с всяко тежко цопване във водата. След малко повече от час беше останал само живакът, имаха храна и вода за ден-два.

„Хлапето“ полека увеличаваше дистанцията.

– Успяхме! – развика се Ръждивия и удари с юмрук по дланта си.

Отначало повярваха в това, но на „Кинжалът“ опънаха платната и наваксаха. До смрачаване имаше много време.

– Отървете се от котвите – с мъртвешки глас заповяда Пендер. – Запазете само най-леката.

С често пъшкане и непосилни напъни стовариха двете големи котви във водата. Дръпнаха напред, но едва доловимо. И тогава видяха как екипажът на пиратския кораб издърпва на борда нещо, което се бе влачило зад кърмата – голямо платнище с метални тежести. Стройният морски съд отново започна да ги догонва.

– Този изверг ни се подиграва! – кресна Пендер, а по небръснатите му бузи плъзнаха сълзи на ярост. – През цялото време го е дърпал на буксир, за да се забави. Няма надежда. Изхвърлете и живака!

Осейон хлътна в трюма, но излезе с мъка оттам, опрял на рамото си внушително желязно бидонче. Стигна с олюляване до фалшборда и го бутна навън. То потъна с мощен плясък. Пендер се вторачи във водата, избърса сълзите и се развика:

– По-чевръсто де!

По-яките моряци се заеха разпалено със задачата. „Кинжалът“ беше толкова наблизно, че виждаха как им се зъби Бел Горст. Щом зърна обаче първото бидонче от скъпоценния товар да изчезва към дъното, той изрева на стрелците си и към „Хлапето“ засвистяха стрели през няколко секунди. Пендер размаха ръка в непристоен жест. Стрелите падаха зад кърмата на кораба.

– Не му се вярваше, че ще изхвърлим живака – поклати глава Талия.

– И аз още не мога да повярвам – унило призна Пендер.

Осейон грабна великанския си лък, опъна тетивата толкова назад, че мускулите на ръцете му се издуха, и пусна стрелата. Бел Горст припряно се сниши.

– Ха! Това хареса ли ти?! – кресна Пендер.

– Страхотен изстрел – обади се Талия. – Улучи ли го?

– За малко – обезсърчи ги дебелакът, вдигнал далекогледа пред окоето си. – Проби ръкава на куртката му. Вече няма да ни се перчи.

„Хлапето“ сякаш запълзя по-надалеч от преследвача.

– Смешно ли ти е сега, гадино окаяна! – съскаше Пендер. – Хващам се на бас, че ти е много криво, задето не ни сгащи, докато можеше.

Носеха се стремително покрай бряг, където много от кухините бяха рухнали частично и образуваха арки, стърчащи зъбци и разкривени островчета. Този коварен район бе отбелязан в картите с простичката дума „непроучено“. А „Кинжалът“ влезе малко по-навътре в морето.

– Иска да ни пресрещне, ако отпразним в открито море, или го е страх от плитчините? – мърмореше дебелакът.

– Какви са шансовете ни? – пак се обади Талия.

– Ами товара го няма, а той струваше повече и от „Хлапето“. Но той иска да докопа кораба, а и да се разправи с нас заради загубата.

– Да, за пиратите в Крандор не са се чули ласкави думи до днес. Но като ще умираме, да му дадем урок, който ще запомни.

– Осмина сме – напомни грамадният войник. – А те са поне двайсетина.

– Хрумна ми нещо – изсумтя Пендер, – стига да ми се доверите...

– Ще ти поверя и живота си – отсече Талия. – Казвай.

– Когато плаваме по вятъра, ще имаме предимство. Ако завием още тук, той тутакси ще ни налети. Но ей там... – посочи няколко скупчени островчета по-напред – ...минем ли между тях, ще ни загуби от поглед, колкото да се отпразним назад към Ророс. Тогава ще си проличи кой е

по-бърз.

– Пендер, аз не съм моряк, но... няма ли да загубим вятъра в платната, докато се промушим между островчетата?

– И това го има – почеса се той. – Мисля да отбием навътре, все едно ще ги заобикаляме, и в последния момент да се пхнем между двете най-големи скали. Той мина към дълбоките води и ще му е по-трудно да повтори нашия номер. Онези отдалечени островчета ще му попречат. А после ще има да се чуди към Туисъл ли сме продължили или се връщаме в Ророс, нали така!

– Ако налучка и веднага обърне?

– Тогава е свършено с нас. Ей, Ръждивия, ела насам.

Двамата се впуснаха в спор за прилива, вероятността вятърът и теченията да са по-силни или по-слаби между островчетата, газенето на „Хлапето“ в сравнение с това на „Кинжалът“ и други тънкости, които Талия не схвана.

Навлязоха между скалите, обърнаха по вятъра и корабът се втурна напред като прищпорен. Талия се взираше в противника – „Кинжалът“ също зави, но заобикаляше широките канали от външната страна.

Непоносимото очакване сковаваше хората на борда. Всичко зависеше от следващия ход на Бел Горст. Талия виждаше колко прозорлив се беше оказал Пендер. Зад двете по-големи скали стръмният бряг се изви-ваше право на юг и позволяваше да скъсят пътя към Туисъл, а и вятърът щеше да е благоприятен. Пиратът сигурно вече се опасяваше, че ако ги пусне да се промушат първи, могат да се върнат или да се откъснат далеч напред, докато той заобиколи отдалеч или също тръгне да криволичи между островите.

– Ще завие... – извика Ръждивия и Талия посърна. – Не, продължава в същата посока, ще заобиколи.

Пендер нададе победен вопъл. Навлязоха откъм подветрената страна на едната канара и вятърът стихна отведнъж. Инерцията ги доближи опасно до стърчащите подводни скали. Осейон и Ръждивия се приготвиха да отблъскват кораба с дълги весла. Дори когато стигнаха до края на протока, нямаше вятър – спираше го следващата групичка островчета.

– Рекох си, че течението ще ни изнесе – намуси се Пендер.

„Хлапето“ спираше, платната провиснаха.

– Ей там ще хванем вятъра! – развика се Ръждивия от мечтата. – Ама ще е страшно напъване.

На триста-четиристотин разтега от тях вятърът наистина набръчкваше водната повърхност, насочен като по тунел.

– Хайде! – извреца и Пендер. – Спускате лодката, вържете я с по-яко въже. Осейон, скачай вътре да гребеш. Агрис, ти също – посочи той най-мускулестия от моряците.

След минута двамата мъжаги натиснаха с все сила веслата.

– Раздайте се докрай – подканяше ги Пендер гръмогласно, – иначе сме трупове!

Въжето се опъваше, пръскайки капки, „Хлапето“ запълзя към вълните. Тогава „Кинжалът“ се появи в източния край на протока с издути от вятъра платна.

– *Фари!* – изруга Пендер и млъкна.

Толкова бяха загазили, че нямаше смисъл да си хаби думите.

29.

Островът на фукльото

– Дали не можеш да опиташ някоя от твоите илюзии? – плахо се обърна Пендер към Талия. – Или пък някакъв ветрец – направо ще е чудесно...

– Боравенето с времето е сред най-трудните умения в Тайното изкуство – напомни тя. – И най-непредсказуемото... досущ като самия климат. Никога не ми се е удавало. А дори Фейеламор не би опитала да скрие „Хлапето“ в толкова ясен ден. Те бездруго ни виждат.

„Кинжалът“ явно губеше скорост от подветрената страна на островчетата, но изглеждаше, че ще ги догони. И то преди двамата в лодката, които бяхтеха по-здравото от роби в галера под бича на надзирателя, да издърпат кораба към ивицата, до която стигаше вятърът. Всички наблюдаваха смълчани доближаването на враговете. Това бе най-дългият час в живота на Талия.

Различаваха мургавата физиономия на Бел Горст, чуваха воплите и подигравките на екипажа му.

– Това не се понася! – удари Пендер с юмрук по щурвала.

– Имаш ли катран? – нехайно попита Талия.

– Една или две бъчви, ако не сте изхвърлили и тях, нали така!

– Не сме.

Той я позяпа и се ухили.

– Ръждивия, катранът да е на палубата, ама на секундата!

Скоро оплешивяващият моряк дотича с бъчонката, стовари я на дъските и ловко изби капака.

– Потопи две стрели в катрана, моля те. – Талия се съсредоточи със затворени очи. – И донеси кофа жарава от камбуза.

Тя седеше, скръстила крака, потънала в мислите си. Изгради последователно всички части на илюзията и ги събра в едно цяло. Никоой не продумваше, Пендер стискаше шурвала, така, все едно се опитваше да вдълбае в него пръстите си. Съвсем малко разстояние ги делеше от пиратския кораб.

Изведнъж Талия отвори очи.

– Лъкът!

Сложиха големия лък в ръцете ѝ. Тя опита тетивата и кимна.

– Стрела!

Попадах ѝ стрела, чийто връх бе намазан с катран. Тя я претегли на длан и доразмаза чернилката по острието.

Изправи се пъргаво, опря върха за миг в жаравата, пристъпи към фалшборда, опъна силно тетивата и пусна стрелата. Тя описа висока дъга, спусна се към „Кинжалът“ и се заби в платното точно над тиковете. Плъзнаха пламъчета. Талия подхвърли лъка на Ръждивия.

– Стреляй пак!

Тя занарежда думи, като цялото ѝ тяло се поклащаше.

Огънчето облизваше платното, появи се друго от стрелата на Ръждивия и изведнъж пламъците с глух рев подскочиха чак до върха на мачтата и се прехвърлиха към другите платна. Моряците се шураха безцелно. Талия размаха ръце и огънят като че обхвана такелажа, шурвалната рубка, дори дъските на палубата. Половината пирати тутакси се метнаха във водата, другите се скупчиха на носа. Бел Горст тичаше напред-назад, ругаеше ги яростно и заливаше пламъците с кофе вода.

Талия ненадейно се стовари на палубата и илюзията изчезна. Едното платно и въжетата му горяха, но всичко друго беше незасегнато. Пендер крякаше въодушевен. Всички зяпаха пожара втрещени.

– Ей, вие! – избумтя гласът на Осейон откъм лодката. – Какво правите бе?! Размърдайте се!

Гребците бяха издърпали незабелязано „Хлапето“ към достъпния за вятъра проток. Платната трепнаха и започнаха да се издуват. Още преди Пендер да е отворил уста, моряците бяха по местата си. Осейон и Аргис се покатериха на борда, облени в пот. Скоро издърпаха лодката от водата.

– Така не съм се трудил през целия си живот – изхърка Осейон и преглътна на един дъх цял черпак вода.

Пожарът на пиратския кораб бе угасен. В най-голямото платно

зееше огромна дупка, такелажът и рейките бяха овъглени, но другите платна, макар и опърлени тук-там, бяха годни за плаване.

Бел Горст съдржаше кипящия си гняв, прибираше моряците си, които бяха скочили зад борда, налагаше свирепо всички наред с камшика и ги пришпорваше да сменят въжетата и платното. Но сега беше ред на „Кинжалът“ да замре в зоната на пълно безветрие. Капитанът му гледаше безпомощно как на „Хлапето“ опънаха платната и се отдалечиха, а щом излязоха от завета край островите, набраха скорост и се устремиха към Ророс.

Чак тогава хората на борда отделиха време да вдигнат Талия, която сякаш бе повалена от удар в главата, и да я сложат в хамак на сянка. Добраха се до пристанището преди изгрев, акостираха, уговориха се как ще пазят поред и свободните потънаха в сън. По тъмно седнаха да вечерят и да се посъветват.

– Съсипан съм – изломоти Пендер, които наистина имаше вид на смъртник. Възторгът от спасението на косъм отдавна се бе изпарил. – Вложих всичките си печалби в това начинание с живака, до последния грайнт!

Преви рамене и бутна чинията настрана. В тази покруса дори яденето не му се услаждаше.

– Може и да е останало едно бидонче – опита се да го ободри Талия.

– Не стига дори да възстановя другите товари, камо ли пък нашите припаси и котвите.

Дебелакът кършеше пръсти.

– Все пак да го продадем и да купим нови стоки, преди да са ти поискали сметка за предишните.

– Никой нищо няма да ми продаде. Бел Горст ме е нарочил – няма да посмеят! Пълна съсипия!

Той се затътри към подвижното мостче. Приличаше на опечалено буре.

– Пендер, сигурна съм, че ще можем да...

– Не ми говори, сега не мога да мисля! Оставете ме на мира!

Той се заклатушка по улицата. Талия го изгледа и се обърна към Осейон и Ръждивия.

– Е, какво ще го правим тоя Бел Горст?

– Ние ли? – облиза си устните Ръждивия. – Не сме бойци. Поне аз не съм. Оплачи се на градските пристави.

– Обзалагам се, че и тях е подкупил! – троснато каза Талия. – Вчера

ние го унижихме и той ще иска да си отмъсти. Отделим ли се от кея, ще ни подгони отново.

Умуваха половината нощ, но не стигнаха до никакъв план. Талия се събуди със зората и откри, че Пендер не е на кораба.

– Може да е препил и да се е тръшнал на пода в кръчмата – предположи Осейон и се измъкна от своя хамак.

– Нищо чудно! Тъкмо за това се бе настървил, когато тръгна да се шляе.

И все пак тя се безпокоеше. След пладне реши, че е време да го потърси. Още в първата пивница узна какво е станало.

– Вашият приятел така се накръпка, че не можеше да стои прав – осведоми я кръчмарят, нисичко и жизнерадостно човече. – Горкото пиянде, все едно му бяха потънали гемиите. Добре че го прибраха, негови приятели.

– Приятели?... – Тя едва не издаде паниката си. – Кои бяха те?

– Най-добрите, които можеш да си намериш тук! – изкикоти се джуджето. – Силни приятели. Предвождаше ги не друг, а Аринда бел Горст.

– Пендер с него ли тръгна? – уточни Талия с престолено хладнокръвие.

– Снощи щеше да тръгне подръка и с някой демон, ако онзи му бе подложил рамо да се облегне.

– Къде да намеря Бел Горст?

– Май не сте от тоя град, а? – намигна ѝ кръчмарят.

– Родена съм в Ророс, но ме нямаше много години.

– А, знаех си. Никой от местните хора нямаше да ме попита.

– Но аз питам – потисна тя раздражението си.

– Той си има свой остров. Малко след пристанището, точно срещу кланиците. Наричат го Острова на фукълото.

„И мястото, и името му подхождат“ – рече си Талия.

Пендер се опомни във възтясна килия и веднага му се догади от воията на мърша. Въпреки изпитото вино си спомняше предишната вечер – кана след кана евтин бълвоч, мъката от отнетите му печалби, а накрая някакви дружелюбни моряци му помогнаха да излезе от кръчмата. Помнеше и мургавото лице на Бел Горст, който му се хилеше заплашително, макар че в онзи момент пиянското замайване пречеше на страха. Сега всичко му стана ясно до болка.

Пиратът нито му каза нещо, нито му стори зло веднага, докато моряците влачеха Пендер по кейовете и корабът прекосяваше пристанището. Но Пендер не се залъгваше. Не след дълго Бел Горст щеше да се появи, за да го изтезава и да го убие колкото се може по-мъчително и бавно. За да си отмъсти, а може би и заради самото удоволствие.

Беше буден от около час, когато двете резета изскърцаха и вратата се откряна. Първо се подаде глава, после се вмъкна и мъничката фигурка. Тъмнокожото момиче май също беше робиня, съдейки по оръфания къс панталон и туника. Късите стегнати плитчици по главата ѝ стърчаха като дръжки на тиган.

– *Гариш ха! Плогит!* – сопна му се тя без никакво притеснение от обстановката или затворника.

– Не разбирам вашия език – отвърна Пендер и много предпазливо седна на пода.

Главата го болеше до полуда. Момичето заговори на общата реч в западното полукълбо.

– „Светло утро“, туй ти рекох.

Подаде му дървена паница с тъмна коричка по ръба. Вътре имаше сивкаво месиво, може би преварена каша от някакво смляно зърно. От паницата се носеше и силна задавяща смрад на риба, загнила преди да бъде изсушена на слънце. Дори вечно гладният Пендер се отврати.

– Какво е това?!

– Ами варен бъркоч, какво друго! – възкликна тя, смаяна от невежеството му.

– Задръж си го. Не ми се яде.

Вторачиха се един в друг.

– Какво търсиш тук? – почуди се дебелакът. – Робиня ли си?

Детето загребваше с пръсти от паницата и макар че не се наслаждаваше на вкуса, нямаше нищо против гадната храна.

– Не съм, то се знае! – осведоми го презрително. – Баща ми и аз сме *водоносци*.

Изрече думата с гордост, която повече подобаваше на „майстори-летописци“, макар че занятието ѝ беше окаяно и зле платено, а и в повечето страни почти по нищо не се различаваше от робството.

– Не те ли е страх да живееш на този остров с толкова зли пирати?

– В цял Крандор никой няма да посегне на хлапе – отсеке тя с непоклатима увереност.

– Ами аз? – процеди свирепо Пендер. – Не съм от Крандор, ами от порочния Туркад, дете е в другия край на света.

Надигна се стремително с дрънчене на вериги, като се мъчеше да пренебрегне тежестта в главата и присвиването на стомаха.

Момичето кротко поглъщаше „бъркоча“. Вонята в задушната килия беше нетърпима.

– Личи ти, че си добър човек. Пък и пред вратата има пазач.

Пендер пак се тръшна на пода.

– И защо си тук, дете? Как ти е името?

– Викат ми Туулим и ме пратиха да се сприятеля с тебе, та да науча кой си – сподели тя откровено, вперила в него погледа на големите си кафяви очи.

– Да не би да крия? – изсумтя дебелакът. – Моето име е Пендер. Аз съм морски капитан от Туркад и търгувам из всички места, където мога да отида.

– А защо си подпитвал в митницата?

– Търся един моряк, казва се Джевандер, който изчезнал от Туркад преди седем години.

– Ама защо? – изфъфли детето, докато си облизваше пръстите.

– Защото дъщеря му, която е горе-долу на твоите години, ме помоли да го намеря.

– А-а... – Тя се подпря на пети. – Е, не познавам човек с такова име.

– Случило се е отдавна. Обещах да го потърся. Нищо лошо не бях намислил.

– Не ми позволяват да отговарям на твоите въпроси – рече му момичето и се изправи.

– Сега какво ще ме правят? – все пак попита Пендер.

– Страх ме е, че ще те подложат на мъчения, когато се върне Бел Горст. За да знаят, че им казваш истината. Жал ми е за тебе, господин Пендер, ти си симпатяга.

Тя излезе, отнасяйки лицата, и отвън пак залостиха вратата. Пендер прекара деня вцепенен от уплаха. Не понасяше болка. Казано направо, беше си страхливец.

В късния следобед на другия ден вратата се отвори и влезе причината за всичките му страхове – Аринда бел Горст. Висок и строен, с тъмнокестенява дълга коса, сплетена на плитки, тънък, остър нос и твърде дебели бърни. Държеше кинжал.

– Хайде, капитане – подкани той и отключи оковите. – Искам да видиш какъв огън ще накладем за тебе. После ще вечеряш с мен... за последен път в живота си, уверявам те.

Наложи се Пендер да бъде побутван с острието. Лицето му лъщеше от пот. Предстоеше му жалка, гнусна гибел.

Талия не се спря цял следобед – издирваше стари познати, за да научи колкото се може повече за Бел Горст, а и да проумее защо му се позволява да върши пиратските си набези толкова безнаказано. Наближаваше полунощ, когато тя се върна на „Хлапето“. Завари Осейон и Ръждивия да крачат от носа до кърмата, без да знаят какво да сторят.

– Вече си мислех дали не е спипал и тебе – усмихна се от облекчението войникът.

Тя отвърна с доста по-бледа усмивка заради умората.

– Внимавам повече, след като ме сгасиха последния път. – Намекваше за злополучното си залавяне в Ганпорт. – Ще съм ви благодарна за малко кафе, ако печката още е гореща.

Ръждивия отскочи до мъничкия камбуз. Талия седна на сгъваем платнен стол и си събу сандалите. В просмуканата от влага нощ над планините отвъд града се трупаха буреносни облаци.

– Поговорих си с леля Дасия... заместник-губернаторката. Най-добре е да се допитваш до близки роднини, ако ще разнищваш такава повсеместна поквара. Замесени са и високопоставени хора. Може би дори губернаторът. – Осейон обикаляше из кораба и наглед я слушаше съвсем разсеяно. – Какво ти е?

– Ще ти кажа, когато свършиш.

– Бел Горст е богат и влиятелен, а митницата е царство на рушветите. При градските пристави е горе-долу същото. За да бъде предприето нещо срещу него, са нужни неопровержими доказателства.

– Значи ще разчитаме само на себе си. Какво научи за неговия остров?

Ръждивия донесе чайник кафе и три големи чаши, а Талия разгърна карта на пристанището.

– Ето го Острова на фукльото. Около него има широк пояс водни шубраци, в които гъмжи от змии и чакалоти. Бел Горст разполага там с великолепно имение, казарми, робски колиби, складове и наблюдателница.

– И аз научих нещо – подхвана Осейон. – Тук е бил регистриран кораб на име „Камата“, но никой не го е виждал от години. Според човека, с когото се разприказвахме, сигурно е продаден в някое по-далечно пристанище. Носела му се страшна слава, като на „Кинжалът“. Защото

собственикът им е един и същ!

– Охо! – сепна се Талия. – Вече знаем кого да питаме какво е сполетяло бащата на Лилис, но се опасявам, че новините няма да ни харесат. Горката... Стига сме дърдорили. Я да огледаме Острова на фукльото.

Ветрецът ги тласкаше полека край шамандурите. След час отляво се откриха множество големи, скупчени нагъсто сгради, осветени от силни фенери. От тях се носеше възможно най-противният полъх – гниещи съсиреци и мърша.

– Това пък какво е? – изгъгна Ръждивия, който бе побързал да си запуши носа.

Отекна единична гръмотевица и от небето се изля порой.

– Там са кланиците – сви рамене Талия, – до тях пък са колбасарските цехове. Изхвърлят отпадъците във водата на залива, затова те съветвам дори кутрето си да не потапяш в нея.

Заобиколиха острова отдалеч, макар че в този мрак и дъжд нямаше опасност някой да познае кораба. „Кинжалът“ се оказа вързан в края на дълъг кей, от който започваше настлана с дъски пътека на подпори през гъсталаците в плитчините. От другата страна на острова имаше по-къс пристан, до който също стигаше пътека.

– Не можем да се проврем от другаде заради чакалотите – промърмори Талия.

Пуснаха котва встрани от острова и се опитаха да измислят нещо.

– Ще успеем или с цяла армия, или ако някой се промъкне сам – заяви тя. – И понеже нямаме армия...

– Не ми харесва – прекъсна я Осейон. – По-добре да отида аз.

– Нужно е лукавство и умение да се прокрадваш, а може би ще се наложи да прибегна и до Тайното изкуство, ако ни очакват. Осейон, ти си прекалено едър и тежък, не те бива за съгледвач. Ще доближа малкия пристан призори и ще се покатеря на някое от дърветата в плитчините, за да огледам къде какво има.

– Доста ще е опасно за тебе, както те слушам – отбеляза Ръждивия.

– Нищо по-разумно не ми хрумна. Вие сещате ли се за друго?

Уговориха времето, мястото на срещата и сигналите и Осейон я откара с лодката до пристана. Там не се мяркаше никой. Талия му помаха с ръка и се скри в мъглата.

Денят се проточи, отмина и часът, когато трябваше да я вземе от пристана, но тя не дойде.

– Трябва да са спипали Талия – омърлуши се Ръждивия, когато разбраха, че тя няма да дойде на срещата.

– Ще ида да я търся – каза Осейон. – Трябва обаче да им отвлечем вниманието. Жалко, че няма начин да вкараме няколко от тия чакалоти право в спалнята на Бел Горст.

– Хубавичко щеше да заподскача! – ухили се Ръждивия. – Като гледам, събрали са се хиляди в залива заради кланиците. И островът няма нужда от друга охрана.

– Я да помисля... Има ли някаква надежда да потопим „Кинжалът“ до пристана?

Морякът завъртя глава.

– Пазят го добре. През цялото време има двама-трима на борда, пък и винаги е готов за отплаване.

– Май се захванахме с невъзможни неща.

– Тъй си е – печално потвърди Ръждивия.

– Сетих се нещо... – отрони Осейон след няколко минути.

– Каквото ще да е, няма да свърши работа – още по-мрачно го увери морякът. Облягаше се на фалшборда и зяпаше тъмнеещия остров. – Нищо не можем да направим за тях.

– Хич не ми се иска да се оправдавам с това пред Мендарк – призна войникът. – Ти стой тук и си отваряй очите. Аз ще се поразхода с лодката. Аргис, ела да ми помогнеш.

– Къде ще ходиш? – разтревожи се Ръждивия.

– Ще ти кажа, ако успея!

Двамата в лодката загребаха към отсрещната страна на залива. Кланиците бяха ярко осветени, защото кървавата работа тук продължаваше денонощно. Осейон отиде да си пошушне малко с нощния майстор и срещу шедър рушвет нае до сутринта малкия шлеп с отпадъците, който почти преливаше. Изтеглиха го до Острова на Фукльото, като през цялото време пускаха по малко кръв и карантия. Невидими в нощта зверове се биеха свирепо за плячката и разпенваха водата.

– Кое време е? – прошепна Аргис.

– Май остават два часа до зазоряване.

Спряха при късия пристан, Осейон се прокрадна по дъсчената пътека към наблюдателницата и повали в несвяст единствения часови. Потършува из краищата на шубраците, дори се осмели да повика тихо Талия, но нямаше и помен от нея. Той и Аргис наравиха по едно буре с боклуци и се дотътриха до верандата на голямата къща. Вратата беше отворена заради горещата нощ. Там не пазеше никой.

Осейон лисна отпадъците през входа. В тежкия задух вонята беше убийствена. Двата прокараха следа обратно към пътеката и доизпразниха второто буре по калния скат на брега, недалеч от мятащите се, осеяни с шипове опашки и зейналите огромни челюсти.

Един чакалот се хвърли пред останалите, преплува шеметно плитчините и зацъка през гъсталака към брега, привлечен от миризмата. След минута огромна глутница зверове се втурна след него. Скоро нахлуха през вратата, но намериха храна, само колкото да се разлюти гладът им. В къщата обаче имаше предостатъчно жертви, вече ги надушваха.

Двата се върнаха на „Хлапето“, където Осейон обясни на другите какво е направил. В нощта проехтя писък и секна внезапно. Огромният войник се засмя.

– Ха така! – Отново скочи в лодката и подвикна оттат: – Отивам да прибера Талия.

– Не се бави – заръча му Ръждивия, застанал на шурвала. – Тия гадини направо ще залеят острова след малко. Ей! Как ще стигнеш през тях до пристана?

Настана дълго мълчание.

– Няма как, ще отидем на другия пристан – доста стъписано промърмори Осейон.

– Изобщо няма да се промъкнеш покрай „Кинжалът“ и пазачите! – Ръждивия поскубваше нервно редките си кичури. – Защо не ми каза порано какво си намислил?

Осейон изпсува.

– Тоя ваш капитански занаят бил по-мъчен, отколкото си представях. Е, какво да се прави, първо ще превземем „Кинжалът“.

– Кой – ние ли? Аз не съм държал оръжие в ръка през живота си.

30.

Пиршеството на чакалотите

Талия се издърпа върху късия пристан и пропълзя към насланата пътека. Щом някоя дъска проскърцаше тихичко под тежестта на тялото ѝ, тя тутакси се обливаше в пот. Понякога луната надничаше през облаци и осветяваше чакалотите, които дремеха по калните брегове. Тези твари бяха дълги по четири-пет разтега, а разтвореха ли челюсти, можеха да налапат дете наведнъж. Най-едрият я съпроводи с поглед и

размаха огромната си люспеста опашка.

От пътеката тя се хвана за увиснал клон на едно високо дърво и се покатери. Нямаше друг безопасен начин да се добере до сушата, защото в края на пристана бдеше поне един часови. Прехвърляше се от дърво на дърво.

Щом се развидели достатъчно, Талия се премести така, че да вижда почти целия остров. От едната страна бяха пръснати казарми и складове. Върху хълмче стърчеше огромна къща, заобиколена от дървета. Талия се препотпяваше и отпъждаше рояците хапещи мушици. Денят се изниза, но тя изобщо не успя да налучка къде може да са затворили Пендер. Извади хляба и сиренето от джоба си, понечи да се настани удобно на клона и изтърва храната. Нямаше смисъл да се спуска от дървото – десетина рака веднага се събраха да разкъсат сухия краешник и после бързо се пръснаха на всички страни.

Явно това беше ден за отдих. Защото моряци, офицери и пазачи се мяркаха тук-там, но не бяха заети с никаква работа. Талия се оглеждаше за някой роб или недоволен слуга, който може би щеше да ѝ каже охотно къде държат Пендер.

По-късно неколцина опърпани роби започнаха да трупат дърва за голям огън наред обширната ливада. Надзирателят ги навикваше често, наблизко стояха и двама пазачи. Нямаше начин да заговори някой от групичката. Други роби пренасяха товари между складовете, казармите и къщата, дори се случваше да минат под скривалището ѝ, но наоколо все се мяркаше пазач.

Към края на следобеда огладня жестоко. Не можеше да отдели поглед от корените на водните гъсталаци, облепени със сочни стриди. Никой не се заглеждаше към нейното дърво. Тя се смъкна, отрязва няколко корена и се върна на клона.

Отваряше стридите с острието на ножа и ги поглъщаше една по една. Наистина се оказаха тлъстички и сочни, но долавяше нещо необичайно във вкуса им.

Вече ѝ се струваше, че е виждала всеки обитател на острова поне десетина пъти. По здрач нисък мъж излезе тромаво от склад, превит под тежестта на чувал. Изглеждаше изтощен и примирен. Може би щеше да отговори на въпросите ѝ.

Тя се прокрадна и закрачи до него към няколко скупчени една до друга бараки. Мъжът я изгледа косо изпод широката си шапка и пак се вторачи надолу.

– Трябва да говоря с тебе – подхвана тя.

Той се опита да ускори крачка, но се задъхваше под товара.

– Оставете ме на мира, иначе лошо се пише и на двама ни. Вървете си, откъдето сте дошла.

– Ти как разбра, че не съм от острова?

– Нямаме нашийник.

На шията му имаше широк обръч от гъвкава стомана, инкрустиран отпред с червен гранат. Кожата отдолу беше възпалена и ожулена.

– Заприказва ли ме човек *отвън*, това ще ми струва живота. И с вас ще се разправят. Шпионите нахраниха чакалотите три пъти тази година.

В бараката мъжът се напрегна да вдигне чувала нависоко, за да го сложи върху цяла купчина други.

– Не съм от митницата – увери го Талия. – Търся един приятел.

Робът нагласи чувала.

– Имате приятели *тук*? Ами вървете да дърдорите с тях и не ми дотягайте.

Талия му се изпречи.

– Чуй ме! – зашепна настойчиво. – Бел Горст хвана моя приятел онази вечер. Дебелак на име Пендер. Тук ли е?

– Не се съмнявам, макар че не видях никакви непознати освен вас. Говори се, че утре ще има мъчения до смърт. Цял ден помагах да трупат дърва за огъня.

Мъжът понечи да се провре покрай нея, Талия пък се опита да го спре, но колкото и да беше нисък, той се оказа жилив като стомана и се отскубна. Тя го повали на пода, сборичкаха се, шапката му се търкулна по земята и в гаснещата светлина на деня неговата дълга коса лъсна като платина.

Гърбът ѝ се смръзна. Тя пусна ръката му и се вторачи. Косата, продълговатото измършавяло лице, заострената брадичка... в миг изчезнаха всякакви съмнения. Дългото дирене завърши.

Той също се изправи и отвърна на погледа ѝ.

– Дойдох чак от Туркад да те търся, *Джеви* – тихо натърти Талия.

– Коя си ти?! Вече не ме наричат с това име.

Затрепери и се олюля. Гръклянът му подскачаше.

– Лилис ми го каза. Твоята дъщеря.

– Лилис! – ахна Джевандер.

Сълзите се посипаха по бузите му като дъждовни капки по прозорец. Залитна и се хвана за ръката ѝ.

– Лилис е жива? – Сграбчи раменете ѝ и ги раздруса. – Каж ми веднага!

– Жива и здрава – изфъфли Талия, също поддала се на вълнението. – Когато и да срещне, разпитва за тебе. Не се отказва.

Джеви се изчерви и я пусна.

– Извинявай, дано не те е заболяло.

Затвори вратата на бараката и седна тежко на чувалите.

– Лилис!... Това трябва да е сън. Всеки ден, през който не бях до нея да я пазя и отглеждам, все едно се раздирах отвътре. Но нищо не можех да направя. – Изведнъж се изопна от обзелата го надежда. – Тя да не е тук, в Ророс?

На Талия ѝ домъчня, че ще го разочарова.

– Уви, тя е в другия край на света – чак в Зайл, под закрилата на библиотекаря Надирил.

– Могъщи приятели си е намерила! – слиса се Джевандер.

– Аз я отведох там миналата зима – продължи тя. – Преди това е живяла по улиците седем години. Не ѝ е било лесно, но не мисля че душата ѝ е загубяла.

– Лилис беше слънцето на живота ми след смъртта на Грейзи. – В очите му пак напиреха сълзи. – Сега ми е по-тежко, отколкото когато не знаех. Ако имаше как да си върна свободата... Но Бел Горст е дяволско изчадие, постарал се е да няма начин. Той е заклинател.

– Тъй ли било? – проточи Талия. – Колко интересно... Значи така ви държи тук, а? Не се предавай. Моят кораб ще дойде, когато притъмнее.

Джевандер опипа железния нашийник.

– Нощем ни заключват в онази укрепена барака зад складовете. Но щом знам, че Лилис е жива, нищо няма да ме спре. Нищо освен окования ми врат! Всеки от нас има нашийник и ще умре, ако се махне от острова. Само мъртъв ще го напусна.

– Впрочем и аз поназнайвам нещичко за заклинанията. Чакай да погледна.

Тя пристъпи към Джевандер и плъзна пръсти по железото и граната. В евтиния кристал имаше пукнатина. Мъжът трепна, когато тя случайно докосна разранената му кожа.

– Няма да ти навредя – обеща Талия. – Май се оказва, че знам за Тайното изкуство повече от Бел Горст, щом силите му стигат само за това.

– Забавих се прекалено – избълва Джевандер и пак се обезсърчи. – Бягай, докато можеш.

Някой красна наблизко и той се измъкна през откренатата врата.

Талия се върна при крайбрежните шубраци. Щом притъмня достатъчно, тя пропъзля по клоните към пътеката. Там обаче се натъкна на непреодолима пречка. Часовият стоеше на единственото място, където клоните се простираха над дъските. И недалеч от него имаше още двама, които си приказваха оживено. Уговореното с Осейон време отмина, а тя не можеше нищо да направи. Нападнеше ли часовите, мигом щеше да разбуни целия остров. Пак се напъха между гъстите листа и зачака.

Най-сетне двамата се отдалечиха, третият закричи нехайно в същата посока. Талия се смъкна на пътеката и отиде към края на пристана. Може би Осейон още я чакаше, макар че бяха минали часове. Изведнъж я преряза болка в корема, която скоро стихна. В края на пристана гореше един-единствен фенер. Тя застана от другата страна и даде уречения сигнал. Никой не отговори, а се чуха стъпките на часовия. Тя се провря под парапета, хвана се за подпора и се сви под дъските. Току-виж мракът и мъглата я скриеха.

Мъжът спря недалеч от нея и се облегна. Не помръдна дълго. Дойдеше ли от нейната страна, сигурно щеше да я забележи. Ръцете я боляха, а под краката й неприятно шаваха някакви твари. Неочаквано същата болка в корема я накара да се сгърчи.

Тя се опита да *подскаже* недоловимо на часовия, че трябва да се махне. Този похват не винаги водеше до успех – мнозина бяха устойчиви на мисловно внушение.

Мъжът се изпъна така, че краката му буквално се отлепиха от дъските. Озърташе се трескаво. Явно имаше неразвити дарби за Тайното изкуство. Талия си опита късмета още веднъж, по-ненатрапчиво, и сякаш острие се заби между очите й. Заложбите на часовия се оказаха неимоверно затруднение, той се защитаваше от въздействието, без дори да доподозира.

Гадеше й се неудържимо, коремът я присви. Проклетите стриди! Мускулите на ръцете й омекнаха, единият й сандал издрапа по грапавата подпора. Мъжът се извъртя. Усещаше напрежението му. Изглежда, Бел Горст обичаше да проверява неочаквано хората си.

– Клари, ти ли си? – тихо попита той.

Главата на Талия се размъти. Тя изскочи иззад парапета в мига, когато той се обърна с гръб към нея.

– Ей!...

Той посегна към късата си сабя. Талия се хвърли към него. Сандалът й се подхлъзна на мокра дъска и вместо да го просне с първия удар, тя просто се вряза в него с рамото напред. Пиратът я хвана за косата и

заби коляно в корема ѝ. Останала без дъх, Талия се свлече на пристана. Часовият, отдавна свикнал да се разправя безпощадно с противниците си, се помъчи да забие крак в гърлото ѝ. Тя едва събра сили да се търкулне встрани и да се изправи тромаво. Ако не го довършеше веднага, щеше да я убие.

Той замахна със сабята си. Талия избягна удара, улови ръката му, възползва се от инерцията на неговото движение и го метна яростно през рамо. Тежкото тяло разцепи парапета и мъжът падна с вик във водата. Тя се озърна – пробягаха вълнички, нещо се замая под повърхността и скоро вече нямаше никакво движение.

А на нея ѝ прилоша още повече. Преви се от повръщането и разстройството. Накрая се изми, колкото можа, и легна на пътеката. Губеше скъпоценно време. Всеки миг можеше да дойде смяната на мъртвия часова, а тя беше безсилна.

Излелият се проливен дъжд я принуди да се размърда. Погледна към небето и през парцаливите облаци видя, че мъглявината-скорпион се е преместила. Значи беше късна нощ, а не ѝ олекваше. Предстоеше ѝ много работа и не знаеше как да навакса изгубените часове.

Най-после се добра до бараката за затворниците. През нощта беше заключено, но отвън стоеше само един пазач. Този не се отличаваше с бдителност, а макар и обзета от ужасна слабост, Талия беше веща в занаята си. След минута отвори вратата.

Вдигна по-високо фенера, който взе от пазача. Стотина роби се размърдаха от светлината. Нощните посещения на Бел Горст ги плашеха до полуда.

– Джевандер... – повика тя тихо. Той се показа веднага и опипа нашийника си. – Ще видим какво можем да направим – обеща Талия. – Да предложи ли свобода и на останалите?

– Защо не? Но не ги познавам добре. Стоя настрана от всички.

– Ще ме чака кораб до острова – каза тя по-силно, но не и така, че да се чуе извън бараката. – Ако някой иска да дойде с мен, да решава веднага.

Исправиха се още двама. Другите я зяпаха намусени и с безразличие. Талия не се учуди – робството твърде бързо прекършва човешкия дух.

– Да вървим към пристана, корабът ще доплава скоро.

Навън Талия извади малко медно клинче от джоба си, овлажни го с

език и опря връхчето в червения кристал на нашийника. Така се напрегна, че тялото ѝ се разтресе, но разгада вложеното заклинание. Внезапно минералът се разтроши със зеленикав проблясък и се изрони от основата.

– Ох, заболя... – Тя се преви от напразни напъни да повърне. – Дали?...

– Свободен съм – прошепна Джевандер, откъсна нашийника и го запрати в шубраците, после я прегърна. – *Свободен!* Талия... А ти добре ли си?

– Всъщност не съм. – Талия примижа, защото всичко се раздвояваше пред очите ѝ. – Имам късмет, че сте само трима.

– Какво става?! – изсъска Джеви.

Недалеч от тях се разнесоха кръсъци ѝ глухи удари, чуваше се хрущене, звук от прекършено дърво.

– Представа си нямам – смънка тя премаляла.

След като отърва и другите двама от нашийниците, остана съвсем без сили. Скоро щеше да се развидели, на изток небето порозовя. В сивкавия полумрак пред тях се откри ужасяваща гледка – навсякъде пълзяха чакалоти с окървавени муцуни, които се биеха за късове месо и кости. Грамаден стар звяр стискаше мъж в челюстите си и го размахваше наляво-надясно. Нещастникът пишеше, след миг нещо изпраща в тялото му, той провисна безжизнено и животното го отнесе нанякъде.

– Ти ли го направи? – прошепна втрещеният Джевандер.

– Май моите приятели са... попрекалили – също толкова тихо отвърна тя. – Ох, главата ми!

Джеви обаче прояви завидно самообладание.

– Намери ли твоя човек?

– Не! – изпъшка Талия. – Изобщо не знам къде го държат.

– Докато те нямаше, аз огледах. Той е в килиите под къщата. Стой тук, ще го намеря.

– Ще отидем заедно. Ако Пендер е пострадал, дори двамата едва ще го извлечем оттам.

Тя се тътреше по моравата, подпирайки се на рамото му. Едното крило на великолепната врата бе изтръгнато с пантите, в опустошеното фоайе навсякъде имаше кръв, кичури коса и парцали от разкъсани дрехи.

– Накъде? – изграчи Талия.

– Надолу по тези стъпала.

Вляво от тях се подаде почервеняла муцуна. Изглежда в стаята

имаше библиотека, защото над очите на съществото се виждаше залепнал разръфан лист от книга.

Талия се подхлъзна и двамата се търкулнаха по стълбата на оплетено кълбо от ръце и крака. Долу не завариха никого от пазачите. Затворниците се бяха долепили безмълвно до решетките, но никой не поиска да го пуснат. Шумът отгоре подсказваше какво ги чака.

Намериха Пендер в последната килия – жалка мърлява развалина с кръвясали очи. Талия изобщо не се досещаше къде да търси ключове, а и вече не можеше да разбие ключалката. Джеви скоро се върна с голям лост, с който двамата огънаха прътите на решетката. Някак издърпаха дебелака през пролуката.

Пендер като че не я позна. Излизането от къщата не беше по-лесно от влизането, защото два чакалота се бореха във фойето за нечии останки. Джеви помогна на Талия и Пендер да се измъкнат през един прозорец. Дебелакът се оглеждаше, сякаш бе попаднал приживе в подземния свят.

– Пендер! – развика му се Талия и го стисна за раменете. – Ставай! Невъзможно е да те носим.

Той се надигна по обраслата с лози стена, задъхан като след изнурително бягане.

– Пендер, виж! Този е Джевандер, бащата на Лилис.

Думите ѝ го втрещиха достатъчно, за да дойде на себе си. Пълното му лице засия в усмивка на най-чиста радост и той протегна запотената си десница.

– Лилис ми е най-милата приятелка. Тя ме спаси, когато паднах в морето. Търся те от половин година.

Джеви го прегърна и двамата се просълзиха. Талия също се трогна, но прошепна:

– Хайде да тръгваме.

Прекосяването на моравата беше особено рисковано. По покривите на бараките се бяха скупчили оцелели, сред тях и тъмнокожо момиче с шръкнали плитчици. Тя безгрижно махна с ръка на Пендер, но той не я забеляза. Талия се помъкна към малкия пристан и спря след две-три крачки. Там щъкаха пълчищата чакалоти, които ръфаха отпадъците от кланиците и се хапеха помежду си.

– Осейон... – изхриптя тя. – Идиот такъв, какво си сторил?!

– Невъзможно е – отсече и Джеви.

– Тогава да идем на големия пристан? – предложи Пендер.

– Ръждивия не би ни търсил там – безпокоеше се Талия. – А и нали

„Кинжалът“ е до онзи пристан.

– Нямаме избор!

А от водата напиреха още чакалоти. Скоро покривите щяха да бъдат единственото безопасно място. Впуснаха се в смъртно опасно криволичене по моравата. На Талия ѝ приляваше не само от стридите, но и от употребата на магия. По същото време иззад къщата други хукнаха към кораба. Повечето стигнаха невредими до него, сред тях и Бел Горст, който не изглеждаше толкова страшен с късата копринена нощница и мършавите си боси крака.

– Какво да правим? – завайка се Пендер.

– Продължаваме натам, няма друг начин.

Цяла глутница чакалоти се опитваше да ги догони. Талия на два пъти се изплъзваше на голям чакалот, преди да се свлече на пътеката. Дърветата около пристана бяха изсечени и бегълците нямаше къде да се покатерят.

– Ще се опитаме да превземем „Кинжалът“, онези там не са много!

Препуснаха по пристана, но пиратите тутакси ги зърнаха. Сигурно се заблудиха, че всички роби са се изтръгнали на свобода, защото се уплашиха и опънаха платната, които се издуха от първия по-силен порив на вятъра. Бързоходният съд се отдалечи стремително.

Един от робите изкрещя – чакалотите ги бяха последвали. Талия отчаяно се насилваше да изгради илюзия, за да спре „Кинжалът“. Точно пред него се появи призрачен силует на друг кораб. Кормчията реагира по инстинкт, завъртя щурвала и изрева на малцината моряци да обърнат платната.

– Това е илюзия, малоумнико! – освирепя Бел Горст и го шибна с камшика си.

„Кинжалът“ обаче вече се носеше обратно към брега. Талия гледаше безпомощно. Корпусът се вряза в пристана, разхвърчаха се трески и всички освен изостаналия Пендер паднаха във водата. Талия се стовари по гръб в плитчините. Десетина чакалота запълзяха в калта. „Кинжалът“ с разбит нос се отдръпваше тежко в заливчето. Призрачното видение го нямаше, Талия дори не знаеше дали бе породено от нейната илюзия.

Тя газеше в лепкавата кал към разнебитената пътека. Единият ѝ край бе забит в тинята, а другият стърчеше косо, опрян несигурно в пристана. Чакалотът упорито щапуркаше към Талия. Жален писък оповести, че с един от робите е свършено.

Талия се отличаваше с изключителна храброст, но изправена пред такава напаст, трудно сподавяше паническите си вопли. Пендер висеше

над нея, повесен на куртката си, и неистово размахваше ръце и крака.

– Не мърдай! – ревна му тя, забравила за миг собствените си неволи, – ако не искаш и ти да цопнеш тук!

– Талия, насам! – повика я Джевандер, уловил се с едната си ръка за подпората. – Стъпи на пътеката.

Тя погледна накъде сочи и проумя, че съборената пътека продължава и под водата. Заджапа към нея, но се чувстваше като костенурка, преследвана от леопард.

Джевандер се смъкна и протегна свободната си ръка, тя обаче не я достигаше. Видя през рамо най-близкия чакалот, един от най-големите. Нямаше спасение! Звярът се нахвърли.

Ботушите ѝ стъпиха на нещо твърдо – пътеката! Талия издрапа бясно нагоре, но се хлъзгаше. Чакалотът можеше да докопа и нея, и Джевандер. Челюстите му стиснаха единия ѝ ботуш, с рязко завъртане на главата си той смъкна с лекота ботуша заедно с чорапа. Талия усети изгаряща болка в глезена. Напираше нагоре по дъските, но този крак вече не я държеше. Чакалотът се устреми отново към нея.

Джевандер грабна една откъртена дъска и налетя срещу животното. Талия изпищя, но той не загуби равновесие, а заби назъбеното парче дърво в зейналата паст, дори се постара да го натика чак в гърлото на чакалота. Звярът изрева пронизително, щракна с челюсти и прекърши дъската на две.

Пръстите ѝ докоснаха мазолестата длан на Джевандер. С изумителна за кльошавото му тяло сила той я издърпа от водата толкова шеметно, че за малко щеше да изкълчи раменната ѝ става. Челюстите на чакалота щракнаха отново точно там, където тя бе била допреди миг, откършиха парче от подпората и няколко зъба се счупиха в крепящите я метални обръчи.

– Нагоре! – кресна Джевандер и задърпа замаяната Талия към все още здравата част на пристана.

Босият ѝ крак кървеше и се провлачваше.

– Къде се бави Осейон, по дяволите? – изхриптя тя.

По пристана към тях вече пълзеше първият чакалот. Тук нямаше как да се защитят, нейните илюзии бяха безполезни срещу хищниците. Пендер си висеше от върха на своята подпора, задържаше го само яката на куртката. Под него се бяха скупчили чакащи зверове.

Джеви избута Талия да се покатери върху една подпора и се издърпа при нея. Обгърна я с ръце и тя си позволи да се отпусне за миг. И оцелелият роб се бе покачил при тях. Мъглата се сгъстяваше.

– Ехо-о! – долетя кух зов откъм водата.

– Това е Бел Горст! – настръхна Джеви. – Няма да му се дам втори път. Предпочитам да сляза при чакалотите.

Талия впи пръсти в ръката му.

– Не прави глупости. Мисли за Лилис.

В мъглата проскърцваше дървения.

– Това е „Хлапето“ – възкликна Пендер. – Познавам звуците. Ей, Осейон, насам! Ей!

И след няколко секунди пред тях се откри най-възхитителната гледка в живота им – „Хлапето“ полека доближи пристана, насочван умело от Ръждивия. Силно засраменият Осейон вдигна Талия и я пренесе в безопасността на кораба. Робът скочи от подпората върху палубата, Джеви стори същото миг по-късно. Хванаха Пендер, разпориха яката му и го освободиха, после го издърпаха на борда. Скоро се отправиха към кейовете на Ророс.

– Чудно си го намислил, Осейон! – заяде се разтреперената Талия. – Поне да ме бе предупредил някак! Ей толкова оставаше да попадна в търбуха на някой чакалот – показа тя с палец и показалец.

– Струваше си – успокои я Пендер. – Вижте кого намерихме!

Осейон се вторачи в ниския мъж, ахна и го прегърна. Джевандер седна на палубата, тръскаше глава и бършеше сълзите си.

– Жалко, че „Кинжалът“ се отърва – процеди Талия през зъби. Ръждивия изпъна ръка към мъглата.

– Гадината не стигна далеч. Мислех, че още първия път ще му видим сметката.

– *Ви*е ли бяхте? – увери се тя. – Знаех си, че не съм успяла с илюзията.

– Принудихме го да заседне в плитчините, макар че не се знаеше кой кого. По едно време си рекох, че ще ни избута към рифовете.

Тук-там мъглата беше по-рехава и зърнаха красивия кораб, забил кила си в калта, обкръжен от десетки чакалоти.

– Там ще си останат – ухили се морякът, – защото си нямат лодка. Осейон се прокрадна в мъглата и сряза въжето. Май беше единствената му святна работа през целия ден. – Войникът се подсмихна неловко. – Отливът започна, а приливът няма да стигне толкова нависоко още две седмици.

– Това утро мина добре – призна Талия. – Да отидем право в митницата и да подадем оплакване срещу него.

– Те си го кятат – изсумтя Пендер.

– Не забравяй, че леля ми е заместник-губернатор. Този път няма да му се размине, колкото и подкупи да предлага. Ох, кракът ми!...

Осейон опипа внимателно подутия глезен.

– Няма да ходиш през идните дни. Счупен е.

Талия остана две седмици при семейството си, но тревогата за Мен-дарк не ѝ даваше мира. Той бе поискал да го чакат на петдесетия ден след заминаването му, само че принудителното излежаване заради счупения глезен беше разпалило любопитството ѝ.

– Трябва да го намеря – реши тя един ден.

Търговците в Ророс събраха пари за голяма награда, че се бе намесил някой да ги избави от Бел Горст. Тя нямаше да покрие загубите от изхвърлената стока, но Пендер все пак се спаси от окончателно разорение. Той беше много мълчалив и дори не се оплака, когато на следващия ден отплаваха на север към Стринклет при широкото устие на У Кару. Макар че кракът ѝ още беше гипсиран и сърбежът в жегата едва се понасяше, Талия нае коне и потегли заедно с Осейон и Джевандер към Тар Гаарн.

31.

Порталът на Фейеламор

Фейеламор се запъти на североизток, за да изведе Мейгрейт от Банадор. Вървяха през Фейдонската гора, където секачите поваляха последните, твърди като желязо, великански дървета, за да може пристанищният град на Туркад да се издига все по-нависоко над тинята на плитчините. Прекосиха река Сабот по брода в Ганс – обширните чакълести брегове бяха оголени заради сушата. Завариха самотен търсач да пресява наносите за зрънца платина. Продължиха на север, после свърнаха на запад към областта Дънет, свряна наред огромната Елудорска гора. По западния край на тази изолирана земя се издигаха планини, на юг бяха трудно достъпните възвишения на Банадор, а на север започваше верига от неплодни хълмове. Вървяха около две седмици и въпреки войната, патрулите и опустошенията не се натъкнаха на сериозно препятствие.

Няколко пъти дочуха по пътя вести за завръщането на Игър и участието на Втората армия.

– Нали ти казах? – натякна Фейеламор. – Е, какво мислиш сега за този твой любовник?

Мейгрейт чувстваше как се отърсва и от последните нишки на връзката си с Игър. Той беше същинско чудовище и вече нищо не означаваше за нея. Щом взе това решение, вече нямаше друг избор, освен отново да служи на господарката си – на тази жена, която бе властвала над нея през целия ѝ живот? И дългът към която не би могла да изплати до края на дните си.

– Приключих с него – троснато промърмори Мейгрейт.

От този миг с всяка крачка се лишаваше от откритата наскоро самоувереност, завръщаха се унието, отчаянието и празнотата на предишния ѝ кошмарен живот. Докато доближат скривалището, което Фейеламор си бе избрала в дебрите по гористите подножия на Дънет, новото „аз“, което Мейгрейт бе градила с толкова мъчителни усилия, вече го нямаше. Фейеламор за пореден път беше обсебила съдбата ѝ, а под новата за нея любезност се криеше все същата грубост.

– Най-после пристигнахме – промърмори господарката ѝ и се отпусна на обрасъл с мъх камък, а въздишката ѝ криеше бремето на вековни безплодни стремежи. – Единствено това място в Сантенар ми напомня донякъде за Талалейм. Тук мога да постигна целта си.

Избраното от нея убежище беше дълбока долина, стигаща до планините. Завършваше с на практика непристъпна висока стръмнина. Ридовете от двете страни също бяха почти отвесни и опасни за катерене – по-добри и от крепостни стени. В долината се влизаше по улей, издълбан във варовика от речните води, които се спускаха буйни, дълбоки и студени в руслото си. Двете жени проникнаха в скривалището си по тесен корниз край реката. Нямаше да бъдат неуязвими тук, но трудно би ги доближил някой и задачата да се опазят се улесняваше. По-нагоре долината се разширяваше и тъмнееше под гигантски дървета, а в горния си край беше влажна и мъглиста под стъпаловидни водопади, достигащи височина триста разтега. Увивни лози покриваха стволите, около които всичко беше обрасло с папрати. Фейлемите сигурно биха харесали тази земя, тя беше бледа сянка на родината им. Фейеламор я бе намерила отдавна и беше запомнила мястото, за да дойде тук при нужда.

– Прекрасно е – промълви Мейгрейт, когато се огледа във всички посоки.

Фейеламор се изправи като ужилена.

– Не само прекрасно, а *подходящо*! Каквото и да направя тук, ще ми провърви, а ни предстои много работа. Как се нуждая от сънародниците си...

– Още са в Мириладел, нали?

– Повечето са там. На триста левги оттук. – Мириладел беше земя на езера, блата и прохладни гори от южната страна на Големите планини. – Но колкото и да са далеч, трябва да ги доведе тук. Ето я и първата от твоите най-важни задачи.

Мейгрейт затаи дъх. Започваше онова, което бе очаквала през всичките дълги години. Е, ако не очаквала, поне се бе подготвяла за него. Всъщност изобщо не беше сигурна, че го желае.

– Първо ще се опитам да достигна с мисловна връзка фейлемите. Ти ще ме подкрепяш! Седни тук.

– *Способна си* да установяваш далечна връзка?! – смаяно възкликна Мейгрейт. – А аз си мислех...

– Тази дарба е присъща именно на фейлемите, макар че и сред нас се среща рядко. Не съм ли ти казвала по време на обучението ти?

– Ако е така, защо *ти* не дойде с мен във Физ Горго да откраднем Огледалото?

– Де да бях дошла! – навъси се Фейеламор.

Започнаха, като свързаха съзнанията си с лекота. На Мейгрейт преживяването не й допадна също както при връзката с Каран при Физ Горго миналата есен. Чувстваше го като нахлуване в най-неприкосновените кътчета на душата й – единствените, които бе успяла да опази само за себе си при дългото си подчинение на Фейеламор. Съзнанието й се възпротиви и отхвърли връзката, а самата тя отхвърча по гръб на тревата.

– Въздържай се! – изгъгна Мейгрейт. – Или ще се свързваш с мен както аз предпочитам, или няма да го правим. Не бърникай в главата ми.

Господарката й се надигна бавно и сви пръсти. Мейгрейт се напрегна, готова да избяга. Но каквото и да бе намислила Фейеламор, отказа се веднага и се настани на камъка.

– Както желаеш. Само връзката има значение. Ще опитаме пак, ако си готова.

Мейгрейт се слиса. Може би и тя имаше някаква власт над Фейеламор...

Накрая, без да навлиза в мислите й, господарката й налучка връзка, която Мейгрейт беше склонна да търпи.

„Еламай, Еламай!“ – отпрати зов Фейеламор.

Безпределната празна тишина на света кълтеше в ума на Мейгрейт.

– Толкова са далеч... и е толкова трудно – прошепна Фейеламор.

„Еламай! Халал! Гетрен!“

– Не отговарят.

Тя зовеше неуморно, но отклик нямаше. Фейеламор посърна.

– Защо мълчат? – Беше се вкопчила в дънера, за да не се свлече на земята. – Много съм отпаднала. Дай ми малко от твоята сила.

На Мейгрейт ѝ се стори, че собствената ѝ кръв изтича от гърлото ѝ по връзката. Изведнъж ѝ се зави свят и тя също трябваше да се подпре, за да не падне. Ручейчето се превръщаше в пълноводен поток. По челото ѝ изби студена пот.

А Фейеламор упорстваше, докато в очите ѝ не изскочиха сълзи. Мейгрейт се почувства омекнала като надут преди седмица балон. Всеки момент можеше да припадне, затова се излегна на тревата.

Накрая доловиха отговор, макар и съвсем слаб.

„Кой ни вика? – дочуха като шумолене на сламки. – Ти ли си, Фейеламор?“

„Да, аз съм. Време е. Елате при мен в Елудор. Намира се на северо-запад от големия град Туркад на остров Мелдорин. Намерих убежище в планинските подножия – местността се нарича Дънет.“

Нямаше нужда да обяснява, че тук има гора – нима фейлеми биха се скрили другаде?

Мейгрейт чувстваше гнева им, нежеланието да се отзоват.

„Защо не ни потърси досега? Къде беше толкова години?“

„Нямаме време! – напрягаше се Фейеламор. – Елате! Елате! Веднага и потайно.“

Не чу нищо.

„Ще дойдете ли? – Връзката чезнеше. – Ще дойдете ли?! – Отново мълчание. – Умолявам те, Еламай! Длъжни сте да дойдете. – Фейеламор зарови лице в тревата. – Свържете се с мен утре!“

Връзката избледня като светлина след залез.

– Ще дойдат! Трябва да дойдат!

Мейгрейт си мълчеше. Защо пък да идват? Те бяха прогонили Фейеламор, още когато самата тя беше дете. Не знаеше причината, но в нея се криеше и отговорът на загадката за нейното раждане и смъртта на родителите ѝ.

На другата сутрин Фейеламор се събуди раздразнена и наежена.

– Какво ти е? – попита Мейгрейт, щом ѝ омръзна да я гледа как

крачи напред-назад.

– Фейлемите трябваше вече да са ме потърсили.

Фейеламор веднага се извърна, за да не среща погледа ѝ. Към края на деня вече не можеше да се владее. Въпреки присъщата за нея сдържаност тя дори започна да си гризе ноктите. Никой не пожела да се свърже с нея в мислите ѝ.

– Защо не ги призовеш отново? – учуди се Мейгрейт, когато приготвяше вечерята.

– Не мога! – изстърга гласът на господарката ѝ. – Връзка на такова разстояние не е нещо, с което се захващаш всеки ден.

– А аз си представях...

– Трудно е да я установиш и на една левга. Ако разстоянието е две левги, става четири пъти по-трудно. Три левги – девет пъти. А на триста левги... пресметни си го сама! Може би никой не е опитвал това преди в цялата история на Трите свята! Мога да се изтопя в десет безплодни опита, защото сигналът е твърде слаб. Но нали има стотици, хиляди фейлеми. Ако всички заедно пожелаят да се свържат с мен, ще преодолеят неумолимите пречки на пространството.

– Да де, стига да пожелаят – промърмори Мейгрейт, за да я ядоса.

Няколко дни по-късно те опитаха отново, но макар че се раздадоха докрай и Фейеламор вече нямаше сили дори да си вдигне главата, не доловиха нищо.

– Май се крият от тебе – подхвърли Мейгрейт, макар да се опасяваше, че ще изпита гнева на господарката си.

Фейеламор стисна клепачи, за да спре сълзите, и прошепна:

– Така е. Издигнали са преграда в съзнанията си. Срещу мен! А аз ги доведох на Сантенар. Не ми оставят друг избор, освен да посегна към забраненото.

Дни наред тя не помръдна от ложето, което си беше стъкмила от клони и папрати. Мейгрейт я наглеждаше, но всеки път чуваше „Махни се! Размишлявам!“. След като мина седмица от идването им в долината, Фейеламор наруши мълчанието, което си бе наложила сама.

– Аз бях права – започна нерадостно.

Мейгрейт добави дърва в огъня, който им помагаше да отпъждат комарите. Не прояви никакво любопитство, Фейеламор обаче искаше да сподели неволите си с нея.

– Права бях, когато подхванах тази рискована игра преди три столетия. През цялото време ме измъчваха съмнения, мислех си дали не погазих своята чест заради неуловима сянка. Дали не извърших това

безгранично зло заради нещо, което никога няма да се сбъдне.

Мейгрейт се заслуша. За какво говореше тя? Изведнъж ѝ стана студено и протегна ръце към пламъците. А господарката ѝ се визираше в огъня и редеше думите с равен глас.

– Още преди моята неприятелка Ялкара да открие пролука във Възбраната и да избяга, аз подозирах, че все още има проходи между световете. Опълчих ѝ се, за да го намеря, и бях победена. Тя научи прекалено много тайни от онова прокълнато Огледало. Но преди Гетрен да ме отнесе на сигурно място, зърнах за миг своя шанс в Огледалото! Бях в несвят много седмици. По-късно, когато не можех да се надигна от постелята и ме разяждаха омразата към нея и погнусата от себе си, аз научих, че Ялкара не е постигнала всичко, което е искала. Пострадала толкова зле, че била принудена да избяга незабавно. Узнах, че е оставила нещо, което да довърши делото ѝ. И както тънех в скръб и отчаяние, ме осени нов замисъл. Прозрях как да злоупотребя с дарбата, да я превърна в сечиво, което да приспособя към нуждите си, *за да разкъсам Възбраната!*

Мейгрейт така се втрещи, че за малко да се втурне накъдето ѝ видят очите. И на Големия събор бяха споменали за премахване на Възбраната, но това бяха празни приказки. Но оттогава често беше умувала какви могат да бъдат последиците.

– Но никога нямах увереност – говореше Фейеламор. – Едва когато си послужих с Огледалото в Катаза, се убедих в правотата си.

Нещо древно и плашещо се таеше в очите ѝ. Тя изви глава, сякаш се притесни, че се е издала, и то тъкмо пред Мейгрейт.

Значи през цялото време целта ѝ е била да пробие през Възбраната. Тогава какво би сполетяло Сантенар? Редно ли беше да ѝ помага? Краткият досег с властта беше отворил очите на Мейгрейт за света и за собственото ѝ място в него. Имаше какво да направи и човек като нея, равнодушен към могъществото и богатството, но държащ на почтеността.

Веднъж дори бе попитала Игър за Възбраната, защото знаеше, че той е най-близо до вникването в същността ѝ.

– Не знам какво би се случило – бе казал той, – а предполагам и на никой друг не му е ясно. Няма човек, който наистина да разбира Възбраната. Защо се е появила? Не знаем. Дали Шутдар я е създал нарочно, като последна гавра с възхитителното си творение – златната флейта? Последен изблик на злоба, преди да унищожи и себе си, и флейтата? Или това се е случило просто защото равновесието се е наложило отново след толкова продължително отклонение към крайностите? Или пък

накрая се е намесила друга сила? Там са били Рулке, Ялкара и Кандор, както и повечето други величия на онази епоха. Била ли е Възбраната нечий замисъл или провал? Незабавно ли е възникнала, или постепенно се е развивала през следващите седмици? Това също не знаем. В единствено нещо няма съмнение – когато кароните и фейлемите пожелали да се върнат на своите светове, Пътят между световете се оказал затворен.

– Не е ли замесена Ялкара? – бе попитала Мейгрейт. – Тя е знаела достатъчно, за да намери пролуката във Възбраната, когато се е нуждаела от нея.

– Убеден съм, че Възбраната ни защитава, независимо дали е създадена с тази цел, или някаква друга. И не вярвам, че премахването ѝ ще ни върне в положението, преди да бъде унищожена златната флейта. Според мен така биха се отворили *всички* проходи между световете. И Сантенар ще бъде безсилен пред пустотата.

Нашият свят ще заприлича на село под бент. Разкъса ли се бентът, селото бива пометено от вълната. Ако Възбраната бъде пробита, Сантенар пък ще бъде разкъсан, защото нямаме защита срещу онова, което дебне в пустотата. Може би изобщо не съществува защита. Фейламор си позволява да посяга към нещо, което не разбира.

– Да премахнеш Възбраната? – повтори на глас Мейгрейт и Игър изчезна от мислите ѝ. – Ами Сантенар? Нима би обрекла света, в който си намерила подслон от толкова векове?

– Когато бягаш от затвор, не те интересува безопасността на надзирателите. Нека Сантенар сам се погрижи за себе си. Надникнах в Огледалото и видях каквото търсех. *Има* път. *Мога* да пробия Възбраната. *И ще отведа* фейлемите у дома, ако ще всичко около мен да бъде заличено. Заклела съм се. Съзнавам дълга си.

– Как ще го направиш?

– Не смея да кажа нито на тебе, нито на друг. Достатъчно е да знаеш, че има много крачки до целта, необходима е прилежна подготовка. Първата крачка е направена – инструментът е готов. Несъвършен е, да, но ще послужи. С втората също приключих. Видях пътя. Намерих прохода на Ялкара в Огледалото. Но трябва да науча много и да се сдобия с толкова неща, а времето свършва. Надпреварвам се с Рулке, а той вече показва намеренията си. Който от нас успее пръв, ще провали замисъла на втория. Може би трябва да изпреваря и Мендарк, ако е оцелял в Катаза. При връщането си оттам открих огромна заплаха – нещо, което не

бива да попадне в ръцете нито на Съвета, нито на Рулке. Което пък може да се окаже и възможност... Не, няма дори да мисля за това.

Да се заемаме с нашата работа. Фейлемите ме изоставиха. Молях се да не стигам до този избор, но сега съм принудена да го направя. Налага се да отидем на далечни места, а времето не стига. Няма как, ще отворя портал като онзи, който Тенсор създаде в Катаза. И тази тайна изтръгнах от Огледалото.

– Портал ли?! – втрещи се Мейгрейт. – Нали на фейлемите е забранено да прибъгват до подобни средства?

– Права си. Всеки портал е престъпление срещу забраната, наложе-на над магическите творения, която сме се клели да спазваме в далечно-то минало. Създаването му е гибелен грях и ще платя неимоверна цена. Но сега ми е потребен портал, ще ми е необходим отново и когато настъпи края на всичко това.

Мейгрейт знаеше за забраните, които засягаха единствено фейлемите, но не и за последствията от нарушаването им. Фейламор се върна на ложето си, по-сприхава от всякога. Мейгрейт странеше от нея през следващите дни, обикаляше из гората, докато не опозна цялата долина. Обичаше горите, в такава земя бе израсла, но тази тук беше тъмна и влажна, винаги в сянката на високите ридове, и непрекъснато ѝ навяваше потискащи мисли.

Последната година беше време на смърт и умът ѝ не можеше да се скрие от тази истина. През времето, което беше прекарала с фейлемите в Мириладел, те почти не остаряваха, малцина умираха или се раждаха. Обикновено ги погубваха злополуки или пък сами губеха желанието да търпят и занапред принудителното изгнание на Сантенар.

Но откакто беше дошла в Мелдорин, навсякъде виждаше смърт, а и тя бе изиграла своята роля на нейна глупава помощничка. Аакими загиваха и в Шазмак, и далеч извън стените му, цял Ягадор беше пламнал от северните до южните си предели. Безчет хора се бяха простили с живота си, повечето заради Игър. А с военния си поход в Банадор, уж по най-благородни подбуди, Мейгрейт бе изстребила още мнозина.

Колко ли деца щяха да умрат от глад тази нощ, защото бащите им не са се прибрали вкъщи след сражението? Колко ли вдовици щяха да си изплачат очите? Колко ли майки, бащи, братя и сестри щяха да ридаят за онези, които никога нямаше да зърнат отново? Колко дръзки млади бойци се домъкваха обратно сакати и озлобени от болката и мизерията? Мейгрейт за пръв път допускаше подобни въпроси да се впият в ума ѝ.

Дори след двадесет години тези рани нямаше да заздравеят. И за

какво воюваха? По волята на един или друг тиран. А по-лоша от Фейеламор нямаше.

„Някой трябва да стори и добро на този свят – рече си Мейгрейт, – и няма кой друг да свърши това вместо мен. Започвам да проумявам своя дълг... към самата себе си. Ще открия призванието си в онова, което доскоро беше само досадно бреме за мен. Времето с Фейеламор, Игър и Ванхе ми даде уменията, каквито малцина други имат. Останалото зависи от мен. И когато мигът настъпи, трябва да съм готова.“

Тя не си позволяваше да безделничи. Плетеше рогозки и стени от тръстики, съшиваше ги с усукана трева и ги провесваше между пръти. Накрая се сдоби с колиба – леко, но пък доста уютно убежище. Там окачи хамака си, за да не ѝ досажда толкова влагата. Фейеламор, ако ще, да спи свита на кълбо в някое клонато дърво.

После се зае да прерови облите камъни в речното русло и запълни времето си със сътворяване на светлици. Отдавна се бе усъвършенствала в това до майсторство, но пък беше минало много време, откакто бе упражнявала тези си умения. Всеки светлик се различаваше от другите. Правеше по някой и от камък, ако усещаше, че е подходящ. Повечето бяха от минерали, каквито се намираха тук. Най-лесно беше да събере парчета кварц, обаче не харесваше ослепителната, сякаш накъсана светлина. Предпочиташе калцитите с тяхното меко сияние, но тези светлици се изчерпваха бързо. Най-хубав беше топазът, само че кристалите му се срещаха рядко. Веднъж дори си изработи кълбо от гранит, по-скоро за да провери на какво е способна. Неговите зловещи лъчи, изпускани от стотиците кристалчета в скалата – прозрачни, розови, млечни или черни, прекалено ѝ напомняха за тъмната страна на луната. Послужи си с този светлик веднъж и не го докосна повече.

Когато си възвърна лекотата в направата им, започна да се забавлява с най-негодните за целта камъчета, особено късчетата базалт. Успяваше да изтръгне светлина и от тях, в един от случаите *насила*. Окачваше своите светлици в малки кошнички от трева и целият бивак пъстрееше, щом паднеше мрак, а светлината бавно бледнееше с изтичането на нощта.

Изпитваше потребност от труд, до изнемога, до болка. Върна се към упражненията си, правеше ги почти по цял ден, но сякаш се опитваше да напредне в празно пространство. Изпълняваше всичко като машина с тяло и душа, дори намери решението на поредната от Четиридесет и деветте кригми, която дълго бе отлагала. Но все не намираше удовлетворение. Искрата, пламнала в нея, само тлееше и догаряше. Как да

стигне до източник на сила, за да се избави от господството на Фейеламор и да поеме живота си в свои ръце?

След няколко седмици Фейеламор ненадейно стана от ложето си.

– Утре ще отворим портала!

През цялата нощ седя до огъня, умуваше и понякога драскаше с клечка в пръстта. Мейгрейт се събуди няколко пъти и все я виждаше бодра, но неподвижна. Не усети кога се зазори, край цялата река се разля мъгла. Фейеламор бе отишла някъде срещу течението.

Мейгрейт я последва. Завари я на място, където реката се стесняваше между две бабуни. Тук тя беше широка само десетина крачки, затова пък дълбока и буйна. Древните дървета на гъстата гора обрамчваха руслото. Двете окачиха площадка над теснината. Изплетоха я от увивни лози във формата на три огромни хамака, опънати един върху друг. Закрепиха я с още въжета от лози. Над нея поставиха още една, свързаха ги с тънки отвесни пръти и настлаха покрив от тръстика. Погрижиха се всичко да е достатъчно гъвкаво, за да не бъде разкъсано от вятъра.

Фейеламор слезе и изгледа смръщено този сплетен от растения павилион над реката.

– И така бива – отсъди тя накрая, – макар да не ми харесва, че твърде много напомня за творението на Тензор. Но пък подобните неща си приличат. Ще ни бъде по-лесно да отворим портала. Ако имах време, щях да му придам красота и по-изящна форма. Е, в края на краищата не се опитваме да проникнем в Нощната пустош. Само скъсяваме дълъг път. Вещност няма и друг начин да проникнем в онова място.

Мейгрейт стоеше като закована.

– Нямах... представа, че и аз ще дойда с тебе – запъна се тя.

– Какво, да не те е страх?

– Страх ме е, разбира се – сопна се Мейгрейт. – Ти ми втълпи, че това е забранено.

– Единствено за фейлемите.

– Въпреки това се боя. Видях как пострада Игър, когато минаваше през своя портал.

– Пфу! Той е нищожество в сравнение с тебе. Качвай се при мен!

Настаниха се на площадката и Фейеламор извади от кесията си парче блед камък. От едната страна беше полиран, от другата бе ъгловат и лъщеше като стъкло.

– Донесох го от Катаза – обясни тя. – Частица от портала на

Тенсор, отчупи се при ненадейната поява на Игър... или на Рулке. Не помня.

– Рулке! – смънка Мейгрейт и стомахът ѝ се сви.

Господарката ѝ не проумя нейната реакция.

– Все едно е. Има значение единствено, че е бил в портала. Подобните неща се привличат... Надявам се това да ни стигне.

Близна парчето, нагласи го грижливо на площадката и стъпи върху него с бос крак. Насочи силата си и създаде връзка между себе си и Мейгрейт.

– Първо да видим къде ще се пренесем.

– Аа, къде всъщност? – попита Мейгрейт, която много се боеше от портала.

Фейламор не отговори. Замахна и светът се скри. Навсякъде се кълбеше мъгла, после Мейгрейт съзря огромна твърдина върху голо било, а в долината отвъд – разрушен град.

– Тар Гаарн! – промълви господарката ѝ.

Градът избледня, мъглата – също, двете вече надничаха в просторна тъмна стая. В скоби на стените бяха поставени светилници с топло сияние, но и сега им се струваше, че се влизат през мъгла... може би мъглата на миналото. Около светилниците мъждукаха ореоли, преливащи се в цветовете на дъгата. На каменния под бе застлан копринен килим, в отсрещния край имаше маса с малко огледало върху нея.

„Огледалото!“ – сети се Мейгрейт, настръхнала от вълнение. Никога нямаше да забрави как надзърна за пръв път в него, когато се промъкна във Физ Горго. И как почувства, че то я призовава.

– Хависард по времето на Ялкара! – неволно потръпна Фейламор. – Виждаме нейната дневна. Поне такава си я спомням. Надявай се, моли се спомените ми отпреди триста години да са достатъчни, за да я намерим каквато е сега, защото този начин за боравене с порталите крие рискове.

Гласът ѝ секна. Тя залитна и се хвана за ръката на Мейгрейт.

– Помогни ми! Ние – феyleмите, *можем* да работим с прости творения, колкото и скъпо да ни струва. Задръж картината, докато аз търся пътя. Поеми я по връзката и я запази ясна в съзнанието си. Наблюдавай внимателно. Вероятно ще ти се наложи да поемеш всичко върху себе си на връщане.

Мейгрейт съхрани видението на стаята, а господарката ѝ направи нещо, което нейният ум отказа да възприеме. Фейламор изсумтя с нескрито задоволство, а следващото ѝ действие беше не по-малко

загадъчно. Изведнъж между двете с мощна въздушна вълна се отвори портал. Напорът на вятъра изгласка мъглата, замириса на сухо и застояло.

– Не я изкривявай! – прошепна Фейеламор. – Иначе никога няма да се върнем! Ох, как ме измъчва това!

Щеше да падне без подкрепата на Мейгрейт, която също отмаля внезапно. Нейната господарка изсмукваше силата ѝ чрез връзката, но все едно я изливаше безплодно в реката.

– Спри! – кресна Мейгрейт и впи пръсти в едно от въжетата. – Ще убиеш и мен, и себе си.

Усещането за изсмукване прекъсна. Фейеламор се издърпа и стана. Блузата ѝ беше подгизнала, лицето ѝ беше като смъртна маска.

– Ще опитаме иначе. – Тя се вторачи в Мейгрейт. – Променила си се.

Гледаше неуверено, като че осъзнаваше как губи властта си. Мейгрейт се изсмя. У нея пак се разгоря пламъче, цялата се сгорещи от веселието.

– В Туркад ме принудиха да бъда предводителка, да заповядвам и да искам незабавно подчинение. Счупиха калъпа, в който ти ме бе напъхала. Този опит ме преобрази завинаги. Помни това следващия път, когато понечиш да се разпореждаш с мен непрекословно. Твоето време свършва, моето тепърва започва.

– Не си видяла и малка част от оръжията ми! – изфуча Фейеламор, но предпочете да избегне свадата. – Да продължим. Сега и ти стъпи на камъка.

Мейгрейт подпъхна ходило под по-дребния крак на господарката си и усети с петата си неравната повърхност на камъка. Ходилото на Фейеламор потрепваше. Мейгрейт не я бе виждала толкова изцедена, откакто се опомниха след Големия събор.

– Добре ли си?

– Забранени дела! – шепнеше Фейеламор. – Ще си платя за това. – Тя направи жест с двете си ръце. – Ще се упражня няколко пъти, за да свикна с портала и да опипам защитата на Хависард. Ще отидем там, където Ялкара ме победи, а после избяга.

Колкото и да се напъгаше, тя не постигаше нищо.

– Виждам къде искам да бъда, но не и как да стигна там. Цялото пространство в онова място е разкривено. Прекалено слаба съм.

Коленете ѝ се подгънаха и Мейгрейт трудно я задържа да не цопне в реката.

– Всичко е напразно – задъхваше се Фейеламор, вкопчена в нея. – Опитам ли още веднъж, не бих имала сила да използвам портала. Ще рискувам с образа, който вече имам.

– Прехвърли ми всичко – предложи Мейгрейт, уплашена за съдбата и на двете. – Покажи ми как контролираш портала.

– Не си готова!

– Вярно е! Не съм. По-готова съм обаче от тебе, а не искам да умра заради неуспеха ти. – Тя се бе опомнила бързо и се чувстваше все по-добре въпреки безплодните усилия на Фейеламор. – Покажи ми как търсиш мястото и точно как се мъчиш да проникнеш.

Другата жена съзнаваше, че е в безизходица. Образите се преляха по връзката. Мейгрейт потърси... и картината на Хависард изплува, устойчива като самата земя, но беше обгърната от огромна прозрачна ципа.

– Има *закрила!* – озадачи се тя. – Но... май ще намеря къде да минем през нея.

Фейеламор потрепери от нейната увереност. По-късно трябваше да й смачка самочувствието. Но сега единствено важно беше да проникнат в Хависард.

Мейгрейт все още не искаше да мине през портала, но се наслаждаваше на шанса да разгледа Хависард. Повече я безпокоеше състоянието на Фейеламор.

Тя отвори портала.

– Да се прехвърля ли?

– Не! – викна господарката й стъписана, сякаш се безпокоеше за нея. – Първа ще бъда аз, за да го закрепя в другия край. Това е най-опасният момент, особено за мен.

Тя прекрачи в портала и изчезна. Площадката се разлюля неударимо. Мейгрейт се опря на коляно и едва не дръпна ходилото си от камъка. Усещаше колко опасно е прехвърлянето и за миг се изкуши да премахне опората на портала в този край, докато Фейеламор е в него. И да се отърве от неприятности веднъж завинаги. Не, това беше спасение за страхливци. Тя закрепил портала, за да не се гъне и свива, най-сетне бе стабилизирал и в другия край. Гласът на Фейеламор, променен до шепнещо грачене, я повика.

Мейгрейт се поколеба. След случилото се с Игър не искаше да влиза в портал, но Хависард я подмамваше. Пристъпи, подвоуми се и тялото й сякаш се разтегна в противоположни посоки. Порталът я придърпваше по-силно. Вътрешностите й се усукаха на възли, след миг

та се появи с главата напред в тъмна стая и се удари в нещо.

Полежа малко. Имаше прахоляк в устата си, а и го вдишваше непрекъснато. Заблещука светещо кълбо, въртящите се пращинки полека се слегнаха и тя видя, че са в стаята, която си бе представила Фейламор. Съвсем същата, макар и прашасала, но Огледалото го нямаше.

– Хависард! – пресежливо изрече господарката ѝ. Лицето ѝ бе загувило розовия си оттенък, изглеждаше стара и повехнала. – Оказа се трудно, отколкото очаквах. Порталът се натъкна на защитата, поставена от Ялара, едва не го изтървах. За малко да умрем и двете. – Очите ѝ издаваха ужаса от непредвидения риск. – Никой не е идвал тук, откакто Ялара избяга. Наложената от нея закрила не губила силата си и за миг, но какво се е опитвала да опази, никой не знае.

Още дълго след прехвърлянето действителността се разклащаше като вълнички по водата на езеро. Фейламор изглеждаше посьрнала в твърдината на своята стара противничка, но Мейгрейт се ободри.

Изведнъж стените отново се разтърсиха от връхлетяла нереалност – двете жени бяха изхвърлени за недоловим миг от всякакво пространство и време. Хависард го нямаше или пък се пренасяха в моменти, когато отдавна е рухнал. Прозрачни вълни помитаха стените и им показваха други епохи. Тълпи копачи, излизачи от сребърните рудници. Построяването на Тар Гаарн. Или прастара ера, когато тук бе имало само гористи хълмове, ревящи водопади и пантери издебваха кози по склоновете. Всичко се разбърка диво и разтърси умовете им, привикнали с подредения свят. Време и пространство се гънеха и им подмятаха видения, в каквито тънат безумците. Всичко трепна още веднъж и Хависард отново беше на мястото си.

Старо, прашно, простичко уредено място: каменни подове в черно или сивкаво-синьо, тук-там малки килими. Каменни стени в сиво или леден оттенък на синьото. Нарядко се виждаше прекрасен малък гоблен или резба по камъка. Имаше релеф от метални нишки – галопиращ кон, също само в сиво, синьо и бяло. Мейгрейт се пресегна към светлинната лента на стената. За нейна изненада тя грейна по цялата дължина на коридора. Тръгнаха по него и заслизаха по дълга стълба. Не си казваха нищо. Мейгрейт губеше усета си за посоката, сякаш порталът бе завъртял мозъка ѝ наопаки. Боляха я дългите кости в ръцете и краката.

Докато слизаха, действителността отново се измести, но по съвсем различен начин. Неустойимо и плашещо четирите измерения се извиха и разтърсиха. Мейгрейт се почувства като пребита. Загуби равновесие и се търкулна превита по последните три стъпала, притиснала длани към

корема си. Всички светлини угаснаха. Фейеламор се тръшна на стълбата, за да не падне. Вдигна своя светлик по-високо и зяпна Мейгрейт. В очите ѝ се преливаха златисти искрици.

– Това пък какво беше?

В Елудор площадката отскочи нагоре и се килна странично от неустойчивостта в прехвърлянето на Мейгрейт. Причини я огромното напрежение, с което тя поддържаше портала въпреки чудатостите на Хависард. После площадката зае предишното си положение и замря, но парчето камък, което Фейеламор бе пренесла чак от Катаза – опората на техния портал, полетя бавно към бурното течение на реката.

32.

Аелиор

– Някой май се опита да влезе – подхвърли Мейгрейт.

Нямаше представа защо го каза, нито как го беше узнала.

Фейеламор пак вдигна ръка към светлинната лента, но не можа да я задейства и потръпна.

Мейгрейт знаеше какво я гложди. Нахлула в твърдината на своята неприятелка, господарката ѝ се боеше. Въпреки че Ялкара бе изчезнала от Сантенар преди векове, Фейеламор до ден-днешен се страхуваше от нея! Мейгрейт си позволи тайничко да позлорадства. Тя самата изобщо не се плашеше, макар да не разбираше защо ѝ е толкова приятно в това място.

– Изтощена съм – изломоти господарката ѝ. – Прехвърлянето взе всичко от мен.

Мейгрейт извади още един от своите светлици – този беше мраморен и изпускате бледо зелено сияние. Пасваше си с нейната по-тъмна кожа, но много загрозяваше Фейеламор.

Двете хапнаха плодове и хляб от раницата на Мейгрейт.

– Не мога да си го позволя точно сега! – изгъгна Фейеламор.

Заскърца със зъби и се удари ядно с юмрук. Очите ѝ се извиха встрани. От ъгълчето на устата ѝ се проточи слюнка.

Остана около минута в това състояние. Мейгрейт я наблюдаваше угрижено. После погледът на господарката ѝ се избистри, тя пое дъх със свистене и избърса брадичката си.

– Ти надделя над прилошаването от магията? – промълви Мейгрейт с изострено любопитство.

– Потиснах го като напън за повръщане. Но също като гаденето следващия път ще бъде двойно по-силно. Да вървим. Трябва да намерим нещо, което е скрито тук, но не знам къде. Ще започнем с работните й стаи, библиотеката и нейната... – Фейеламор търсеше думата – ...лична стая.

– За спалнята ли говориш?

– Що за проклетая реч... Да, спалнята! – вбеси се господарката й.

Мейгрейт реши да й опъне нервите още малко.

– Как протече последното ти стълкновение с Ялкарата?

– Нямам никакво желание да се връщам отново към това – сприхаво отвърна Фейеламор.

Тя обаче трудно успяваше да мисли за друго, откакто минаха през портала. Възшност не й понасяше да говори открито за провала си. Насили се да отвори уста след дълго мълчание.

– Не знам как започна всичко, но беше отдавна, малко след като Ялкара се прехвърли на Сантенар. Толкова време мина! – Потърка челото си с прашна длан. – Щом се срещнахме, сякаш всяка от нас откри в другата враг по рождение. Тя ми вдъхваше страх, какъвто не изпитвах към другите карони, дори към Рулке. Те ми бяха противници според случая, противопоставяхме се взаимно на стремежите си. Но Ялкара се появи тук с някаква своя цел, в която твърде важно място заемах аз. Дойде да ми се опълчи, да ми пречи и да ме забавя, да заличи желанията и надеждите ми. Защо съдбата отреди тъкмо нея за надвиснало над живота ми зло?... – Фейеламор тръсна глава с внезапна досада. – Хайде, да не се бавим!

Мейгрейт водеше, осланяше се на интуицията си и се радваше, че са разменили ролите си. Засега господарката й търпеше това, само понякога предлагаше да свърнат в друга посока.

– Какво дойдохме да вземем? – попита Мейгрейт следобед.

Тепърва проумяваше как се е чувствала Каран миналата есен във Физ Горго, след като толкова дълго не бе подозирала за истинската цел на начинанието.

– Докато пътешествах, научих една опасна тайна. И стигнах до догадката, че трябва да е скрита тук...

– Но какво си научила?

Зелените очи на Фейеламор блеснаха в червено на светлината.

– Не знам какво! Известно ми е само, че Ялкара е скрила нещо...

скъпоценно и смъртоносно. Сигурно го е оставила, в случай че ѝ потрябва в бъдеще, иначе защо да налага толкова мощна закрила над това място? Дано го позная, когато го открия...

„Така да бъде – каза си Мейгрейт. – Ще участвам в твоята игра. Останем ли по-дълго, ще съм по-доволна.“

Тя тръгна да обикаля самостоятелно, жадуваше да опознае владението на Ялкара и се прехласваше по всичко видяно.

– Това е свързано с още нещо – подхвърли Фейеламор, когато Мейгрейт се върна при нея. – Нека бъде и урок, и проверка за тебе, може би най-трудната преди окончателната. Онази, която ще те освободи.

Изрече думите, уж без да влага особен смисъл в тях, и само я стрелна с поглед, но Мейгрейт изстина в миг, безмерният страх заби нокти в нея. Стори ѝ се, че стои сама пред конус от светлина и го брани от пълчища, които налитат да я захаят и разкъсат. Нямаше кой да ѝ помогне, нямаше и надежда. Всичко отмина веднага преди Фейеламор да поеме по следващия коридор.

Сутринта попаднаха в първото от местата, които Фейеламор търсеше – просторна стая с простичка украса по стените при тавана и пода. Някогашната спалня на Ялкара. Имаше легло от черна стомана и бронз, широко и дълго, с високи табли и абаносови шкафчета от двете страни. По стените се виждаха само няколко малки копринени гоблена – пейзажи от друг свят в бледи цветове. През врата отстрани се влизаше в гардеробната, зад нея пък беше банята с квадратна вана, голяма колкото леглото. Всичко беше изработено прекрасно, но без никакви излишества.

Лицето на Фейеламор се разкриви грозно. Тя плъзна по стаята враждебен поглед и влезе в гардеробната. Какви ли лични вещи е имала великата Ялкара, питаше се Мейгрейт. Отвори дясното шкафче до леглото. Долу имаше чекмедже, над него – няколко прегради, но празни. Не намери нищо и във второто шкафче освен подложка за писане, писец върху нея и хлабаво навит лист.

Извади малкия свитък. На него бяха изписани няколко колони с тъмносино мастило, но тя не познаваше нито азбуката, нито езика и го остави. Писецът бе изработен от абанос с инкрустирани златни лентички, а върхът беше от меко сребро, какъвто бяха ползвали в древността. Обикновен, но красив предмет. Мейгрейт го претегли на дланта си – беше необичайно тежък. Представи си как Ялкара е натискала силно, за да

пише с него по хартията. Какво ли е написала накрая? Нещо с огромно значение или някаква дреболия? За нея беше важно да знае повече за Ялкара, най-загадъчната сред кароните. Взе подложката, завъртя я под ъгъл спрямо светлината и забеляза леки вдлъбнатини.

Фейеламор не се мяркаше наоколо и Мейгрейт поръси дебелия картон с прах, после го чукна лекичко, за да махне излишното. Открои се една-единствена дума... Да! „Аелиор“. Само тя, написана горе, все едно Ялкара я бе нанесла разсеяно, улисана в размисли. Сигурно беше така, защото около думата имаше драскулки.

Аелиор... Звученето на думата сякаш събуди отклик в ума на Мейгрейт. Но името – несъмнено беше име – не ѝ подсказваше нищо. Име на човек или на място? Фейеламор не знаеше за това и Мейгрейт нямаше намерение да ѝ казва.

В банята отекнаха стъпки. Мейгрейт пресрещна господарката си на вратата и показа свитъка. Фейеламор го разгъна нехайно, намръщи се отнесено и го захвърли.

– Тук няма нищо.

Излязоха от покоите и тръгнаха надолу.

Скоро намериха и библиотеката, голямо помещение с формата на ченгел. Книги закриваха стените от тавана до пода.

– Не е и тук! – даде воля на раздражението си Фейеламор, щом застана на прага.

Мейгрейт се поддаде на хрумването си и влезе, а господарката ѝ не я възпря. Повечето книги изглеждаха еднакво и приличаха на големи дневници. Тя предположи, че знаците на гръбчетата им са цифри, но не можеше да ги разчете. Струваше ѝ се, че дневниците са подредени последователно. Сложените на горните рафтове вдясно бяха орфани и зацапани.

– Разбира се, Ялкара се е старала да попълва Преданията – промърмори Фейеламор, която я последва вътре.

Взе наслуки един том и го прелисти набързо.

– Каронски писмена, както можеше да се очаква. Никой не ги е разгадал. – Закрачи покрай рафтовете. Само последната книга се различаваше – беше много по-малка от другите и по-тънка. Тя я отвори.

Знаците в нея бяха странни – припряно нанесени извивки и завъртулки. Нещо се мярна за миг в паметта на Фейеламор, но мисълта ѝ се изплъзна.

– Това не е каронската азбука. Защо ли? Какво я е подтикнало да избере по-достъпна за други писменост?

– Може би е искала да опази написаното тъкмо от кароните – обади се Мейгрейт. – Но явно е имала желание някой да го прочете. Защо въобще човек ще се занимава с Преданията, ако не за да остави следа в историята?

Взе друга книга, една от най-ранните. Явно бе преподвързана по някое време, защото листовите изглеждаха подрязвани допълнително и редовете стигаха почти до краищата им.

Освен рафтовете в залата имаше само малко бюро от дърво на леопардови шарки и табуретка. Мейгрейт отнесе там томчето и забърса бюрото с пеша на куртката си. Седна на високата табуретка и се зае да прелиства книгата с едната си ръка, а с другата държеше светлика над нея. Нямаше схеми, рисунки или дори драсканици. Страница след страница плътни редове и някакви знаци в горния край. Вероятно дати. Върна дневника на мястото му и извади друг.

Особеният усет, събуждащ се и затихващ на вълни в тази противна бърлога, подсказва на Фейеламор колко е близо до онова, което търсеше. Прилошаването пак се засилваше, може би от напрежението, с което използваше дарбите си. Ако не стигнеше скоро до заветната цел, никога нямаше да я открие.

Мейгрейт разглеждаше книги, а Фейеламор излезе да провери стайте нататък по коридора. Интуицията ѝ вече я водеше непоколебимо. Представяше си какво има зад вратата, още преди да я отвори. Спря рязко пред петата поред врата.

Нещо бе скрито в този лабиринт от складове и килери. Започна да тършува старателно. В дъното на поредния килер се натъкна на няколко тайни прегради, но не си загуби времето с тях. Знаеше, че мечтаната вещ не е вътре.

Прекара тягостни часове, ровейки, вече губеща търпение, сред прастари съдове с подправки, чекмеджета с кухненски пособия и стаи, натъпкани с грижливо сгънати чаршафи и покривки. Никакъв резултат. Тъкмо влизаше през поредната врата, когато подскочи с вик. Усети някакъв мек, но и бодлив допир по гърба си. Отстъпи крачка назад... аха, ето го пак! Или във вратата, или в стената. Имаше далеч по-чувствителни пръсти и от най-изкусния джебчия, плъзгаше ги внимателно по повърхностите. Да, беше в стената, и то прикрито набързо, защото в

мазилката се долавяха малко повече грапавини. Напипваше ръбчетата.

Сдоби се с инструменти, изкърти мазилката, изсече хоросана между камъните в зида и извади този, който си бе набелязала. В кухнята имаше малка оловна кутия, запечатана със заклинание. Измъчи се до непоносима болка, за да го премахне, но накрая все пак отвори скърцащия капак.

Видя три златни накита – тежка верижка, гривна и вита огърлица от червено злато. Когато бе проникнала с измама в библиотеката на Чантед, за да се сдобие с още сведения за Ялкара, беше разгледала рисунките, на които тя бе изобразена с тези украшения от ааканско злато. Твърде добре съзнаваше ценността му.

Хвана верижката и я поразил такъв удар, че я отхвърлил през вратата. Дълго не събра сили да се изправи. Кожата по пръстите ѝ се поду зачервена и се сбръчка. Гадно боцкане пробягваше по нервите ѝ. Все едно. Ще измисли как да борави безопасно с това злато. Затвори капака, прибра кутията в раницата си и се запъти към библиотеката, преливаща от самодоволство. Беше получила каквото искаше.

На входа я преви гърч, който само предизвестяваше какви страдания я чакат тепърва. А Мейгрейт още си седеше до бюрото и прехвърляше дневниците. Фейеламор пък взе тънкото томче и отново се взря в странните писмена. Възкликна приглушено и Мейгрейт надникна иззад ъгъла. Златото май бе изострило усета на Фейеламор – вместо предишното любопитство видът на тези знаци я смрази от тревога.

– Кънти в главата ми като сирена... – промърмори тя на себе си и тръгна покрай рафтовете. Извади няколко тома, без да подбира. – Всичко друго е с каронската азбука, но тази писменост не съм срещала другаде *освен в Огледалото!* А сега ми се струва, че би трябвало да ми е достъпна. Непременно ще я прочета. Не се съмнявам, че в тази книга ще намеря необходимото.

– Дали летописецът не би могъл да я разгадае? – сети се Мейгрейт.

– Лиан от Чантед ли? Подмазвачът на Тенсор? – прихна господарката ѝ. – Не ми се вярва!

– А какво търсиш?

– Не съм сигурна. Може би все пак е тук – вдигна тя томчето. – Начих много и от нея в последния ни сблъсък, защото тя беше учудващо слаба, озадачи ме със своята мудност. Изобщо не приличаше на себе си.

Тя продължи да вади книги, надничаше и ги оставяше.

Но едва не заплаши скъпо за тази си разсеяност, защото ненадейно цялата реалност се разтърси за пореден път, и то с огромна мощ. Като

майсторка на илюзиите Фейеламор разбираше по-добре от всекиго какво представлява действителността, но единствено с неимоверни усилия успя да съхрани истинския образ на библиотеката в съзнанието си. Всичко трепкаше и се размиваше, дори плътните предмети сякаш не знаеха в какво състояние трябва да бъдат. Струваше й се, че е достатъчно да погледне нещо, за да го промени. Свързаните с това място преходи в реалността се изреждаха един подир друг: неусетно изсъхване на земята през епохите, бури, отнасящи пръстта от хълмовете, за да ги оголят безжизнени, съграждане и прокопаване – от малки колиби със стени от камъни и глина до изумително високи кули и сложно преплетени тунели в мините, безредният хаос на човешките деяния, на случките в историята и на тази стая.

Зърна дори себе си в отдавнашно столетие, видя и Ялкара – висока фигура, седнала на табуретката, за да пише в дневника си. Навеждаше глава и лицето й не се виждаше зад падналата тъмна коса. Всички карони си приличаха по цвета на косата. После тя се изгуби някъде, библиотеката опустя отново в пращен покой. Фейеламор се тресеше цялата, обливаха я горещи и студени вълни.

Отначало Мейгрейт се замая и по неволя стисна клепачи, но пак й се виеше свят. Накрая обаче цялото й тяло се скова от очакване, все едно ей сега щеше да кихне. Тя отвори очи и видя жената.

– Тази ли е неприятелката ти? – ахна Мейгрейт.

– Да, това беше Ялкара. – Фейеламор избълва панически: – Някой е проникнал и идва насам!

– Как е възможно? Над Хависард е наложена закрила.

– *Имаше* закрила, но ние влязохме. Събитията се движат към разръзка, а се знае, че тук са скрити важни тайни. Щом Тензор разкри тайната на порталите, може би и други ще се възползват. Нищо чудно някой да е влязъл по същия начин.

– Или направеното от нас му е позволило да се промъкне.

– Нямаме време за умуване! – озъби се господарката й. – Върни се при портала и подготви прехвърлянето.

– Ами този натрапник?

– Аз ще се заема с това, щом разбере кой е. – Не се въздържа Фейеламор от поредното поучение. – Наблюдавай! Опознай способностите на врага си! И тогава нанеси удара светкавично!

Фейеламор отвори малката книга, плъзна безучастен поглед по страниците и тогава съществуващото около нея се поколеба за трети път. Пак изникна образът на Ялкара, вдигнала глава, сякаш за да се взре

право в очите ѝ. И откровението прониза Фейеламор до болка в сърцето. Гърбът ѝ се вледени. Тази писменост наистина ѝ беше позната, вече разчиташе по някой заоблен знак. Затвори книгата и погледът ѝ проникна през пространството и времето. Малко беше да се каже, че седи потресена и смутена. Обзе я ужас, макар че не би могла да назове причината.

В паметта ѝ невикани зашепнаха мрачни легенди от миналото. Онова безкрайно далечно минало, което фейлемите бяха заличили от летописите на своя свят. Оставаха само легенди и предупреждения.

Но нямаше време за това.

– Върни се при портала! – изпищя тя. – Подготви го *незабавно!*

Мейгрейт плъзна поглед по лицето ѝ и хукна.

Фейеламор събра всички остатъци от силата си, за да преобрази своята външност. В друг ден не би се похвалила за такава илюзия. Не постигна нищо повече от промяна в дрехите и потъмняване на косата. Вторачи се в знаците по страниците на книгата, докато чакаше натрапника, а всяка секунда се растягаше като вечността.

Той спря на вратата, щом позна къде е попаднал – голяма библиотека, побрала цялата лична история на един човек. Загледа се, вдигнал високо светлика, после с нежелание прекрачи напред. Дали не си мислеше, че това не може да е друго освен сън, който ще изчезне и ще го разочарова? Но видението не се разпръсна. Заслонила лицето си с длан, Фейеламор се взираше в новодошлия.

Мендарк! Нямаше съмнение за какво е дошъл. Значи Съветът е обмислил плановете си с много ходове напред. Е, мечтаната находка беше у нея. „Бъди предпазлива, той носи страшна заплаха.“

Мендарк доближаваше, а нереалността, която тя бе доловила наскоро, го предшестваше като ударна вълна, объркваща главата ѝ. Губеше власт над себе си. Що за сила бе употребил, за да влезе?! Каквато и да беше, взаимодействието ѝ с наложената закрила заплашваме всички в крепостта.

Фейеламор подскочи и го нападна с привидения и кошмари, които дори в нейното съзнание изглеждаха извратени и опасни, далеч над намеренията ѝ. Изненаданият Мендарк падна и тя избяга мигновено, сякаш я гонеха породените от нея сенки. Прилошаването пламтеше, тънеше, избухваше в мозъка ѝ. Нямаше как да забележи, че малката книга се изтърси от раницата ѝ.

Довлече се при портала с грозно разкривено лице. Мейгрейт за пръв път я виждаше толкова съсипана.

– Готов ли е? – писна господарката ѝ.

– Да – отвърна Мейгрейт с предизвикателно спокойствие.

– Покажи ми другото място!

Мейгрейт ѝ предаде образа на окачената над реката площадка – толкова бистър и точен, сякаш го наблюдаваха през прозорец.

– Последвай ме!

Фейеламор се хвърли безогледно в портала. Мейгрейт се пхна по-дире ѝ, заразена от нейните страхове. Те се засилиха още повече, щом установи, че господарката ѝ е изчезнала. Това прехвърляне приличаше на отчайваща измислица. Още в първия миг тя се увери, че нещо не е наред. Връзката помежду им прекъсна, после я заляха кошмарни усещания за задушаване, вода и мрак, които шибяха кожата ѝ подобно на стоци камшичета.

Как е могла да сбърка така крайната точка на прехода? В носа ѝ нахлуваше студена вода. Дали не беше в океанските дълбини? Носеше я течение, но тя напипа с краката си чакълесто дъно, изхвърли се нагоре и главата ѝ се подаде над повърхността. Разтърка очите си и зърна площадката, която си висеше безметежно малко по-нагоре по течението. Двете се бяха стоварили в речния бързей.

Тя не плуваше много умело, затова, когато се пребори с реката, се просна задъхана на брега. Щом се възстанови, започна да се озърта, но никъде не откри господарката си. След миг нещо като вързоп парцали изплува на повърхността. Немошно свити пръсти се хлъзнаха по гладка скала и водата пак завлече Фейеламор надолу.

Тази слаба ръка сякаш се вкопчи в сърцето на Мейгрейт. За добро или за зло беше обвързана с Фейеламор – мразеше я, но и намираше у нея нещо, от което се нуждаеше. Втурна се по брега, скочи в реката, размаха ръце във водата и хвана господарката си. Издърпа я на сухо място и започна да свива краката ѝ, за да изхвърли водата от белите ѝ дробове.

Просната върху мъха, Фейеламор беше отпаднала, изцедена и стара. Вървите на кожената ѝ торба бяха вързани на толкова стегнат възел, че Мейгрейт не можеше да го разхлаби. Какво ли бе взела от Хависард? Най-сетне отвори торбата и изсипа съдържанието ѝ на земята. Накитите лъснаха в червено сред зелените стръкове на тревата. Тежка, грубовато отлята верижка и по-малки украшения... Тя се стресна от усещането за непоносимо драскане по нервите на ръцете ѝ. За какво ли ѝ бе на Фейеламор това злато?

Зад нея господарката ѝ вдиша пресекливо. Мейгрейт прибра накитите, стегна вървите и се отдалечи към гората. Щом загуби реката от поглед, отвори своето пакетче. Писецът нямаше как да е повреден, но

водата бе стигнала до откъснатото парче от подложката с името Аелиор. Сърцето ѝ се сви. Тя прибра хартията грижливо и навлезе в горските дебри.

33. Малък бунт

Фейеламор се застави да надигне тялото си от земята, въпреки че изкашляше кал и вода. Дробовете и гърлото ѝ пареха от повърнатото. Напъваше се, докато в устата ѝ останаха само жлъч и кръв. Драпаше по тревата и изпъзля от мръсотията към брега. Наведе се да гребне вода, за да си измие лицето. Тук имаше кротко вирче, недалеч от бързея, който за малко не я бе удавил. Видя отражението на изпитото си като на смъртник лице. Бледата ѝ коса провисваше подобно на раздърпани краища на въже. Не можеше да шавне и само гледаше окаяната старица, в която се бе превърнала. Изобщо не проумяваше как се е случило.

Потопяше пръсти в студената вода и ги облизваше. Накрая намери сили да се изправи. Паметта ѝ връщаше спомените на късчета. Хависард. Ааканското злато. Книжката с уж неразбираемите писмена, които бяха мъчително познати. Буйството на портала. Дали не се дължеше на златото? След това не помнеше нищо.

Къде ли беше Мейгрейт? Завъртя глава, колкото и лошо да я болеше. Не я видя никъде. А къде беше торбата? Златото? Уплахата я обземаше неудържимо. Да не се е изгубило на дъното? Или което беше почти толкова лошо – Мейгрейт го е намерила? Мярна се откъслечна картина – Мейгрейт се навежда над нея. Фейеламор пропъзля обратно нагоре и намери торбата си на тревата. Развърза непохватно вървите и бръкна вътре. Олекна ѝ до примаяване, щом се убеди, че златото си е на мястото. Нейното последно спасение, ако се провали във всичко. Но не се радва дълго – книгата бе изчезнала. Къде ли се бе дянала тази ужасна вещ? Тя пак се отпусна на тревата.

Студът я изтръгна от сънищата. Осъзна, че е лежала много часове почти бездиханна, защото сенките на дърветата се простираха по цялата поляна. Бе премръзнала до кости, вонеше на повърнато и кръв. Лежеше точно до засъхналата локва. Толкова лесно ѝ беше да остане тук, сънлива и изтощена. Но гласът в душата ѝ се извиси до крясък: „Ти си едно с

фейлемите! Длъжна си да продължиш!“

Какво ѝ ставаше? Защо се беше поболяла така от портала? Фейеламор бе забравила как повече от ден се бе борила с прилошаването, напиращо заради всичко сторено в Хависард. Сега то си уреждаше сметките с нея и си връщаше тъпкано. Тя стана и едва се задържа на крака. Недалеч имаше плитчина с чакълесто дъно. Фейеламор смъкна дрехите от тялото си и плъосна във водата. Изми се цялата, изплакна си и устата. Струваше ѝ се, че е излята от лед статуя.

А площадката, където тя бе отворила портала, за да се пренесат в Хависард и обратно, още си висеше между дърветата над водата, извита като ухилена уста. Присмиваше се на нейната безразсъдна глупост. Повече нямаше да припари до нея. Заряза дрехите си и пропълзя стотината крачки до колибата, изплетена от тръстика.

Мислите за непростимите ѝ грешки я терзаеха. Щеше да се удави – унизителна смърт, провал в изпълнението на дълга. Само това се въртеше в главата ѝ. Не разминаването със смъртта, а близостта до провала.

Скоро щеше да притъмнее. Фейеламор се вмъкна в спалния чувал на Мейгрейт и се зави презглава. Така се отърва от светлината, но кошмарът на Хависард беше още по-ярък. „Аз водя фейлемите. Не бива да си давам одих, докато не изпълня дълга си.“ Тялото ѝ се предаде и я повлече в бездната на блажения сън, но студът я събуди безжалостно след броени минути.

Облече всички дрехи, които имаше, дебелите вълнени чорапи и ботуши, ръкавиците, палтото, шапката. „Огън! Нуждая се от огън, иначе ще умра.“ Фейеламор се замъкна към съчките, събрани под друг сплетен навес. Тази дяволска практичност на Мейгрейт! Измъкваше клечките една по една със зъби и ги струпа, но макар да изтръгваше искри от огнивото, половин час по-късно още не ги бе запалила. Нейните прегрешения сякаш бяха оскърбили дори природните стихии.

Знаеше, че отпада с всяка минута. Скоро щеше да е зле колкото в Туркад след Големия събор. През този сезон нощите тук не бяха прекалено мразовити, но припаднеше ли на открито, студът щеше да я довърши. Игър, Мендарк или Тенсор щяха да изтръгнат пламък от пръстите си, но тази форма на Тайното изкуство не ѝ се отдаваше. Тогава я осени вдъхновението. Добра се с пълзене до колибата и напипа един от малките светлици на Мейгрейт. Дори такова дребно творение не биваше да докосва, но нима още едно престъпление щеше да промени нещо? Полежа на пода, стиснала го в шепата си, а сиянието се процеждаше между пръстите ѝ. Спомняше си първия път, когато видя светлик.

Тогава Мейгрейт беше млада жена, наскоро разделила се с детство-то. Двете пътешестваха заедно на юг към древните владения на отдавна мъртъв и забравен тиран. Хората, настанили се в палата му, бяха обикновени земеделци, които нищо не разбираха, обаче знаеха как да действат изсечените от опал кълба над вратите.

Мейгрейт ги бе наблюдавала с присъщата си мълчаливост. Щом се върнаха в своя бивак, тя седна да се заминава с различни метали и кристали. Изрязваше, полираше, оформяше и накрая се сдоби със своя сфера. Облегна се, огледа я от всички страни и я докосна с пресметнат жест. Кълбото не светна, както и второто, и следващите двеста или триста. Мейгрейт обаче беше възхитително настойчива и един ден поредната сфера засия. Оттогава създаваше все по-малки и по-хубави светлици, докато накрая нейните се отличаваха с майсторската си изработка от всички останали, които Фейеламор бе виждала.

Не я бе попитала как се е научила. Не беше поискала да разбере и дали се дължи на изострена интуиция или на заложи, предавани се от поколение на поколение. Дори мисълта за *творения*, за вливане на енергия в *предмети* чрез Тайното изкуство я бе отвращавала. Забраненото знание...

Захапа малкото кълбо и пак се издърпа към огнището. Сложи светлика до съчките и го строши с тъпата страна на брадвичката. Нажеженият синкаво-бял изблик обгори пръстите ѝ и опърли ръкава на палтото ѝ до лакътя. Фейеламор угаси дрехата и се взря доволно в пламъците.

Мейгрейт бродеше из гората, обзета от настроение, което не можеше да определи – хем радост, хем тъга. Преживяното в Хависард беше освежило душата ѝ.

Ето че беше намерила нещо, което не можеха да ѝ отнемат. Найсетне имаше свое място, а не беше просто инструмент в ръцете на Фейеламор. Знаеше, че я очаква съдба, различна от тази на господарката ѝ. Но дали все пак щеше да остане обвързана с Фейеламор? Това не ѝ беше известно, само се досещаше, че е част от сложна загадка... вероятно дори ключът към нея.

Не спря до здрач. Когато притъмня, тя си спомни за своята подарка. Плъзна пръсти по сребърния писец в джоба си, усмихна се и тръгна обратно към бивака.

Фейеламор се превиваше над огъня и трепереше. Мейгрейт

забеляза, че се е затворила в себе си. Устните ѝ синееха. Докосна бузата ѝ – все едно пипна парче месо, оставено в сандък с лед.

На жаравата бе сложен чайник. Имаше вода само на дъното, но стигаше за една чаша чард. Мейгрейт разбърка едрите листа и добави мед от парче пчелна пита. Поднесе чашата към устните на Фейеламор.

Никакво движение. Разтвори челюстите ѝ, като пхна пръчка между зъбите, дръпна главата и назад и започна да налива горещата течност в устата ѝ, докато не започна да изтича навън. Фейеламор се задави и изплю всичко. Ококори се и зяпна с мътен поглед. След миг позна Мейгрейт, която пак поднесе чашата към устните ѝ и подхвърли лукаво:

– Колелото се върти...

Спомни си как Фейеламор я бе спасила от Физ Горго преди година.

Господарката ѝ не продума. Скоро чашата беше празна.

– Искаш ли още?

Фейеламор кимна. Мейгрейт наля вода, сложи чайника да кипне и пак напълни чашата. Накрая Фейеламор можеше да я държи сама.

– Коремът ми гори – смънка тя.

Пропълзя в колибата и спа до пладне на следващия ден.

Когато стана, Фейеламор си беше предишната, макар и все още слаба.

– Като знам колко ме мразиш – подхвана тя, – питам се защо ме извади от водата... и защо се върна тук.

Мейгрейт сви рамене.

– Целият ми живот се състоеше в изпълнението на някакъв дълг. Всяка моя постъпка помагаше на други хора да постигнат целите си. За сега не виждам друг път пред себе си. Питам се дали съм способна да върша нещо различно, щом ти си ме *създа*ла толкова непълноценна.

Фейеламор не знаеше как да тълкува думите ѝ и предпочете да си мисли, че наложената принуда в съзнанието на Мейгрейт още действа. Но съвсем скоро се раздели с тази заблуда.

– Когато ти влезе в портала – добави Мейгрейт най-спокойно, – чудих се дали да не му отнема опората тук и да те зарежа в *промеждутъка*.

Фейеламор сгуши глава в раменете си – в очите на Мейгрейт виждаше нещо, което не бе откривала досега. Силна непреклонност.

– Дори ти не би оцеляла, ако го бях направила – продължи Мейгрейт. – Обмислих сериозно идеята, но си припомних и наученото от

тебе. Дългът над всичко. Уважение! Чест! Говоря за своята чест, защото ти изобщо я нямаш. Затова ти пощадих живота. Знаех, че стремежите ти са благородни, а моето предназначение е да те подкрепям.

Фейеламор не можеше да отгатне дали в думите ѝ има само ирония или откровена подигравка.

– Тогава се подготви да ми помагаш – промълви тя, но Мейгрейт не бе свършила.

– Бъди уверена в едно – ти бе уязвена и отслабена от онова, на което се натъкна в Хависард, но аз израснах от откритието си. И отсега ще ти помагам по собствено желание, а ако избира да те напусна, ти няма да ме спреш.

Фейеламор не си бе върнала жизнеността дотолкова, че да ѝ се сопне. Просто си позволи въздишка, която Мейгрейт можеше да тълкува както си поиска. В душата ѝ обаче бушуваше ярост. „Каквото и да си видяла досега от силата ми, не познаваш и една десета част от нея. Твоеото време няма да настъпи! Оставих у тебе несъвършенство, за да не се случи никога това, с което ми се хвалиш. Когато съм готова, ще изпиташ мощта ми и ще ме умоляваш да ми служиш отново. Такъв е твоят дълг, нищо друго нямаш.“

Не проточиха този разговор. Предстояха им месеци на усилен труд преди идването на феилемите... ако те дойдеха някога. Трябваше да намерят и да научат много неща, да бдят за ставащото в Туркад и за делата на Рулке. Заедно щяха да доизпипват всички дарби и умения, необходими за върховната цел на Фейеламор.

Тя седеше настръхнала от чувство, което се мъчеше да потисне.

– Какво ти е? – попита Мейгрейт.

– Носех книга – смънка господарката ѝ с див ужас в очите. – Къде е тя?

– След като те извадих от реката, проверих торбата ти. Вървите бяха стегнати. Вътре нямаше никаква книга.

– *Нали я видя!* – кресна панически Фейеламор. – Малката книга със странните писмена!

– Може да си я изгубила в реката.

Фейеламор притисна длани към слепоочията си.

– Не! Сигурно съм я изтървала в библиотеката, когато се появи Мендарк. Каква беда!

– Нека се върнем да я вземем, щом е толкова важна.

Площадката на портала си висеше над реката и се полюшваше на вятъра. Вечно присмехулно напомняне. Фейеламор знаеше, че никога

няма да стъпи отново на нея.

– Не мога да вляза втори път в портала. – Силна тръпка мина по тялото ѝ при мисълта за този грях и преживяното в Хависард. – Бездруго ме чака твърде тежка разплата. Ще се наложи да отидеш ти.

– Аз ли?! – възкликна Мейгрейт, чийто страх от портала бе нараснал още повече. – Не мога!

– Можеш, разбира се. Онзи ден тъкмо ти свърши повечето работа. Защо не си позволяваш самоувереност?

– Защото ти си ме създала такава – тихо отвърна Мейгрейт.

– Трябва да имам книгата на всяка цена. Ще се прехвърлиш сутринта!

Край на споровете. Господарката бе дала заповед. „Май ще успее да го отвори отново. Някак долавях същността му, може би по инстинкт.“

– Ще се опитам – обеща тя.

Фейеламор се вгледа изпитателно в нея.

– Задължително е да притежавам книгата, но никой не бива да узнае, че е у мен. Пази се – Мендарк може да е там.

Мейгрейт лежа будна през нощта, подготвяше се за изпитанието. След злощастното им прехвърляне от Хависард никога нямаше да се върнат предишните отношения между нея и Фейеламор. Но какво ли ѝ бе подготвило бъдещето? Ако извоюва свободата си, как да продължи живота си? Дали съдбата ѝ е отредила роля и каква ли може да е тя? Надяваше се да намери отговорите в Хависард. Дори първото проникване там я бе дарило с откровение.

Унесе се и засънува Хависард. Преживя отново отварянето на портала и откри колко е лесно. Насън се понесе надалеч от Елудор, но се стресна, събуди се, прогони тези мисли от ума си и пак заспа.

ТРЕТА ЧАСТ

34.

Гордост и предразсъдъци

Шанд изкачи уморен стълбата в странноприемницата и отвори вратата на стаята, в която живееше, когато си беше у дома. Сложи свещника на скрина, разкърши схванатите си мускули, обърна се към леглото и се вцепени.

Приличаха на изгубени деца. Каран бе притиснала главата на Лиан към гърдите си и двамата спяха кротко. Бяха му липсвали през това самотно пътешествие. Погледа ги известно време, после взе свещника в мазолестата си ръка и отиде в съседната стая. Видя парчета от нощно гърне по целия под. Събра по-опасните остри късове и се стовари на леглото. Бе вървял до изнемога, за да се прибере по-бързо, и сега дори не се зачуди какво ли се е случило в стаята, а направо заспа.

Каран се размърда. Бремето, налегнало душата ѝ през нощта, вече не тегнеше толкова. Сега не се чувстваше толкова самотна. Отдавна бе настъпило утрото. Сигурно всички бяха закусили отдавна.

Измъкна се от леглото и придърпа одеялата към брадичката на Лиан. Облече припряно вълнените си дрехи – зеления торбест панталон, зелената изцапана риза, тънките зелени чорапи. Намъкна кафявите ботуши, сложи си куртката и палтото. Толкова ѝ бяха омръзнали... Натика в джоба на палтото орфаната си шапка. В стаята нямаше огледало, но това не я притесни. Бездруго рядко се оглеждаше, а и напоследък огледалата ѝ бяха станали омразни. Вчеса усърдно гъстата си коса, но след миг кичурите пак щръкнаха непокорно.

Зад съседната открената врата се чуваше познато гъргорещо хъркане. Сърцето ѝ подскочи и тя надникна в стаята. Шанд се бе върнал!

Взираше се с обич в стария си приятел. Стори ѝ се, че косата му е още по-бяла и по-рядка отпреди. В лицето му се бяха врязали нови бръчки, а брадата му беше дълга и пищна.

– Колко ми липсваше – промърмори тя и седна до леглото.

Той се отърси бавно от съня, обърна се и отвори едното си око. И неговите очи бяха зелени, но в по-блед оттенък от нейните. Бяха леко

хлътнали и затова изглеждаха по-малки.

– Ама че посрещане – да ви заваря в леглото си – подсмихна се Шанд.

– Къде си скитал толкова време и защо изчезна, без да се сбогуваме?!

– Ти закуси ли?

– Не.

– Тогава бягай в кухнята и поръчай да приготвят нещо, за да се облека на спокойствие. Знам, че си безсрамница, но старците са свенливи хора. Ще похапнем заедно на слънце, ако то благоволи да се покаже днес.

– Брей, свенлив бил – заискриха очите ѝ. – По-скоро суетен.

Отдръпна се, когато той замахна небрежно към нея, и изтича през вратата.

Шанд се облече чевръсто и се шмугна в другата стая. Огромната цицина на главата на Лиан бе потъмняла до черно. Тъй... Каран го е фраснала, но защо? Започваше да се досеща. Надушваше неприятностите.

Странноприемницата имаше обърната на север веранда, опасана от ниски стени. Грееше ли слънце, тук беше приятно дори през зимата. По подпорите се виеха дебели лози с опадали листа. Каран се бе настанила на дъсчена скамейка. На грубовато скованата маса пред нея имаше чайник с чард, две големи чаши, купа плодове и чиния със самун черен хляб. Когато Шанд я доближи, тя режеше филии. Наля му чард, както той го харесваше – не особено силен, с няколко капки сок от зелен лимон – и му подаде чашата.

– Лиан няма ли да закусва днес? – подхвърли той.

– Лиан... още спи. Ох, Шанд... Ударих го по главата с твоето нощно гърне. Ама че ужас!

– Не е било *моето* нощно гърне – кротко я поправи той. – Аз обаче видях доста по-мила картинка, когато влязох.

– Към края на нощта ставам по-блага.

– А преди закуска си спривава – спомни си старецът и побутна пловете към нея. – После ще говорим.

– Не знам дали ми се говори за това – смотолеви Каран. – Е, къде беше? Заради нас ли се прибра?

Той не отговори и сякаш нарочно си придаде разсеяно изражение.

Оттук се виждаха покривите на другите къщи в селото и виещата се пътека към Хечет. По нея не се мяркаше никой. Пушеците от комините се издигаха право нагоре. Каран изяде един гелон и започна да хапва от хляба. Шанд най-последно проговори:

– Не точно заради вас. От Флуд прекосих Туркадско море, поех на изток по река Алм и накрая се върнах в Туркад.

– А може ли да попитам каква беше целта ти?

– Мои си работи. Нещо като поклонение. Изобщо не е свързано с никакви древни реликви, ако такава мисъл ти се е мярнала в ума. Защо съм се прибрал ли? Ами защото живея тук. Но търсех и вас двамата. Като гледам, много време сте прахосали, за да изминете толкова късо разстояние.

– Отнесохме Селиал до Бяската вода. Тя умря там и аакимите я погребяха при Моста на небесната дъга.

– Много мило от ваша страна.

– И тя беше мила с мен, привързах се към нея. После пък на Лиан му шукна да мине през Чантед, затова се отклонихме натам.

– Хъм-м... – проточи Шанд толкова хладно, че Каран продължи припряно:

– Минавал ли си край Готрайм?

Старецът я опари с поглед изпод щръкналите си вежди и каза троснато:

– Минах!

– Дали... е останало нещо?

Пак сърдит поглед.

– Каран, смайва ме нахалството ти да разпитваш, след като си ги зарязала от толкова време.

Тя си замълча. За всяко забавяне по пътя си имаше причини, но каквото и да кажеше, щеше да звучи като гузно оправдание.

– Рейчис е стар, Каран – натърти Шанд. – Предан и усърден, но твърде стар. Отдавна иска само да си грее костите на слънце и да прекара в блажени видения и спомени последните си години. Аз мисля, че си го заслужил, а ти? Но вместо това той се бърха от изгрев до среднощ, опитва се да поправи злото, сторено от войната, преди да е настъпила истинската зима. И се надява ти да се върнеш у дома, за да свалиш този товар от плещите му. Още не е започнал да те упреква, но вече се чуди докога трябва да ти служи толкова неуморно.

Каран беше готова да избухне в плач.

– Какво става в имението? Как са хората?

– Ами не чак толкова зле, честно казано. Равнините на Банадор са пострадали жестоко, но по хълмовете няма големи опустошения. Сигурно защото нашествениците не са искали да се катерят нависоко заради толкова оскъдна плячка. Но не се залъгвай, че Готрайм е непокътнат. Гашадите са минали оттам неведнъж, докато са щъкали от Шазмак и обратно. Има и разрушения, и загинали. Много неща можеш да възстановиш, смъртта обаче е безвъзвратна.

– Да, това е моят дълг – промълви тя. – Не разбирам защо мина толкова време, преди да го осъзная.

Тя скочи от скамейката.

– Я седни! В тези дни е неуместно да прибързваш, колкото и добри да са намеренията ти. В цял Ягадор цари хаос. И не забравяй, че Игър е прострял властта си над тези земи, включително и над Банадор. Не би помислил да се откаже от тях, каквито и временни съюзи да е уговорил в Катаза.

Каран беше наясно с това. Бе опознала безмилостното лице на могъществото.

– Помисли и за състоянието на Лиан – добави старецът. – Днес няма да може да пътува, вероятно и утре.

Тя направи гримаса.

– Да не говорим сега за това.

– Не можеш да бягаш от проблема с него, нито от истината за Готрайм.

– Знам. Не бягам от отговорност. Нека обаче го обсъдим по-късно. Прекалено съм объркана. Моля те, да поговорим за друго.

– Щом искаш...

– Все пак ми се ще да знам къде си бил – смънка тя плахо.

– Трябваше непременно да отида на едно място... много древно място.

– Охо, *и ти* си търсил ааканско злато!

– *Не съм!* По-скоро отидох да почета миналото. *Своето* минало. Не знам дали не е глезотия в такива времена, но не можеш да не отида.

– Разкажи ми.

– Нямам желание. Също като тебе аз признавам с голяма неохота недостатъците и грешките си.

– Добре де... Какво друго прави през това време?

– По пътя насам се отбих в Туркад. Тайно, разбира се. Игър се бе върнал преди месеци. Ако се вярва на мълвата, бил разярен и смазал всякакво непокорство с желязна ръка. Прогонил гашадите и тутакси

усмирил Туркад. Но това е версията на неговите послушни разказвачи – те, както винаги, пренаписват историята. Истината е далеч по-интересна, всичко се върти около твоята приятелка Мейгрейт.

– Виж ти... Разкажи ми и за нея.

– Твърде странни случки... Двамата с Игър били любовници...

– Знам – прекъсна го Каран. – И аз се наслушах по пътя на какви ли не слухове за нея, но всички си противоречаха.

Шанд сподели с нея всичко, което бе научил за делата на Мейгрейт.

– Повела армия към Банадор – добави накрая – срещу бунтовниците и гашадите. Заявила на всеослушание, че Каран от Банадор е нейна най-близка приятелка, затова нямало да изостави в беда народа ѝ. Сега си направо знаменитост в своята малка страна, а и отвъд границите ѝ.

– Не искам да съм прочута – печално отрони Каран. – Копнея само да си бъда вкъщи.

– Е, предполагам, че приказките ще секнат рано или късно. Както и да е. Тя освободила Банадор, натирила гашадите с подвити опашки чак до Шазмак. Тъй че в края на краищата си сторила добрина на своите хора, макар и не по собствено желание.

– „Нейна най-близка приятелка“! – смаяно проточи Каран. – Ами и така може да се каже, макар да не подозирах, че е способна да се сприятели с някого. Голяма особнячка е Мейгрейт. И е страдала ужасно. Ти срещна ли я някъде?

Шанд сви рамене.

– Никога не съм я виждал. Малко преди завръщането на Игър тя изчезнала. Друго не знам.

– И аз имам новини за тебе. – Тя му разказа за наученото в библиотеката на Чантед. – Фейеламор ни е изпреварила с няколко месеца.

– Лоши вести – поклати глава старецът. – Най-вече за Мендарк, защото може и да са свързани някак с пътешествието му на изток. Игър също трябва да научи незабавно. А аз се надявах на дълъг спокоен отдих в Тулин. Отгоре на всичко ти премълчаваш някои неща, нали? Хайде, изплюй камъчето!

Каран си наля още чард и се престраши да го погледне.

– Щом се налага.

– Да се поразходим. За някои неща е по-лесно да говориш, когато вървиш.

Минаха зад странноприемницата, слязоха под купчината дърва и поеха по заснежена поляна с билки. Скоро стигнаха до така наречения път към Хечет, който си беше разкаляна пътека.

Шанд я хвана под ръка и допирът на коравите му пръсти някак я успокояваше. Страхуваше се да говори за Лиан.

– Вярвах му. *Обичах го...*

– Още го обичаш. Той още носи в себе си това, което те е привлякло. Както и онова, за което си си затворила очите, когато си направила избора си.

– Мразя го! Тепърва научих за него нещо, което ме кара да го ненавиждам.

– Дрън-дрън. Държиш се като обидено детенце.

– И ти не вярваш на Лиан, често си ми го натяквал.

– Признавам, но аз съм предубеден спрямо зейните. Никога не съм крил отношението си. Мендарк се доверяваше на Хения, а тя предаде Съвета. Всички зейни са такива!

– Не знам какво да правя! – завайка се Каран. – В главата ми е пълна бъркотия.

Спускаха се предпазливо по стръмнината. Тук-там калта бе замръзнала и запазила отпечатъци от ботуши. Вървеше се трудно. От време на време нагазваха в хлъзгава глина. Стигнаха с пързаяне до подножието, където ги очакваше гората – тъмни стволове, тъмни клони, тъмни твърди листа дори през зимата.

Каран подреждаше спомените си от нощта, опитваше се да проумее какво се бе случило.

– Той си беше любопитко, още когато се срещнахме – говореше тя по-скоро на себе си. – За мен това любопитство стигаше до безочлива наглост. Задаваше въпроси, които никой не би трябвало да си позволява да зададе на непознат. Тогава се стъписах, но после се убедих, че винаги така се държи.

– Това е в природата му... присъщо е на всички зейни. И затова е майстор-летописец. Само че точно тази чудатост ги доведе до падение.

– Знаеш ли, че веднъж в Шазмак той дори се вмъкна в стаята ми да търси Огледалото? Побеснях, но после научих, че заклинанието на Емант е разпалило неутолимо любопитството му. Може би така е постъпил и Тенсор – и двамата са злоупотребили със слабостта му.

– Какво искаше да узнае Лиан?

– Попаднал на нещо в книга, която Емант му пробутал. Оттогава не го е споменавал, а аз не го разпитвах. Направо пощуряваше от тази съблазън – можел да намери ключа към една от великите загадки. Да де, велика според летописците, иначе едва ли има някакво значение.

– А той спомена ли точно какво го интересува? – попита Шанд

доста равнодушно.

Каран сви вежди. Толкова се бе ядосала в онзи ден...

– Видял образа на някаква плоча...

– *Тълкувателната плоча!*

– Да, май това беше. Тя била ключът към каронската писменост, доколкото си спомням.

Старецът въздъхна шумно.

– Представям си какви страсти ще се разгорят в душата на един майстор-летописец... Ако успеем да преведем запазените архиви на кароните, пред нас ще се открият цели нови светове.

– Съвсем бях забравила, но след Катаза и неговото угодничене пред Тенсор...

– Не забравяй, че Тенсор го е заставил насила да му помага.

– Да, отначало! Накрая обаче Лиан му помагаше с голямо желание в замяна на знанията, които би могъл да получи от него. – Каран се вълнуваше все повече и не можеше да мисли ясно. – Каквато ще да е причината, *той го направи!* А може ли изобщо да има нещо вярно в историйката му как избягал от Нощната пустош? Кой би могъл да се изплъзне на Рулке?

– Той каза истината, *каквато му е известна* – натърти старецът. – Впрочем за какво щеше да послужи той на Рулке в Нощната пустош? Или е избягал, или Рулке го е пуснал да избяга. Не е ли все едно?

– Не е, защото аз съм виновна! Аз го изоставих там. Ще нося срама до края на дните си. А от снощи този спомен ме разкъсва отвътре! – Мислите й поеха в друга посока. – След това, което е сторил Рулке на зейните, ми изглежда невероятно Лиан да сключи сделка с него. По прииуда... да! Но не и охотно. От друга страна обаче е твърде лесно да му се наложиш. Рулке не би се затруднил да смачка волята му. Щом и Емант успя...

– Не мога да те разбера, говориш много объркано – поклати глава Шанд. – Какво се случи снощи?

Тук пътеката заобикаляше ниския край на поредния рид и излизаше от гъстата гора на поляна. Под тях се спускаше стръмнина, по която дърветата растяха нарядко, и продължаваше в поредица от долини с дълбоки преспи. Шанд се облегна на един стърчащ камък и се загледа надолу.

– Такава бъркотия... – смънка Каран. – След Чантед той преливаше от самодоволство, аз пък бях постоянно наежена. Пак се почнаха онези кошмари с Рулке. С Лиан се скарахме, защото нещо ме прихвана,

залостих вратата и не го пузнах в стаята. Може пак аз да съм виновна за всичко! И тогава двамата засънувахме едновременно настоящето и миналата зима, когато го призовах неволно. Май че тъкмо миналото проправи път към сегашното. Сънищата ни се сливаха, не можех да прекъсна връзката, а после се появи Рулке.

– Какво?! – Шанд я награби за раменете, впи поглед в очите ѝ и я раздруса. – Рулке в плът и кръв? През портал ли дойде?

Тя се отскубна и изведнъж я обзе страх за Лиан.

– Не, само образ, но накрая взе да ми се привижда толкова плътен, все едно беше в стаята.

Тя разказваше, а старецът се омърлушваше.

– Пред това другите ти лоши новини направо бледнеят. – Той се отпусна на паднал дънер и се хвана за главата. – Ех, да бях се прибрал по-рано!

– Същински ужас, казвам ти. Почувствах се като разкъсана – сякаш едновременно бях в миналото, преди година, и в настоящето. Рулке се помъчи да ми наложи принуда чрез връзката с Лиан. Мъничко му оставаше.

– Но за какво му е власт над Лиан? – На Шанд като че му хрумна нещо крайно неприятно. Надигна се и продължиха по пътеката. – Впрочем защо ще използва Лиан, за да стигне до тебе? Май му е по-лесно да се вмъкна във вече създадени връзки, отколкото да опитва с нови.

– Щеше да разполага и с мен, ако не бях опитала да строша черепа на горкия Лиан. – В този момент тя изобщо не изглеждаше объркана. – Трябва да се върна. Зарязах го да се въргала в несвят. Ами ако умре?

Тя се въртна, но Шанд я хвана за пеша на палтото.

– Почакай! Сега всичко ми е ясно. Бъркаш. Рулке е обсебил Лиан, както постъпи с Игър преди векове! Каквото и да говори или върши Лиан, колкото и убедителни да са оправданията му, в нищо не бива да му се доверяваш. Той вече не е твоят приятел, а кукла в ръцете на опасен враг. Пази се от него.

Каран залитна и се подпря на близкото дърво.

– Не се боя от Лиан. Никога няма да ми стори зло.

– Трябва да внимаваш с него! – настоя Шанд с глас, недопускаш възражения, и сприхавият ѝ нрав пламна тутакси.

– Винаги си бил предубеден спрямо зейните. Затова си против Лиан.

– Познавам измените на зейните по-добре от всеки друг на този свят.

Враждебността му я вцепени.

– Не, няма да повярвам, че Лиан е такъв. А когато отида при него, как да се държа? Той ми вярваше, каквото и да се случи.

– Но нали от цял час ми разправяш колко си разтревожена!

– Исках само да споделя! – изхленчи Каран. – Остави ме, не съм те молила да се разпореждаш с живота ми.

Тя хукна встрани от пътеката, но Шанд я догони.

– Прекалено е важно, за да си позволиш детинско цупене.

– Не се цупя! – грубо отвърна Каран. – Не ми е по силите да се държа така с него, дори да си прав.

Старецът я изведе от гората на слънце. Накара я да седне на един зърнест отломък и тя плъзна пръст по грапавините. Шанд се загледа към пътя, погълнат от някаква душевна борба.

– Връщам се – отсече Каран. – Лиан е сам.

– Нищо му няма. Надникнах при него преди закуска. Задължително е да си изясним какво ще правиш.

– Единственият начин е да поговоря с него.

– Не! – изръмжа Шанд и си наложи спокойствие. – Само ще предупредиш Рулке. Нито думичка пред Лиан, умолявам те. Преструвай се, че нищо не е имало.

– Ти така ли се справяш със затрудненията си? – ядоса се Каран.

– В случая това е най-доброто.

– Не ти вярвам и няма да те послушам.

– Длъжна си – изрече той с предишната непреклонност.

– Съсипваш ме... – Тя се удари с юмрук по челото. – След всичко, което Лиан направи за мен! И да се е поддал на покварата, вината е моя.

– Той е отговорен за постъпките си.

– Допускаш страшна грешка.

– Нима някой познава зейните по-добре от мен? – горчиво промълви старецът. – Половината си живот прахосах да не ги изпускам от поглед.

– И все пак – ако се заблуждаваш?

– Не се заблуждавам.

Шанд се отдалечи малко по пътеката, после се върна, някак попрегърбен. Каран се изпречи пред него.

– Какво си намислил?

Той седна на леда и подпря глава на юмруците си. Не му беше леко да изтръгне думите от себе си.

– Ако това беше война...

– Но не е! – изсъска Каран. – Лиан е мой и ще го браня до последния си дъх. Срещу тебе също, ако ме принудиш, въпреки че много си ми помагал и съм привързана към тебе.

– Той трябва да бъде отведен в Туркад и проверен с всички средства, достъпни на Тайното изкуство.

– А после? Какво ще правите после с *моя* Лиан?

– *В най-добрия случай* ще бъде под денонощно наблюдение.

– Върви по дяволите! – бясно изкрещя тя. – Опитала ли някой, ще се лее кръв!

– Каран – по-благо промълви Шанд, – ти не можеш да проумееш колко голям е залогът.

– Знам обаче какъв е моят залог! – Тя коленичи пред него. – Шанд, остави го под мой надзор. Нека го отведе в Готрайм. Дори ако той... ако той е каквото казваш, там не може да навреди с нищо. Няма нито какво, нито кого да шпионира.

– Това не е игра, да ти е ясно.

– Да не си въобразяваш, че за мен е игра? Според тебе Рулке способен ли е да го принуди да върши неща, които бездруго не са му по силите?

– Не – с нежелание призна старецът.

– Може ли Лиан да си послужи с Тайното изкуство, или да борави с оръжие, сякаш отдавна е обучен за това?

– Не, разбира се! Обсебването не пренася дарбите или уменията на онзи, който го е наложил.

– Значи *дори* да си прав, Лиан не може да направи нищо друго, освен да слухти и да души наоколо. Как ще навреди някому, ако е в Готрайм?

– Ами ако избяга?

– Мигом ще ви пратя вест и ще тръгна да го търся.

– Не ми харесва... – Шанд крачеше напред-назад по пътеката и размахваше ръце. Накрая промърмори неохотно: – Така да бъде – и аз ще дойда в Готрайм. При едно условие.

– Каквото поискаш! – непредпазливо изблъва Каран.

– Ще се съгласиш да постъпваш както аз ти кажа.

– Естествено! – въздъхна тя с облекчение.

– Видях се с Малиен в Туркад – добави старецът. – Спомена, че можело да намине при тебе през зимата. Дойдат ли аакимите, ще им заръчаме да го пазят, а аз ще се прибера у дома.

– Много ще се радвам да ми гостуват. – Каран разчиташе, че щом

Малиен ѝ е роднина, ще застане на нейна страна. – Но ако Готрайм е в толкова бедствено положение, както казваш, не си представям с какво ще ги храня. А как беше Тенсор?

– Нито по-добре, нито по-зле.

Продължиха да спорят по пътя на връщане към странноприемницата и едва ли не пред прага Каран се съгласи да изпълнява заповедите му. Струваше ѝ се, че току-що е убила нещо в себе си.

Лиан се събуди с неопишуемо главоболие. Намери леглото празно. Къде ли беше Каран? Облече се, като събираше сили по малко. Мръднеше ли глава, започваше да му се гади. Когато слезе долу, хората го стрелкаха с любопитни погледи, но му беше прекалено лошо, за да обръща внимание на това.

В кухнята го лъхна неприятна жега. Не успя да преглътне повече от няколко лъжици каша. Затътри се навън и изкуцука към купчината дърва. Там се просна върху голям пън. Беше премалял и не можеше да шавне.

След време започна да се посъвзема. Тогава чу двама души да разговарят на пътеката. Нямахме как да не познае гласа на Каран. Искаше му се да изтича при нея, за да потърси утеха.

– Не мога – смънка тя покрусена.

Май плачеше. Две-три думи стигнаха, за да разпознае и гласа на мъжа – Шанд! Върнал се е! Ако можеше, щеше да скочи тутакси и да го прегърне. Съвсем скоро обаче това желание се изпари.

– Сега Лиан е врагът – неумолимо подчерта старецът. – Няма съмнение, че Рулке го е обсебил. След случилото се снощи е невъзможно да му се доверяваш.

Снощи ли? Какви ги дрънкаше Шанд? Кошмарите започваха да се процеждат в паметта му.

– Не! – извика Каран. – Как смееш да искаш това от мен?

– Лиан не е нищо друго освен оръжие в ръцете на Рулке, и то смъртоносно. Послушай ме, или край на уговорката ни. Аз ще го издам, щом ти искаш да го прикриваш. Няма да отстъпя, Каран.

– А аз си мислех, че си ми приятел – изхленчи тя.

– Такъв съм. Не позволявай чувствата да ти попречат. От твоето решение може би зависи съдбата на много хора.

– И Лиан е един от тях.

– Каран! – изръмжа старецът ледено.

Тя се пречупи и смънка с мъка:

– Ще правя каквото кажеш.

Лиан изстина.

– И да не изтървеш нито думичка пред него!

Двамата продължиха нагоре по пътеката и той вече не можеше да ги чува.

Седя при купчината дърва цяла вечност, закрил лицето си с длани и загледан между пръстите си в утъпкания сняг. Каран го предаде, отрече се от него, а той изобщо не проумяваше причината. Идеше му да избяга оттук, но го възпряха болката и крайната немощ. Копнееше за смъртта.

В кръчмата поднасяха обяд, когато Каран и Шанд слязоха от горния етаж. Лиан седеше близо до огнището, на масата пред него изстиваше недокоснатата паница. Отокът на главата му беше грамаден, лицето му жълтееше, затова пък по бузите му избиваха яркочервените петна на треската. Кръвясалите му очи гледаха изцъклено, а кожата на пръстите му имаше синкав оттенък.

– Шанд! – промълви той съдржано. – Върнал си се. – Каран не смееше да го погледне в очите. Личеше, че пак е плакала. – Колко се радвам да те видя. – Усети, че Каран се взира в него, и подхвърли озъбено: – Цепи ме главата, а не помня от какво може да е това.

Пипна натъртеното си слепоочие и трепна от болка. По пръстите му пак имаше кръв. Позяпа ги смутен.

– Дали не съм паднал по стълбата? Нищичко не помня.

– Ох, Лиан, какво да те правя? – отрони Каран.

Виждаше го болен, печален и глуповат. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя изхвърча през вратата.

Шанд остана. Наля вино ма Лиан и подхвана жизнерадостно разговор за отминали времена. Лиан недоумяваше какво може да се е случило през нощта, оставила празнота в паметта му. Предишния ден си беше бодър и ведър, а днес се отнасяха с него като със злодей.

Изобщо не се заблуди от преструвките на Шанд, а Каран беше жалка гледка, когато се опитваше да прикрие чувствата си. Нещо се бе объркало, сигурно заради необузданите му сънища, но не можеше да разбере какво.

Вечерта Шанд си легна, а Лиан пресрещна Каран в коридора.

– Моля те, кажи ми какво става. – Хвана студените ѝ ръце и добави:

– Винаги съм ти вярвал...

Тя се двоумеше мъчително. Признаеше ли на Лиан, Шанд щеше да го издаде. Отдръпна се. Лиан пак протегна ръце към нея.

– Моля те!

Тя стоеше безволно.

– Недей, Лиан – прошепна след малко. – Не ми причинявай това. Няма да го понеса.

Врътна се и избяга.

Той зяпна след нея съкрушен. Край. Всичко между тях се бе разпаднало на късчета. Какво щеше да прави сега?

И тази нощ, и още много нощи след нея в миговете на най-черно отчаяние се питаше дали все пак не се е отметнал от всички тях, за да служи на Рулке, без дори да съзнава.

Каран лежеше в студената си постеля и сън не я ловеше. Защо Лиан беше постъпил така? Истина ли беше? Не знаеше. Доскоро би се доверила на собствената си преценка, но Шанд безжалостно я бе лишил от тази опора. „Защо отстъпих? Той се заблуждава. Знам, че греша.“

„Моля те, Лиан, ела при мен... – повтори си поне стотина пъти през нощта. – Нищо не казвай, само ме прегърни и всичко ще бъде както преди. Ще наруша обещанието си. Ще избягаме в планините, където никой няма да ни намери.“

Зазоряваше се, а тя не бе мигнала. „Защо не дойде? Щяхме да се разберем...“

Но Лиан не смееше. Отчуждението ѝ бе опустошило душата му. Страхуваше се от мисълта, че отново ще го отхвърли.

35.

Завръщане у дома

След два дни потеглиха от Тулин на изток към прохода и Банадор. Слънцето се бе подало през облаците и превръщаше снеговете в киша и кал. Пътуването стана по-трудно, но пък те бяха закалени и седмицата се изниза без произшествия. През последния ден беше най-неприятно, защото газеха в кал, която понякога им стигаше до прасците. Мъкнеха се смълчани, всеки затворен в себе си, предъвкваше личните си тревоги.

Лиан поизостана. Шанд тръгна до Каран, за пръв път от дни

можеха да разменят някоя дума насаме.

– Каж ми кога започнаха онези сънища.

– Докато бяхме във Флуд.

– Сънувала ли си, откакто напуснахме Тулин?

Не ѝ се приказваше. Чувстваше се предадена от Шанд, а приятелството им – опорочено завинаги. Застави се да бъде любезна.

– Аз не съм сънувала!

– А Лиан?

– Никога не говори за сънищата си, но ги има често.

Спуснаха се към Банадорските възвишения, които в други земи сигурно щяха да заслужат названието „планини“. Тази област на стръмни ридове и тесни проломи пак беше безплодна след поредната сушава година. Тук-там имаше по някоя махала или отделно стопанство с малбройни стада овце и кози. Не срещаша никого – пътеката минаваше по каменистите безводни била.

Навялязоха сред заоблени гранитни хълмове, по които само тук-там стърчеше по някой бор, а в широките долини се виждаха обработени земи и по-големи градчета. Накъдето и да погледнеха, виждаха следи от войната – изгорени ниви и гори, разрушени мостове и къщи. Недалеч от Готрайм стигнаха до село, превърнато в пепелище.

Каран усещаше корава буца в гърдите си. Дори непоносимите ѝ съмнения в Лиан избледняха пред страха от това какво може да завари къщи.

Добраха се и до река Райм, която течеше през нейното владение, оросяваше полята около град Толрайм и продължаваше на изток, за да се влее накрая в морето. Каран нахлупи ниско шапката си, когато минаха през града. Не искаше да поздравява и да обяснява, преди да е видяла дома си.

Толрайм беше видимо бедно, но приятно място. Просто едно разраснало се село – около двеста къщи, няколко дюкяна, пазарно площадче, библиотека и храм, всичко построено от розов гранит и сивозелени шистени плочи. Но сега гледката беше скръбна. На мястото на много от къщите стърчаха само почернели стени. Камъните от средната арка на моста над Райм лежаха разпилени в речното корито. Това щеше да създаде голям проблем напролет, когато реката прииждаше буйно.

Прекосяха я по брод и тръгнаха по криволичеща пътека между високи живи плетове. През пролуките откриваха стъпкани посеви и кости

от изклан добитък, които мършоядите бяха оглозгали отдавна.

Имението Готрайм бе разположено в горния край на обширна долина. Склоновете от двете ѝ страни бяха затревени, на много места стърчаха валчести камъни и горички. Изкатериха се на хълма и се показаха комините. Каран преглъщаше сълзите си. Пресметна, че тръгна отгук с Мейгрейт преди почти петстотин дни, като си въобразяваше, че ще отсъства не повече от два месеца.

Обзе я неловкост, че води Лиан и Шанд – би видяла по-натрапчиво всеки недостатък, немарливост и селяндурщина през техните очи. Какво ще си помисли за родното ѝ място Шанд, пребродил надлъж и нашир света, познавал някога властта и богатството? Какво ще открие Лиан със зоркия си поглед на летописец?

Къщата в Готрайм беше малка и овехтяла сграда от розов гранит, а зад нея се простираха по-нови пристройки от същия камък. Цялото здание имаше горе-долу овална форма и изглеждаше ниско със своите три етажа. Обикновеният конусовиден покрив от зелени плочи завършваше с пилон, на който не се вееше знаме. Бронзовият ветропоказател изобразяваше литнала гъска, която обаче бе поразена преди време от мълния и дългата ѝ шия провисваше.

Двуетажните пристройки имаха малки прозорци от външната страна, а от вътрешната бяха добавени дълги веранди. Откритата страна пък бе запречена с ниска ограда, над която се издигаха решетестите рамки за асмите. Градината със зарзават и подправки за кухнята се намиреше нагоре по слънчевия северен склон. Всичко имаше някак домашен, саморъчно направен вид, но цветните лехи пред входа бяха спретнати, а чакълът на алеята – заравнен наскоро.

Над овощната градина в дъното на долината започваше тревиста стръмнина с кафяви петна на скални отломъци и гранитни зъбери. Половин левга нататък нагъната гранитна стена преграждаше достъпа до планината. Тясна пътека се виеше нагоре към безлюдни възвишения, ръбести била и дълбоки влажни долини, също и към притежаваната от Каран великолепна, но напълно безполезна Готраймска гора.

Щом доближиха, тя забеляза следи от удари по зида на фасадата, а едното крило бе напълно опожарено. И по другата пристройка личаха повреди, част от оградата представляваше само купчини разпилени камъни.

– Можеше да е по-лошо – промълви тя, колкото и да я смразиха разрушенията.

Още по-силно я бе потресъл видът на града. Ако това се смяташе за

умерени щети, как ли бе пострадала останалата част от Банадор? Зимата беше пред прага. Заради дългата суша нямаха никакви запаси. Значи още преди пролетта щеше да започне глад.

Колкото и тихо да бяха доближили къщата, отпред ги чакаше малка група хора. Готвачката Мавид, ниска и бледа, Нутан и Мара – дребнички и с обветрена, загоряла кожа, които бяха градинари в имението отпреди раждането ѝ, Стария Мид – винар и сръчен майстор във всичко, закръглен като бъчвите в избата му, две помощнички на готвачката и тъчакката Галги, висока, дългокрака и с изкривени пръсти. Начело на шестте деца пък беше палавият Бени, момчето на готвачката.

– Каран, Каран! – пищеше той и подскачаше в кръг.

Отпред чакаше нейният иконом Рейчис, изглеждаше остарял с десетина години. Сега беше мършав, с хлътнали бузи, а от косата му бяха останали само няколко рехави бели кичура. Той се помъкна към нея като пребит, но усмивката му грееше.

– Каран-лар – протегна дългите си ръце към нея. – Молитвите ни бяха чути. Колко отдавна те чакаме и копнеем да се завърнеш. Добре дошла у дома.

Тя пусна раницата си на земята и се втурна по стъпалата.

– Рейчис, толкова съжалявам! Не биваше да мърдам оттук.

Обгърна го с ръце. Той се извисяваше над нея, но беше само кожа и кости.

– И аз все туй повтарям. Последната година беше възтежка. Ама като чухме как и ти си била замесена във всичко, щеше да е по-лошо, ако беше тук. Гашадите идваха насам неведнъж, все за тебе разпитваха. Да ти река обаче, че се държаха с нас по-добре от ония от Втората армия, че и от Първата армия на Игър! Да влезем.

– Къде са другите? – плахо попита Каран. – Да не би...

– Провървя ни повече, отколкото на съседите, в Готрайм нямаме убити. Същинско чудо! Другите са на лов или събират каквото ражда земята, че ни е останало малко за ядене, а за зимата не сме скътали нищо. Някои пък слязоха в града да помагат при възстановяването.

Тя поздрави всички и накрая спря пред Бени. Стисна мърлявата му десница.

– Липсваше ми, Бени. Какво ще кажеш да се поразходим, след като пийнем чай? Ще ме разведеш из градината и при животните. Ти пак ли си тормозил стария Кар? – сети се тя за черния лебед, който от години обитаваше езерцето.

Бени се обля в сълзи.

– Няма го Кар! Ония гадни войници го *изядоха!*

За него нямаше по-голямо зло през войната и беше неутешим. Каран го прегърна.

Олющената двойна врата на къщата беше отворена. Тя бе направена от дъски, дебели колкото нейните юмруци, укрепена с железен обков отвътре и отвън и цялата осеяна с нитове. Едното ѝ крило беше вдлъбнато и сцепено.

Каран представи на всички Лиан, който се държеше любезно, но необичайно хладно. Разбира се, Шанд познаваше и Рейчис, и останалите. Влязоха в кръглото фойе, широко трийсетина крачки. В дъното се виеше стълба към втория етаж. По каменните плочи бяха пръснати протъркани пътеки. От двете страни имаше толкова големи камини, че във всяка можеше да бъде опечен на шиш цял бик. Нямаше огън и фойето беше мразовито.

Каран постоя смълчана.

– Къде са килимите и гоблените?

– Отмъкнаха ги войниците – тъжно обясни Рейчис. – Както и свещниците, сребърните съдове и прибори, почти всичко от накитите на твоята майка, а и каквото още можах да отнесат. Не ни стигат дървата да отопляваме и фойето. Ела в кухнята.

Тя тръгна след него към северното крило. Кухните и килерите не бяха опустошени, само че в тях не се намираше почти нищо за ядене. В голямата кухня чудноватата печка, измислена от баща ѝ, заемаше цяла стена. На нея къкреха няколко тенджери. В отсрещната стена имаше огнища за печене. Всички се събраха да се сгреят около печката, докато Мавид свари чай.

Изпиха го на крак, защото Каран бързаше да види колко е пострадало имението. Рейчис изброяваше по време на обиколката:

– Северното крило не е много порутено, но южното ще трябва да се строи наново.

Отидоха в градините, чийто вид също беше окаян. Лиан се озърташе неспирно.

– Изобщо не си представях, че си толкова богата!

Наследството на Каран от майка ѝ обхващаше горната част на долината и ридовете от двете страни – все стръмнини с шубраци и редки дървета, бедна камениста почва, благодатна единствено за овце и кози. Само тясната ивица край реката беше годна за обработване.

Тя притежаваше и Готраймската гора, ширнала се източно от планините, както и разни водопади, потоци и малко езеро. Тази гора беше

почти недокосната от човешка ръка – прекрасна, стара, с много дивеч и риба, но и трудно достъпна. До нея се стигаше по опасни стъпала, изсечени в гранитните канари. Затова всъщност не добавяше много към имота.

Е, да, Каран бе наследила и онова възплъщение на безумието – Каркарон, разположен още по-нагоре, над гората, недалеч от още по-опасната пътека, по която се стигаше до Шазмак. Преди пет столетия го бе построил лудият ѝ предтеча Басунез, намерил в мястото някакво вселенско значение, неясно за никой друг. Каркарон беше напълно безполезен и пустееше след смъртта на създателя си.

– Да бе, богата! – изсумтя Каран. – Можем да се изхраним, но не остава кой знае какво за продан, нито пък имаме пари да си купим онава, което не можем да отгледаме или изработим. Когато тръгнах отук миналата година, Готрайм затъваше в дългове. Пък и в подобрите времена, преди сушата, брояхме богатството си в сребро, а не в злато.

Оглеждаше щетите и посърваше с всяка минута. Никога нямаше да изпълзят от тази яма.

– Това ли е всичко? – промълви, когато Рейчис описа запасите им. – Ами сметките?

Старецът се запъна. Тежките новини означаваша за него да признае, че се е провалил.

– Зле сме и със сметките...

Извади огромна счетоводна книга, която попълваха през последните три десетилетия. Той изпъшка, приглади последната изписана страница и посочи остатъка.

– Само толкова?! – спадна гласът ѝ до шепот. – Сто и пет сребърни тара? Ако ще си купуваме храната, няма да изкараме с тези пари и един месец.

Дори ако можеха да се надяват на плодородие следващата пролет, имението нямаше да припечели нищо повече до средата на лятото.

– Войната... – скръбно натърти икономът. – Глоби, налози, конфискации... Давах и рушвети, за да не разграбят войниците всичко до шушка. Късметлийка си, че нещичко остана. Ако твоята приятелка Мейгрейт не бе повела армията си към Банадор, сега щяхме да се свираме в палатки. А откакто се върна Игър, направо ни вкарва в гроба с неговите данъци. Погледни, описал съм всеки разход. Но да знаеш, че ни е по-леко, отколкото на повечето хора наоколо.

Спомена десетина семейства, които сега имаха само земята си. Каран захлопна корицата на книгата.

- Кога ще дойдат отново бирниците на Игър?
- Щом настъпи пролетното равноденствие.
- И на колко оцениха задълженията ни?
- Петстотин и четиридесет тара – още по-печално я осведоми

Рейчис.

Каран пребледня.

– Ние се нуждаем от по-голяма сума само за да си попълним запасите, без нищо да възстановяваме... Благодаря ти, Рейчис.

Той кимна и излезе, като едва местеше краката си. Каран опря чело в корицата на счетоводната книга.

Шанд я намери в тази стая след час. Докосна рамото ѝ и тя се стресна. Отдръпна се сърдито.

– По-тежко ли е, отколкото си мислеше?

– Много по-зле. На практика вече сме разорени. Това ни чака, когато бирникът на Игър ни навести през пролетта. Волно-неволю ще се обърна към лихварите. Как ли ще ме оскубят в тази повсеместна съсия? Могат да искат каквато лихва им хрумне.

– Стотици проценти, предполагам. Нищо ли не можеш да продадеш?

– Трудно ще се намери нещо. Повечето ценни вещи ги няма бездруго. А каквото и да открия, няма да ни донесе никакви пари, защото хиляди други семейства също се опитват да продават. Затова пък за онова, което ми е необходимо, ще искат купчини сребро. И още съм длъжница на Лиан, на тебе и на Малиен за разходите през тази година на скиталчество.

– Дълга към мен го отпиши – настоя Шанд. – Мога да си го позволя.

– Веднъж си поприказвахме за това – рязко напомни Каран. Сега още по-малко би търпяла да му е задължена. – Аз си плащам дълговете.

„Но с какво да се разплатя и с тебе, и с останалите?“

– Е, не се знае какво ще ни донесе пролетта – ведро рече старецът. – Откажи се от тази скръбна физиономия до сутринта. Приготвят пиршество по случай завръщането ти. Не им разваляй празника. И на тях не им е било леко. Господарката на дома трябва да се усмихва, да дава пример, каквито и да са чувствата ѝ.

– Знам какво ще ми донесе пролетта! – процеди Каран. – Късметът ме изостави. Но в едно си прав. Отчаянието се преглъща по-лесно в собствения дом, а не по пътя. И никой няма да се труди по-усърдно от мен за възстановяването на Готрайм.

Вечерта имаше съвсем скромно угощение. Оскъдицата и откъм разнообразие, и откъм количество, бе прикрита с диворастящи подправки, чесън и горчица. Но вино имаше достатъчно. Потанцуваха и попияха. Цареше оживление като след отминала буря, преди да е започнала черната работа по разчистването. Лиан дори се насили за сказание, далеч не най-успешното в живота му, но пък хората в Готрайм не бяха чували по-добро и лесно му простиха киселото изражение, с което говореше.

Личеше, че на Каран тук ѝ е мястото, колкото и късно да го бе осъзнала. Шанд за пръв път я виждаше толкова щастлива да е в центъра на вниманието.

Отдавна мина полунощ. Всички се бяха разотиили да си легнат. Каран уморено се замъкна нагоре по стъпалата към своята спалня на последния етаж. По гредите на тавана избиваха петна от влагата, между дъските на пода имаше пролуки. По стените не бе останал и помен от украса. Затова пък високите тесни прозорци по извитите стени гледаха на изток, юг и запад. Огромното легло бе оправено наскоро, а до него ухаеше ваза с късни теменужки.

Цяла година си бе представяла как ще се наслади на собствената си постеля. Е, да, почти винаги си мечтаеше и как я споделя с Лиан, но той бе останал в една от стаите за гости на първия етаж. Смъкна дрехите си, хвърли ги в коша за пране, напписа се припряно с ледена вода и се настани върху хлътнолия по средата стар дюшек.

Час по-късно, премръзнала и измъчена от безсъние, тя се надигна от леглото. Оправни раницата и подреди вещите си. Неспokoйно шарещите ѝ пръсти напипаха потъмнялата сребърна верижка, която Лиан ѝ бе дал в Катаза. Спомен от по-щастливи дни, а и най-ценната вещ, която притежаваше в момента.

Опита се да я изтърка с мръсна риза, но среброто не лъсна. Наметна халат и слезе в миялната. Намери малко разтвор за сребро, станал съвсем излишен след ограбването на имението, и се зае да почисти верижката.

Час по-късно тя изглеждаше като изкована и сплетена току-що, само между брънките бе останала малко патина, която не можеше да се махне и с твърда четка. Каран доближи верижката до фенера. Прекрасен древен накит. Точно както си мислеше – изработена бе по подобие на усуканите каменни спирали на Голямата кула в Катаза. Предположи, че Кандор е искал тя да му напомня за великолепната постройка, но и

досега се озадачаваше, че я е скрил толкова грижливо. В твърдината му бе имало хиляди несравнимо по-скъпоценни неща.

На закопчалката бяха останали драскотини, запълнени с набита мръсотия и патина. Каран почисти мъничките улейчета с игла. Накрая видя, че това са букви – ФИАКРА. Името не означаваше нищо за нея. Видя и прекрасно гравирани знак на майстора, направил верижката. Реши да попита Лиан какво означават името и знакът. Ако Лиан някога ѝ проговореше.

Оказа се, че са стигнали в Готрайм точно навреме. През нощта вятърът от юг се развиля и донесе такава виелица, че на сутринта трябваше да газят в сняг до колене. През деня продължи да вали, а според календара все още беше есен.

Снегът се сипа две денонощия, накрая слънцето огря и стопи всичко. От това обаче не им олекна – бяха получили предупреждение за дълга сурова зима... и неизбежен глад в Банадор. А имаше и опасност да ги погубят студовете. Дървата за огрев не стигаха.

Плашеха се и от гашадите, макар никой от тях да не се бе мяркал в долината през последните месеци. Каран научи, че най-близкият гарнизон на Игър е на един ден път, в Тулдис. Това също не я успокояваше.

Ден след ден се проточваха в тежък труд. Всички се раздаваха докрай, за да натрупат отново запаси от дърва и да съберат каквато храна намерят. Единственият недокоснат източник беше гората на платото, до която обикновено не припарваха заради рисковете по пътя. Там имаше гъби и ядки, едър и дребен дивеч, риба в езерото. Само че губеха твърде много време да свалят в имението припасите. А тъкмо време нямаша, следващите снегове щяха да покрият земята с преспи за поне стотина дни.

Но Лиан се чувстваше несравнимо по-уютно в Готрайм, вероятно защото имението не се отличаваше с пищна величавост и претрупани украси. А може би и изтощителната работа му помагаше – бяхташе се наравно с другите, ставаше преди изгрев и се прибираше за почивка дълго след ранния залез. А на него се падаха най-неприятните задачи, защото беше непохватен и несръчен. Смесваше хоросан, мъкнеше пълните кофи, носеше вода или търкаше и миеше бъчви.

Може би така му бе по-леко, защото нямаше време да умува, да тъне в невесели размишления и да се гърби над книгите си до среднощ. А

дори да откраднеше някоя и друга минута, тук свещите бяха скъпоценност, а и умората също не му позволяваше този лукс. Никой в Готрайм не се увличаше в разговори какво става по широкия свят, по мълчаливо съгласие Каран и Шанд също не ги подхващаха.

Вероятно му въздействаше и духът на Готрайм, някаква недолови-ма особеност на земята или къщата, които отказваха да се подчиняват на външни влияния.

Каквато и да беше причината, и той, и Каран се отърваха поне за малко от мъчителните сънища.

Като го гледаше толкова живнал, тя започна да се съмнява случил ли се е наистина онзи ужас в Тулин. Все повече крепнеше увереността ѝ, че Шанд е сбъркал. Не пожела обаче да говори за това с Лиан, както и той с нея. В непреклонните си усилия да подготви имението за зимата Каран загърби страховете си. И макар че телата им жадуваха за взаимната утеха, която можеха да си дарят, никой от двамата не отиваше при другия през нощта. Стената между тях беше прекалено висока.

– Няма да се справим – призна Каран пред Шанд, докато разтоварваха дърва за огрев от каруцата. Гневът ѝ към него се бе поуталожил, защото старецът се трудеше неуморно заради нея. – Не ни стигат хората.

Шанд изсумтя и се напъна да качи още един дънер върху купчината.

– Приказките само хабят дъха – промърмори той.

– Добре де, но не ни ли споходи някакво чудо, ще гладуваме.

Вечерта всички бяха потиснати – по принуда трябваше да преглътнат горчивата истина, че имат храна за не повече от два месеца, дори да прибавеха в казаните неприкосновените семена за посев и малкото разплодни животни, които беше задължително да опазят до пролетта.

Каран събра хората си. Отби се в избата и порови между бъчви, недокоснати след смъртта на нейния баща. Чудеше се как грабителите в униформи не са открили избата. Върна се горе с буренце на рамо и го постави внимателно върху масата. По него, косата и куртката ѝ лепнеше гъст прах.

– Свиках ви тази вечер – започна тя, – за да обсъдим положението си.

Докато говореше, забърса буренцето с парцал. Отвори ловко канелката и наля цяла кана златиста течност. Напълни чашки колкото яйчени черупки и всички се чукнаха за здраве.

Лиан сръбна от пиетието. На вкус приличаше на силно вино, сладко и приятно.

– Много сме закъсали – отсече Каран. – Толкова, че е възможно да умрем от глад, ако останем тук. Дори да имаше откъде да си купим храна, нямам пари. Който от вас има къде да отиде и иска да си тръгне, пожелавам му лек път.

Тя отвори ковчежето, което бе сложила до буренцето. Стотината дребни сребърни монети не покриваха дори дъното от ухабено червено кадифе.

– Ето ги парите, с които разполагам. Ако някой предпочита да си отиде, нека вземе два тара от ковчежето за из път. Срам ме е до сълзи, но не мога да ви дам повече. Преживеем ли зимата, през пролетта бирникът ще ни довърши.

Тя се отдръпна със застинало като маска лице, не искаше да скланя никого към едно или друго решение. Нека сами предпочетат онова, което е най-добро за тях. Те се изредиха един по един, дори Бени пристъпи към масата.

Лиан не откъсваше поглед от Каран. Колкото и да бяха оплетени чувствата му, неволно ѝ съчувстваше. Май ѝ предстоеше да загуби всичко и всекиго. Изведнъж се смая – Рейчис също доближи ковчежето, но звъннаха изсипани, а не взети монети. Ако Лиан имаше дори шепа грайнтове, щеше да ги добави въпреки дрязгите си с Каран. Само че кесията му беше празна.

Как пък не... Спомни си сребърната топка, която бе отвинтил от леглото на Кандор в Катаза. Нали я беше скътал тъкмо за черни дни и още я пазеше на дъното на раницата си. А топката тежеше поне колкото сто сребърни тара. Той хукна към стаята си.

Каран само зяпна гърба му сащисана. Всеки идваше при нея, вдигаха здравица и пускаше по нещо в ковчежето. Парите звъняха като далечни камбанки. Лиан се върна с ръце в джобовете и се присъедини към върволицата около масата.

Бръкна в ковчежето, усети погледа и и се озърна. Тя беше бяла като платно. Дори след всичко, което ги бе отчуждило, не можеше да повярва, че той ще я напусне.

Залата притихна, после Шанд вдигна ковчежето, разклати го и монетите задрънчаха оглушително. Той избухна в гръмогласен смях и Каран се вторачи обидено в него.

– Ти и другите хора в имението сте си лика-прилика – подхвърли старецът и наклони ковчежето към нея.

Имаше много повече сребърни и медни монети. В единия ъгъл се търкулна познатата голяма сребърна топка, тук-там лъсваше и злато. Блестящият меден граинт на Бени се кипреше гордо най-отгоре. И това не беше богатство, но може би щеше да стигне да оцелеят през зимата, ако успееха да купят храна отнякъде. Каран се разплака и тръгна да прегръща всички поред.

36.

Светлина в Каркарон

Каран се събуди още по тъмно от упорито тропане, все едно някой от капациите на прозорците се бе разхлабил. Надигна се с помътена от съня глава и полека осъзна, че няма вятър, който да блъска капака. Някой думкаше от цяла вечност по входната врата. Всяко мускулче я болеше от преумората, но бездруго беше време да става. Втурна се надолу по каменните стъпала, загръщайки се с халата. Дали войната не бе избухнала отново? Или бирниците на Игър бяха подранили...

Щом отвори вратата, застана пред поредното малко чудо. Отпред се тъпяха засмени хора – Малиен и още единадесет от избралите я за предводителка аакими.

– Чух в Туркад за твоите несгоди – направо започна Малиен – и дойдохме по-рано, отколкото бяхме намислили. Тук сме всички освен Тенсор, Аспър и Баситор, от чието отсъствие несъмнено ще си доволна.

– Как е Тенсор?

– Горе-долу добре след онова, което го сполетя.

– Нямам думи да ти опиша колко се радвам! – Каран ги разцелува поред. – Не знам как ще ви изхраним, но по-късно ще си блъскаме главите над това. Влизайте!

– Ние пък не дойдохме с празни ръце – ухили се Малиен. – Погледни!

Каран надникна навън и видя да се подава от мъглата най-грамадната каруца, която можеше да си представи, с шест колела и покрит с брезент товар, стърчащ разтег и половина над канатите.

– Та какво ще има за закуска? – подкачи я Малиен.

– Овесена каша и палачинки – обеща Каран.

Малиен скочи върху ритлите, порови под брезента и измъкна великанска манерка.

– Ето ти сироп от боровинки, тъкмо като за каша и палачинки –

рече гордо тя и всички отидоха в кухнята да се стоплят.

Вечерта Каран, Малиен и Шанд обсъдиха събитията от последните месеци, естествено не пропуснаха да поговорят и за Лиан. Накрая старецът дръпна Каран настрана.

– Вече не съм ти нужен тук и ако не се сещаш за нещо друго, ще си тръгна призори.

– Щом искаш, тръгвай, имаш моята най-сърдечна признателност – промълви Каран, която отдавна вече не му се сърдеше. – Без тебе бях за никъде. Знам и какво си пуснал в ковчежето снощи. Никога не бих могла да ти се отплатя.

– Отричам да съм слагал нещо в ковчежето – каза най-невъзмутимо Шанд. – Затова те моля повече да не споменаваш това.

– Така да бъде. У дома ли се прибиращ?

Той въздъхна и плъзна дебелиите си пръсти през оредяващата си коса.

– Иска ми се, но... трябва да занеса вести в Туркад.

– За Лиан! – сепна се тя. – Задължително ли е да казваш на Игър и за него?

Старецът се поколеба.

– Моля те! – настоя тя. – Той е по-добре сега. Дай ми поне този шанс. Какво ще стори тук, щом Малиен ще го държи под око? А дори инак като тебе трябва да признае, че не е изключено и да грешиш.

Шанд се навъси.

– Е, нека бъде по твоему... Има някаква нищожна вероятност да съм се заблудил и ако е така, последствията ще бъдат печални. Няма да изтърва и една дума до следващата ни среща, а ти внимавай.

Каран стана по изгрев, но той бе тръгнал. Този ден времето беше толкова меко, че всички поеха нагоре по пътеката към канарите и Готраймската гора. Лиан беше бодър, вървеше до нея по целия път и запомняше всичко видяно, за да го вмъкне в сказание по-късно.

Чудесното, макар и студено време се задържа повече от седмица, събраха стотици торби ядки, напълниха няколко бъчви с осолена риба, както и десетки кошници изсъхнали и спаружени, но годни за ядене плодове. От тях щяха да сварят сладко. Не пропускаха и гъбите, дивия чесън и всякакви грудки и корени. Дивечът бе повече, отколкото очакваха. Заедно с докараното от аакимите вече имаха достатъчно запаси, за да изкарат зимата, а оставаше и малко за изпращане в града.

Аакимите не се помайваха в благоприятните дни, а с неуморен труд изградиха зидовете и сложиха покрив. В къщата пак щеше да има допълнителни стаи, когато ги завършеха отвътре, но въпреки това щяха да се свират в теснотия. А после ги връхлетя същинската зима и валя сняг цяла седмица. Готрайм беше напълно откъснат от света.

Работата намаля, никой не излизаше, освен ако не бе крайно наложително. Можеха да довършат възстановяването на къщата на спокойствие. Някои аакими пак се качиха в гората да ловуват. Ниските температури не ги притесняваха.

Каран пък седеше с Рейчис до голямата маса в трапезарията, отрупана с книги, дълги колкото ръката ѝ. Дебелите листове в тях бяха от домашно направена хартия. Нейните семейни Предания. Всяка подробност от живота в Готрайм бе записвана в продължение на хилядолетие: раждане, смърт, реколта, суша, развъждане на животни, пожари, наводнения, епидемии, глад, войни...

Но заемеше ли се с тях, все се намираше нещо да я разсее или самата тя откриваше, че не успява да се съсредоточи. Но една нощ лежеше будна, не се стърпя, стана и погледна към пълната луна, обърната към Сантенар с тъмната си страна. Изведнъж се пробуди нейната дарба на усета. В тъмните бездни на света още едно парченце си бе шракнало на мястото. Врагът се бе изтръгнал на свобода! Каран проумя, че отдавна е чакала и това да се случи.

Лиан преглеждаше своите записки от дните, прекарани с Тенсор, описанията на Нощната пустош и книгата на Кандор. Занимаваше се с тях кротко и старателно, но вече я нямаше изгарящата страст. Обикновено зарязваше хартиите в ранния следобед и сядаше да зяпа снега през прозореца. Над него властваше безмерна печал.

Понякога обикаляше из къщата, прехвърляше небрежно родовите архиви на Каран, оглеждаше как е построена къщата или се унасяше в някакви свои мечтания. Особено му допаднаше старата част на имението, построена според легендата преди две хиляди години. Няколко пъти Малиен се натъкваше на него, както беше легнал на пода и се взираше в тавана.

В нощта, когато прозрението осени Каран, неприятно видение го лиши от дълбоката забрава на съня. Той седна в леглото и се опита да събере откъслечните образи в нещо по-смислено.

В сънищата си пренасяше цепеници и ги редеше до каменната стена на барака за дърва. Не беше в Готрайм, защото се влачеше с товара си към върха на опасно остър рид, а бушуващият вятър напираше да го запрати в небето. В един миг разбра, че не носи дърва, а странно извито парче метал. При всеки опит да го подреди върху останалите то не пасваше и някой му крещеше гневно. Лиан безкрайно разнасяше своето парче метал нагоре и надолу по билото, но всеки път го виждаше с различна форма и никоя не се оказваше подходяща. Сутринта Малиен го намери седнал на стъпало в старата къща. Гледаше втрещено стената. Тя постоя угрижено до него.

– Лиан...

Той дори не шавна и Малиен докосна рамото му. Лиан бавно изви глава и я погледна отнесено.

– Да?

– Ела с мен. Имам новини.

Тя тръгна по коридора и Лиан се затътри след нея. Малиен свърна към трапезарията, където седяха Каран и Рейчис. В стаята обаче имаше още един човек – стопанин от западната, по-неплодородна част на долината. Той често ходеше на лов в Готраймската гора.

– Дутрис, запознай се с Малиен и Лиан – представи ги Каран. – Разкажи им какво си видял онзи ден.

Той беше млад, на годините на Каран, нисък и жилив, със загоряло лице и тънки, но мазолести пръсти. Въпреки бяло-русата коса брадата му тъмнееше. Заговори бързо и тихо, без да увърта.

– Ловувах в гората. Бивакът ми беше от западната страна. Преди две нощи видях светлина високо горе на пътеката, която води на запад. Но там няма нищо освен Каркарон. Отидох да погледна. В Каркарон имаше осветени прозорци. Не посмях да се приближа повече и слязох веднага в долината.

Младежът видимо се притесняваше да не е сбъркал и Каран го успокои:

– Добре е, че си отишъл да огледаш, без да рискуваш напразно. Видя ли някого?

– Видях! Спускаха се по пътеката от планините. Грозници със сива кожа, кльошави като тояги. Гашади. Светлините в Каркарон бяха синкави и не трепкаха. Това е.

Каран му благодари и го отпрати, после отиде при Малиен.

– Гашадите пак идват от Шазмак. Знаех си! Снощи усетих нещо. Но защо са решили да си присвоят Каркарон? Не вярвам да има по-

неприветливо място в цял Мелдорин.

– И какво има в Каркарон? – отърси се от безразличието Лиан. – Чувал съм от тебе това име...

– Има паметник на безумието – троснато изрече тя, – проявено от господар на Готрайм преди много столетия. Басунез, един от прадедите ми по майчина линия. Той бил нещо като некромант, задълбал в Тайното изкуство. Въобразил си, че е открил съвършеното място за своите занимания. Така знам от баща си. Някои места се различавали от останалите заради трептенията на земята, пресичането на разни силови линии или други подобни глупости. Нарекъл го Каркарон, което означава „по-добро и от кароните“. Не е ясно дали си е мислил за същността на самото място или за онова, което се е надявал да постигне там.

Строили Каркарон двадесет години с къртовски труд, защото Басунез все не бил доволен. Три пъти заповядвал да го съборят до основи и започвал наново. Площадката е изсечена на стърчаща скала наскред остър стръмен рид, там има само голи камънаци. Не се намира лесно вода и нищо не спира жестоките ветрове. Дори през лятото е мразовито, а през зимата мястото е направо гибелно. Всяко късче дърво, всеки къшей хляб трябва да бъдат занесени на гръб по пътека, на която е лесно да срещнеш смъртта. Кому е нужен Каркарон? Нищо от никого не може да опази, дори източната пътека към Шазмак. Тя е по съседния рид, на половин левга оттам.

– Сега няма значение защо са отишли в Каркарон – прекъсна я Малиен. – Важното е, че са там.

– Търсенията на Басунез се оказали безплодни. Тъй и не открил мечтаната тайна, побърквал се от безсилен гняв и покруса. Слугите му си отивали един по един. Пръстите му премръзнали и трябвало да ги отрежат, а накрая го отнесла „бялата смърт“ в най-студената зима през онова столетие.

Преди да обезумее, той бил богат човек, но прахосал всеки грайнт, за да угоди на налудничавото си увлечение. Родът ни се разорил заради неговите чудатости. След смъртта му Каркарон бил изоставен. И днес ни принадлежи, но никога не ходим там.

– И все пак защо гашадите са се намъкнали? – промърмори Лиан.

– Представа нямам.

– Трябва да пратим вест в Туркад – обади се Малиен.

Каран се въртя в леглото цяла нощ. Дали се бяха настанили в Каркарон, за да проправят пътя на Рулке, или защото така бяха по-близо до нея и Лиан? Представи си как се втурват по пътеката, за да я хванат. Със

самото си присъствие в Готрайм тя излагаше на нова опасност имението и цялата долина.

Но още преди края на нощта пристигна бързоходец с писмо. Мендарк се връщал с кораб от източните земи и Игър им заповядваше да се явят в Туркад.

– Само това ми липсваше – потръпна Каран. – Няма да отида! Мразя Туркад и не искам да се забърквам повече в тези мрачни дела.

– Никой от нас няма къде да избяга – възрази Малиен. – Поначало всичко започна, защото някои хора си затваряха очите.

Вестта пробуди и уж притихналите страхове на Лиан. Край на отдиha, пак го чакаха сънища и мъки. Изведнъж проумя смисъла на видението. Металните парчета бяха готови части за машината на Рулке, а той бе помагал на гашадите да ги пренесат в склада. Това ли вършеха те в Каркарон?

37. Среща

След неприятна, почти през цялото време мълчалива борба със студа и дебелите преспи Каран, Малиен и Лиан се промъкнаха тихомълком в Туркад през вход, който Малиен знаеше. Завариха града зашеметен и порутен, но не и покорен. Жителите му си бяха все същите вироглавци, вършеха порочните си дела крадешком, както винаги. Дори Игър не бе успял да прочисти Туркад от покварата.

В една от десетките гостилници на крайбрежната улица намериха Шанд. Той прегърна небрежно Каран и с явно безразличие стисна ръцете на Малиен и Лиан.

– Какво те прихваща? – попита Каран, когато тръгнаха с Шанд към квартирата му.

– Прахосвам безценни дни от малкото, които ми остават, за да се съобразявам с глупаци и да помагам на злодеи – сърдито отвърна той. – Отърва ли се и от този проблем, отивам си в Тулин и няма да стъпя повече тук.

– Ще ми кажеш ли какъв е проблемът?

– Всеки гледа да докопа нещо.

– За кого говориш?

– За Игър, Мендарк, да не споменавам и зейнката Хения! През последната година тя се изметна от уговорките си поне половин дузина

пъти. Измамна кучка, като всичките си сънародници.

Лиан провеси нос и се извърна. Каран се помъчи да пропъди неловкостта с майтапчийски тон:

– Ами хората са си такива по природа, би трябвало да знаеш, че са непоправими.

– Моята природа пък ми подсказва да си ходя въщи и там да се скрия от проблемите. Тулин ми е необходим, както ти се нуждаеш от Готрайм.

– Обсъдихте ли с Мендарк изчезналите от Чантед рисунки?

– Корабът му още не е пристигнал.

Шанд се бе настанил в наглед западнала къща с опушени каменни стени и олющена мазилка. Под вечно сивеещото зимно небе на Туркад тя имаше доста мърляв вид.

– Що за бърлога... – изсумтя Лиан, макар че преди година щеше да сметне тази сграда за същински палат в сравнение със студентската му квартира. – В този град не са ли чували за боядисване?

– Ти ли ще си платиш покрива над главата? – неприветливо подхвърли старецът.

– Нямам пари.

– Тогава си дръж езика зад зъбите. Не искам да привличаме внимание. Съюзи и съглашения, сключени в разгара на битката, след преживелиците в Катаза или наред безводната пустош може и да не важат, след като Игър си възвърна могъществото и разполага с армиите си.

– Надут пуюк – изсъска под носа си Лиан.

Каран понечи да каже нещо, но стисна устни. Открай време ненавиждаше Туркад. По всичко личеше, че престоят им ще е непоносим.

Вътре обаче се убедиха, че квартирата на Шанд е добре обзаведена и приятна за окото, макар и студена заради вечния недостиг на дърва в града. Щом се настаниха, Малиен отиде да види как е Тенсор. Каран реши да не ходи никъде, за да не харчи пари. Често се изкушаваше да продаде сребърната верижка, но сърце не й даваше, защото я свързваше с Лиан. Погледнеше ли я, припомняше си катеренето по Голямата кула... и следващата нощ.

Предпочиташе да седи с бележника си пред жалкото огънче в стаята. Трудно се откъсваше от мислите за възстановяването на Готрайм и обработването на градините нагоре по склона. Както и да пресмяташе, не можеше да си позволи тези разходи. И все пак усилията да съгради наново имението я радваха повече от всичко в досегашния й живот. Това беше нещо истинско, тъкмо каквото й бе нужно.

Лиан тънеше в униние. Не издържаше да е затворен между четири стени с Шанд, който не криеше презрението си. Нямаше избор. Излезе да се поразходи, но противното време го потисна още повече. Останал без пукната пара, той беше принуден да плаща с разкази за пиенето в кръчмата, а хората там искаха да слушат само най-просташки вицове и историйки. Върна се късно вечерта още по-обезсърчен.

– Къде беше? – сопна му се Шанд, щом отвори вратата.

– Дрънках измишльотини, за да пийна нещо.

– Дано не си се раздрънкал и за Огледалото!

Лиан понечи да му се озъби, но се отказа и отиде в другата стая. Тръшна се на леглото. Напоследък бе успял да намрази стареца.

– Ето, пак се почна! – кипна Шанд. – Ще издаде всичките ни тайни!

– Не го ли чу какво ти каза? – язвително подхвърли Каран.

– Добре го познавам!

И през втория ден беше същото, и през третия. Лиан си облече палтото и Шанд пак го подхвана.

– Предпочитам да стоиш тук. Не бива точно сега да се говори за нас.

– Да, но ми писна от вашите отровни погледи и заговорническото шушукане зад гърба ми.

– Доверието трябва да се заслужи! – разяри се старецът.

– Ха, как ли пък някой зейн ще заслужи твоето! Опитих се, и какво получих? Откакто се запознахме, ти все се заяждаш с произхода ми.

– И се оказа, че съм бил прав – кресна Шанд, – както казах и на Каран в Тулин.

– Шанд!... – вцепени се тя, но злото вече бе сторено.

– О, призна ли си най-сетне, ухилен лицемер такъв! Но аз си знаех още оттогава. Каран, чух в Тулин, че се съгласи да ме предадеш. Как можа?

Тя скочи толкова рязко от стола, че катурна масата. Свещта тупна на пода и Шанд се хвърли да я вдигне.

Лиан ги изпепели с поглед и затръшна вратата. Каран не беше на себе си.

– Не мога така, Шанд! – изхлипа тя. – Дватамата, които са ми най-близки, са готови всеки миг да се хванат за гърлото.

Старецът нямаше намерение да отстъпва.

– Предупредих те. И преди съм виждал подобно обсебване.

– Предпочитам да се доверя на собствения си разум. Престани да изкарваш Лиан от кожата му, не го закачай.

– Разумът ти е замъглен от чувствата ти към Лиан.

– А твоят – от вкоренената ти злоба към зейните! – избухна Каран.
– Проклет да си, Шанд! Ти си само един дърт гадняр! Повече не искам да чувам и думичка от тебе.

Той се стъписа, после ѝ обърна гръб, отиде в съседната стая и затвори вратата. Излезе оттам след около час.

– Съжалявам, Каран. Държах се глупаво.

Тя го погледна нещастно, плъзна пръсти през рошовата си коса и пак наведе глава над бележника. В сиянието на свещта косата ѝ блещукаше като червено злато.

Шанд постоя вторачен в нея. „Ех, да имах такава дъщеря...“ Пак се надигаха твърде нерадостни спомени и той посегна към бутилката на лавицата над огнището. Каран се озърна, щом чу чегъртане на стъкло по камък. Старецът не надигна бутилката, а я протегна към нея. Тя завъртя глава по навик – дори половин бутилка ѝ размътваше главата и отнемаше желанието ѝ за работа през целия ден. Все пак долови нещо в изражението му и се разколеба.

– Не искам направо от шишето – промърмори Каран, отмести масичката към стената, намери две чаши в шкафа и ги напълни.

Седнаха един до друг, отпиваха вино и мълчаха.

– Искаш ли още? – промълви Шанд, когато опразниха чашите.

– Защо не? Още с първата чашка изчезна всяка надежда да си подредя сметките тази вечер.

Щом изпиха и вторите чаши до половината, тя остави своята.

– Шанд, какво ти е?

Той тръсна глава, после се взря в нея с хлътналите си зелени очи.

– Имах дъщеря. Загубих я отдавна... А как я обичах!

Набръчканото лице се разкриви от скръб, която щеше да трови живота му до последния миг. Каран му съчувстваше с цялата си душа.

– За всичко съм виновен аз. Не се грижех както трябва за нея и ми я отнеха. Един ден имах всичко на този свят, а на другия – нищо. Никога няма да я забравя. И ще помня как не спазих обещанията си. Тя беше толкова хубаво дете... Днес е рожденият ѝ ден.

– Затова ли се отказа от Тайното изкуство?

Старецът се сепна.

– Как се досети?

– Знаеш необичайно много, живял си твърде дълго, освен това... –

Каран се почувства неловко и се опита да обърне всичко на шега – ... си прекалено мъдър.

– Виж, мъдър не съм. Помисли какво сторих на тебе и на Лиан. Извинявай. Ще се помъча да бъда по-сдържан. – Усмихна се на някаква своя мисъл. – Понякога ми напомняш за нея. Да, ти позна. В прастари времена се занимавах с Тайното изкуство и имах своите скромни успехи. Днес за това знаят само Мендарк и Надирил. И ти. Умолявам те да не го споделяш с никого. Обичах безумно, бях богат, могъщ и горделив. Все се надценявах и постоянно се набърквах в ходовете на съдбата, за да ги променя. Занимавах се с делата на кого ли не, но не и със своите. Накрая загубих всичко, дори дъщеря си. Оттогава се смениха много поколения, а болката не отслабва. Ти си първата, с която споделям.

„Може би затова скръбта ти не стихва.“

– Как се случи?

– Не знам точно, но съм убеден, че зейните успяха да ми отмъстят за нещо, което им причиних във вече забравена епоха. Кой друг би пожелал да го направи? Ето защо бях толкова... Е, ясно ти е. Дъщеря ми я нямаше и въпреки всичко, което направих – а аз можех какво ли не, повярвай ми – дори не успях да науча и вест за нея. Убедих се, че няма смисъл и полза от богатството и властта, от мъдростта... а и от Тайното изкуство. Отказах се от тях, от всички задължения и отговорности, и избрах простичкия живот в Тулин. Нямах по-сериозна работа от цепенето на дърва и поддържането на огнищата, имах задължения единствено към съдържателя, той пък ми се отплащаше с храна, пиене и подслон. Откровено казано, скоро открих, че тъкмо този живот ми допада.

Каран поизви вежда. „Ти май си вярваш, но се съмнявам, че е толкова лесно да отхвърлиш миналото величие.“

– И какво те накара да напуснеш Тулин след толкова време?

Шанд се зазяпа в пламъците. Сега горяха нацепени дъски от съседната къща, разрушена през войната. Една треска стърчеше като шип и той наблюдаваше как от нея се вие пушек и дървото се овъглява бавно.

– Какво ме накара ли? – промълви разсеяно. – Ами баща ти, кой друг.

– Баща ми ли?

– Познавах го добре. Нали ти разказвах?

– Помня, разбира се.

– Няма да те лъжа, че с него бяхме най-близки приятели. Не можеше да се случи, защото се различавахме по нрав. Но той ме разбираше, когато спомените ме терзаеха най-силно. Вестта за смъртта му ме

потресе. За човек като него си мислиш, че ще живее вечно. И когато чух зова на мислите ти от развалините над Тулин, припомних си, че имам свой дълг.

Щом се уверих коя си, миналото се пробуди у мен и ме хвърли в тежка душевна борба, която се развихря с всеки ден. Това размотаване, за да чакам какви ще бъдат прищевките на Мендарк, когато мога да си бъда у дома в Тулин и да си върша работата, ме докарва до бяс!

Той удари с юмрук по масата и празните чаши подскочиха.

Каран будува до късно. Въпреки изпитото вино пак се зае със своите планове и неспирно напрягаше ума си да измисли как би могла да ги осъществи. Шанд спеше отдавна, а Лиан още не се бе върнал. Накрая и тя си легна, но късно през нощта я събуди някаква врява на улицата. Сърцето ѝ заблъска в гърдите. Къде ли беше Лиан? Ясно къде – в някоя пропаднала кръчма, налива се с намерени за през нощта приятелчета, които сигурно са най-долни отрепки. Тя пак се унесе.

Сутринта пък я сепна приглушен разговор навън, после Шанд отвори вратата. Тя изви глава, за да не гледа в яркия фенер.

– Лиан ли дойде?

– Не, няма го още.

Предчувствието от нощта отново присви стомаха ѝ. Каран скочи от леглото и се облече светкавично.

– Какво ти става? – учуди се Шанд.

– Нещо се е случило. Отивам да го търся.

– Никога няма да го намериш в този град.

– Ако аз съм в беда, той ще ме потърси.

Тя облече палтото и взе шапката от закачалката.

– Искаш ли да дойда с тебе? – попита старецът неохотно, а погледът му се стрелна към бутилката на лавицата.

– Предпочитам да съм сама. А ти с кого говореше преди малко?

– С вестоносец. Мендарк е пристигнал преди няколко часа. Казват, че изглеждал като сдъвкан и изплют.

– Ще си има ли неприятности с Игър?

– Твърде вероятно е, но аз си знам, че ще потърсят път към разбирателство, докато им е взаимно изгодно.

Каран обикаля цял ден из калните улици, разпитва във всяка кръчма, която зърна, но от Лиан нямаше и помен. В този лабиринт от криви улички дори дарбата нищо не ѝ подсказваше.

Върна се в квартирата, шом се свечери. Не смееше да ходи сама из онези квартали по тъмно. Започваше да я тресе и очакваше простудата да я събори. Когато Шанд я попита научила ли е нещо, тя завъртя глава и отвърна:

– Никаква следа от него. Ти нищо ли не чу?

– Не.

– Сполетяло го е нещо лошо.

– Така изглежда. Дано не е...

Тя се подразни.

– Не започвай! Не е свързано с Рулке!

– Откъде знаеш?

– Знам! Лиан е в опасност. Шанд, трябва да ми помогнеш. Имаш познати тук. Моля те.

Старецът явно се питаше как да постъпи и тя добави:

– Убедена съм, че и баща ми би те помолил за същото.

Колкото и да умуваше, Шанд не измисли как да се измъкне.

– Е, мога да попитам старата си приятелка Юлис, ако още е между живите. Ще отида при нея сутринта.

– Не може ли сега? – отчаяно се помоли Каран.

Лиан скиташе из тъмния Туркад с неговия вятър, дъжд и дим от безброй комини, заради който по улиците сякаш се стелеше мазна жълтеникава мъгла. Не знаеше къде да се дене, защото имаше в джоба си само няколко грайнта от разказването на мръсотии. Не му се искаше и тази вечер да се подлага на същото унижение. Вървя часове наред и влажните му дрехи се вмирисаха на пушек.

Чувстваше се жалък като всеки бродяга или пияница, край които минаваше, без да среща погледите им, а и те се извъръщаха равнодушно. Късно след полунощ кривна в уличка, която му се стори смътно позната. Ами да – Талия го бе довела тук, за да се промъкне крадешком в Цитаделата преди злополучния Голям събор. Ето я и къщата... само че от нея бяха останали само опожарени стени. Клекна на завет в един ъгъл.

Спомняше си тайния тунел, който започваше в подземиеето. Намери го, като тупна неволно през нацепения капак, удари си коляното в парчетии и си поряза ръката. Опипваше слепешком и за негова изненада част от стената поддаде под тежестта на тялото му.

Бръкна в джоба си за парченцето свещ, което винаги носеше, отскочи да го запали от уличен фенер и се върна в подземиеето, като пазеше

пламъчето с шепа от вятъра и дъжда. Наложил се да разчисти немалко отломки, за да избута фалшивата стена и да пропълзи в тунела. Затворил люка зад себе си, изправил се и постоял нерешително, загледал в подскачащите сенки по пръстените стени.

Новият шанс да проникне в Цитаделата бе чиста случайност, но Лиан вече прехвърляше в ума си възможността архивите да крият отговори на немалко от измъчващите го въпроси. Сред тях изпъкваше и стремежът да научи какво всъщност се е случило по времето, когато е създадена Нощната пустош.

Защо пък не? Какво имаше да губи, дори и да го заловяха? Вдигнал свещта пред себе си и тръгнал по тунела. В края му откри вдлъбнатините, които при натискане отваряха тайната врата. Плочата се завъртя и Лиан се дръпнал навреме, защото помнеше неумолимия ѝ натиск. Зърнал и тъмното петно от отдавна съсирена кръв, останало от смазания крак на стража при предишното му идване тук.

Свърнал към архива, но се сети, че вратата обикновено е заключена. Все пак продължил и с облекчение я завари отворена, а в един от коридорите мъждукаше фенер.

Обиколил и се уверил, че няма никой. В един от ъглите на огромното помещение се натъкнал на хранилище със стени от стомана, чиято врата, макар и със сложна ключалка, също зееше. И този път Лиан не устоял на любопитството си.

Вмъкнал се и скоро открил защо хранилището е толкова укрепено – съдържало най-тайните протоколи на Съвета. На множество рафтове бяха наредени томове с един и същ надпис: „Забранените опити“.

Замаял му се главата от вълнение. Недостъпни знания! Дори за миг не се замислил, че със самото си проникване тук извършвал престъпление. Не му хрумнало и да се запита защо вратите са отворени, а и защо толкова лесно се е добрал до подобни архиви, обикновено забулени със заклинания. Свали първата книга от рафта и я разтворил с треперещи ръце.

Времето минавало неусетно. Но изведнъж нещо го накарало да се огледа. Игър нехайно се бе облегал на рамката на вратата. Сърцето на Лиан сякаш пропаднало в петите.

– Здравсти, Лиан – промълвил Игър със зловеща усмивчица, а изражението на мътните му очи беше неразгадаемо. – Какво правиш тук?

Лиан се вцепил от ужас.

– Търся документи... за Нощната пустош – смънка той, но и в собствените му уши оправданието прозвучало неубедително. – Имам

разрешение от Мендарк.

– Да ровичкаш в тайния архив на Съвета ли? Ама че лъжец! А корабът на Мендарк дори не е акостирал в пристанището! Ела с мен. Ще те настана в моите тъмници по-уютно, отколкото заслужаваш.

Ръката му се стрелна и стисна китката на младежа като с белезници. Поведо го към подземията. Лиан очакваше безпощаден разпит, но някой дойде при Игър със спешно известие и той не се върна вече.

Нищо не се чу за първата среща на Игър и Мендарк. Сигурно бяха стигнали до някакво споразумение, защото Игър освободи горните етажи на Цитаделата и се премести в старата крепост, но хората му контролираха долните етажи и тъмниците.

Мендарк отново заемаше официално поста Магистър и се зае да възстанови връзките и влиянието си. Мълвата преувеличаваше неговите успехи и не липсваха желязци да му служат. Странното обаче беше, че никой не виждаше лицето му. Неговите помощници разпределяха задачите, а когато се появяваше пред хора, Мендарк носеше голяма качулка с воал отпред.

Каран не заспа цяла нощ, но Шанд не се върна. Ставаше й по-зле от простудата. Тя придремоваше на стола пред огнището, когато старецът се прибра най-сетне, напълно изнемощял.

– Някакви новини? – изгъгна тя с болното си гърло.

– Научих къде е Лиан.

Той окачи мокрото си палто пред огъня.

– Но къде е той? Добре ли е?!

– В цитаделата. Затворен е в тъмниците на Игър.

Каран подскочи и започна да се шура из стаята в търсене на ботушите си.

– Трябва да го измъкнем оттам. Знаеш какво ще му стори Игър!

– Каран, не можеш!

– Тогава поне ще го видя.

– Не те съветвам.

– Само не подхващай това отново...

Шанд я хвана за раменете и почти опря лицето си в нейното.

– Научих още нещо тази нощ.

Тя се тресеше – ту се сгорещяваше, ту измръзваше.

– Какво има?

– Игър иска да докопа не само Лиан, но и тебе.

Защо пък и нея? Пак ли се почваше? Всъщност знаеше. Игър изобщо не ѝ бе простил кражбата на Огледалото. Нали ѝ бе казал в очите, че рано или късно ще си отмъсти?

– И все пак съм длъжна да отида – заинати се Каран. – Лиан рискува толкова пъти живота си заради мен.

– Игър може да предвиди как ще постъпиш. Това не е риск, просто ще му паднеш доброволно в ръцете.

– И какъв съвет ще ми дадеш, като *мой приятел*?

Старецът осъзнаваше неловкото положение, в което се бе озовал, но нямаше как да не отговори.

– Ами... В момента Мендарк отвлича вниманието на Игър. Ако опиташ да подкупиш някой от стражниците... Само че рушветът трябва да е грамаден, защото човекът ще бъде принуден да си плюе на петите и никога вече да не се мярка в този град.

Каран стисна устни. Нямаше смисъл да си брои парите, но поне притежаваше една ценна вещ.

– Когато излезеш в града, ще направиш ли нещо за мен? – попита дрезгаво.

Свали сребърната верижка от шията си. Толкова я харесваше...

– Лиан ми я подари в Катаза. Намерихме я под леглото на Кандор. Ще я занесеш ли на някой търговец?

Старецът разгледа накита.

– Много жалко, че искаш да я продадеш. Това е невероятно древна скъпоценност... – каза той объркан.

– Принудена съм!

– А защо да не ти дам аз...

– Не! Продай я и толкова.

– Така да бъде, но не очаквай купища пари. Ценна е като старинен накит, не заради среброто. Такива вещи поевтиняват при война. – Шанд поднесе верижката към фенера. – Като я пипам, напомня ми за някого!

– На закопчалката е гравирано име – Фиакра. За нея ли те подсеща?

Той поднесе неуверено накита към очите си, после го стисна в шепа.

– Не. За пръв път чувам това име.

След като Шанд излезе, Каран съжали за решението си, но беше прекалено късно да се откаже.

Старецът се бе върнал току-що, когато нахълта хлунът Зарет и им предаде безпрекословната заповед да се явят в Цитаделата. Изглеждаше напълно променен след последната му среща с Шанд на кораба на Тес. Лицето му жълтееше, а плитчиците под брадичката му бяха посивели.

– И ти ли си тук! – впери той враждебен поглед в стареца. – Хайде, по-живо!

Каран се сащиса, че толкова лесно ги намериха в скривалището им. Шанд ѝ се усмихна снизходително.

– Мила моя, сега градът принадлежи на Игър, а той е известен с това, че добре подбира съгледвачите си. Научил е къде сме час-два след пристигането ни.

– Тогава за какво са всички тези превземки?

– Не може ей тъй да влезеш във вражеския лагер и да се тръшнеш на леглото в палатката до пълководеца. Могъщите се отнасят най-нетърпимо към наглостта у по-слабите от тях.

– Но нали уж се съюзихме заради общата цел... – смънка тя смутена.

– По необходимост, в която всеки търси изгода. Игър отново разполага с империята си, а ние сме по-безсилни от всякога. Защо да не използва всяко предимство? Това не е игра. Най-добре да не се бавим. – Той се обърна, но подхвърли през рамо: – А, да. Продадох верижката и взех повечко пари, отколкото очаквах. Три златни тела и няколко сребърни тара.

Подаде ѝ тежката кесийка.

Каран се изуми от сумата, но прие парите без радост.

– Благодаря ти.

– Още нещо. Поприказвах си с Игър.

– Ти?!

– След като научих къде е Лиан. Известно ти е, че винаги съм се погаждал добре с Игър.

В нейните очи това беше сериозен недостатък.

– И в какво обвинява Лиан?

– Кражба и укриване на документи, незаконно проникване в тайния архив на Съвета, опит да излъже за събитията в Нощната пустош, предателство... Списъкът заема почти цяла страница. Май съм бил прав, в края на краищата.

Каран не продумваше. Защо на Лиан му е шукнало да се напъха в архива точно в такъв момент? Какво е търсил там? И как да го отърве?

Тъкмо на него се натъкнаха, когато ги въведоха в пищно

украсената зала на Съвета наред Цитаделата. Лиан стоеше между двама стражници. Шанд забеляза как светна лицето ѝ, щом видя с очите си, че е жив и здрав. Каза си, че тази история разкъсва душата на Каран и колкото по-скоро приключи, толкова по-добре.

Окаяният Лиан понечи да пристъпи към нея, но единият страж го сграбчи за яката. Тя пък внезапно побесня, защото чак сега осъзна докрай чутото от Шанд. Този път несъмнено имаше доказателства за вината на Лиан.

– Каран, съжалявам – замънка той. – Аз...

Значи напразно се бе отказала от прекрасната верижка. Обърна му гръб, скована като дърво. Лицето му помръкна, а стражниците го отведоха.

Този ден нямаше обща сбирка, но часовете отлитаха неусетно, защото срещаша мнозина стари познайници – и приятели, и врагове.

Появи се Талия, елегантна и цъфтяща, сякаш допреди малко се е наслаждавала на гореща вана. По нищо не ѝ личеше умората от пътешествието на изток, проточило се половин година, само лицето и ръцете ѝ бяха малко по-тъмни, освен това леко накуцваше. Внесоха и Тенсор, придружен от Баситор и засмения Аспър. Тенсор имаше още по-изнурен вид след раздялата им в Трипси през лятото.

Талия зърна Каран в тълпата и побърза да дойде при нея, но едва успя да се поздравят и в залата влязоха още двамина – висок старец и нисичко стройно момиче с продълговато лице и бляскаво-сребриста коса. Каран се смая, защото иначе съдържаната Талия млъкна наред дума и буквално профуча през огромното помещение.

Вдигна момичето, завъртя го и двете се прегърнаха силно. После поднесе към устните си съсухрената десница на стареца.

– Какво?... – обърна се Каран към Шанд, но той вече крачеше към новодошлите.

– Каран, Шанд – започна сияещата Талия, – запознайте се с моята най-скъпоценна приятелка Лилис и с Надирил от Голямата библиотека. Извинявай, Шанд... Разбира се, че се познавате с Надирил. Лилис, това са Каран и Шанд. И те са мои приятели.

– Много се радвам, че се срещнахме – изрече звънливо момичето. Вече не писукаше както преди година. Държеше се уверено и беше пред прага на женствеността. – Талия често ми говореше за вас по пътя към Зайл. Господин Шанд, аз знам, че сте приятел на моя наставник, и се

надявам да бъдете и мой приятел.

Старецът се засмя.

– Убеден съм в това, Лилис – отвърна и стисна ръката ѝ.

Лилис се вгледа в Каран, която се бе отдръпнала стеснително, щом ѝ се наложи да застане пред всеизвестния Надирил.

– Здравейте. Виждала съм ви и преди, в залата на Големия събор. Тогава ревнувах, защото и вие сте приятелка на Лиан.

„Сега едва ли би ми завидяла...“ Потисна горчилката, за да не разваля настроението на момичето. Усмихна се и я прегърна.

– Е, значи имаме нещо общо.

– Доскоро нямах никакви приятели, а си намерих толкова много!

Надирил протегна костелива ръка, каквито бяха и ръцете на Селиал преди смъртта ѝ. В неговата обаче не се усещаше безсилие.

– Каран Елиенор Мелуселда Фърн от Готрайм в Банадор... Толкова истории се носят за тебе. Познавах и твоя баща. Трябва да отделим време, за да ми разкажеш всичко.

– Добре – смотолеви тя, обезоръжена от внушителния му ръст и непоклатимото достойнство.

– Сега искам да знам дали и Лиан е тук.

Каран и Шанд се спогледаха.

– Да, тук е – промърмори Шанд.

– Да, да! – възкликна Лилис. – Къде е приятелят ми Лиан?!

– Да те вдигна ли на раменете си, за да огледаш залата? – подкачи я с хрипков шепот Надирил. – Не, май вече си тежичка за това.

Шанд сниши глас.

– Трябва да кажа и на тебе, и на Талия, че Лиан затъна в огромни неприятности. Убеден съм, че е влязъл в сговор с Рулке, докато е бил в Нощната пустош. Сега е негов и телом, и духом.

– Какво?! – кресна Лилис, която не схвана напълно смисъла на думите му.

Надирил хвана ръката ѝ и тя млъкна незабавно.

– Твърде тежко обвинение. Не вярвам и на една дума.

Шанд като че се стъписа.

– Ами можем да обсъдим това по-късно. Ако желаете, говори с Лиан и му задай въпросите си.

– Ще го направя – натърти Надирил. – Уви, налага се първо да поднеса своите почитания на *величията* и да заема мястото си на масата на Съвета. Лилис, засега ще те оставя, но ти си сред приятели. Талия – добави той не без гордост, – поприказвай си с нея и ще се изумиш. Каква

ученичка си имам!

На Каран ѝ олекна неопишуемо от съмненията на Надирил. Склонността да се доверява на Шанд я изправяше пред непоносим за нея проблем. Реши да възстанови странната връзка чрез сънищата с Лиан, както преди процеса в Шазмак, за да го наглежда, без той да подозира.

Надирил закричи с проскърцване на ставите към масата, около която вече се подреждаха видните особи, макар и само за церемониална среща. Същинската работа щеше да започне чак на другия ден.

Шанд пък поведе останалите към сложена встрани маса и се зае да сипва на всекиго нещо за пиене. В това време влязоха Осейон и Пендер. Едрият тъмнокож воин си беше все същият, но морякът бе видимо отслабнал.

Лилис запляска с ръце от щастие.

– О, това надминава мечтите ми! Всичките ми приятели на едно...

Тя млъкна и се опули към вратата. Каран усети как кожата по гърба и ръцете ѝ настръхна, макар че не виждаше в какво се е вторачило момичето. Лилис пристъпи напред и чашата ѝ се строши на пода.

– О-о...

Лицето ѝ се изопна. На прага стоеше нисък мъж с платинено руса коса, падаща по раменете. И неговото лице беше издължено и тясно. Взираше се в Лилис, сякаш в залата нямаше други.

– Лилис, ти ли си? – попита тихо той.

– Джеви... – прошепна момичето. – Джеви!

Хукна към него и се хвърли в прегръдката му. Той се олюля от устрема ѝ.

– Лилис, каква си станала! Нямаше ден през тези осем години да не съм мислил за тебе. Но не се надявах...

– Джеви, ти се върна при мен! Знаех си! Всяка вечер се молих за тебе, всяка сутрин се мъчех да измисля как да те намеря.

– Колко си пораснала. Че ти скоро ще бъдеш жена!

– Така си е – доволно потвърди Лилис. – А някой ден ще бъда и библиотекарка. Как ме откри тук?

– Твоите приятели ми върнаха свободата – Осейон, Талия и Пендер. Ти си момичето с най-голям късмет в целия свят.

38. Книгата

Мейгрейт стана, задоволи се с оскъдна закуска и тръгна срещу течението на реката в мъгливото утро. Размишляваше за изкуството и науката, даващи възможност за отваряне на портали. Тенсор бе създал своя с метал и камък – вещества, над които аакимите имаха пълна власт. Порталът на Фейеламор пък зависеше от естеството на природата наоколо – изворът, от който фейлемите черпеха силата си.

Те обаче не правеха машини и спазваха забраната над магическите творения. На Фейеламор бяха попречили и липсата на опит, и угризенията. Затова бе взела късче от портала на Тенсор, с който да задейства своя. Нали бе казала: „Подобните неща се привличат“?

Мейгрейт се покатери по въжената стълба и стъпи на площадката, но не намери парчето. Сведе поглед към реката и проумя защо връщането им се бе объркало така. Камъкът, средоточието на портала, бе паднал във водата, а неопитната Фейеламор бе прехвърлила и себе си, и нея към опорната точка, а не към самия портал. Мейгрейт подръпна въжетата, площадката се разклати под тежестта ѝ. „Фейеламор поиска да е такава. Но на мен не ми допада.“

Зае се да преправи портала, но накрая осъзна, че всичко носи отпечатък на нейната господарка. Срязва въжетата и площадката падна в реката, която я отнесе и заклеши в камъните из бързеите. Скоро обаче я изтръгна и повлече нанякъде.

В този момент дойде Фейеламор.

– Не успя да го задействаш, нали? – попита тя ехидно, както винаги, макар че едва се влачеше, превила рамене.

– Не е мой! Ще създам свой портал – разпалено отвърна Мейгрейт.

– Няма време! – кресна Фейеламор.

Мейгрейт я загърби и продължи срещу течението.

Броди цяла сутрин, без да знае точно какво търси, но беше уверена, че ще го разпознае веднага. Нататък урвата се стесняваше и накрая оставаше тясна ивица гора между тъмнеещите канари, нацапани в червено и жълто от ръждивата вода. Тя се промуши между два остри камъка и усети хладен повей по тила си. Тутакси изви глава наляво – имаше отвесен жлеб, подобие на пещера, което се бе образувало от разцепване на скалите. Процеждащата се между листата светлина хвърляше особени шарки по земята. Ето го подходящото място.

Тя долепи ухо до единия, богат на желязо, камък. Искаше да се настрои към строежа му, както към заоблено късче от речно дъно, което би използвала за светлик. Наистина нямаше време, затова не се зае да оформя камъните, но наученото ѝ стигаше да се захване с работата.

Подбра грижливо камъче от реката, отчупи парчета от върха на едната скална игла и основата на другата, също и от входа на пещерата. Приседна и ги издялка грубовато като четири части на яйце. После ги заглади така, че да пасват идеално, като напяваше в тон с природната им същност. Това занимание ѝ отне остатъка от деня и началото на следващия, но Мейгрейт се трудеше търпеливо, нагласяше, проверяваше, полираше и пак проверяваше.

Фейеламор я навестяваше от време на време, раздражена от бавенето и все по-хаплива в думите си. Мейгрейт се преструваше, че не я чува. Накрая остави четирите части, свали сребърната рамка на един светлик и я проточи в нишка, която прокара около парчетата, затегна я и ги съедини здраво. Стопли каменното яйце в дланите си, докато си представяше четирите съставки на своя портал – речното русло, прорязано в скалата, тясната паст на пещерата, двете игли от наситен с желязо лимонит.

За миг яйцето се търкулна в шепите ѝ, после засия като светлик. Мейгрейт протегна ръка между иглите и усети как и двете придърпват косата ѝ. „Ще успее!“

Не каза на Фейеламор, че е готова. Не смяташе и че е нужно да изпробва някак портала. Застана между камъните, загледана към шумящата недалеч вода, и почувства как кухнята трепти и диша като жива. Какъв покой... Стисна яйцето и залюля ръце между двете игли. Открай време вникваше лесно в структурата на скалите и знаеше, че може да вземе от тези каквото ѝ е необходимо. Тук беше като в свой дом.

Краткият ден избледняваше, от реката се надигаха изпарения. Около ръцете ѝ мъждукаха червено-черни проблясъци. Призова в съзнанието си най-важния за нея образ от Хависард – спалнята, където бе намерила писеца и късчето хартия със загадъчното име Аелиор. Премина през мисловните действия, които Фейеламор бе споделила с нея толкова неохотно, отварянето на портала и задържането му. Всичко беше отчетливо като релеф върху камък.

„Мога да мина през този портал!“ Съсредоточи съзнанието си върху представата за Хависард и се опита да задейства портала. Нищо. Бе стигнала само до отделните му съставки.

В какво ли бе сбъркала? Започна отначало. „Може би не влагам

достатъчно усилия?“ Повтори целия процес, но отново без резултат. „Или пък се престарavam...“ Появи се Фейеламор и я изпепели с поглед.

– За кой ли път се проваляш!

След миг се скри в гората. Мейгрейт си позволи да потъне във видения.

„Тръгнах в грешната посока, както би постъпила Фейеламор, но за моя портал това е неподходящо, разбира се. Нуждая се от нещо, с което да проправя път оттук до Хависард.“ Малките й съкровища – писецът и парчето хартия, бяха в джоба ѝ, увити грижливо. Извади писеца, завъртя го с върха нагоре и докосна камъка. Призова картината от покоите на Ялкара, където този предмет бе лежал векове. В тази стая нямаше много следи от Фейеламор, нямаше да се надигнат свързаните с нея страхове, за да потиснат способностите ѝ.

Пак си припомни начина за овладяване на портала. Сви пръсти около яйцето и повтори всичко наум. Готово! Затвори очи и пред мисловния ѝ взор изплува спалнята на Ялкара. Мейгрейт потисна мимолетната неувереност и се опита да отвори портал. Никакво замайване, никакво изместване на реалността, никакво усещане за движение. Образът гаснеше във въображението ѝ.

„Какъв провал... А не знам за порталите нищо повече. Изобщо не било лесно. Защо ли се присмивах на Фейеламор?“

Чак тогава забеляза, че около нея е топло... и прашно. Кихна. Отвори очи и се озова в непрогледен мрак. „Хависард! Успях!“ Прехвърлянето протече толкова плавно, че тя дори не се препъна, стъпвайки на пода.

Мейгрейт прибра яйцето и писеца, потърси в джобовете си светлик. Видя с радост, че е напипала онзи, който харесваше най-много – оформен от цял къс червен гранат, само с един мъничък недостатък в кристала. Тъкмо там бе вкарала сребърна тел до сърцевината. Червено-кафявата светлина подхождаше на настроението ѝ.

Завари спалнята на Ялкара така, как я бе оставила. Можеше да ски-та из Хависард и да го разглежда колкото си иска. Да де, докогато издържи без храна, защото не носеше нищо. Ако ѝ скимнеше, – изобщо нямаше да се върне в долината. Фейеламор нямаше да я докопа тук.

Стените, климът и мебелите в спалнята бяха оцветени в тъмни отънъци и сиянието на светлика сякаш потъваше в тях. Тя извлече с допир по-ярка светлина от него, но въпреки това беше принудена да напряга очите си. Докосна кълбо над вратата и за нейна изненада то грейна в бяло-жълто. По прашния под личаха ясно по-малките следи на Фейеламор и нейните.

До края на деня (всъщност нямаше представа дали тук беше ден или нощ) тя обикаляше из коридорите и помещенията на Хависард. Намери множество любопитни неща, защото всичко се бе запазило така, както е било изоставено, до последната чаша и лъжица, легло и покривка, гоблен и домакински съд. Мейгрейт обаче се поддаде на смътно разочарование. Долавяше някаква липса. „Очаквах прекалено много от Хависард. Колкото и да ме привлича, пак си е прастаро място, пълно с вежди вещи. А празнотата е в самата мен!“

Тя се застави да избистри ума си и тръгна към библиотеката, за да потърси книгата. Там намери отпечатащи от по-големи ботуши в прахотляка и парченце от светлик. Нямаше други следи от Мендарк. Заседа се още половин ден и в библиотеката, просто прелистваше неразгадаемите за нея дневници и се унасяше в мечти. Тук-там попадеше на скицирани набързо сгради, развалини и пейзажи. Имаха твърде странен вид. Явно Аакан беше неприветлив свят с черните си цветя и постройките, които изглеждаха като поникнали от земята. Планините напомняха за разтрошени стъкла върху ограда. Все пак откри и особено очарование в този свят.

Радваше се на спокойните часове, но от време на време си спомняше и лицето на Фейеламор, когато се бе загледала в малката книга – маска на ужас. Само че книгата я нямаше. Изгуби и следите на Мендарк в онази част на Хависард, където не се бе натрупал прах.

Прегладняваше, а искаше да спази обещанието, дадено на Фейеламор. Когато реши да я зареже, ще ѝ го каже в лицето. Време беше да се върне.

Установи с възторг, че и обратният преход се отдаде почти без усилия. Сега беше доволна, че Фейеламор я подтикна към това постижение, както преди това бе отстъпила пред волята на Ванхе. Бе научила нещо съвсем ново, още по-ценно заради факта, че Фейеламор няма да го овладее никога. Поредната крачка по пътя към новия живот.

Изскочи от портала между каменните игли, въздухът изпраща и тя тупна на колене. В долината минаваше полунощ. Изведнъж усети колко е изтощена и се запъти към бивака. Съблече всички дрехи освен ризата и се пхна в своята колиба. Умората победи глада и тя се унесе.

Малко по-късно Фейеламор приклекна на входа и се загледа в спящата Мейгрейт. Протегна ръка и я погали по челото, но веднага се дръпна. „Ех, Мейгрейт, привързана съм към тебе по-силно, отколкото можеш да повярваш. Аз съм си чудовище, това е самата истина, а с тебе се отнесох най-зле. Но дългът е над всичко.“

Фейеламор сведе глава и се отдалечи.

Събуди Мейгрейт призори, като я раздруса.

– Къде е книгата? – изсъска в ухото ѝ.

Мейгрейт, изтръгната насила от сънищата, се дръпна и потърка ухото си.

– Не беше там.

– Уверена ли си? Навсякъде ли претърси?

Мейгрейт протегна ръка в сумрака и бутна назад господарката си.

– Огледах всяка педя в библиотеката – занарежда ядосано, измъквайки се от колибата. – Както изглежда, Мендарк е прибрал книгата.

– Мендарк! – Лицето на Фейеламор отново се сковаваше от ужас. – Имаше ли следи от него?

– Стъпки и парче от светлик, нищо повече.

Фейеламор се сгърчи и сподави писъка си. Мейгрейт неволно се почуди дали господарката ѝ не полудява.

– Защо да има чак такова значение? С какво е толкова важна една прастара книга?

По лицето на Фейеламор се преливаха червени и бели вълни. Тя впиваше нокти в дланите си, но се напругаше да вдишва дълбоко в опит да овладее паниката си.

– Има значение! – натърти тя дрезгаво.

– Защо? – упорстваше Мейгрейт. – Какво криеш? *Какво е написано за фейлемите в тази книга?*

– Как се осмеляваш да ме разпитваш?! – избухна господарката ѝ.

– Знам, че криеш нещо от мен – не отстъпи Мейгрейт, решена да научи отговора на всяка цена. – Затова ли те прогониха? Каква е причината за отказа на другите фейлеми да те приемат и до ден-днешен?

Оказа се, че е прекалила с последния въпрос.

– Безполезна, негодна глупачка! – разкрещя се Фейеламор. – Как те презирам...

Разтрепери се, залитна настрани и за изумление на Мейгрейт лице-то ѝ се сви като хартиена топка в стиснат юмрук. Златистите очи изчезнаха в гънките, устата зейна и нададе страховит писклив хленч:

– *Няма време, няма време!*

Мейгрейт се изправи уплашена, а другата жена врещеше неспирно и лицето ѝ заприлича на алена гъба. Не проумяваше тази ненадейна промяна у господарката си. Фейеламор открай време си беше образец за

самообладание. Понечи да я хване за ръката, но един малък юмрук се заби точно в гърлото ѝ. Мейгрейт остана без въздух, струваше ѝ се, че е с премазан гръклян. Свече се на колене в напразни напъни да вдиша.

Когато отвори очи, Фейеламор се клатушкаше като пияница между дърветата край брега. „Да, полудяла е.“ Тръгна тихомълком подире ѝ.

Небето позеленя, после стана червено, а накрая потъмня. Гъсти ръждиви капки колкото дини се носеха из въздуха – илюзии, разхвърляни диво от изтерзаното съзнание на Фейеламор. Тя ту се скриваше, ту се показваше и по нея пълзяха ивици във всички цветове на дъгата. Мейгрейт знаеше, че има скрита в себе си силата да отхвърли заблудите на сетивата, като откаже да повярва в тях. Напегна волята си и безредната шарения изчезна.

Но не можеше да си позволи отпускане. Сега пък стволите на дърветата сякаш се издуваха и свиваха, все едно дишаха. Докато притичваше край огромно дърво, един от клоните му я халоса и тя отлетя назад по гръб.

Този път не се надигна веднага. Боляха я гърдите. Но както си лежеше със затворени очи, до ушите ѝ стигна чудато скрибуцане, последвано от глух удар. Втори прозвуча по-наблизо.

Тя се ококори. Назъбеният край на един клон сякаш душеше във въздуха, облепен с пръст и листа. Отново изскърца и се заби в земята недалеч от нея, изскочи тутакси и пак започна да я търси.

„Ако е илюзия, по-майсторска не съм виждала.“ Остана неподвижна още миг, за да си поеме дъх, и клонът се метна над нея. „Но ако не е илюзия... Дали Фейеламор го прави?“ Клонът се стрелна надолу, Мейгрейт се търкулна встрани и усети как острият край разпори ризата ѝ. Тя се надигна мигновено и хукна.

Ако бе изправена пред всеки друг, щеше да го порази с помощта на Тайното изкуство. И сега понечи да го използва, но не намираше никаква сила в ръцете си. Фейеламор се бе погрижила Мейгрейт да бъде безпомощна срещу нея.

И други клони замахваха, затова криволичеше и се навеждаше, докато накрая се озова на поляна при брега. Фейеламор се шураше край каменен ръб над водата, воят ѝ бе накъсан до прегракнало пищене. Облещените ѝ очи като че не съзираха Мейгрейт, която обаче усещаше боцкането на тревните стръкове по глезените си, а камъните напиреха да смачкат пръстите на босите ѝ крака.

Мейгрейт грабна дебел клон от земята. Същинска вихрушка от камъчета и клечки изригна във въздуха и заудря по беззащитната ѝ плът.

Заслонила с длан очите си, тя се втурна към оголените скали до реката.

Бурята секна, но камъните незабавно започнаха да се цепят и събират като великански раковини. Успя да издърпа крака си в последната секунда. Фейеламор се въртеше на ръба и щом Мейгрейт надзърнеше в очите ѝ, пронизваше я тежък страх от обезумелия свят, в който всичко я мразеше и желаше смъртта ѝ.

Скалите се разклатиха и нещо се стовари върху едното ѝ стъпало. Чу хрущането на счупени кости. Не можеше да потисне болката, но куцукаше упорито напред. Щом Фейеламор се обърна с гръб, Мейгрейт я цапардоса по тила с тоягата си колкото сили имаше.

Без да прекъсва призрачните си вопли, другата жена се катурна от ръба и се стовари в реката с главата надолу. Звучите заглъхнаха и течението я завлече под повърхността. Илюзиите изчезнаха мигновено.

Погледът на Мейгрейт я проследи до бързеите, където Фейеламор се заклеши, но главата и гърдите ѝ останаха във водата. Чувството за дълг се пробуди ненадейно. Фейеламор се давеше! А докато Мейгрейт не се откажеше от дадената дума лице в лице с нея, тя си оставаше нейна господарка.

Още първата крачка ѝ показва колко лошо е счупването в ходилото. Фейеламор щеше да умре много преди Мейгрейт да се довлече при бързеите. Нямахше какво да стори освен да цапбурне в реката.

Ризата се вдигна и полепна по лицето ѝ, тя размахваше ръце неумело и се старееше главата ѝ да е отгоре, докато течението я носеше. Скалите се изпречиха внезапно и тя се блъсна в тях близо до Фейеламор.

Пропълзя и я дръпна за краката, но водата я засмукваше мощно. Сподави болката, изправи се и извлече господарката си от реката.

Цялото ѝ лице беше насинено, от устата и носа ѝ се стичаха струйки. Мейгрейт я просна по лице на камъните и се канеше да я удари безмилостно по гърба, но Фейеламор издиша хъхрещо и се обърна.

– Доста се забави! – изломоти тя.

Дори да беше привидно стара и крехка, Фейеламор си оставаше несломима като самата земя.

– Това ти е за последен път! – озъби ѝ се Мейгрейт.

Двете се затътриха заедно през притихналата гора към бивака.

Фейеламор нито ѝ благодари, нито обясни нещо за пристъпа на лудост.

– Каква беда – повтаряше до втръсване, докато Мейгрейт се

занимаваше с раните и натъртванията ѝ. – Същинска катастрофа! Обречени сме!

На Мейгрейт ѝ омръзна. Защо да се грижи усърдно за това същество, което макар и обзето от необуздан бяс, се бе опитало да я убие?

– Ами заври се в някоя дупка и умри! – изрева в лицето ѝ. – Колкото по-скоро, толкова по-добре!

Взе паницата, парцалите и ивиците плат за превръзки и заподскача към колибата.

– Какво ти е на крака? – рязко попита Фейеламор с прегракналия глас, който издаваше пълното ѝ изтощение.

– Ти го премаза с камък! – троснато отвърна Мейгрейт. – И се опита да ме довършиш.

По очите на Фейеламор личеше, че споменът за случилото се се пробужда у нея.

– Съжалявам! Седни. Ще ти помогна.

Мейгрейт едва понасяше докосването ѝ, но се застави да търпи. Не можеше да намести костите сама, а по света рядко се срещаха лечители с уменията на Фейеламор. След нейната намеса счупените кости щяха да зараснат бързо.

Мейгрейт седеше на земята и дялкахе патерици от дълги клони, докато Фейеламор наместваше костите и обездвижваше ходилото с дървена рамка вместо гипс. Пипаше безкрайно предпазливо. Дори погледът ѝ беше угрижен, но щом забеляза, че Мейгрейт се е вторачила в нея, веднага си върна привичното намусено изражение.

– Ще носиш това три седмици. После го махни, но внимавай с крака още две седмици. Никакви скокове! След това ще бъде съвсем здрав.

Мейгрейт се опита да ходи с патериците. Рамката ѝ пречеше отвратително.

– Как се чувстваш? – попита господарката ѝ. – Имаш ли сили?

– Зависи какво ще поискаш от мен.

– Да отправим нов зов към феилемите. – Отчаянието пак се мярна в очите ѝ, но с напрежение, от което тялото ѝ се разтресе, тя успя да върне желязната си воля.

– Мисля, че ще издържа – реши Мейгрейт.

Възстановиха мисловната връзка помежду си.

„Халал? Еламай? Гетрен, отговорете ми!“

Смаяха се, че отговорът стигна до тях след миг.

„Фейеламор – долетя като въздишка мисълта, – няма ли край твоята наглост?“

„Еламай, нуждая се от вас!“

„Нуждаеш се от нас... Това е нещо ново. Но ти не си ни нужна. Отричаме се от тебе, Фейеламор! Твоите престъпления посрамираха всички ни.“

„Еламай – примоли се тя, – ние сме необходими на Талалейм. Трябва да намерим пътя към своя дом.“

„Знаем. – Другият глас се засилваше, а Фейеламор отпаднаше. – Но няма да е твоят път. Махни се!“

Фейеламор потръпна и ноктите ѝ оставиха червени дъги по дланите.

„Еламай, чуй ме! Случи се беда. Огромна беда!“

„Нима?“

„Поредната ѝ хитрина“ – намеси се друг глас.

Мейгрейт предположи, че е Гетрен.

„Аз проникнах в Хависард.“

„Отворила си портал!“ – невярващо възкликна вторият глас.

„Бях принудена, защото вие отказахте да ме подкрепите.“

„Не дръзвай да обвиняваш нас за злодеянията си.“

„Изслушайте ме. В Хависард намерих една страшна книга, написана от Ялкара.“

Дълга пауза. Първият глас попита остро:

„Що за книга? Какво е написано в нея за нас?“

Мейгрейт настръхна от любопитство. От какво ли се бояха толкова?

„Не мога... не можах да я разчета – призна Фейеламор. – Но и самите писмена ми вдъхват ужас. Напомниха ми за...“

„Не по мисловната връзка!“ – скастри я вторият глас.

Гласовете на Еламай и Гетрен заглъхнаха. Като че феилемите обсъждаха какво да правят.

„Фейеламор, прибери книгата на най-безопасното място. Защити я с най-могъщата си илюзия. Не ни излагай на тази опасност.“

„Книгата я няма, Еламай. Изгървах я в Хависард и...“

„И?“ – подкани гласът смразяващо.

„Сега е в ръцете на Мендарк“ – изплака Фейеламор.

Отекна беззвучно проклетие. После глас, студен като лед, нареди:

„Чуй нашите заповеди. Не прави нищо, за да не стане бедата по-голяма. Изчакай ни.“

39. Евенил

Фейеламор седеше разплакана на тревата.

– Най-черният ден в моя живот – промълви тя, когато сълзите пресъхнаха. – Да ме оскърбят така собствените ми сънародници. Това е непоносимо.

Не помръднаха още дълго, но накрая тя се изправи.

– Трябва да отида пак в Хависард.

– Каниш се да нарушиш техните заповеди? – Мейгрейт смяташе, че не я засяга, но ѝ бе станало интересно.

– Те са толкова далеч – оправда се господарката ѝ. – И не знаят това, което ми е известно. Длъжна съм да взема книгата. И то веднага!

Тя започна да пуска различни вещи в раницата си.

– Ако и Мендарк се е възползвал от портала, може да е на петстотин левги оттам – каза Мейгрейт.

Тя приготви храна, нож, светлик и всички необходими дреболии, които Фейеламор сигурно би забравила.

– Едва ли! Поначало не ми се вярва, че е проникнал през портал. Сигурно е вътре или близо до крепостта, а книгата е у него. Върни ме там!

– Да те върна ли? Но как?

– Що за глупачка си! През портала!

– Това е моят портал – тихо напомни Мейгрейт. – Не знам дали ще се задейства за тебе.

– Наблюдавах те. И видях колко лесно ти беше. – Фейеламор потръпна, като че се боеше от способностите или скритите ѝ заложби. – Знам, че ти е по силите да го направиш за мен. Длъжна си.

Мейгрейт дори не помисли да възрази. Без да се бавят, тръгнаха към края на долината и каменните игли. Фейеламор се вмъкна между тях.

В съзнанието на Мейгрейт се наместиха и неувереност, и твърде противоречиви чувства. Не искаше Фейеламор да припарва до нейния скъпоценен портал. Мразеше я, желаше ѝ да загине при прехвърлянето. Но дългът да се погрижи за нея надделяваше.

Фейеламор се съсредоточи, Мейгрейт отвори портала и се опита да извика представата за библиотеката в Хависард. Но нейната господарка тутакси ѝ отне контрола на прехвърлянето и изчезна със силен гръм от

разместения въздух.

Мейгрейт позяпа опустялата пролука между камъните. Заболя я главата. Изобщо не се бе подготвила добре, а Фейеламор вече я нямаше. Дори не бяха поговорили за всевъзможни подробности. Как ще се върне Фейеламор в долината? Какво да прави самата Мейгрейт, ако фейлемите дойдат, а Фейеламор изобщо не се появи?

Чакаше неотлъчно два дни при пещерата. Веднъж ѝ се стори, че нейната господарка прави опити да се прехвърли. Мейгрейт стори всичко по силите си, но порталът не се отвори. Фейеламор не се върна.

Не издържаше повече на глада. Смъкна се с патериците до бивака. Напълни раницата си, върна се и пак се помъчи да отвори портала, за да отиде в Хависард. Този път успя с лекота, но изобщо не откри Хависард. Фейеламор се бе постарала тя да не я последва.

Изостави портала и се зае да подготви долината за пристигането на фейлемите. Дотогава имаше месеци, сигурно щяха да пристигнат чак към края на есента, но ако наброяваха стотици, с какво щяха да се хранят и къде щяха да се подслонят? А Мейгрейт бездруго се стремеше да бъде постоянно заета с нещо.

Фейеламор се озова в библиотеката на Хависард след преход, който не би повторила за нищо на света. Струваше ѝ се, че порталът е целият в бодли. Творението на Мейгрейт сякаш също искаше да я тормози.

Щом се хлъзна на лакти по прашния под, тя си спомни как книгата бе паднала от торбата ѝ. Не можеше да сбърка и следите на Мендарк, който бе отишъл да я вдигне. Виждаше отстрани и отпечатъците от подметките на Мейгрейт, която бе внимавала да не заличи неговите. Фейеламор ѝ се възхити за благоразумието, но и едновременно я проклетиса.

Тръгна по криволичещата дияра на Мендарк. Денят се влачеше тягостно, тя обаче не си позволи небрежност, да не би той да е скрил нещо някъде. Долови следите му и там, където Мейгрейт ги бе загубила, но ѝ бяха нужни много часове, преди да стигне до мазния тунел.

Тя също пропълзя надолу с надеждата да го намери заклекен в края или мъртъв от падането върху скалите. Предвидливо взе и ножа, забиваше го в стените, за да спира хлъзгането си.

Долу се натъкна на люк, от който бяха останали пантите и две изгнили парчета от дъски. Не можеше да продължи нататък – пръстенът на Ялкара бе дал шанс на Мендарк да се измъкне, но за нея наложената над Хависард защита оставаше непроницаема.

През прозрачната преграда различаваше ясно трънливия гъсталак долу и попадналото в него тяло на Мендарк. Ръката му шавна – *още беше жив!* Дори след толкова дни не се отказваше от мисълта да се освободи. „Аз притежавам златото, за което той дойде, у него пък е книгата, която трябва да взема непременно.“

За нея храстите все едно бяха върху тъмната страна на луната. Капанът на Хависард я държеше още по-здро, отколкото шиповете него. Послужи си с всяка сила, която владееше, но защитата не я пропусна.

Със следващия изгрев на слънцето забеляза хора, които неуморно изсичаха храстите и напредваха към Мендарк. Тя се напрягаше да премине, докато не побесня и от нея във всички посоки се пръскаха кошмарни илюзии. Тунелът за отпадъци започна да се гърчи като черво на някакъв дракон.

Само че не можа да я избълва навън. „Ако не се укротя, ще се погубя.“ Гледаше как Талия и огромен войник стигат до безволно проснатия Мендарк и го отнасят.

Тя запълзя нагоре, като на всяка педя забиваше ножа си в стените. Затътри се до библиотеката и с най-неимоверното усилие на волята в целия си живот принуди портала да се отвори.

Не си го представяше такъв. Пред нея се откри влажна, капеща, почти жива тръба, сякаш я очакваше отворената уста на гигантска змия, от чието небце се стичаше киселина. Проходът изригна лютив, вонящи на гнило изпарения край нея. Нямахме друг изход.

Фейламор стисна клепачи, наведе се и някак се промуши в разтърсващия се тунел. Не се надяваше, че ще излезе от него.

– Отнеси ме при книгата на Мендарк! – нададе вой тя.

Порталът изръмжа и я запрати в забравата, но преди да бъде погълната от абсолютния мрак, тя усети как Мейгрейт се мъчи да я върне в долината.

Не успя. Порталът се сгърчи и я хвърли в нищото.

Фейламор не се бе върнала от Хависард. Колкото и да се радваше на чувството, че се е освободила и претокрива себе си, Мейгрейт остана в Дънет – оковите на дълга и отговорностите я държаха здраво. Трудеше се прилежно, поднови своите телесни и духовни упражнения, докато не си възвърна най-превъзходното състояние, което можеше да постигне.

Есента отминаваше, а подготовката за пристигането на феилемите я изправяше пред цяла планина от задачи. Когато се справи и с тях, се зае

с портала. Оформи всяка от двете скални игли като обелиск, довърши каменното яйце, даващо ѝ власт над портала, и го нагоди безупречно към същността на реката, пещерата и скалите. Представяше си различни крайни точки на портала и дори отваряше проход към някои от тях. Нито веднъж обаче не се прехвърли – това би я изтощило, а и създаваше риска да изчезне от света. Засега нямаше своя цел в живота, нито място, където искаше да отиде.

Откри и слабост в себе си, която все не преодоляваше. Трудно ѝ беше да си изгради отчетлива представа дори за най-познатите места. Отново започна да се плаши от портала.

Дните се редуваха в самота. Снегът се бе натрупал под дърветата, когато Фейеламор се завърна неочаквано. Мейгрейт ѝ се зарадва, защото и нейното търпение вече се изчерпваше в това откъснато от света място.

– Къде са фейлемите?! – кресна господарката ѝ още от другия край на поляната.

– Никой не се е мяркал, докато те нямаше.

Фейеламор изгърва ругатня, а твърде рядко си позволяваше това.

– Напразно съм бързала. Много пъти отпразвах мислен зов към тебе. Защо не ми отговаряше?

– Никаква връзка не долових – невъзмутимо отвърна Мейгрейт.

Откъде накъде ще поема вината за недостатъците и неумението на фейлемите?

Фейеламор блъсна с юмрук по близкото дърво – още по-неприсъща за нея невъздържаност.

– Има ли храна?

Тя се нахрани припряно, без да сваля раницата от гърба си.

– Веднага ли потегляш?! – възкликна Мейгрейт. – Взе ли книгата? Научи ли нещо за Мендарк или за Игър?

– Новините ще почакаш! Надпреварата е в разгара си. Мендарк и Игър са намислили нещо.

Фейеламор се извърна.

– Не се дръж с мен като с дете! – сопна ѝ се Мейгрейт. – Кажи ми какво става по света, иначе няма да ме намериш тук следващия път.

Фейеламор ѝ се озъби, но реши да отговори.

– Насилих портала да ме пренесе при книгата, но той ме запрати от Хависард в някаква тайна библиотека на Мендарк, скрита далеч на юг.

Дълго е за разправяне как се измъкнах оттам. Не можах да взема книгата. Мендарк се е появил отново и съм убедена, че е у него. Наблюдавах потайно техния сговор – обясни тя без самодоволство. – Не беше лесно дори за мен.

Осведоми накратко Мейгрейт какво се е случило с Мендарк и Игър, също и с Каран и Лиан. Бродещите разказвачи вече разнасяха тези истории навсякъде в Мелдорин.

– А от планините над Толрайм до мен стигна твърде тревожна мълга.

– Срегнахме се там преди година, когато ти предаде аакимите и пусна гашадите в Шазмак...

– Не ги предадох. Не са от моята раса. Предупредих Тенсор какво ги чака, когато ме плениха, но той не пожела да ме чуе.

– Превъзходно оправдание. После отиде в Толрайм да търсиш сведения за Каран.

– Исках да проуча потеклото ѝ и узнах онова, което ти бе скрила от мен – тя е трикръвна!

– Аз пък *не знаех*, че тя е трикръвна – натърти Мейгрейт. – А ти *предаде* аакимите. Стотици загинаха заради тебе.

– Предупредих ги! – гневно повтори господарката ѝ. – И оттогава мина цяла година.

– О, времето заличава вината, така ли?

Фейламор се престори, че не чува.

– Нещо се мъти край Толрайм на място, наречено Каркарон. Що за зловещо име... Как да се справя и с тази заплаха?

– Ами аз... – започна Мейгрейт.

– Да! Отиди и разузнай какво става. Може би е замесен Рулке. Аз трябва да се върна в Туркад и да взема онази гибелна книга на Ялкара. Тръгни колкото се може по-скоро.

– Ще тръгна – подчини се Мейгрейт.

Господарката ѝ подхвърли през рамо:

– А когато дойдат фейлемите, не споделяй нищо с тях.

По горските пътеки до Толрайм имаше поне петдесетина левги. Мейгрейт вървя десет неприятни дни в студа. Добра се до градчето по здрач и нае стая в единствената странноприемница – голяма постройка от гранит с твърде провинциален вид. Копнееше да се изкъпе, но дървата не стигаха и за огрев. Изми се колкото можа с кана хладка вода.

Преоблече се и слезе в гостилницата. И там цареше оскъдица. Поднесоха ѝ корав хляб и редичка яхния от несъмнено повехнали зеленчуци. Тъкмо обираше остатъците със залък и един накуцващ младеж доближи нейната маса.

– Моля за извинение...

Той свали шапката от главата си и я стисна нервно.

Мейгрейт го погледна. Щеше да е хубав мъж, ако не беше толкова мършав. Едната му ръка бе отрязана над лакътя.

– Вие не сте ли Мейгрейт? – попита той.

– Аз съм – отвърна тя, – но предпочитам да не разправяш на всеки срещнат, че съм тук. Откъде ме познаваш?

– Участвах в битката при Касим миналото лято, когато победихте онези магьосници гашадите и спасихте Първа армия. Името ми е Евенил.

– Аха... Какво те доведе тук, Евенил?

Той се усмихна стеснително.

– Това е родният ми град. Оттук тръгнах да си търся белята. Един ден се озовах в Орист без пукнат грайнт в джоба, записах се в армията на Игър... и ето ме отново тук.

– С какво се занимаваш сега?

– Платиха ми няколко сребърни тара като обезщетение за ръката. Върша каквото ми е по силите. Има твърде много работа дори за сакатите, само дете никой няма пари да плаща. И за какво са ми пари, като с тях почти не може да се купи храна – цените са страшни. Джобът ми пак е празен.

„Вече си мислиш дали няма да умреш от глад тази зима“ – рече си Мейгрейт. Тя бе видяла мнозина като него дори през това кратко пътуване.

– Евенил, я ми кажи – подхвана и го покани с жест да седне срещу нея – познаваш ли моята приятелка Каран Фърн?

– Не, но непрекъснато слушам за нея. Като малък си играех с децата в Готрайм, само че тогава тя не беше там.

– А сега у дома ли си е?

– Не ми се вярва. Чух, че пак заминала за Туркад.

Младежът се умърлуши от притеснение, че не може да ѝ каже нищо полезно.

– Чувал ли си за някакво място високо в планините, което наричат Каркарон?

– Разбира се! Построил го е лудият Басунез. Мога да ви заведа там,

ако искате – предложи той обнадежен.

Мейгрейт се замисли и лицето му пак се изопна. Толкова отслабнал нямаше как да доживее края на зимата. „Този човек е загубил ръката си, докато се е сражавал под мое командване. Сега ме моли за помощ. Не мога да му откажа.“

– Ще ми бъдеш водач, но...

– О, благодаря ви!

Хвана ръката ѝ, целуна я и тутакси я пусна изчервен.

– Може би е опасно. Какво се говори за онова място?

– Всеки знае някакъв слух, но сега си имаме по-тежки грижи – какво ще ядем утре.

– Семейството ти тук ли е?

– Нямам близки. Искам да се ожена за едно момиче, ако още е съгласна. Джанит беше моята любима, преди да тръгна по света. Мечтаехме си за своя къща и деца, но за какво съм ѝ еднорък?

– Но ти още си мъж, а и вече си на служба при мен. Отиди да говориш с нея.

– Не, след като се върнем.

– Ето ти три сребърни тара. Купи храна за една седмица, ако намериш, и ела тук утре призори.

Сутринта той я чакаше, носеше раница и торба с най-окаяните плодове, зеленчуци и жито, които бе виждала.

– Нищо по-добро не успях да купя – промърмори Евенил, – а дори за тях ме оскубаха цял тар. – Подаде ѝ другите две монети. – Месо няма никъде.

– Все едно. – Мейгрейт не взе парите. – Задръж ги, току-виж намерим нещо по пътя. Все ми е едно какво ям. Ако се наложи, ще ловуваме.

На хълбока му висеше меч, вързан с парче връв. Неугледно и късо, оръжието имаше нащърбено острие, сякаш го бяха използвали за сечене на дърва, макар че сигурно беше негодно и за тази работа.

Потеглиха към гранитните канари. Той вероятно се досещаше за настроението ѝ, защото вървеше безмълвно, но усърдно подбираше най-удобния път, по който изкачването щеше да е най-лесно. Мейгрейт се въздържа от самохвалство, че е вървяла по трудни пътеки, надлъж и нашир по света. Младежът просто се старееше да заслужи парите си.

Пълзяха по последния склон на рида, в който бяха изсечени стръмни стъпала.

– По-нагоре – обясни Евенил – има кръгла площадка с каменни седалки. Хората и до днес разправят как лудият Басунез уреждал там кръвави представления за зидарите.

– Амфитеатър на тези чукари?!

– Вярно, това беше думата. Амфитеатър!

– Сигурно е най-противният в цял Сантенар.

Тя се загърна плътно в наметалото, но неспирният вятър проникваше лесно през плата. Дори в този необичайно ясен ден слънцето не сгръваше, а вятърът хапеше необуздано. Струваше й се, че стихията ги ненавижда заради топлата им кръв и се мъчи да ги свари неподготвени, за да ги хвърли в бездната.

Добраха се до амфитеатъра, прекосиха го и надникнаха над ниския западен ръб. Тясна пътека по остроото било се спускаше и пак се изкачваше към грозна кула с девет стени. По куполовидния покрив от бронз и каменни плочи бе полепнал сняг.

Оказа се, че тук наистина се е заселил някой – не можеше да съберка кльощавите фигури на двама гашади, застанали на стъпалата пред отворената порта.

Мейгрейт и Евенил стояха сврени зад каменната ограда през целия тягостен ден и наблюдаваха. Гашадите се качваха и слизаха по стълбите, обикаляха около стените. Сменяха се на всеки два часа. Понякога на кулата се мяркаха още часови или пък надничаха през бойниците. Какво ли пазеха?

Мейгрейт си знаеше, че ако се върне само с тези сведения, Фейеламор няма да е доволна. Длъжна беше да научи повече, но се боеше. Трябваше да се погрижи и за безопасността на своя верен спътник.

– Ще се кача при портата – каза му малко преди здрач. – Стой тук и внимавай да не ме издебнат в гръб! Може да са разпратили съгледвачи наоколо.

И в сумрака погледът му издаде, че е разгадал непохватната й хитрина. Бившият войник се почувства унижен.

– Евенил, подчиняваш ли се на заповедите ми? – попита тя порязко.

Той наведе глава.

Тя се помъкна по криволичещата между две пропасти пътека. За няколко минути, когато часовете се сменяха, имаше шанс да се прокрадне наблизко. В този студ дори несломимите гашади се криеха на завет при отворените крила на портата. И оттам можеха да оглеждат околността, но все пак имаше някакъв шанс. Тя се промъкна докдето посмя

и легна до пътеката доста под стъпалата. Виелицата я прикриваше, стига никой да не слезеше по стълбата.

Дочака смяната и във все по-гъстите вихрушки пропъзля по стъпалата и се потули зад бронзовата статуя на митична крилата твар. Оттук чуваше и какво си говорят часовете. Личеше, че са неспокойни. Може би долавяха присъствието ѝ. Знаеше, че е немислимо да мине през портата, но от стената стърчаха всевъзможни шипове и пръти. Мейгрейт реши да се изкачи по тях до тесен осветен прозорец под върха на кулата.

Тук студът беше непоносим – вятърът виеше като побесняла от глад глутница, металните пръти залепваха за кожата ѝ през протърканиите ръкавици, а Мейгрейт не забравяше нито за миг, че виси над бездна.

Надникна през пролуката, като се постара да не се показва в светлината. Пред очите ѝ се мярна огромен мъж. Позна го на секундата – Рулке пресичаше стаята. Сърцето ѝ прескочи един удар и тя се почувства слаба, уязвима и уплашена. Прониза я и налудничаво влечение към него.

Рулке се извъртя на пети и се вторачи стреснат в обърнатия на север прозорец. Усещаше я! Тя се дръпна от източния прозорец и се спусна с трескави движения. Отгоре се разнесе гръмовният му глас. Мейгрейт бързо се прехвърляше от прът на шип, улавяше се рисковано за вледенения метал и отчаяно се стремеше да се скрие зад ъгъла на стената, преди той да се е подал от прозореца.

Чу се вик и отдолу – глупавият храбрец Евенил ѝ се бе притекъл на помощ. В светлината откъм портата го видя да тича нагоре, размахал жалкия си меч. Просълзи се от верността му, която щеше да го погуби. Опита се да слезе по-бързо, но закъсня. Още висеше четири разтега над пътеката, когато кратката схватка долу завърши. Еднорък воин с тъп меч нямаше никакъв шанс срещу копията на гашадите. Тялото му се свлече от ръба на билото.

Мейгрейт се долепи неподвижно до стената, докато часовете оглеждаха пътеката. Накрая те влязоха в кулата да докладват на господаря си. Тя се смъкна по пътеката до мястото, откъдето бе паднал Евенил. Лесно го откри по тъмното петно. Взря се надолу, припомняше си колко е стръмен склонът тук, по средата на пътя между амфитеатъра и Каркарон. Невъзможно беше да е оцелял. Паметта ѝ все повтаряше забиването на острието в гърдите му. Сигурно бе умрял още преди падането.

Искаше да ѝ служи, както му подсказва почтеността, и ето каква награда бе получил накрая. Тя можеше да се върне горе и в яростта си да избие часовете, но имаше ли смисъл? Трябваше да изпълни един

печален дълг – да отиде с ужасната вест при любимата на Евенил. Край на мечтите за дом и семейство. Тя пое унило надолу по склона.

По целия път валя сняг. Мейгрейт се върна в Дънет след дълго изтощително тътрене в преспите и завари Фейеламор там. Нейната господарка не бе успяла да вземе книгата и се разкъсваше от безмерен страх, че и фейлемите няма да дойдат. Въпреки усилията да ги достигне с мисълта си не дочу и шепот.

– Е, какво научи? – изсумтя тя, щом видя Мейгрейт.

– Рулке е там!

– Сигурна ли си? Как разбра?

– Покатерих се по стената на кулата и го видях през прозореца. Сигурна съм, че беше той. Не забравяй, че съм го срещала. Познах го веднага.

Бесът на Фейеламор се засили още повече.

– Що за глупост! Ами ако те бе забелязал? Нуждае се от такива като тебе повече и от... – Млъкна и се опули към Мейгрейт, като че едва сега бе осъзнала друга, още по-ужасна заплаха. – Защо? – прошепна тя. – Защо е отишъл в Каркарон, щом разполага с целия Шазмак?

– Не мога и да гадая. В Каркарон има голяма мощ. Знам ли...

– А и това място е свързано неразривно с един род. Басунез! Галиад! – Фейеламор се вкопчи в куртката на Мейгрейт и я разтърси. – И кому принадлежи Каркарон сега? Коя живее на един ден път оттам? Коя е трикръвна и има дарбата на усета – тъкмо каквото е необходимо на Рулке?

– Каран – изгъгна полузадушената Мейгрейт.

– „Талалейм, съдбата ти зависи от едната, три в себе си събрала.“

Тази поговорка беше древна, още от времето преди Фейеламор да напусне своя свят.

Тя пусна Мейгрейт и се тръшна на заснежената земя. Мейгрейт тръгна към реката, улисана в догадки каква ли тайна е скрита в поговорката.

Щом тя се отдалечи, Фейеламор промърмори:

– Везната се наклони в моя вреда. Рулке е страшен и сам по себе си. Има ли трикръвна, ще бъде непобедим. – Тя опря чело на скръстените си ръце, но след миг-два се изправи стремително. – От самото начало бях права за Каран. Отдавна трябваше да я премахна.

40. Вечеря с Надирил

Вечерта Надирил отиде при Лиан с разрешение от Игър да го изведе временно от килията.

– Ела с мен. За много неща имаме да приказваме с тебе.

Отидоха на крайбрежната улица и влязоха в странноприемница, чиято кръчма предлагаше уединение на желаещите. Посрещнаха Надирил с ниски поклони и заведоха гостите в просторна стая на втория етаж. Огнището беше разпалено чудесно. Възрастен келнер им предложи меню, по-дълго от ръката му. Лиан се втренчи стъписан в цените и скришно опипа малкото дребни монети в джоба си.

Смехът на библиотекаря прошумоля като сухите листи, гонени от зимния вятър по улиците на Туркад.

– Аз черпя. Поръчай от всичко най-хубаво, ако желаеш. За мен гозбите не се различават по вкус, но ми е приятно да гледам как им се наслаждават младите.

Когато им поднесоха първото вино в нефритена кана, силно, сладко и гъсто, Надирил се вторачи в Лиан и нареди:

– Сега ми разкажи историята си, без да пропускаш нито една дреболия. И се вслушай в предупреждението ми: различавам истината от измислиците, все едно чета отворена книга. Искам да чуя от тебе правдив разказ, както подобава на летописец.

– Истината е единственото, към което се стремя – увери го Лиан. – Но нощта ще свърши преди разказа ми.

– Имаш ли и други уговорени срещи? – кисело се засмя библиотекарят.

Лиан също изобрази подобие на усмивка.

– Напоследък не ме канят на много места.

– Тогава започвай!

Дълго след като им поднесоха възхитителната супа, Лиан стигна до момента, когато бе стоял пред Синдиците в Шазмак: „Чухме показанията на Каран и те са истината такава, каквато ѝ е известна.“

– Ха! – изсумтя Надирил. – Ясно ми е какво е направила. Никой преди нея не е успявал. Изумителна дарба. Налага се да поговоря и с нея.

– Синдиците нищо не заподозряха.

– За мен обаче хората са като прозрачни. Нали не се изкушаваш да

ме лъжеш? Не те съветвам да опитваш.

Лиан долови студената непреклонност под благия му облик, но без друго не би си позволил да се отклони и на косъм от истината пред великия Надирил.

Той продължи и скоро келнерът ги навести отново, превит под тежестта на огромно блюдо с всевъзможни хапки. Надирил се бе облегнал в креслото си и нито за миг не отклоняваше погледа си от лицето на Лиан. Само веднъж-дваж протегна ръка към блюдото, макар че отпиваше от виното с нескрито удоволствие. По някое време отнесоха и празните чинии от основното блюдо – раци в гъст сос. Лиан ги бе погълнал с удоволствие, без да прекъсва историята. Сега описваше как той и Каран бяха пълзели в пещерите на Банадор.

Предложиха им сладкиши след полунощ.

– Не си ли... уморен? – подхвърли младежът с плаха надежда.

Надирил го бе засипал с проникателни въпроси, но главата на Лиан вече се замътваше. През последните дни не бе спал добре.

– Стигат ми по няколко часа сън, но и без тях мога да мина.

Разказът на Лиан продължи с Големия събор в Туркад. На масата вече имаше кана кафе. Опрасниха я до края на нощта и Лиан стигна до преживелиците си в Катаза, където Тенсор бе изградил портала. Младежът започна да се запъва.

– Аха... – подкани го Надирил. – Това е много интересно за мен.

Начесто го прекъсваше с въпроси, а накрая, щом чу за отварянето на портала и помощта на Лиан в работата на Тенсор, погледът му се изостри още повече. Лиан се почувства по-беззащитен пред този старец, отколкото при безмилостните разпити на Игър.

– Участието ти не е особено похвално – промълви библиотекарят.

Лиан не издържа погледа му и провеси нос.

– Не е – съгласи се шепнешком от срам. – Увлякох се в любопитството си. Бях готов на всичко.

– Чудесно е да си искрено отдаден на работата си, но летописецът не бива да забравя, че е човек и има дълг също към съпругата, семейството и народа си.

– Нямам съпруга – намусено отсече Лиан.

– То се знае. Научих всичко за тебе. Продължавай.

Кафето ги подкрепяше, докато небето над пристанището порозовя. Лиан още не бе привършил разказа за Нощната пустош. Надирил слушаше напрегнато и вмязваше въпроси след почти всяко изречение.

– В края на краищата не всичко може да се тълкува в твоя вреда –

отбеляза той, щом чу как порталът е стоварил Лиан в Катаза. – Виждам, че ти усърдно се придържаше към истината. Но какво ли ти е сторил Рулке, когато те е потопил в транс? Ето какво е задължително да открием. Премести се по-наблизо до мен.

Лиан не долови движението на ръцете му, но се вцепени в унес, а когато се опомни, слънцето се бе издигнало в небето.

– Още има над какво да умувам – каза му Надирил. – Убеден съм, че има начин да бъде повдигнато и това було. Но не е ли време да закусим? От такива разкази се огладнява.

Донесоха им овесена каша, щедро полята със златист сироп и топено масло, и огромен чайник. Лиан напредваше по-бързо в историята, защото връщането в Мелдорин не бе толкова изпъстрено с произшествия. Допиваше си чая, описвайки своите кошмари за Рулке в Тулин.

Библиотекарят разнищваше придиричиво случките, но Лиан просто не помнеше голяма част от онази нощ и накрая Надирил промълви:

– И тук съзирам нещо, което не мога да разбера. Май ще се охарча за още едно-две угощения, докато го проумея докрай. Е, истината винаги е имала висока цена.

Той сви вежди, щом чу как Шанд и Каран са се отнесли с Лиан.

– Хъм... Превъзходен разказ. По-важното е, че ти вярвам. Почти във всичко – уточни старецът.

– *Вярваш ми?!* – въздъхна Лиан. – Тъкмо и аз щях да си внуша, че съм чудовище, за каквото ме смятат околните.

– Не си го и помисляй! Бъди верен на себе си и на своето призвание. Върши си работата с горда безпристрастност. Времето ще покаже дали си бил прав. И гледай да не прекаляваш с любознателността. Ако някога имаш нужда от помощ, кажи ми веднага. – Библиотекарят остави смайваща купчинка монети на масата. – Сега ме хвани под ръка и ме подкрепяй, за да се прибера в покоите си. Уви, после ще се върнеш в килията си. Сроктът на разрешението изтече.

Лиан посърна. Въпреки всичко се бе надявал да му върнат свободата.

– Ще останеш ли в Туркад?

– Засега. Библиотеката е в сигурни ръце, а тази бъркотия трябва да бъде държана под око от човек, който не се стреми да спечели нещо от нея. Чуй един съвет от мен: внимавай и с Игър, и с Мендарк.

– Защо и с Мендарк?

– Претърпял е съкрушителен неуспех в Хависард, както ти предстои да чуеш. Върна се преливащ от ярост и омраза. Доколкото

познавам, ще търси кого да обвини за провалите си. Бъди нашрек.

Настъпи времето Съветът да заседава. Мендарк вече седеше до масата и Каран се сащиса от външността му. Изглеждаше като вехт старец, достигнат от неуспехи, с които не може да се примири. Въпреки месеците, изтекли след поражението в Хависард, горчивината още избиваше в изражението му. Не беше за вярване, че е същият човек, с когото бе изминала толкова път. Сега той приличаше на съсухрено влечуго. Кожата му се опъваше по костите, превръщаше носа в човка, караше ушите да щръкнат, а пръстите да се присвиват. Движенията му бяха накъсани, сякаш дрехите го стягаха. Очите му бяха помътнели като на сварена риба.

– Какво го е съсипало така? – прошепна тя на седналата до нея Талия.

Сянка на странна уплаха се мярна по лицето на Талия и тя избягна погледа ѝ.

– Било му е много тежко в Хависард...

Каран усети, че другата жена увърта, но не настоя за правдив отговор.

Игър влезе последен. Наглед си беше същият, променяха го само очилата с лещи, дебели колкото дъно на бутилка. Този път се подпираше на бастун. Настани се до по-малка маса и се вторачи в хората около голямата, все едно ги преценяваше, но Каран забеляза, че зениците му не мърдат.

Тя усети, че Игър мислено разпределя околните на врагове, приятели, размирници, глупаци... Щом изви глава към Мендарк, лицето му застина за миг от леден гняв.

Съветът започна с игра на самохвалство и демонстрация на сила между Игър и Мендарк, който все се връщаше досадно в миналото и припомняше огромните си заслуги от времето, когато Рулке бил прогонен. Не пропускаше да наблегне и на геройските си прояви в Катаза. Но не звучеше убедително, а незнайно защо – жално.

Игър повече си мълчеше и раздражението му нарастваше. Необяснимо за Каран той изведнъж прекрати срещата и нареди на всички да напуснат залата. Вечерта при Шанд дойде вестonosец и го осведоми, че след няколко дни щяло да има среща в по-ограничен кръг. Шанд се вбеси.

– Проклет да съм, ако отида! – развика се оглушително той и

размаха юмрук под носа на вестоносеца. – Ако Игър и Мендарк ще си прахосват времето в интриги, аз си отивам у дома.

– Ще ти бъда благодарен, ако поостанеш, за да вечеряш с мен – обади се Надирил, който бе наминал да пийне чай. – Тази вечер свободен ли си?

– Да – изръмжа Шанд, потушил гнева си.

– Добре! Май има десет години, откакто с тебе сме сядали на една трапеза, а имаме какво да си кажем. – Надирил знаеше, че Каран надава ухо, и го дръпна в ъгъла на стаята. – Най-вече искам да си поприказваме за Лиан. Понякога не те разбирам.

– Каквото знам, знам го! – заинати се Шанд.

– Едва ли. Предубеждението ти срещу зейните надхвърля пределите на разума. Хайде де, признай кой от нас преценява по-безпристрастно хората.

– Ти – процеди през зъби Шанд.

– Така си е. И затова твърдя, че си се отнесъл крайно несправедливо с Лиан. Нека го обсъдим на вечеря.

Надирил се заседя на масата с Шанд почти колкото бе стоял и с Лиан, но старите приятели тъй и не се разбраха, преди да се разотидат в края на нощта. По изгрев измореният Шанд си събра багажа, каза само на Каран, че си отива в Тулин, и изненада всички със заминаването си.

На следващия ден Надирил покани и Каран на вечеря. Тя прекара много приятни часове, защото старецът беше очарователен и внимателен към чувствата на другите събеседник.

Накрая тя се претраши да го попита какво му е на Мендарк.

– Това е негова тайна – промълви Надирил след дълго мълчание. – Но не намирам причина да я крия от тебе. Мендарк е извънредно стар и изпитанията в Хависард почти са го довършили. По принуда е обновил за кой ли път тялото си, макар възможностите за това да са били изчерпани. Успял е само отчасти, а дори най-изкусните заклинатели в Туркад не поправиха докрай злото, което си е сторил.

– Да обнови тялото си ли?...

– Каран, известно ти е, че ние от коренната раса остаряваме бързо. Дори магьосниците не биха живели цяло хилядолетие, ако не се подмладяваха многократно. Но и този похват не може да се повтаря безкрайно. Мендарк се е опитал да мине отвъд границите му. Не бих искал да се впускам в подробности.

– Ти правил ли си това?

Надирил се засмя.

– Тези съсухрени останки са си такива, каквито ги направи времето. Един живот ми стига.

Библиотекарят успя да поседне на размумка и с Малиен. До края на седмицата той говори обстойно с всеки от важните участници в тази драма. Сам обаче не споделяше охотно какво мисли.

Втората среща се състоя няколко дни по-късно в малка и сумрачна стая под върха на Цитаделата. Каран завари там Тензор, с когото бе дошъл само Аспър, също Малиен, Талия, Надирил и Игър. Скоро влезе и Мендарк, подпрял се на рамото на Лиан.

– Сигурно някои от вас са озадачени от тази потайност – изправи се Мендарк в челото на масата. Дори гласът му стържеше. Изгледа накриво Игър, който пак се бе настанил отделно, малко над останалите, и ги зяпаше надменно. – След всички събития през последната година хората охотно си чешат езиците за нашите дела.

– Да не говорим за вредата от дрънканиците на приказливи летописци – тежко се намеси Игър. – Смятай се за подложен на изпитание, Лиан. Ако Надирил не се бе застъпил за тебе, щеше да си окован за стената в моите тъмници, а нямаше да се радваш на *привилегиата* да водиш протокола на тази среща.

– Впрочем тъмниците са *мои* – уточни Мендарк. – Както си спомняте, разделихме се във Фаранда, като всеки си постави някаква цел. Какво намерихме досега?

– Общо взето, няма с какво да се похваля – започна Игър. – Изпратих свои доверени помощници в Алсифър. За изработването на златната флейта – нищо. За Огледалото – също нищо. Ааканското злато... имам само това!

Разтвори пръсти и пусна на масата пръстен, твърде малък за мъжка ръка. При падането той звънна по-плътнo и мелодично от обикновеното злато. Наситеният червеникав оттенък напомняше за косата на Каран.

– Убеден ли си, че е направен от ааканско злато? – попита Талия.

– Цветът е особен, но може да се подправи. Проверих по свой начин и съм удовлетворен.

– Аз не съм! – възкликна Мендарк. – Нека Тензор потвърди пред всички нас, че златото е от Аакан.

Талия занесе пръстена на Тензор, който го пипна с нежелание, без да го погледне.

– Истински е – рече им дрезгаво.

– Кажи-речи, не знам нищо за пръстена – добави Игър, – макар че го притежавам от хилядолетие. Намерих го в Алсифър по времето, когато пленихме Рулке.

Всички бяха потресени. Мендарк се изопна пред масата, устата му зейна.

Игър се облегна усмихнат и притвори очи.

– Няма нужда да се стряскаш, Мендарк – проточи басово. – Обикновен пръстен, би могъл да принадлежи на кого ли не.

– Прелестно украшение... – прошепна Каран, когато пръстенът стигна до нея.

Пет тънки златни нишки бяха усукани като плоска плитка. Тя се опита да го сложи на безименния си пръст и се оказа, че ѝ е по мярка.

– Разгледай го добре, Лиан – подхвърли Игър. – Използвахме го, за да победим с хитрост Рулке.

Лиан настръхна. Какво бе споменал Рулке в Нощната пустош? „Подлъгаха с коварство и мен, и жената, с която исках да се събера. Отнеха живота на една невинна.“

– Прекалено тесен е, за да го е носил Рулке – вметна Лиан нехайно.

– Годешният пръстен на бъдещата му невеста – обясни Игър. – Разровиш ли се и в тази история, ето ти още едно Велико предание. Не е разказвано досега, защото показва всички нас в цялата ни грозота.

– Млъкни! – изръмжа Мендарк.

Игър му се усмихваше.

– Мендарк, много има да се трудиш, за да изчистиш петното на срама, след като приключи с тебе. – Пак се вторачи в очите на младежа. – В онази борба, Лиан, всички извършихме зло в името на общото благо. Победата над Рулке, спасяването на света от неговото иго оправдаваха всяко престъпление. Но няма да допусна в Преданията да остане вмъкнатата лъжа.

Мендарк сви устни, но остана безмълвен. Отношенията му с Игър се променяха. Провалът в Хависард бе отнел увереността му, а след злощастieto в Катаза Игър постепенно възстановяваше могъществото си.

Мендарк описа накратко сблъсъка с незнайната жена в Хависард, но пропусна да изтъкне колко лесно го бе унижила. Не спомена и как Талия го бе извлякла от трънливия гъсталак. Показа книгата, която жената бе изгървала.

– Несъмнено е важна, иначе нямаше да я вземе. Аз обаче нищо не

мога да прочета.

– Що за чудати знаци! – промърмори Лиан. – Ялкара ли е я написала?

– Така изглежда, и то малко преди да изчезне от Сантенар. Познати ли са ти знаците?

– Не знам... – Лиан прелистваше книгата. – Прилича на опростен вариант на каронската писменост, която е неразгадаема. Но има общи черти и с фейлемската азбука, която едва чета. Как е възможно? Произходът на двете писмености е коренно различен. Напомня донякъде и за знаците, нанесени по ръба на Огледалото, макар че не съвпада с тях.

Никой, дори Надирил, не можа да каже нищо повече за книгата.

– Ами Шанд? – сепна се Мендарк. – Къде е той?!

– Отпътува за Тулин тази сутрин – отговори му Надирил.

Мендарк изгърва сквернословие, но нямаше какво да направи.

– Както и да е. Лиан, това май ще е следващото ти поръчение. Опитай се да разгадаеш тези писмена.

– Малко прибръзваш – студено го възпря Игър. – Първо ще обсъдим постъпките на Лиан.

Каран затаи дъх от страх, че Шанд е издал Лиан, но Игър продължи:

– И то след като си доизясним станалото в Хависард.

– Но пък преди това трябва да чуете това, което Каран и аз научихме в Чантед – намеси се Лиан.

– Да, Шанд ми каза, но нека всички узнаят от тебе.

Лиан им разказа за държанието на Фейеламор в Катаза, събудило подозренията му. Описа им скиците, съхранявани в библиотеката, на които било показано кои първи са влезли в кулата. Спомена и че те явно са откраднати от Фейеламор.

– Охо, добре си се справил, летописецо! – похвали го Игър. – Може и да заслужиш прошка. Потвърждаваш ли думите му, Каран?

– Във всяка подробност.

– Значи имаме повече врагове, отколкото очаквахме. Ще бъде разумно да се върнем на замислите на Фейеламор. Мендарк, чакаме края на *твоя* разказ. Какво премълча за Хависард освен начина да проникнеш вътре и да излезеш? Покажи и какво си намерил. Да видим златото!

Игър се подсмихна нетърпеливо, а Мендарк потръпна.

– Как влязох си е моя работа – отвърна той нелюбезно, но се овладя и кимна на Лиан: – Наистина си проявил усърдие, но за жалост си закъснял. Златото беше в Хависард, само че ме изпревариха с някакъв си час.

Когато дойдох на себе си, жената я нямаше и намерих скривалището празно.

– Колко удобно обяснение! – подчерта Игър. – Не се обиждай, но ще докажеш ли някак твърденията си?

– Няма как да ги докажа, разбира се! Ако толкова искаш, отиди да се увериш лично.

– Коя е била онази жена? Отговорът е важен.

– Можем само да се досещаме. Според мен беше Фейеламор.

– Твърде вероятно. Тъй... На плановете ни бе попречено – обърна се Игър към останалите. – Ако приемем, че Мендарк казва истината. Не бива да пренебрегваме и възможността да е потулил някъде златото, за да се възползва сам от него.

– Не бива – съгласи се Надирил, – аз обаче съм склонен да му повярвам.

Мендарк му се поклони присмехулно.

– Вие двамата сериозно улеснявате Рулке – укори ги библиотекарят. – Да продължим нататък.

– Как Фейеламор е проникнала в Хависард толкова скоро? – обади се мълчалата досега Малиен. – И как е напуснала крепостта?

– Има един-единствен отговор. Отворила е портал.

– И не е била сама!

– Хъм... – Игър вдигна голяма лупа пред очите си да погледне календара. – Видели са Фейеламор в Банадор точно преди... – запъна се за миг – ...Мейгрейт да изчезне. А брони седмици след това ти си се натъкнал на нея в Хависард. Предположението за портала е най-правдоподобното. Има време да умуваме за какво ѝ е златото и как да я открием. Струва ми се, че ще се заема лично с това. Стигнахме и до проблема с Лиан. Заварих го в архива на Съвета. Лиан, кажи ни истинските си подбуди да влезеш там.

– Търсех документи за Кандор.

– Лъжец! Заварих те в тайния архив, в самото хранилище!

Лиан се подвоуми.

– Хайде! – настоя Игър. – Може би животът ти зависи от отговора.

– Вратата беше отворена – плахо обясни Лиан. – Както и всички други врати в архивите.

– Примамили са те в капан! – поклати глава Надирил. – Ама че примуица, Игър... Това до голяма степен обезсилва обвиненията ти и ни кара да се усъмним в собствените ти подбуди.

– Не знам кое къде се съхранява в архива – продължи Лиан. – Още

търсех, когато ти ме изненада.

Напомни им за съмненията си, свързани със смъртта на сакалото момиче, и обясни какво писмо от Кандор е намерил в Цитаделата преди година.

– Защо не ми каза още тогава?! – Мендарк удари с юмрук по масата. – Дай да видя писмото.

– Унищожих писмото в Катаза – укроти го Малиен. – Реших, че е по-добре тази кутия с тайни да не бъде отваряна.

– Фейеламор обаче я отвори. Трябва да знаем съдържанието на писмото.

– Разполагам с чернова – престраши се Лиан. – Намерих я в спалнята на Кандор. Имаше и по-късно писмо до Ялкара.

Каран извади писмата, които бе пазила грижливо толкова време. Игър ги прегледа нехайно и ги захвърли на масата.

– Само ни отвличаш вниманието!

Но Мендарк беше готов да си скубе косата.

– Лиан, защо не спомена и думичка по-рано? Ако знаех, че Кандор е подозирал Рулке, щях да се отправя веднага към Хависард. И щях да бъда там седмици преди Фейеламор! *Щях да се сдобия със златото!*

Отново го налегна безсилният гняв от провала, а заяждането на Игър, че може да ги е предал, го уязви още по-силно. Игър се изправи, лицето му се скова като маска.

– Съзирам и друго обяснение – заяви той мрачно. – Замислете се над уликите – документи, на които Лиан се натъква загадъчно, но признава пред нас, чак когато го принудим. Многобройни разговори с нашите врагове. Оправдава се убедително, както подобава на умел разказвач. Но дали е правдив? А вие ще повярвате ли на човек, който дни наред е оставал насаме с Рулке и с Фейеламор?

Мендарк подръпваше неспокойно брадичката си и поглеждаше към Надирил и Малиен.

– Фейеламор се появи и в Хависард да търси златото едновременно с мен. Как да повярвам, че е съвпадение?

– Изобщо не е съвпадение – отсече Игър. – Лиан бе осведомен какво търсиш. Знаем, че е сговарял с Рулке, а в Катаза – с Тенсор и Фейеламор. Търпението ми се изчерпа. *Обвинявам го, че ни е предал на Фейеламор!*

Лиан онемя от страх. Каран се изправи мигновено.

– Що за безсмислици! – изкрещя тя. – Изобщо не сме виждали Фейеламор през всичките месеци, когато пътувахме от Катаза до Чантед.

– Но тя беше тук съвсем наскоро – провикна се и Игър. – В тази зала, подслушваше на предишната ни среща.

– Какво?! – смотолеви Мендарк.

– Така е. Нищо не пречи и сега да разменя мисли с Лиан, както Рулке е достигнал до съзнанието му в Тулин.

Каран пребледня.

– Кой ти каза това?

– Аз – отвърна Надирил.

– *Отречи, ако смееш!* – разбесня се Игър.

Каран мълчеше.

– Е, отричаш ли? – подкани я Мендарк.

– Не мога да отрека, но...

– В такъв случай съм задължен да се отнеса сериозно към обвиненията на Игър, макар и да ми е ясна истинската му цел – стреми се да прикрие собствените си непочтени деяния.

– Ако не се доверявате на Лиан, защо го допускате на тези срещи? – вметна Надирил. – Ако пък му се доверявате, какъв е смисълът в тези игрички? Виждам, че го превръщате в пешка и всеки от двамата ви изкривява истината за собствена изгода.

Разпитаха наново Лиан часове наред, накрая лицето му прежълтя от изтощение и всички в залата искаха на това да се сложи край. Игър не отстъпваше.

– Съдейки по случката в Тулин, той е предал и нас, и Фейеламор на Рулке. Склонността му към измяна е стъписваща. Който е предал веднъж...

Поискаха от Каран да разкаже за онази нощ.

– Няма да ме заставите да говоря във вреда на Лиан.

– Ще те принудим, ако се наложи – възрази Надирил, – макар че предпочитаме да не го правим.

И Лиан се надигна.

– Кажете им, Каран! Нека всичко да излезе наяве! Тогава ще се убедят, че не съм направил нищо недостойно.

Заблуждаваше се. Щом Каран сподели какво е преживяла в Тулин, всички се втрещиха като Шанд. Игър пребледня, в бузата му заигра мускулче.

– Още първия път съм бил прав! Да бяхме го довършили в Сухото море!

– Но защо се държи така?! – зашепна отчаяно Каран на Малиен. – Не разбирам...

– Игър вече е бил обсебен от Рулке – тихичко отвърна Малиен. – Смразява се от ужас при мисълта, че Рулке може пак да се докопа до съзнанието му чрез Лиан.

– Не! – завайка се Лиан и тръгна към Игър с разперени ръце. – Щом искаш, подложи ме на изпитание и ще узнаеш колко се заблуждаваш.

Игър отстъпваше боязливо.

– Назад, изменнико! Стража, хванете този човек!

От двете страни на вратата стояха корави бойци, по-високи и от Осейон. Единият се хвърли напред и награби Лиан за яката. Младежът отскочи назад, дрехата се разпра и той се просна по гръб.

– Какво да го правим, господарю?

– Вижте му сметката тук и сега, пред очите ми! – пискливо извика Игър.

Стражът настъпи Лиан по врата и извади меча си от ножницата.

Преди някой да е шавнал с пръст, Каран запрата безпогрешно кана с вино по едрия мъж. Стъкленият съд го улучи в ухото и се пръсна на парченца. Стражът се катурна през скамейката зад гърба му. Тя счупи друга кана в ръба на масата и се метна напред, размахала назъбеното дъно.

Вторият страж вече държеше меча си, Каран го заплаши със стъклото и той замахна с намерението да й отсеке ръката. Надирил изкуцука между тях.

– Оставете оръжията! – отекна прегракналият му рев.

Мъжът се поколеба и погледна господаря си.

– Заповядай му, Игър! – изчегърта гласът на библиотекаря.

– Върнете се по местата си – изсумтя Игър.

Надирил направи властен жест към Мендарк, който се изправи.

– Всичко е оплетено, а ние сме прекалено настървени, за да разнищим кълбото на спокойствие. Отведете го в моите покои, където нито ще навреди някому, *нито ще пострада*.

– Само през трупа ми! – нададе вопъл Игър. – Отведете го в тъмниците. Най-долу.

Влезе цял отряд уелми, предвождани от Вартила. Хванаха Лиан за ръцете и го извлякоха.

– Няма нужда само твоите стражници да се товарят с това задължение – подхвърли невъзмутимо Мендарк. – И моите ще пазят заедно с тях. – Той плесна с ръце. – Осейон, Торгстед, ще бдите над Лиан на смеи. Погрижете се никой да не му стори зло.

Двамата тръгнаха подир уелмите.

Игър кипна, но само с кървава схватка можеше да наложи волята си. Срещата на Съвета завърши, без нищо да бъде решено. Няколко месеца след прехода им из Сухото море те още не бяха постигнали никакъв напредък.

41.

Проклятието на просяка

Двамата уелми стискаха ръцете му така, че го парализираха, но беше излишно. Изтръпналият Лиан дори и не помисляше да се съпротивлява.

Осейон крачеше до него.

– Съжалявам, Лиан... – избоботи той.

Стъпките на малката тълпа отекваха в стените. Слизеха по стълби, вървяха по коридори. Подминаха килиите, където Тилан бе затворил Каран миналата зима, и се спуснаха във влажно подземие с нисък таван, крепен от яки колони. Процеждащата се вода бе осеяла стените с кафяви петна. Тук имаше още много килии, повечето пълни. Мръсни лица надничаха през решетките, вонята изпълваше въздуха като мъгла.

– Какво страшно място – смънка Лиан. – В някоя от тези ли ще ме заврете?

Осейон отвори уста, но не каза нищо. За пръв път му се падаше толкова тягостно задължение.

– Тези килии са за обикновени престъпници – обади се вървящ отзад уелм. – А ти, летописецо, отиваш в тъмниците, запазени за най-пропадналите изменници.

Газеха в слузести локви, слязоха по стъпала, мокри от капеща вода. Долният етаж не беше осветен с факли. Шумът накара някой от обитателите на тъмницата да се развика:

– Помощ! Пуснете ме! Извадете ме отук!

В пода имаше ръждиви решетки, закриващи квадратни отвори, но по-широки от раменете на Лиан. От следващата дупка се разнасяше гнусна смрад, като че някой забравен нещастник бе умрял вътре. Уелмите спряха при третата решетка. Вартила отключи бронзовия катинар – единственото нещо, което не гниеше и не ръждясваше в това подземие. Друг уелм донесе стълба.

Вдигнатата решетка издрънча, черната яма зейна, напъхаха в нея стълбата. Лиан се опули към Осейон, малко оставаше да повърне от

отчаяние.

– Най-добре слез – промърмори войникът, стиснал зъби.

Лиан се смъкна в мрака. Отдолу го блъсна миризма на мухъл, влага и изпражнения.

– Махни се от стълбата! – кресна му уелмът.

Лиан се свлече на колене. Мъчителят му навря глава в отвора, провесил фенера и за малко му даде шанс да огледа къде е затворен. Ямата се оказа широка и напълно празна.

– А така, стой си на колене, ако искаш някога да те извадим оттук.

Издърпаха стълбата, затръшнаха решетката и светлината избледня. Оставиха го насаме с писъците на съседите му. Каменните стени на ямата бяха високи два разтега. В единия ъгъл имаше дупка за отводняване и нищо повече. Ямата вонеше, сякаш е използвана за клозет от хилядолетие. Всъщност това си беше самата истина.

Лиан я обходи и опипа стените навсякъде. Разбира се, нямаше да избяга през дебелите каменни зидове, нито през тясната дупка в пода.

Не можеше да не си спомни историите за затворници, които сам бе разказвал – отравяне на кръвта от ухапване на плъх, окапали ходила и китки, лудост, изтезания и смърт. Не се съмняваше, че Игър е решил да го прекърши колкото се може по-скоро.

След незнайно колко часове горе замъждука светлина.

– Вода, дайте вода! – разкрещя се Лиан.

Фенерът бавно доближи решетката над главата му.

– Време е за вечеря – изсмя се уелмът.

Лиан освирепя. Щом онзи слезеше, щеше да му строши главата с юмруци и да изхвъркне по стълбата. Настрои се да убие всеки по пътя си, за да се махне оттук.

И тогава върху лицето му се посипа дъжд от гъсти едри капки. Някаква кост го удари по темето. Избърса очите си с пръсти, но беше изцапан от главата до петите. Мазното, лъхащо на гнило месиво се просмукваше в дрехите му.

– От пода ли да го ям?! – изврещя той.

Уелмът се подхилваше.

– Моля ви, дайте ми вода! – примоли се Лиан.

– Ближи я от стените! – ехтящо отвърна уелмът и светлината се отдалечи.

Накрая Лиан не издържа на жаждата и започна да ближе варовитите струйки. Гладът го накара и да събере гнусотията от пода. Не можеше да я понесе и стомахът му я изхвърли в отходната шахта. Легна на

мокрия под и се опита да поспи.

Събуди се напълзян от хлебарки, събрали се на пиршество с вечерята му. Полазиха го бълхи и въшки, хапеха го навсякъде. Нещо изцвърча до ухото му сякаш от удоволствие. Лиан замахна и мършавият плъх отлетя по пода, но скоро се върна.

Дълго се мъчи, преди да проумее колко е безсмислено да се бори с тази напаст. Хлебарките шумоляха, въшките и бълхите си похапваха на воля от него.

Вторият път го събуди звучно хрущене до главата му. Плъхът се бе настанил на рамото му и обираше насекомите от косата му. По-страшно падение от това не можеше да си представи.

Все си мечтаеше как Каран ще дойде, но окаяните минути се проточваха в часове, те пък в дни на кошмарно унижение, които можеше да отброява само по изсипаните през решетката порции гадни отпадъци. Уелмът се забавляваше, като всеки път успяваше да оплиска Лиан с помята. Каран не се появи. Доскоро щеше да преобърне света заради него, но сега вече не я интересуваше. Беше го изоставила. Лиан си втълпи постепенно, че и тя не означава нищо за него.

Връзката чрез сънищата само подсказваше на Каран колко страда той. Денем и нощем се опитваше да направи нещо, за да го освободи, но усилията ѝ оставаха безплодни. Похарчи и трите златни тела (прилошаваше ѝ, щом помислеше какво би могла да стори с толкова пари) за покупки, никой обаче не искаше или не смееше да ѝ помогне. Накрая потисна гордостта си и помоли да бъде приета от Мендарк. Забеляза у него още по-голяма прилика с влечуго. Той се държа учтиво, предложи ѝ вино и сладкиши, но беше неумолим. У нея крепнеше убеждението, че Магистърът сериозно се е уплашил от Игър.

Нямаше друг изход, освен да отиде при Надирил. Слугата я пусна веднага. Библиотекарят седеше до огнището с Лилис, която му четеше на глас стихове от дълг свитък. Джеви беше в пристанището и помагаше на Пендер в ремонта на кораба. Надирил изтъкна на момичето дребните грешки в произношението, ритъма и интонацията, заръча ѝ отново да прочете стихотворението наум и се обърна към Каран.

– Дошла си да молиш за Лиан.

– Обвиненията срещу него са чудовищни лъжи. Как може да им хрумне, че се е съгласил да помага на Фейеламор? Каква нелепост!

– Права си, но прозвуча убедително. Мендарк и Игър толкова се

страхуват един от друг, че са готови да вярват и в нелепости. Как е Лиан?

– Не знам. Не ме пускат в тъмниците.

– Сигурен съм, че се отнасят добре с него.

– Аз пък не съм. Чувствам колко е нещастен. Не можеш ли да им повлияеш някак?

– Горкият Лиан! – Лилис припряно остави свитъка. – Толкова мил беше с мен. Знам, че ще успееш да му помогнеш.

Надирил протегна ръка и Каран го издърпа да стане.

– Хайде да го навестим.

Когато старецът, придружен от Каран и Лилис, застана пред потаен вход към подземията на Цитаделата и настоя да види Лиан, започна голямо суетене. Не смееха да му откажат, то се знае, но един от уелмите хукна в една посока, а страж на Мендарк – в обратната.

– Почакайте тук, моля – спря ги друг страж.

Надирил го блъсна непреклонно.

– Заведи ме в килията на Лиан! – прошумоля смразяващо гласът му.

– Той не е в килиите – притесни се стражът. – Отведоха го в долните тъмници.

Старецът изопна рамене вдървено. Бутна войника, който се отдръпна покорно.

– Не можете да... – започна един уелм.

– Махни се от пътя ми, проклет да си! – изгърмя този път гласът на страеца.

Каран се слиса. Подтичваше, за да не изостане от широките крачки на Надирил. Той сякаш бе загубил крехкия си вид. Спускаха се все по-надолу в смърдящите подземия. Стражниците ги следваха припряно.

Тъкмо застанаха над третата решетка и нахълта Мендарк с още половин дузина стражници. Отсреща притичаха двайсетина войници на Игър начело с двама уелми. Спряха пред Надирил с насочени копия. Игър се домъкна подире им.

– Какво става тук? – обърна се сприхаво към Мендарк.

– Канех се да те попитам същото.

– Искам да видя в какво състояние е затворникът – продрано ги осведоми Надирил. – Отворете!

– Той остава тук!

– Отворете, казах!

Игър махна с ръка, един уелм отключи катинара, друг донесе стълбата. Каран изскубна фенер от ръката на страж и направо скочи долу.

– Ох, Лиан... – задави се тя, шом видя засъхналата развалена помия по косата и дрехите му.

Той трепереше. Протегна ръце към него, но Лиан не шавна.

Обзе го неописуем срам, че тя го вижда толкова отвратителен и унизен. Бездруго се бе настроил, че е сам срещу целия свят.

– Не ме докосвай – прошепна дрезгаво и се обърна към стената. – Закъсня. Отдавна трябваше да дойдеш. Не те искам тук сега.

– Не можах. Игър е заповядал да не ме пускат.

Неприязненият глас на Игър долетя през отвора:

– Каран, или се качвай, *или остани долу!*

Лиан озверя. Всяко мъчение беше още по-противно от предишното. Каран да сподели това падение с него... нищо по-страшно не можеше да си въобрази. Трябваше да се отърве от нея.

– Върви си. Не си ми нужна.

Опря длани в раменете ѝ и я изблъска към стълбата.

– Ще броя до три! – кресна Игър.

Очите ѝ плувнаха в сълзи.

– Лиан, защо ни сполетя това?

Покатери се, без да го погледне повече. Горе блъсна Игър към стената.

– Ще те накарам да съжаляваш!

Той се разсмя.

– Ти дори не можеш да си платиш данъците. Напролет ще си без покрив над главата.

Мендарк не продумваше, само се взираше недоверчиво в Игър и Надирил, като че ги подозираше в някакво съзаклатие.

– Видях достатъчно – изграчи библиотекарят и хвана Каран под ръка. – Доволна ли си?

– Доволна ли?! – прошепна тя.

– Да се махаме! Нищо не можем да направим тук.

Поклони се на Мендарк и Игър, подпря се на Лилис с другата си ръка и тримата бавно поеха обратно нагоре.

Шом излязоха, Каран се тръшна направо в канавката и се хвана за главата.

– Що за кошмар! Не знам кого да моля...

Лилис седна до нея.

– Ела при нас. Надирил ще ти помогне. Нали, Надирил?

Той бе застинал в размисъл.

– Какво?... Да, разбира се. Настани се при нас в къщата. Доста е

уютна, доколкото е възможно в Туркад. Ще пратя някого да донесе твоите вещи и багажа на Лиан. И ще си поговорим.

След няколко часа и поредния дъжд от помия Лиан дремеше трескаво на пода. Решетката над него изтрака и квадратната дупка се освети. Разпозна кльощавия силует на Вартила. Пуснаха стълба и той се изкачи непохватно. Не знаеше какво го чака горе. Двама уелми го издърпаха и се намръщиха гнусливо. Осейон и Торгстед лежах на пода, сякаш спяха дълбоко.

– Къде ме водите? – изхленчи Лиан.

Уелмите се засмяха.

– Да срещнеш съдбата си, летописецо.

Смехът им беше зловец и страхът му се пробуди. Още в Сухото море Игър жадуваше да се отърве от него, да премахне заплахата, която все му се привиждаше. Замъкнаха го по непознати коридори към задния двор на Цитаделата. Веднага пролича, че е място за екзекуции.

– Не! – писна Лиан.

Уелмите се подхилваха и го дърпаха напред за веригите на оковите.

42.

Ухото

По оскъдната сивкава светлина Лиан позна, че утрото е настъпило съвсем скоро. Той огледа двора за екзекуции – тясно пространство, дълго петдесетина разкрача. Заради високите стени слънчевите лъчи никога не проникваха тук, зидовете и каменните плочи бяха покрити с мъх. Навсякъде по стените висяха окови на вериги. От едната страна имаше площадка, от другата – ешафод от зацапан камък.

Уелм, чието име Лиан не знаеше, го хвърли по лице на плочите. Лиан се озърташе диво в това страшно място.

– Гледай нагоре – подсказа му уелмът засмян.

Веднага съжали, че го послуша. По цялата дължина на двора от стената стърчаха бесилки освен точно над площадката. Бяха двадесет и шест и на всички без последната висяха трупове. Някои явно бяха обсебени много отдавна. Лиан се преви от гледката, но с напъните изкара само малко стомашни сокове.

– Има една за запълване, нали! – подхвърли уелмът. – Ще те

провесим на нея след час. Привършвай по-бързо разказите си, летописецо.

Безпомощният Лиан изпъшка, извъртя се, понечи да ритне гадината, но падна. Уелмът се разкикоти противно.

– Брей че опасен затворник! – Долепи го до стената и закопча окови на китките му. – Чакай ме тук – ухили му се през рамо. – Няма да се бавя.

Влезе в Цитаделата и затръшна вратата.

„Чакай ме тук!“ Ама че жалка шегичка. Никъде нямаше да ходи. Имаше късмет, че старият Уистан го убеди да разкаже патилата си. „Не вярвам да го нарекат «Предание за Лиан». Не, ще бъде «Предание за Огледалото», но някой друг ще си припише заслугата.“

Напрягаше се с все сила, само че успя единствено да разрани кожата на китките си. Заваля дъжд, после и суграшица – обикновена туркадска зима. Неведнъж чу вопли по улиците, като че започваха размирици. И това беше присъщо за града. Никой не идваше, а Лиан замръзваше. Компания му правеха само двадесет и петте трупа.

Денят се точеше нескончаемо и още преди края му Лиан прималя от глад. Не се бе насиллил да яде боклука в тъмницата и от дни коремът му беше празен.

Следобед вятърът се засили, трупове се клатеха и люшкаха. Довечера и неговото безжизнено тяло щеше да е при тях. Ако бившите му приятели не пожелаеха да платят цената на въжето, щеше да си виси, докато гарваните изкълват плътта, а костите паднат в двора.

Трупове сякаш доловиха представата във въображението му, един се откъсна, останките от главата и тялото тупнаха поотделно на плочите. От ужасната гледка Лиан се разплака за нещастния глупак, навлякъл си гнева на Игър. Плачеше и за себе си.

Скоро връвата на улицата се засили. Чуваше как хора бягат насамнатам с оглушителни викове, но тъй и не схвана какво се е случило.

– Какво да сторя? – вайкаше се Каран.

Терзанията на Лиан кънтяха в душата ѝ и тя не знаеше как да се опази. Връзката със съзнанието му изцеждаше последните сили.

Надирил сръбна от чашата си.

– Игър ще го погуби в първия удобен момент.

– Но защо някой ще се плаши от Лиан? – смутено попита Лилис.

Надирил ѝ обясни сбито.

– Спомни си, че Игър до неотдавна беше обсебен от Рулке. Чак в Катаза се освободи с помощта на Мендарк. Ако Рулке е обсебил Лиан по същия начин, в което се съмнявам, може да го използва, за да прехвърли отново връзка към Игър. Единственият начин Игър да се защити веднъж завинаги е да убие Лиан.

– Нищо ли не би могъл да направиш? – не се съдържа Каран.

– Не знам. Стар съм.

– А нямаш ли... *сили*? – попита го Лилис.

Надирил прихна.

– Имам, но не са чак толкова страшни, че да шепнеш за тях театрално. Не съм некромант като Мендарк или Игър. Всички тук сме немощни простосмъртни.

– Да де, ама ти ги надминаваш по хитрост – неотстъпчиво заяви момичето, седнало до Джеви при огнището. – Все нещичко ще измислиш, нали?

Лилис бе опознала добре нрава му, както и навика да не казва нищо повече от това, което изискват въпросите към него.

– Сложих ухо на стената до тъмницата на Лиан – промърмори старецът, като че се оправдаваше.

– Ухо? – озадачи се Каран. – За какво говориш?

– Устройство, което подслушва за мен. Ще науча, ако нещо се случува долу. Ще ми го каже *устата*.

Той сложи на масата миниатюрен модел на магарешка муцуна. Лилис се наведе.

– Нищо не чувам.

– Значи никой не вдига шум в тъмницата.

Каран и Лилис се бяха вторачили в „устата“, но тя не издаваше звук сякаш на инат. Един слуга поднесе обяд. После седнаха до огнището с чаши жълтеникав чай, когато зад тях се разнесе глас като слабичък магарешки рев:

– Помощ! Измъкнете ме!

Каран се надигна вихрено и се поля цялата. Устата говореше, без устните да помръдват. През виковете чуваше и плющенето от сандалите на двамина уелми.

Ставите на Надирил изскърцаха, докато се изправяше. Лилис зяпаше в почуда устройството. То издаде тихичък трясък – в тъмницата отваря решетката.

– Излизай! – заповяда писукащо подобие на гласа на Вартила.

– Къде ме водите? – умоляващо попита Лиан.

Стъпките се отдалечаваха по коридора.

– Къде отидоха?! – наежи се Каран.

– Не знам – промърмори Надирил. – Лилис, ще ми донесеш ли наметалото? Ти чакай тук – нареди той на Каран.

– Ще дойда!

– Не бива. Аз мога да отида в Цитаделата по каква ли не работа, но ако ти си с мен, Игър ще ни заподозре, ще му хрумне, че знаем нещо. Подготви се да избягаш от Туркад незабавно. Лилис, ти идваш с мен, може да те прата с вест. Ела и ти, Джеви.

Тримата излязоха. Каран избърса панталона си, подреди раницата си и я сложи до тази на Лиан. Седна да чака. Боеше се каква ли вест може да получи.

Разстоянието от къщата, където се бе подслонил Надирил, до Цитаделата не беше голямо. Запътиха се към главния вход.

– Нищо не казвай, преди да сме влезли – заръча той на момичето. – И нито дума за ухото.

– Добре. – Лилис стискаше ръката на Джеви и се стгуши до него, когато минаваха между грамадните стражници. – Ще избавиш ли горкия Лиан?

– Не знам, дете – тежко отрони старецът. – Нека първо го намеря.

Качи се в канцеларията на Мендарк, без никой да му попречи. Разказа на Магистъра какво е научил, но не и как.

– Така ли?! – кресна Мендарк и креслото му отлетя назад към стената. – Отвели са Лиан някъде? И са убили Осейон и Торгстед?

– Може би не са ги убили, но са намерили начин да ги обезвредят.

– Игър прекалява! – побесня Мендарк и закрочи възбудено из стаята.

– Смъртен страх от Рулке помрачава всеки негов миг.

– Как да спася Лиан? Той ми е нужен. Игър разполага с цели армии, а аз – с шепя стражници.

– Създай му проблеми, които ще погълнат цялото му внимание, докато аз намеря Лиан.

– Но как? – мърмореше си Мендарк. – А-а, сетих се. Ти върви и остави това на мен.

Щом Надирил излезе, Мендарк извади кълбото от черен опал и пръстена от седем части, с които бе проникнал в Хависард. Докосна кълбото, кристалът светна, а пръстите му заопипаха пръстена.

Надирил погледна нагоре към прозорците. Въпреки затворените капаци видя как стаята грейна отвътре във всички цветове на дъгата. Усмихна се и продължи нататък.

След броени минути покривът в шаба на Игър пламна, запалиха се казармите на Първа армия и дори една част от Цитаделата. Разгоряха се загадъчни пожари на още половин дузина места, важни за отбраната на града. В Туркад плъзнаха слухове за нашествие на гашадите. Хората по улиците пощуряха и всички войници на Игър не стигаха да ти усмирят.

Преди изгрев резетата изстъргаха и в двора за екзекуции влезе Вартила. Поне приличаше на Вартила, макар по-висока и с по-бавни движения. Лиан вече беше неспособен да се плаши и само гледаше безучастно как сваля оковите от ръцете му.

– Ти ли дойде да ме бесиш?

Вартила го накара да се подпре на рамото ѝ.

– Не!

В светлината на фенера изражението ѝ беше по-сурово от всякога.

– Тогава кой...

Вартила понечи да се усмихне, но гледката беше по-страховита и от мусенето ѝ.

– Свободен си. Ще те отведе при Каран, която чака до градската порта.

– Помилвах ли ме? – ахна Лиан. – Това да не е някаква жестока шега?

– Нямам време за шеги. Доста се забавих, докато те открия. Съжалявам. Наметни се с тази роба и си сложи качулката. Никой не бива да те види.

Повече не продумаха. Промъквах се по улици, гъмжащи от изпаднали в паника хора и войници, които напразно се стараеха да възстановят реда. Всеки от тях познаваше Вартила по лице и се отдръпваше от пътя ѝ. Лиан дори не се чудеше какво се е променило. Преди да се доберат до портата, страхът му прегоря в безмерна ярост, каквато не знаеше, че може да изпита.

Каран се сви на пода пред огнището и към края на нощта се унесе. Не след дълго някой я раздруса.

– Събуди се! – настоя Лилис. – Готова ли си за тръгване?

– Да. Лиан на свобода ли е?

– Не знам. Трябва да те заведе до западната порта. Хората се развилнях по улиците, половината град гори. Разправят, че гашадите са се върнали. Ще внимаваме по пътя.

Каран, Лилис и Джеви излязоха в неприятната нощ. „Омразно място!“ – фучеше безмълвно Каран и си мечтаеше за Готрайм. Лилис ги заведе невредими до портата и там чакаха цял час под мокрия сняг и вятъра. Преди зазоряване от мрака се показва висока фигура, забулена като по-ниския силует до нея. Дрезгавият глас обаче ги успокои, че пред тях е Надирил.

– Тръгнете на мига – заповяда той и избута Лиан към нея.

– Как излезе на свобода? – попита го Каран. Лиан беше в такова състояние, че изобщо не отвори уста. – Какво ще направи сега Игър? – обърна се тя към Надирил.

– Мендарк му създаде предостатъчно грижи тази нощ. Отвън ви чакат коне. Заминавайте!

Каран си знаеше, че и за бягството ще има разплата, но сега това беше без значение. Нали Лиан беше свободен! Благодарни на Надирил и ококорената Лилис, а после забързано излязоха през портата.

В душата на Лиан гноявеше такава рана от Туркад, че той се затвори напълно в себе си. В редките мигове, когато турклезаваше света наоколо, проявяваше единствено ледена злоба към всекиго и всичко. Каран често се опитваше да научи какво е преживял, но той искаше да говори.

– Никой не ми вярва, защо и на мен да ми пука за някого?

– Ако не бяхме аз и Надирил, щеше да си мъртъв! – ядоса се тя.

– По-добре да бях умрял.

Каран не знаеше какво да прави. Не искаше да му се умилква и също потърси убежище в мълчанието. Колкото и да се старал, не можеше да извади трънчето на съмнението. Може би все пак той бе подвластен на Рулке или на Фейселамор... или и на двамата, колкото и нелепо да изглеждаше.

Лиан лесно долавяше двойственото й отношение и не искаше да прави дори нищожна стъпка към нея. Пропастта между тях зейна още по-широка.

Няколко дни яздиха в кишата, като непрекъснато се озъртаха за потеря, но накрая пристигнаха в Готрайм. Нямахше нито изход, нито отговори, всичко си беше както през лятото. Само мълвата за Каркарон се разнасяше. Мнозина виждаха гашадите да пренасят огромни товари от

Шазмак. Подготвяха нещо, но какво?

43. Обсебване

В Готрайм аакимите бяха напреднали много с възстановяването на имението. Три допълнителни стаи бяха обитаеми, скоро щяха да довършат още няколко.

– Ще ми се да имам място, където да работя на спокойствие, ако може да се уреди – благоволи да каже Лиан, когато пристигнаха.

Изглежда я безизразно, сякаш пред него имаше гипсова статуя.

Тя кимна, все едно и за нея нямаше значение. Настани го в две стайки. Намираха се в по-пострадалото крило, но бяха долепени до старата сграда и нямаше да му пречи шумът от работата в другия край, нито шетнята в отсрещното крило и централната част на имението.

Времето и димът от огнището бяха придали на дървената облицовка цвят на кафе. Спалнята имаше прозорче, но сумрачният кабинет пасваше напълно на мрачното настроение на Лиан и той се свираще там, тънеше в униние или пишеше до слабичкия огън.

Каран го навестяваше по един-два пъти на ден, за да му занесе нещо за ядене – Лиан отказваше да се храни с останалите в трапезарията. Всеки път го заварваше до огнището, макар че то често не беше разпалено. След няколко дни обитателите на Готрайм охотно забравиха за присъствието му, което сякаш хвърляше бледа сянка върху всички.

Следващите няколко седмици бяха спокойни, но не и за Каран. Затвореше ли очи, представяше си Лиан прегърбен в студената стая, всеки път по-кльошав и измъчен. Трудеше се като обладан от зли духове... и може би в това се криеше обяснението. Денем и нощем пишеше, ставаше да крачи из стаята и пак сядаше да пише. За нея той се превръщаше в непоносимо болезнен проблем. Накрая тя стигна до единствено възможния изход – прекъсна напълно мисловната връзка, която бе подновила в Туркад.

Лиан лежеше в мразовитата постеля и начесто се будеше от студа и черните мисли. Посред нощ го разсъни (или така му се стори) познат глас в главата му, всъщност едва доловим шепот.

„Ей, летописецо! Радвам се, че мога пак да ти говоря. Подготви се.

Скоро ще те призова...“

Седна задъхан, но гласът заглъхна наред изречението. Треперещите му ръце най-сетне запалиха свещта – в стаята, както винаги, нямаше никой друг.

Разбра, че повече няма да мигне тази нощ. Извади бележките си и се зае със сказанието, но прахоса часове, преди да се съсредоточи в работата си. Спомените за Рулке се връщаха упорито в ума му.

Боеше се, че Каран ще разгадае новите кошмари по очите му и пак ще го заклеми. Тя обаче беше постоянно заета. Не я видя през целия ден.

След две нощи Рулке го потърси отново.

„Летописецо...“ Зовът беше толкова силен, че на Лиан му се привижда неговото лице в мрака.

„Подготви се. Възстанови връзката с Каран и ми я доведи.“

– Няма да дойда – изрече Лиан в празната стая. – Нито пък тя.

„О, ще дойдеш...“

Гласът изчезна. Зъбите на Лиан затракаха. Не издържаше нито на мрака, нито на мисълта, че Рулке ще го тормози занапред. Не смееше да говори с Каран за това. Сърцето му за малко щеше да спре, щом осъзна колко неистово се стреми Рулке да наложи властта си над нея. Рулке отново го използваше, за да се добере до Каран.

Бяха изминали седмици от бягството им от Туркад. Каран помагаше в подмяната на керемиди, които бурята бе издухала от покрива предната нощ. Изведнъж забеляза двама ездачи на пътеката, утъпкана в снега. Обзе я безнадеждно предчувствие. Поначало си знаеше, че спасяването на Лиан само отлага разплатата – Игър нито забравяше, нито прощаваше. Избърса мръсните си ръце в работните дрехи и се смъкна по стълбата. Оказа се обаче, че трябва да посрещне Мендарк и Талия. Магистърът изглеждаше по-бодър, макар че и сега очите му проблясваха хищно.

– Дойдохме да научим какво се мъти в Каркарон – каза и той.

– Той идва с тази цел – подчерта Талия. – Аз си изпълнявам обещанието, а ти можеш да ми покажеш родния си край.

– Лиан още е тук – осведоми ги Каран нервно.

Изобщо не знаеше какви са истинските намерения на Мендарк спрямо него.

– Знаем! – ухили се Магистърът като акула. – Забрави миналото.

Игър е виновен за онова недоразумение.

Нedorазумение ли?... Каран не си позволи да омекне от сърдечността му, напротив – кипваше полека от нехайното му безразличие към оксърблението, нанесено на Лиан. Но все пак той беше Магистърът, а тя – почти разорено нищожество. Каран се усмихваше на гостите, настани ги на топло и се погрижи за угощение. Мендарк не попита повече за Лиан и рано сутринта потегли към Каркарон.

– Какво става? – избълва Каран едва ли не в първия миг, щом остана на самото с Талия. – Всеки ден очаквах хора на Игър да ни се стоварят на главите.

– Засега си има по-неотложни грижи – на юг започнаха кървави бунтове. Миналата седмица е изтеглил повечето си войски от Банадор. А и Лиан е далеч от Туркад, няма защо да се плаши толкова от него.

Каран се радваше, че Талия е с нея, защото както близостта ѝ с Лиан бе пропаднала главоломно, така приятелството ѝ с тази жена избуяваше още от Фаранда. На Талия с нейния благ и ведър нрав можеше да се разчита винаги.

Времето се задържа меко и двете не се свъртаха вътре. Отидоха при любимия водопад на Каран, замръзнал в поредица от ледени каскади като стъпала, издълбани за великан. Отбиха се и при горещите извори в отсрещния край на долината. Често отиваха в градините, мереха местата за бъдещите лехи и забиваха колчета в коравата земя, за да е готово всичко за пролетта.

В нощта дебнеха очи, погледът им пареше като жарава. С изнизването на часовете те се взираха все по-често от мастилената тъма.

Лиан се надигна като ужилен, опипа за огнивото, но го събори от масата. Щракаше напразно – кремъчето се бе търкуляло някъде.

По-скоро почувства, а не чу развеселено кискане.

„Стига си се мъчил с тази свещ, момче. Аз съм светлината, от която се нуждаеш.“

Едновременно с думите жълтият восък на свещта грейна отвътре и стигна до такава яркост, че Лиан заслони очите си с длан.

„Време е, друже мой. Събуди Каран и я убеди да свърже мислите си с твоите. Побързай, ужасно се уморявам, когато се опитвам да стигна до ума ти.“

– Не мога – прошепна Лиан.

„Не можеш или не искаш?“

Лиан се сети, че Рулке не знае нищо за раздора между него и Каран.
– Твоето нахлуване в Тулин едва не ми струва живота.

„И аз пострадах, летописецо. Цяла седмица не можех да вдигна ръка, след като Каран прекъсна връзката толкова безмилостно.“

– Сега никой не ми вярва, дори тя, а Игър ще ме затрие при първия сгоден случай. Вече се опита.

В главата му зазвъня тишина, Рулке размишляваше. После гласът му закънтя настойчиво:

„Доведи я в Каркарон. По-скоро!“

– Няма да дойда! – отсече Лиан. Каквото и да му струваше, щеше да опази Каран от Рулке. – Отказвам! Отричам се веднъж завинаги от тебе!

Врълетя го болка като от шип, забил се в мозъка му. Мъчението секна със страдалчески вопъл от Рулке и Лиан тупна в несвят на пода.

Отчаян, той се надигна от пода посред нощ и трескаво приготви раницата си, за да избяга накъдето му видят очите. Но и сега осъзна в каква клопка се е напъхал, досущ както в Чантед преди година. Нито имаше пари, нито можеше да ги припечели. С уменията си на разказвач нямаше да изкопчи нищо в Банадор през тази жестока зима. Никой не би отделил и една монета за подобни глезотии. На Каран изобщо не й стигаха парите да поддържа Готрайм. Към кого да се обърне за помощ? Надирил беше в далечния Туркад, ако вече не бе отпътувал към Голямата библиотека.

Преди утрото го заболя ухото – мъчението се усилваше и отслабваше; Лиан със страх чакаше кога ще започне отново. Изведнъж всичко изчезна. Почувства познатия натиск върху съзнанието си. Рулке се свързваше с него в поредния кошмар наяве.

„Хубава нощ, летописецо – отекна плътният, леко насмешлив глас. – Готов ли си? Направи ли каквото ти казах? Доведи Каран! Накарай я да поднови мисловната връзка, останалото ще свърша аз.“ Лиан се бореше да подчини езика си, докато от устата му не прокапа пяна. Не постигна нищо друго освен мучене.

„Отказвам! – ехтеше гласът. – Каран не е сговорчива, а? Нима прословутият ти *глас* е загубил обаянието си? По-жалък си, отколкото си мислех. Сега ще те поощря да бъдеш по-усърден.“ Лиан се сгърчи и си прехапа езика.

„Защо се съпротивяваш? Безсмислено е. Доведи я в Каркарон, ако

ще и насила. Не ме принуждавай да изпратя при вас гашадите. Представи си какво ще сторят те на вашите приятели в Готрайм.“

Мендарк крачеше по дълбокия сняг и си блъскаше главата над загдката на Каркарон. Нямаше съмнение, че Рулке се подготвя за нещо там, но какви бяха замислите му? Мендарк съзнаваше безсилието си, уж подмладеното му тяло се изтощаваше толкова лесно...

Потрепери, откrexна задната врата и се промуши вътре. Тръгна към кухнята да се постопли и да изпие чаша горещ чай, преди да си легне. Минаваше два часа през нощта. Цялата къща бе притихнала.

Доближаваше стаята на Лиан, когато чу странен звук – все едно някой хем се подсмиваше, хем хлипаше от ужас. Мендарк застина наред крачка. Проблясъците в пролуката под вратата бяха по-ярки от всеки фенер в Готрайм.

Отвори предпазливо и зърна Лиан коленичил с гръб към него. В отсрещния край на стаята просветваше незапалена свещ. Пулсиращото сияние му пречеше да различи подробностите, но нямаше нужда. Тутакси усети мощното излъчване на Рулке.

Изрита вратата и се хвърли напред. Светлината го заслепи, той закри очи. Тършуваше из ума си за заклинание на защита или прогонване. Избра едно и се напрегна така, че очите му още малко сяха да изскочат. Откъм светлината го лъхна вълна на присмех. Мендарк вложи още сила, нещо сякаш се счупи зад очите му и свещта угасна.

По някое време откри, че е проснат на пода до безчувствения Лиан. Искаше да стане, но краката не го държаха. Очите му смъдяха силно. Насили вцепенените си крайници и се затъри към вратата. Добра се със залитане до леглото си и въпреки обзелия го ужас не можа да шавне до следобеда.

Резето изтрака, но Лиан не се огледа. Не искаше да вижда никого. Вратата се разтресе и резето отскочи встрани, без да бъде докоснато отвътре. Косъмчетата по тила му се изправиха. Вторачи се във вратата с надеждата, че поне ще влезе Каран, решила най-послед да си поговорят.

– С какво те изкуши Рулке? – попита Мендарк враждебно.

Лиан едва не падна от леглото. Дори нямаше представа, че Магистърът е дошъл в Готрайм.

– Какво искаш? – смънка той.

Мендарк се усмихна неприятно.

– Искам да знам какво си правил в Нощната пустош. Вашите разговори, думите и постъпките на Рулке. Искам и да науча какво се случи снощи.

– Аз...

– Изобщо не си прави труда да ме лъжеш. Уистан беше прав за тебе. Неведнъж ме предупреждаваше, когато ме уведомяваше как напредваш в школата. „Геният, лишен от морал, е смъртно опасен.“ Все това повтаряше. Пуснах те от Туркад само за да ме отведеш при Рулке. С какво се е захванал? Ще изтръгна истината от тебе, дори ако се наложи да смажа ума ти.

Лиан се втрещи. На никого ли не биваше да вярва?

Мендарк раздвижи ръце пред него в някакво заклинание за правдивост и на Лиан му се стори, че железни клещи стиснаха сърцето му. Болката се разпростря в гърдите, плъзна по врата и избухна в основата на черепа.

– Признай всичко и ще бъдеш под моя закрила. Знаеш, че аз държа на дадената дума, за разлика от Великия предател. А вие – зейните, сте се убедили от горчив опит как *той* възнаграждава приятелите си.

Заклинанието на Мендарк влезе в страшен сблъсък с принудата, наложена от Рулке. Накрая Лиан не издържа и падна в безсъзнание.

Нещо разтърсваше рамото му и го извличаше от прекрасния сън, в който никой не го караше да страда и не господстваше над него. Очите му се завъртяха и видяха новото зло, надвиснало в живота му – Мендарк.

– Не-е... – опита се да пхне глава под възглавницата. – Р-рулке...

Тялото му се скова в конвулсии, на устните му изби пяна.

Мендарк възприе признаците като наказание, с което Рулке даваше урок на непослушния си слуга, и вложи нова мощ в заклинанието си. Лицето му беше като изрязано от лед.

– Какво искаш от мен?! Няма ли да ме оставиш на мира?

– Петнадесет години плащах, за да се изучиш в школата – давеше се от злоба Магистърът. – Плащах за гозбите и виното, за развратните ти похождения. Сега и ти ще ми послужиш за нещо, колкото и да си покварен.

Лиан се мятеше на леглото. Мендарк се взираше в изцъклените му очи.

– Няма да ти позволя да съсипеш последните години от властването ми...

Не прекъсваше натиска, докато не превърна Лиан в буца плът с лишено от всякаква мисъл изражение. Не постигна нищо. Накрая, измъчен почти колкото жертвата си, той се тръшна в собственото си легло. Поиска да пратят Талия при него, но тя бе излязла да пояде из долината с Каран и щеше да се върне чак на другия ден.

Лиан не се събуди до вечерта, ако това изтезание можеше да се нарече сън. През нощта Мендарк дойде в стаята му за трети път. И този път кошмарът сякаш нямаше край.

Каран се прибра късно и когато донесе вечерята на Лиан, завари закуската му недокосната. Той спеше неподвижно. Не й направи впечатление, защото често се случваше Лиан да не сложи зальк в устата си по цял ден. Уморено се помъкна към постелата си.

Другите му посетители не пропуснаха да дойдат посред нощ. Повтори се същото както преди, но още по-страшно.

Следобед на другия ден Каран и Талия седяха пред огнището в дневната – малка стая с изглед към двора през тесните прозорци. В ясен ден се открояваха и високите планини, но сега неуморният вятър лепеше снежинки по капациите, закрили малките стъкла. Само крайният прозорец пропускаше светлина.

Каран подпираше тефтер на едното си коляно. Ту пишеше усърдно с молива, ту се взираше унесено в пламъците или през прозореца.

Във воя на вятъра се вплете писък.

– Това пък какво беше? – промърмори Каран и се почеса по шията с молива.

– Вятър, нищо повече – успокои я Талия, но се изправи пъргаво и излезе.

На Каран не й се занимаваше с плановете за имението. Откакто си беше вкъщи, всички се трудеха до изнемога в името на оцеляването и все не й оставаше време. Сега го имаше, но колкото и упорито да пропъждаше от мислите си света, той някак се вмъкваше в ума и отново. Лиан също.

Не го бе виждала буден, откакто Мендарк се бе върнал от Каркарон. Все го заварваше спящ. Бяха разменили няколко думи преди три дни. *Откакто се бе върнал Мендарк...* Моливът падна от пръстите й. Защо си бе позволила да бъде толкова сляпа?! И отгоре на всичко бе

прекъснала мисловната връзка, чрез която наблюдаваше Лиан.

Из къщата се разнесе див крясък. Каран се надигна, разпилявайки моливи и книжа. Вратата се удари в стената.

– Ела веднага! – заповяда Талия и пак изтича по коридора. – Лиан май има пристъп, но вратата е залостена.

Заедно блъснаха вратата с рамо и я изкъргтиха. Каран се промъкна пред Талия. Лиан лежеше на хълбок, присвил колене към гърдите си, стиснал юмруци. Мършавият Мендарк се бе надвесил над него като орел над заек. Каран усети мигновено и особеното присъствие на Рулке.

– Как смееш... – изсъска тя.

– Ти дори не знаеш какво става в собствения ти дом! – сопна й се Мендарк. – Изтощих се до смърт, докато се опитвах да го изтръгна от лапите на Рулке.

Каран впиваше поглед ту в него, ту в Лиан.

– И защо не ми каза нищо?

– Защото те нямаше! Рулке се свързваше с него през последните две ночи, поне в това съм сигурен, но е започнало отдавна. – Мендарк залитна и напипа стола. – Как си могла да стигнеш до такова нехайство? Нима не виждаш и онова, което е под носа ти?

Каран наведе глава засрамена.

– Какво си му направил? – прошепна, загледана през сълзи в Лиан.

– Опитах се да прочистя съзнанието му от принудата. Напразно. Рулке е прекалено силен.

– Убиваш го... – изхлипа Каран.

– Цената не е висока – бездушно подхвърли Магистърът.

– Ах, ти... – Езикът й се оплете, но ръката й докопа тежката маша, подпряна до огнището. Талия я хвана навреме. – Махай се от къщата ми! И не се връщай! Стъпиш ли още веднъж на моя земя, ще те убия!

Омаломощният Мендарк нямаше желание нито да спори, нито да ѝ се опълчи. Блъсна я презрително и излезе.

– Талия! – разнесе се дрезгавият му вик в коридора.

– Аз оставам! – кресна му и тя.

Лиан не шаваше и не отваряше очи. Каран хвана китката му. Под студената кожа пулсът пърхаше едва, като крилица на пеперуда.

– Ами сега?... Какво му е причинил Мендарк?

Талия коленичи, обхвана с пръсти главата на Лиан и опря ухо в слепоочието му, сякаш се канеше да слуша как работи мозъка му.

– Нещо не е наред... – Пак се наведе над Лиан. – Заклинанието на Мендарк е било неуспешно. – Изви глава да погледне преbledнялото

лице на Каран. – Прекалено мощно е за мен. И май има друго, което му противодейства... Но е скрито с незайни за мен похвати. – Нагласи главата му на възглавницата и стана. – Това е далеч над моите способности. Значи го е направил...

– ...Рулке! – довърши Каран.

Никъде из долината нямаше лечител, който би могъл да помогне. Малиен се бе качила в планината с другите ловци и сигурно щяха да се забавят няколко дни.

Следващият гърч подхвърли Лиан във въздуха. Единият му юмрук се заби в корема на Каран като железен лост и я запрати в стената.

Той се надигна на колене. Устата му бе раззината, дереше с нокти лицето си. Отскубна цял кичур коса от главата си. От гърлото му обаче не излизаше звук, само бълбукащи хрипове. Лиан впиваше пръсти в темето си, все едно се опитваше да извади от мозъка си някакъв трън.

Талия притисна силно върховете на пръстите си в тила му. Той притихна. Очите му бавно се затвориха, ръцете му се отпуснаха. Щеше да се килне настрани, ако тя не го бе подхванала.

– Хванете го за краката – обърна се тя към хората, струпали се на прага.

Градинарят Нутан притича и двамата го понесоха към тясната спалня.

– Там няма да се оправи – припряно възрази Каран. – Занесете го в моята стая.

Стовариха го в широкото ѝ легло. Прехапалият му на три места език кървеше, левият крак се бе схванал и не можаша да го опънат.

– Да не полудява? – смънка Каран.

– Не знам – поклати глава Талия. – Но най-добре да го вържем.

Тя намери парчета меко въже и върза китките му за рамката на леглото.

Лиан не се събуждаше. Каран седеше вяло до него.

– Не е сега моментът да се кисваш – строго ѝ каза Талия. – Направи нещо, разтрий му крака, докато се отпусне.

На Каран ѝ олекна, че друг поема нещата в ръце. Улиса се в спомени, докато масажираше крака на Лиан. Щом привърши, вързаха и краката му.

„Никога не съм виждала такова нещо – рече си Талия. – На какво ли е способен, че Рулке е решен да го покори на всяка цена?“

– Наблюдавай го – нареди тя на Каран и излезе от стаята.

През нощта бдяха на смени до леглото. До полунощ Лиан

изглеждаше потънал в дълбок сън. После внезапно се изви и закрепця нечленоразделно, но скоро се просна в несвяст.

Нощта се проточи. Каран опита с всички подходящи билки и лекове, които имаха в къщата, но те не подействаха повече от чаша чай. Разнообразните дарби и умения на Талия също не й дадоха шанс да проникне в съзнанието му и да открие източника на мъченията. Нищо не се задържаше в стомаха му освен по няколко лъжици рядък бульон. Каран знаеше, че накрая борбата на чужди сили в главата му ще го погуби.

На сутринта Талия още го наблюдаваше, а Каран се бе свлякла в кресло до огнището. Лиан се събуди колкото да преглътне още малко бульон, но не показа с нищо, че ги е познал. Очите му се подбелиха и той отново пропадна в мрака.

– Талия, направи нещо, моля те!

Мургавата жена разпери ръце.

– Заклинанието на Мендарк се сблъсква с принудата на Рулке, а аз не мога да ги премахна. Те го съсипват. Опитай да му даваш съответворна отвара при всеки пристъп, може би така ще успее да си почине. Ще отида да доведе Мендарк. Убедена съм, че е останал в Толрайм.

– Няма да го водиш тук! – освирепя Каран. – До последния си ден няма да му се доверя за нищо.

– Ако той заличи заклинанието си, Лиан ще се върне в предишното си състояние.

– Не го искам в предишното състояние! Искам го здрав и читав.

– Каран, сега може да умре.

– Но и Мендарк може да го убие?! – ядоса се Каран. – Всичките ми подозрения към него се оправдаха.

– Слушай, знам колко ти е...

– Не знаеш! – разкрещя се Каран и Талия отстъпи пред яростта й. – Няма да ти позволя да ми натрапиш пак Мендарк. Махни се и ни остави!

Лиан опъна въжетата и изохка. Сърцето на Каран се сви.

– Както искаш – стисна устни Талия и отвори вратата.

След миг надникна отново.

– Можеш да опиташ още нещо, ако се престашиш, но ще бъде твърде рисковано *за тебе*. Ако стигнеш до ума му с мисловната връзка, вероятно ще успееш да заобиколиш заклинанието и принудата, за да го събудиш. Иначе не вярвам да изкара до края на седмицата. Само не

прави това нощем!

Каран беше решена да опита, но трудно овладяваше капризната си дарба.

На следващия ден Талия идваше да види как са на всеки няколко часа. Към края на следобеда пролича ползата от сънотворната отвара, Лиан като че се възстановяваше.

– Постигна ли нещо с връзката?

– Не мога да стигна до съзнанието му.

Талия дойде и сутринта. Не завари нито Каран, нито Лиан. Помисли, че той е на път да оздравее, щом е станал да се разходи. По пладне попита Рейчис къде са отишли.

– Каран и Лиан излязоха много рано. Няма да се върнат няколко дни.

– *Излязоха?! И къде отидоха?*

– Не знам. Тя остави бележка. Нещо лошо ли се е случило?

Талия прочете кратката бележка: „Лиан и аз няма да сме тук през следващите дни, но ще бъдем наблизо.“

Тя се втурна навън. Падналият наскоро рехав снежец не скриваше следите им – те прекосяваха двора и продължаваха отвъд каменната ограда към пътеката, водеща до Каркарон и Шазмак. Тръгна по дирите им, колкото да се увери в посоката, и после се отправи през дълбоките до колене преспи към Толрайм, за да намери Мендарк.

44.

Безумно решение

Бдението на Каран продължи цял ден – държеше ръката на Лиан, галеше челото му или се опитваше да го храни. И през цялото време се стараше да достигне съзнанието му. Струваше й се, че сега той е по-добре. Само веднъж имаше пристъп, но по-слаб и кратък. Няколко капки отвара от макови семена пак го върнаха в целителния сън.

Толкова пъти се провали в опитите си да създаде мисловната връзка, че продължи усилията си и през нощта въпреки съвета на Талия. Лезеше прегърнала Лиан. Стаята притъмня като катран. Каран нямаше желание да пали фенер. Мракът може би щеше да улесни усилията й.

Внезапно усети, че той се вира в нея, а във въображението си го

видя да протяга с копнеж ръцете си към нея. Докосна образа му.

„Защо ме изостави?“ – дочу тя далечния му глас.

„Толкова съжалявам...“

„Много съм слаб. Дръж ме!“

Сега тя стоеше на ръба над огромна черна пустота, сякаш бе на някоя от канарите, спускащи се на тераси към Сухото море. Лиан беше самотна точица в другия край на бездната. Изнизваха се години в безцелно и безплодно дирене, но никой не намираше пътя към другия.

В мрака се появи светлинка и тя го зърна отвъд пропастта, дребничък като мравка, грейнал като много далечен фар. Обърна глава към нея и в този миг докосващият го лъч се преобрази в острие, после и в жезъл, прострял се над пустотата. Той посегна към опъната в пространството нишка, сиянието се плъзна по нея и показа пътека.

Лиан направи първата крачка. Каран забеляза, че пътеката стига до нея. Затаи дъх, събра смелост и пристъпи. Пътеката се люшкаше под краката ѝ, тя разпери ръце, за да пази равновесие, и видя как Лиан прави същото – фигурка като от клечици в безмерната далечина.

Напредваше крачка по крачка, той повтаряше движенията ѝ, но по средата пътеката се скриваше в тъма. Поне десетина пъти Лиан се олюля и едва не падна, а Каран захапваше пръстите си, за да не писне. Пращаше му по мисловната връзка насърчение и обич, той се задържаше на ръба и продължаваше към нея.

След цяла вечност мракът по средата се сви до кълбо, не по-голямо от хамбар, а Каран усети как ужасът застърга по гръбнака ѝ. Не беше чак оглушително предупреждение от дарбата ѝ, тя обаче се запъна наред крачка. Тънката пътека под нея се разтресе.

В главата ѝ се разнесе врява от слети гласове и отделните думи се губеха. Изведнъж чу и вика на Лиан, но долови само името си. Не знаеше дали ѝ казва да се пази, или я моли за помощ, защото в този миг из бездната отекна нисък звук и заглуши всичко друго.

Трусовете се засилваха, Лиан се подпря на колене и длани. Но в прилив на дързост, който Каран нямаше да забрави до последния си миг, той се закрепил на призрачната пътека, сви шепа около устата си и изрева с все сила.

До нея обаче не стигна нищо. Черното кълбо в средата поглъщаше звуците. Лиан се люшкаше, Каран се втурна към него в безнадежден стремеж да го хване, преди да е паднал.

Тъкмо да се хвърли през кълбящия се мрак, слухът ѝ различи ехо от поредния кръсък на Лиан:

– Върни се!

Тя заби пети в пътеката.

– Връзката...

Какво искаше да ѝ подсказе? Не схващаше останалото. Нима искаше да заздрави мисловната връзка? Семенцето на недоверието отново поклъна в душата ѝ.

Черният облак се издуваше и свиваше като туптящо сърце. Тя пристъпи нерешително.

Този път ехото беше немошно, но нямаше как да сбърка неистовата настойчивост в гласа на Лиан:

– Прекъсни връзката... *веднага!*

И тогава видя как го събаря удар на невидим огромен юмрук. Коварство! Тя се завъртя и побягна. Тясната хлъзгава пътека се превърна в стръмнина, губеща се в тъмата. Често само се досещаше къде да опре крак. А сянката напираше зад нея, още малко и щеше да я догони.

Каран тичаше както никога досега. Почти се добра до върха и се препъна. Измъкна бясно крака си от щракналата черна уста, пропъзля нагоре, скочи, отхвърли я някаква гъвкава повърхност – така въображението ѝ си представяше връзката – и се търкулна по-надалеч от ръба. Вече нищо не я застрашаваше.

Задъхана прекъсна връзката, преди да ѝ бъде отнета властта над нея. „Рулке ми бе поставил капан...“ Опомни се в леглото си, плувнала в пот, а сърцето ѝ биеше толкова диво, че чуваше пулса си.

Лиан също се тресеше. Бе ококорил очи, макар че не я виждаше.

– Няма! – ломотеше той. – Ще умра, но няма да ти позволя да я заловиш.

Клепачите му се спуснаха. Заспа.

А тя прозря най-сетне. Предател не би постъпил така, освен ако Лиан не беше дяволски хитроумен. Каран обаче го познаваше. Нима всички го бяха охулили незаслужено?

Хвана го за раменете, извика името му, но той не се събуждаше. И Рулке не натрапваше повече присъствието си. Лиан като че си отдъхна. Тя запали фенера, залости вратата, срязва въжетата на ръцете и краката му, накрая пак се пхна в леглото и го прегърна.

Та той замръзваше! Изхленчи тихичко в прегръдката ѝ и тя притисна главата му към гърдите си. По-сигурно от всякаква мисловна връзка тялото ѝ го уверяваше, че е обичан и нужен. Лиан въздъхна и заспа кротко.

Някой натисна дръжката на вратата, постоя и се махна. Каран

дремеше, сепваше се, пак се унасяше, но сънищата ѝ бяха мирни. Изведнъж отвори очи и усети, че Лиан е буден до нея. Още беше съвсем тъмно.

– Лиан...

Той не отговори, но пръстите му се плъзнаха по носа, веждите, бузите ѝ. Тя хвана ръката му и я притисна към устните си.

– Каж ми какво се случи. Искам да чуя всичко!

Лиан пак въздъхна и си дръпна ръката.

– Ти не пожела да ми се довериш. Предпочете да слушаш Шанд, а не себе си. Каква обида... Откакто той се върна в Тулин, ти изобщо не би се вслушала, каквото и да ти обяснявам.

– Извинявай... – Как да изрази с думи срама си? – Не биваше да отстъпвам, макар че той не ми остави друг изход. Но ако се беше видял онази нощ... изглеждаше страшно.

– Знам, вече си спомням. Тогава всичко уж беше прекрасно и правилно! Но щом Рулке се опита да те призове, разбрах какво прави.

– Да призове *мен*?!

– Започна се още в Нощната пустош, след като ти ме... остави там. Спомените ми се проясниха едва преди няколко дни. Знам, че изпитвах ужасна болка, а той заповядваше: „Някой ден ще те призова и ти ще дойдеш да ми кажеш каквото знаеш. Ако Каран е оцеляла, ще доведеш и нея, защото тя ми е по-необходима от тебе.“ И пак болка. Отначало в сънищата имаше само голословни заплахи. Изглежда не може да проникне в ума ми по друг път. А през нощта в Тулин... какви обещания! Но почувствах и скритата надълбоко опасност. Тогава той започна да си присвоява връзката.

– Защо не ми обясни?!

– Подслушах какво си говорихте с Шанд. Ти се съгласи да ме смяташ за твар, обладана от Рулке.

– Не можеш да си представиш как ме разкъсваше това отвътре – прошепна Каран.

– Знам обаче какво ми беше на мен. Шанд твърдеше, че съм изменник, и ти не възразяваше, макар да ти е известно колко е предубеден. Той настрои всекиго срещу мен. И накрая Мендарк ще ме довърши, ако Игър не го изпревари. Двамата са от един дол дренки.

Яростта пак напираше у нея.

– Мендарк не е тук. Изгоних го.

– Наистина жадувах за онова, което Рулке ми предложи, но не толкова, че да му дам *и тебе*. Никой не ме подкрепи. Само ме оплюха и

осъдиха. А вие двамата с Шанд бяхте толкова уверени в правотата си. Всеки ме презираше, но не и Надирил. Как ти щукна, че ще сключи сделка с Рулке? Аз съм зейн! Поел съм горчивата поука още с майчиното си мляко. Не отричам, че предложенията му бяха примамливи. Но не бих склонил ти да си отплатата. А Игър ме заряза в двора за екзекуции при двадесет и петима мъртъвци. Без храна и вода, само в компанията на разклащани от вятъра трупове. Можеш ли да проумееш какво преживях? В онзи двор започнах да разбирам кои са истинските ми врагове.

Съкрушената Каран признаваше, че всичко, казано от него за нея, Мендарк и Шанд, е вярно. Но друга част от съзнанието ѝ нашепваше: „О, да, колко сладко редиш думите, но това ти е занаятът, ако ще и Рулке да не ти ги слага в устата...“ Как да му повярва?

– Какво искаше той от тебе?

– Ясно е, че не иска мен, а тебе! Притежаваш някаква дарба, за която не подозираш, а тя е жизнено важна за постигането на целите му.

Каран онемя, а мислите ѝ се устремиха в няколко посоки едновременно. Рулке отдавна се стремеше да я подчини. А тя недоумяваше. Отначало се заблуди, че му е необходимо Огледалото. В Нощната пустош се убеди, че е сгрешила. Може би затова интуицията я бе подтикнала да избяга. Чак сега проумяваше, че той иска да се възползва от редките ѝ дарби.

А постъпките на Лиан имаха коренно различен смисъл, щом бе понесъл всичко това *заради нея*. Или надминаваше по лукавство самия Рулке, или тя го бе онеправдала жестоко. Можеше да разчита единствено на собствения си разум. Не искаше повече да се поддава на недоверието си към Лиан, нито да си затваря очите за своите грешки. Знаеше добре, че не е способен на толкова чудовищна лъжа.

Когато ѝ се притичаше на помощ, Лиан се заставяше да върши неща, които не му бяха по нрава, но нито я обвиняваше, нито се съмняваше в нея. И продължаваше да я брани въпреки всичко, което тя му бе сторила. Каран реши веднага да изкупи вината си.

– Какво ни чака, ако не поискам да отида, а ти не ме отведеш при него?

– Ще прати гашадите в долината да те хванат. Това обеща онзи ден.

– И къде ме иска?

– В Каркарон. Или вече е там, или скоро ще се настани в кулата.

Много загадки се изясняваха, но не и решението на Рулке да преоблегне Шазмак заради Каркарон. Дали лудият Басунез не е бил прав, че Каркарон е най-подходящото място в Сантенар за занимание с

Тайното изкуство? Защо да си блъска главата над въпрос, чийто отговор нямаше кой да ѝ каже? Единственият начин да го научи бе да се качи в кулата. Нали и членовете на Съвета искаха да знаят за какво се подготвя Рулке?

А Каркарон беше неин и тя кипваше всеки път, щом се сетеше, че Рулке го е присвоил, но нямаше какво да направи. Кулата оставаше непристъпна дори при дълга обсада. Ако Рулке пратеше слугите си да я търсят, щеше да застраши цялата долина, независимо дали тя и Лиан съяха да останат тук. Какъв изход имаше?

Тя се вдигна припряно от леглото и запали фенера.

– Какво правиш? – подпря се на лакти Лиан.

– Не мърдай отгук. Трябва да намеря нещо.

Хукна боса през тъмната къща. В дъното на библиотеката имаше големи шкафове с широки чекмеджета, побрали карти и стари рисунки, съхранявани от много поколения. Там се пазеха и скици на имота, някои начертани още преди построяването на къщата. Не намери обаче плановете на Каркарон.

Каран седна на дългия сандък до шкафовете и разтри ходилата си. Къде ли бяха плановете? Всичко ценно от Каркарон било пренесено заедно с трупа на Басунез. Само че никога не бе виждала книгата му.

Да, но... Когато се завърна в Готрайм за пръв път след края на детството си, тя откри дневниците на своя баща. Често ги препрочиташе, за да съхранява образа му в паметта си. През целия си живот той бе проявявал особено любопитство към Каркарон. Тя дори помнеше как ѝ бе подхвърлил, че в кулата има таен вход.

Устреми се по дългата тясна пътека между шкафовете и налетя на Лиан, който се мъкнеше пипнешком. Той се хвана за рафт, крака му бе леко схванат.

– Брей, че си щура! – подхвърли с измъчена усмивка. – Какво си намислила?

Тя му подаде ръка.

– Търся картата на Каркарон, сигурно е в дневниците на баща ми. Ето ги.

Освен тънките бележници имаше сноп книга, вързани с връв. Картата не беше в тази купчина. Каран грижливо събра книгата.

– Очаквах да е тук...

– Кога си била в Каркарон с баща си?

– Като дете, преди седемнадесет години. Скоро след това го убиха.

Каран прибра документите, а Лиан свалише дневниците от рафта

един по един, разгръщаше ги, после ги връщаше на местата им. Прелисти третия, извади малък сгънат лист и ѝ го връчи, без да го погледне.

– Май е каквото търсиш...

Малкият чертеж бе озаглавен „Каркарон“. Имаше схема на крепостта и защитните ѝ съоръжения. Обясненията бяха написани с равен четлив почерк.

– Баща ми го е начертал. Това е почеркът от дневниците му. Но как позна, че е в дневниците?

– А къде другаде да е?

Каран научи каквото искаше. Пъкна чертежа в джоба си. Лиан ѝ се стори премалък. Хвана го под ръка и бавно се върнаха в нейната спалня.

– Ти лягай, аз ще се върна ей сега.

Скоро му донесе огромна паница гореща супа и дебела филия хляб.

– Изяж всичко и заспивай. Аз няма да се бавя.

Лиан не бе спал истински, откакто Мендарк се бе захванал с него. Скоро обаче започна да трепери от студ в постелята. Протегна ръка към Каран и не я намери. Тукатси се разсъня. Повлече се през къщата и зърна нисичък силует до отворената врата отзад.

– Къде отиваш? – прошепна той ядосано, макар че вече знаеше отговора.

– В Каркарон!

Пръстите му се вкопчиха в палтото ѝ.

– Нищо по-тъпо не съм чувал от устата ти.

– Имам ли избор? Нима трябва да протакам, докато прати гашадите? А дори да избягам, те пак ще опустошат долината при претърсването.

– И какво смяташ да правиш като отидеш в Каркарон?

Каран се двоумеше. „Бъди откровена с него...“

– Не знам какво ще правя. Ще се пазаря с Рулке, за да те освободи.

Както и да я разубеждаваше Лиан, тя не се отказваше. Силата на духа и го стъписа.

– Ама че си глупачка... Но аз съм още по-голям глупак от тебе. Идвам и аз.

– Дрън-дрън. Какъвто си немошен, няма да стигнеш и до оградата.

– Идвам – натърти Лиан, – ако ще да ме носиш на гръб догоре.

Тя се разсмя до сълзи, после заплака. Целуна го по устните.

– Върви да се облечеш топло. Ще те чакам.

– Току-що доказа, че не бива да ти вярвам. Ела, ще седиш на леглото, докато се обличам.

Каран се ухили и послушно се върна в спалнята. Лиан трупаше по тялото си пласт след пласт вълна, навлече и дебело палто с подплата, а отгоре се покри с наметало от промазан брезент. Накрая седна да си почине.

– Ще ми помогнеш ли с ботушите? – помоли прегракнал.

– Що за жалка двойчица сме... – поклати глава Каран и се наведе да вземе ботушите.

Сложи и в неговата раница сушени продукти от килерите. Пак си напълниха коремите с топла супа от големия казан. Гладът на Лиан се изостри изведнъж и той изгълта още една паница. През това време Каран написа бележка на Рейчис, напълни голяма манерка със супа и я пхна в сгънатия си спален чувал. Накрая излязоха сред снега и вятъра. Всеки криеше ужаса си от предстоящото в усамотения Каркарон, построен от един луд.

45.

Каркарон

– Наистина не съм правила по-страшна тъпотия – призна си Каран, щом нагазиха в снега.

Лесно прочете безмълвното потвърждение в очите му. Най-неочаквано бяха върнали близостта си. Лиан пхна ръката си при нейната в подплатения джоб. Три часът през нощта. Небето беше закрито от ниски облаци както през целия месец.

Поеха по пътеката, излизаша нагоре от долината. Кучетата се разляяха, но Каран им изшътка да млъкнат. Имаше малко нов рехав сняг, а под него – твърда кора от топенето преди няколко дни. Пътеката завиваше по северния рид и там вятърът бе издухал всичко, двамата можеха да стъпват по-уверено. Дори в тъмнината Каран знаеше накъде да вървят. Колко пъти се бяха качвали и слизали по тази пътека в неуморните усилия да се спасят от гладна смърт?

Докато се покатерят на билото, Лиан все залиташе. Каран беше склонна да се откаже, но как да го върне в дома си без съгласието му? Той изведнъж бе проявил желязна воля.

– Няма да се отдели от тебе и в живота, и в смъртта – спокойно изрече Лиан.

Поседя да си откъдне и после тръгна по сравнително полегатия клон към подножието на канарите. След час обаче го налегна

изтощението.

– Съжалявам, засега няма да продължа нататък. Позволяваш ли да поспя?

– Разбира се! – Тя избърса няколко снежинки от носа му. – Исках само да се отдалечим от къщата. Никой не знае, че сме тръгнали, а Рейчис няма да се тревожи излишно. Нали затова му оставих бележка?

Свряха се на завет до голям отломък, застлаха платнище и се напъхаха в единия спален чувал, а с другия се завиха. Стоплиха се бързо, Каран поднесе манерката със супата към устните му. Щом преглътна за последен път, той заспа.

Каран прехвърляше страховете в главата си, докато зората не откри пред погледа ѝ малко поле с валчести камъни, а зад тях купчина натрошени скали стърчеше висока колкото храм. Кръглоока сова мигаше насреща ѝ от хралупа на близко дърво.

Тя събуди Лиан.

– Време е да продължаваме, ако можеш да вървиш.

Краткият сън бе направил чудеса с него. Преди зимното слънце да изпълзи високо в небето, те се добраха до подножието на зъберите и започнаха изкачването. Пъплека мудно, но отначало дори снегът не ги затрудняваше, защото аакимите бяха изсекли още стъпала.

– Написа ли на Рейчис къде отиваме? – промърмори Лиан.

Схванатият крак пак го подвеждаше. Взираше се със страх в последната, най-стръмна и тясна част от пътеката. Далеч под тях от комините на Готрайм се виеше пушек.

– Как да му напиша?! Пък и никога няма да му мине през ума какъде сме се отправили. Не споменах, че е важно, затова вероятно няма да каже нищо на Талия, ако тя не попита. Талия се скара с Мендарк заради тебе, но научи ли новината, и двамата ще тръгнат подире ни. Да вървим.

Подкрепяше го, докато се катереха на пресекулки. Каран имаше предостатъчно време за съмнения дали начинанието им не е пълна безсмислица. Лиан отново бе блед като смъртник. На какво можеха да се надяват?

По средата на утрото най-после се добраха до високото плато. Пред тях на север и на юг, докъдето стигаха погледите им, се бе ширнала Готраймската гора. На запад дърветата покриваха склон, нацепен от дълбоки проломи. Много по-нататък се извисяваха побелелите планини. Дватамата се озърнаха. Никой не ги следваше.

Тук започнаха да газят в дълбок мек сняг. Не бързаха. Никой не би изгарял от желание да се добере до Каркарон. Лиан спираше по-често за

отдих, но до вечерта стигнаха края на гората.

Близко до склона имаше малко езеро, наречено „Черното“ заради тъмната вода. Обкръжено от високи дървета, то явно се пълнеше от горещ извор, защото още не бе замръзнало. На брега бе издигнат малък каменен павилион, толкова древен, че гранитът, от който бе изграден, се ронеше, макар металният покрив да изглеждаше здрав. Откъм езерото имаше доста порутен парапет. Каменни стъпала се спускаха към къс пристан. Някога бяха връзвали малка лодка за бронзовата халка. Каран и Лиан си накладоха огънче в павилиона и седнаха на стъпалата да хапнат препечен хляб. Остатъкът от супата ги засити.

– Като малка често идвах тук – промълви тя.

Лиан не отговори, главата му вече клюмаше. Тя му помогна да се вмъкне в спалния чувал. Не я свърташе, мястото ѝ навяваше твърде много спомени. Облегна се на оцеляло парче от парапета. Равната вода приличаше на черно огледало, толкова неподвижно, че отраженията на звездите се виждаха съвсем ясно.

Звезди! Облаците, застояли се толкова дълго над долината, бяха изчезнали. Това не беше ли знамение? За кого? Каран седна в края на пристана и провеси крака над водата. Замисли се колко ли добре е опознал Рулке душата на Лиан. Все пак бяха заедно в Нощната пустош само броени дни. Дали той долавяше колко близо са до него? Знаеше ли, че идват? Нямахше защо да гадае, към средата на нощта щеше да се увери. Тогавя Рулке навестяваше мислите му. Но пък тя щеше да е там с отговора от маково семе.

Намерената карта с чертежа бе потвърдила онова, което тя вече знаеше от баща си. В Каркарон *имаше* таен вход. Колкото и безразсъдно да постъпваше, рискуваше само собствения си живот и не вярваше, че ще навреди на друго... освен на Лиан. Предпочете да не мисли за това, залиса се в горските звуци и покоя на езерото. За последен път бе идвала тук дванадесетгодишна, на път за Шазмак. А преди това на осмия си рожден ден, последните щастливи мигове от детството ѝ. Само два дни по-късно убиха баща и и зарязаха трупа му в снега. Безсмислено глупаво зверство, защото той не бе носил много пари у себе си. Но тя го загуби завинаги.

Каран потрепери и побърза да се стопли в спалния чувал.

Сутринта Лиан се събуди пръв. И в гората, и над езерото се съгъставаше мъгла. Слънцето се показваше бледо над дърветата. Каран спеше

непробудно, обвила ръце около него. А огънят още тлееше и пресекива струйка дим се смесваше с мъглата. Лиан стисна рамото ѝ.

– Каран...

Тя отвори очи веднага.

– Какво има?

– Огънят още тлее.

– Да, нехайство си е – промърмори тя недоволно. – Да се чудиш колко лесно си губя навиците за оцеляване. Преди година това щеше да е немислимо. Но не ми се вярва някой да го е видял. Пушекът се различа, преди да се покаже над гората. Все пак да тръгваме. Сложи вода да кипне, моля те, и ми дай още пет минутки.

С тяхното тътрене имаха нужда от почти цял ден, за да стигнат от Черното езеро до Каркарон. След гората се отклониха от пътеката към Шазмак и поеха по толкова стръмен гол рид, че отначало лазеха по заледените скали, шибани от неспирния вятър.

Въпреки умората и слабостта Лиан не се предаваше. Каран току се оглеждаше дали някой не ги е последвал. Всъщност тайничко се надяваше нещо да им попречи да се доберат до целта. Никой обаче не се показваше и когато запълзяха към още по-трудното за катерене било, където стърчеше мразовитият символ на лудостта – Каркарон.

От двете страни на пътеката зееха дълбоки урви, пълни с паднали камънаци.

– Не мога да се сетя за по-нелепо място, където някой да си построи крепост – сподели Лиан. – Защо не е издигнал кулата някъде из платото?

– Защото тук било най-хубавото място да се занимава с Тайното изкуство. Нищо друго нямало значение за него.

– Но колко му е струвало?!

– Това не го е интересувало.

Продължиха да се влачат нагоре.

– Каран... – изхриптя Лиан няколко часа по-късно.

– Какво?

– Нали помниш как се плаших до полуда от високото?

Тя само стисна ръката му.

– Вече не се плаша, а направо умирам от страх.

Двамата се разсмяха.

– Голям напредък. Да си починем ли?

– След малко.

В късния следобед се добраха до издатина в билото.

– Оттук нагоре пътеката се вижда от Каркарон – промърмори тя. – Няма как да продължим, преди да се стъмни.

Лицето на Лиан беше бледо и изпито. Не можеше да откъсне очи от нея, зажаднял за доверие и привързаност.

Когато си отдъхна, той пропъхля до края на издатината в рида. Видя пред себе си равно място, в което бе изсечен малък амфитеатър с каменни седалки. Тук нагънатите скални пластове бяха кървавочервени, лилави и черни, а кварцовите жили в тях напомняха за спукани капилляри в око.

Каркарон беше на един полет на стрела. Кулата беше още по-уродлива, отколкото си я представяше, с нейните неравни девет стени. Стърчеше в долния край на издълбан в скалата полегат склон. Заобикаляше я продължаваща нагоре стена, която се спускаше обратно от другата страна.

Зидовете на Каркарон бяха изградени от стъписващ виолетово-сив лъскав камък. От стените стърчаха пръти и куки, неправилни къмба и блещукащи шипове, разпределени според незнаен замисъл. Вятърът фучеше и виеше между тях. Най-отгоре имаше островръх бронзов купол, между чиито арки бяха наредени зелени каменни плочи. Очертанията на кулата и стената се набиваха на очи с необичайните си извивки. В тях не личеше никакъв стремеж към съразмерност и красота.

Лиан се смъкна при Каран.

– Сега вярвам, че е бил безнадеждно луд.

– Вярно е. Родът отказал да му помага. Не дължим преданост на безумци, поне така смятаме в Банадор.

– Но как е успял да я построи?

– Довел зидари, дърводелци и работници от равнините. Разходите били неимоверни. Мнозина от строителите загинали. След смъртта на Басунез родът ни бил разорен. Пет поколения след него плащали дълговете му. И до днес си оставаме бедни, въпреки земите, които притежаваме.

– Не можеш ли да продадеш малко земя?

Но погледа й разбра, че го смята за по-побъркан и от Басунез.

– Да продам земя?...

Лиан припряно заговори за друго.

– Но защо точно тук?! Достатъчно е било да го обсади малък отряд, за да го умори от глад.

– Нали ти обясних, че разсъдъкът нямам място в начинанието му? Басунез се смятал за книжник, стремял се да вникне най-вече в делата на кароните. С остаряването му този интерес се превърнал в мания. Той вярвал, че могъществото на кароните се дължи на тайните им знания и смятал, че ако ги разкрие, ще им бъде равен. Бил убеден също и че туктам има средоточия на сила, където реалността не е същата, а Тайното изкуство дава най-много на вещите в него.

– Като разломът под Катаза... – промълви Лиан. Каран беше равнодушна към такива подробности.

– Не знам дали се е заблуждавал, но той решил, че е намерил такова средоточие на сила точно тук. Построил Каркарон, за да я използва. Наистина има нещо в това място, долавям го при всяко идване. Кожата ми сякаш хлътва навътре и се сбръчква, усещам и боцкане в главата. Не ми се е случвало другаде.

Вятърът носеше гъста виелица и свиреше между скалите. Каран и Лиан се надяваха, че това ще ги прикрие, докато се промъкват. Но засега стояха закътани и не мърдаха от убежището си. Лиан свали ръкавиците си, за да разтърка премръзналия си нос.

– Какво има в Каркарон?

– Кулата, складове, бараки и още дребни постройки. В западната страна под скалите е издълбана цистерна за вода. Можехме да я отровим, ако имахме с какво... и ако бяхме склонили да прибегнем до подобна мерзост. И врата, разбира се, през която се влиза от двора. Само това помня.

Лиан беше ужасно напрегнат, страхът му напомняше колко е безпомощен. Безумният им поход му се стори направо нелеп. Разтърси го внезапна болка, която бързо стихна. Кратко напомняне, което прогони всякакви съмнения относно начинанието им. Не можеше да има нищо по-лошо от мъката, която Рулке му причиняваше.

Каран също забрави колебанията си. Прегърна го силно, докато му мине.

– Глътни от това – подаде му шишенце, – но съвсем малко, иначе ще ти се доспи.

– Какво има вътре? – недоверчиво попита Лиан.

– Отвара от маково семе.

– Прибери го! Ще имам нужда от цялата си проникателност. Е, как ще влезем?

– В този край не забравяме да си осигурим таен изход. Има такъв и в Готрайм. Не знам дали Рулке го е намерил. По чертежа личи, че Басунез е бил голям хитрец. – Лиан изсумтя. – Не подценявай предимствата на изненадата! Нека Рулке помисли, че не сме съвсем безобидни, без да съзре заплахата в нас. По-добре ще е, ако ни подцени.

– Щом казваш – сви рамене той. – Но когато стигнем до кулата, искам аз да вляза пръв.

Каран застина. Лиан обикновено си пазеше кожата. Колкото и да се заричаше, недоверието ѝ отново се пробуди. Защо ще влиза пръв.

Той разбираше какво означава мълчанието ѝ.

– Чуй ме! Нима може да ми навреди повече от това? Вляза ли в Каркарон, дори ще ми олекне, каквото и да ме сполети. Но защо да докопа толкова лесно и тебе?

– Имаш план, така ли?

– Ще правя това, в което съм най-способен. Ще му отправя предизвикателство, в което залогът ще си ти... ако не ми забраниш.

– Забранявам, и още как! Не съм кокал, за който да се боричкат псета.

– Въпреки това ще го сторя. Аз навлякох тази беда на двама ни с моята самонадеяност и неутолима жажда за знания.

– Наистина си самонадеян! И аз мога да твърдя още по-уверено, че причиних бедата, като те изоставих, или посредством онази мисловна връзка преди година, или пък със самото откраждане на Огледалото. *Забранявам ти*, каквото и да стане.

– Каран, бъди искрена с мен. – Той улови студения ѝ ръце и я придърпа към себе си. – Обещавах ли?

– Да – отвърна тя, като се постара да не мисли за някои тъмни кътчета в душата си, които винаги щяха да си бъдат само нейни.

– Ако влезеш вътре да се срещнеш с него... имаш ли поне някакъв зачатък на идея как да излезеш?

– Забрави ли, че му се изплъзнах веднъж?

– Това не е отговор. Той няма да те подцени повторно. Чакам.

Тя наведе глава и искриците в очите ѝ от залязващото слънце угаснаха. Не бе свикнала да вижда Лиан такъв, но тъкмо затова го обичаше още по-силно. Притисна се към него.

– Нищо не съм измислила. Нищичко. Нямам и надежда.

– Но аз имам.

Думите му я жегнаха. Уж бе тръгнала към Каркарон да спасява него...

– Може ли да я споделиш с мен?

– Предпочитам да не знаеш, ако нещо не потръгне добре.

– Щом искаш. Тайният проход трябва да е там някъде...

Присви очи над картата, после погледът ѝ зашари из околността, за да се ориентира в посоките сред сумрачните камънаци и снега. От билото стърчаха криви напречни ръбове.

– Тези издатини образуват същински лабиринт, но има само един начин да се провреш през него.

Успяха да открият началото на пътеката, преди да притъмнее напълно. Каран го държеше за ръката, докато стъпваха предпазливо по опасния наклон. В края на първия ръб започваше втори, малко по-надолу, стигнаха и до третия. Оттук Каркарон не се виждаше. Гънките в склона приличаха на замръзнали вълни. Каран поспря при стърчащ камък, подобен на сплескан морски фар, и след това тръгна по-уверено.

– Има тунел, чийто вход няма да откриеш, ако минеш встрани от него.

Озоваха се пред плосък отломък. След изтощително бутане и дърпане той се завъртя и зейна процеп, в който едва се напъхаха странично. Щом влязоха навътре, Каран извади малкия си светлик.

Спуснаха се по проход, осеян с нападали от тавана парчета. Нататък имаше нисък тунел, в който и на Каран се наложи да лази. Минаваше на зигзаг из вътрешността на рида. Неведнъж се катереха по стръмни шахти. Накрая попаднаха на дъното на най-голямата и дълбоката от тях, на чиято стена бе закрепена стълба.

– Сега сме под Каркарон – прецени Каран. – Внимавай. Всеки шум ще се разнесе чак до горе.

Изкачиха се до място, където в грубо изсечената скала имаше врата с противотежести. Механизмът бе клеясал, но я избутаха, колкото да се промушат.

– Ако са открили тунела... – прошепна Каран.

И без това нищо не можеха да направят. Продължиха по стъпала от дебели каменни късове, заклещени в кухня между вътрешната и външната стена на кулата. Спряха пред втора врата с противотежести. Бутаха я няколко минути, но не помръдваше. Накрая Каран забеляза двете задържащи я скоби. Не я отвориха веднага, защото Лиан нямаше никакви сили.

– Много ме тормози кракът – смънка той.

Тя разтри схванатите мускули. Хапнаха малко хляб и плодове.

– Толкова съм уморен... – смутолеви той и главата му клюмна.

Каран го остави да дремне в прегръдката ѝ. Тя пак не мигна от страх. Предчувствието ѝ подсказваше, че тази авантюра няма да завърши добре.

След по-малко от час Лиан се стресна и се събуди. Гледаше измъчено.

– Каквото и да кажа или направя вътре – започна той, – обещавай да не се отказваш от доверието си в мен. Няма да те предам.

– Ще ти вярвам.

„А ако ме предадеш, ще съжалиш, че си се родил“, продължи тя наум и го притисна към себе си за миг, после го побутна.

– Върви.

Не понасяше дългото сбогуване, макар да знаеше, че може и да не се видят повече. Той надигна предпазливо каменния люк и го затвори зад себе си. Каран го откряна съвсем леко, за да чува. Установи много предпазливо слабичка връзка със съзнанието на Лиан.

Той попадна в част от кулата, закрыта от къса стена. Надникна над нея към просторна зала, заела поне половината от горния етаж. Осветяваха я глобуси по стените и тавана. Бе украсен с гоблени, някои изтъкани от най-фини метални нишки, гравюри върху черен метал и телени фигури със смайващо сложна изработка. Отсреща имаше работни маси, големи и малки машини и устройства. Вита каменна стълба се спускаше към долните нива. Колко ли пъти гашадите бяха изминали разстоянието до Шазмак и обратно, за да пренесат всичко това?

Не видя никого. Надникна иззад ъгъла и пред него, наред залата, изпъкна черно-синият силует на творението, създадено от метал, непривично и с цветовете, и с очертанията си. Същата машина, чийто невестествен образ бе разглеждал в Нощната пустош. Тази обаче беше истинска. Ако Рулке бе готов да я задейства, ето още една причина да приеме предложението му.

Чувстваше как го привлича. Творението висеше, без да докосва пода. Не устоя на желанието да го докосне и му се стори, че е масивно като планина, защото дори не трепна от плахото плъзгане на дланта му по твърдите извивки. Самият Лиан обаче се разтрепери и в главата му сякаш избухнаха фоейерверки. За миг забрави защо бе дошъл. Отдръпна ръката си и творението отново не беше нищо повече от странно оформен метал.

Изведнъж отдолу се разнесе врява. Зърна през прозореца ярката

дъга на осветителна ракета. Какво ли ставаше? Отиде да погледне към двора. Тъкмо сиянието започна да гасне, когато той забеляза висока фигура да притичва край стената. Зачуди се дали не е Талия. Още една ракета огря небето. Значи ги бяха проследили от Готрайм.

Е, и тези няколко минути суматоха долу му бяха от полза, за да се овладее. Приклепна до стената, дишаше дълбоко и си наложи желаното състояние на духа – увереност, подобаваща за ненадминатия разказвач на своята епоха, обгърната от нрава, необходим за успеха. Дързост, стишава до безразсъдство. И способност да убеждава.

Чу стъпки и напрегна волята си. Това беше, по-готов нямаше да стане.

Рулке се качваше бавно с усмивка на уста. Във всяко негово движение се спотайваше заплаха. Учудването му, че вижда Лиан, отмина светкавично. Нито спря, нито лицето му издаде нещо. А Лиан си спомни всичките му обещания, дадени в Нощната пустош. Най-съкровениите знания за света. Каква съблазън...

– О, ти дойде накрая! Хитро ни отвлякохте вниманието. Талия е достойна помощничка на Мендарк. Може би накрая ще го надмине, щом успя да те доведе незабелязано пред прага ми.

Лиан също се бе научил да не показва емоциите си. Не реагира на думите му.

– Значи си довел *и нея*! Тъкмо навреме! Сутринта гашадите щяха да разпердушият Готрайм, за да я измъкнат оттам.

Лиан пристъпи напред, навлякъл преструвката като втора кожа. Нагъл. Непоколемим.

– Не я доведох – натърти той и с пресметната небрежност се облегна на парапета до стъпалата.

Алените очи на Рулке се присвиха и с нехайно движение той протегна напред свит юмрук. Болка се разгоря в главата на Лиан, но след всичко преживяно, той не се поддаде. Беше се научил да я търпи. Разтревожи се обаче, че Каран ще я усети и ще изскочи от скривалището си. И той махна с ръка в недвусмислен жест: „Я стига!“

Успя да събуди любопитството на Рулке и болката изчезна.

– У тебе е настъпила някаква промяна за брoени дни.

Лиан събра цялата си смелост и се постара да бъде още по-нахален.

– Имам предложение за теб.

Рулке прихна, искрено изумен.

– Или по-скоро облог – продължи Лиан. – Отправлям ти предизвикателство.

– Аз не се пазаря. Бездруго ще ми я предадеш.

– Нищо няма да получиш от мен *даром!* Не съм чак такъв глупак, че да ти я доведе. Но бих могъл. Тя се е прехласнала по мен и ще направи каквото й кажа.

Говореше толкова убедително, че Каран се намръщи зад стената.

– Ти обаче няма да я намериш. Поне докато не стане твърде късно за тебе.

Лиан залагаше всичко на догадката, че Рулке иска веднага да добие власт над Каран, защото му е нужна за нещо, свързано с машината, а шансовете му са преходни. Но ако Рулке разполагаше с време...

– Мога да те довърша бързо със страдания, каквито никой не е изпитвал до този миг. Ще получа Каран, каквото и да стане.

– Знам на какво си способен. Всеизвестно е. Но и да ме погубиш, няма да я получиш. Каран си има хиляди скривалища из Банадор. Забрави ли, че твоите слуги неведнъж се проваляха в опитите да я хванат? Но аз обичам хазарта. Защо да не си бъдем взаимно полезни, а и да се позабавляваме? Бил си затворен цяло хилядолетие. Предлагам ти и малко разтуха. Притежаваш нещо, за което аз копнея. Най-изгодната сделка е онази, от която всички печелят.

– Най-добрата сделка е онази, от която аз получавам всичко, а тебе превръщам в покорен роб – неприветливо го поправи Рулке. – Но нека чуя какво предлагаш.

– Състезание на разказвачи! И двамата имаме своите способности. Победиш ли ме, ще ти я дам. Ако аз победея, знаеш какво искам – Тълкувателната плоча, за да чета каронските писмена. И ще премахнеш източника на мъченията, който заложи в главата ми.

– Наградите стават две. Не е ли прекалено за човек, който всъщност няма с какво да се пазари? Но ти ме развесели. Радвам се, че си тук. И все пак... Тълкувателната плоча е тайна, която няма да издам никому.

– Значи е още по-ценна за мен. Освен това ти вече ми я обеща. Сам каза, че тя принадлежи на миналото, а ти си бъдещето на Сантенар.

– Попадне ли в ръцете ти, няма връщане назад. А никой не знае какво може да му поднесе бъдещето. Така бих могъл да навредя неопикуемо на своята раса. Впрочем... – Рулке се почеса по брадичката. – Но везните не са изравнени. Какво друго ще ми предложиш?

– И себе си, ако загубя.

– Везните дори не трепнаха! Ако загубиш, бездруго ще ми принадлежиш.

– Доброволният слуга е по-ценен от стотина роби.

– Прав си, но не съм склонен да издам тайната на нашата писменост в замяна на дребните ти услуги.

Лиан се канеше да направи и последното си предложение, най-доброто, но предпазливостта надделя. Досега Рулке бе определял насоката на пазарлъка. Не биваше да показва отчаянието си пред него. Лиан сви рамене.

– Мога и да почакам. Да разполагам с Тълкувателната плоча е най-силното ми желание, но мога и без нея. Що за облог е това, ако трябва да рискувам златен тел срещу меден грайнт?

– И аз мога да почакам още някое и друго хилядолетие. За никъде не съм се разбързал.

Впиха погледи един в друг. *Можеше* ли да чака Рулке? И би ли искал? Хилядолетието е цяла вечност, която или дава нерушимо търпение, или го отнема завинаги. А Лиан умееше да долавя настроението на своите слушатели. Увери се, че Рулке лъже. Явно не можеше да протака, защото изтървеше ли шанса си, щеше да чака твърде дълго да се появи друг.

– Ако се съмняваш в способностите си – подхвърли Лиан, – защо да не уговорим някакво предимство за тебе в състезанието?

– Не ми трябва предимство! – изръмжа Рулке. – Приемам предизвикателството. Чуй моите условия. Първо – съдници ще бъдат гашадите. Ще кажеш, че са мои слуги. Да, но никога не погазват своята чест. Ще бъдат справедливи. Избирам съдниците да бъдат трима. Доколкото знам, срещал си ги: Джарк-ун, Йеча и Идлис. Старши ще бъде Идлис, най-незначителният сред тях. Неговият глас ще се брои само ако другите двама не постигнат съгласие. Второ – ако победа, и тя, и ти ще ми принадлежите. Трето – ако загубя, имаш свободата си и всичко, което поискаш, дори Каран, макар че това ще ме изправи пред огромни затруднения. Ако обаче избереш Плочата, поставям условие да си платиш за тайната и цената с Каран от Банадор. Ето какво предлагам. Давам ти една минута да помислиш. Не приемеш ли, лично ще сляза в Банадор да я доведа. Поне толкова време имам.

Лиан прецени, че засега печели. Очите му за миг блеснаха тържествувачо и той припряно притвори клепачи. Започна да разсъждава на глас.

– Тя беше за мен утеха и забавление, привързах се към нея. Склонен съм да кажа, че искаш прекалено много.

– Не ме убеди, летописецо! Знам как жадуваш за знанията, които мога да ти дам. Ти сам отстъпи в Нощната пустош. Иначе нито ти, нито

Каран щяхте да бъдете тук сега.

Лиан така се стъписа, че малко оставаше да издаде Каран. Дали Рулке знаеше, или само налучкваше?

– Тя не е тук – натърти той.

– Десет секунди! – озъби му се Рулке.

– Приемам условията! – избълва Лиан в последния миг, като се опитваше да изглежда уплашен. Рулке не се държеше според очакванията му. – Имам ли пари, лесно ще намеря други като нея, които да ме развличат. Никой не би могъл да ме укори, че не съм се опитал да я спася.

Каран трепна силно в скривалището. Не забравяше обещанието си, но Лиан прекаляваше...

– Заради Плочата бих ти дал и родната си майка. – Очите на Лиан вече проблясваха от неутолимата жажда. – Никой майстор-летописец не е получавал подобна награда. Ще създам собствена школа, пред която Чантед ще е като градинска барачка...

– Ти за глупак ли ме смяташ? – хладно го прекъсна Рулке.

С потока думи пресекна и увереността на Лиан. Той се почувства като уличено в бяла момченце.

– Няма да ме залъжеш с това дърдорене – увери го Рулке. – Ако ти бях повярвал дори за миг, щях да те изпровода оттук с ритници. Виждал съм ви заедно и не искам да ти слушам измишльотините, но признавам, че се преструваш добре. Може би все пак ще избира *тебе*, за да разкажеш Преданията на кароните. В състезанието ще си проличи имаш ли нужните достойнства. Да започваме!

46.

Сказанието

Рулке се втурна надолу по стъпалата, за да свика своите гашади. Лиан се поддаде на безпокойството. Дали бе увеличил шансовете си, или ги бе пропилял? Беше се убедил, че и Рулке има своя представа за чест и достойнство, но щеше ли да се придържа към нея сега? Спомни си думите на Каран, че уелмите във всичко се подчиняват на господаря си. Дали това важеше за тях и след като си бяха върнали същността на гашади?

Какво ли си мислеше Каран зад каменната стена? Той беше длъжен да победи в това състезание...

Съдниците седнаха на табуретки, още една дузина гашади се нарешиха зад тях. Приличаха си по мършавите лица, само набитият кръглолик Джарк-ун не беше като другите. Всички мълчаха. Рулке се бе преоблякъл в панталон и риза от индиговосиния коприна, носеше яркочервен пояс и широка пелерина в същия цвят. Извисяваше се величествено.

– Моето сказание не е от Сантенар – започна той. – То е от далечното минало, когато бях млад, от времето, когато се пренесохме на Аакан. Някога имахме свой свят, но го загубихме, прогониха ни в пустотата. Известно ли ти е нещо за пустотата, летописецо?

– По-малко, отколкото бих искал да знам – промърмори Лиан.

– Тя е сбъднат кошмар на жестокостта. Обитават я милион видове твари и всеки се стреми да оцелее за сметка на останалите, променя се неспирно в неистов стремеж да съхрани своя вид. Има и надарени с разум същества, и обикновени зверове. Могъществото на кароните ти е познато, летописецо, но ние се оказахме негодни да се приспособим към пустотата. Измирахме в нея, докато от милионите не останаха жалки стотици. Едва не изчезнахме! Настървихме се да завоюваме, да поваляме врага с първия удар. Никаква податливост, никаква доверчивост.

Ще научите как си намерихме друг свят и как го завоювахме. Дебнехме шанса за спасение и изведнъж се отвори път към непозната планета. Някой надничаше към вселената и неговата любознателност остави следа.

Лиан си спомни как Тенсор бе проклетел в Сухото море името на своя сънародник Зеспър.

– Впуснахме се по тази нишка и открихме... Аакан. Знаехме, че втора възможност няма да получим. *Аакан!* – въздъхна Рулке с присъщата си хищна чувственост. – Мрачен, но плодовит, изкусителен свят. Как го желяехме!

В пустотата се бяхме отказали от предишното си име. Нарекохме се карони, за да не забравяме мразовития къс скала, на който се бяхме приютили за малко. За да не забравяме как доближихме до ръба на гибелта и към какво се стремим.

Като един се хвърлихме през пустотата. Пронизвахме нереални измерения. Гмурнах се в черен въртоп и той ме изхвърли в гъст като катран ефир, който изгаряше, задавяше и заслепяваше.

Разтърках си очите и бях възнаграден с ширналия се пред мен

Аакан. Нашият, *моят* Аакан. Аакимите бяха единственото препятствие пред завоеванието ни.

Преди да се надигна, малкото слънце вече галеше небето, листата над мен сякаш се окървавиха. Всичко наоколо беше закръглено в меки извивки. В душата ми напираше такава похот, можех да обладая дори дърво или камък.

Споменът за младежкото настървение да покорява освети лицето му като пламък. Лиан размърда рамене неловко. Уелмите наглед оставаха безстрастни.

А Каран, скрита зад стената, усети кожата по ръцете ѝ да настръхва. Откога не се бяха любили с Лиан? Толкова месеци...

– Надеждата за победа не беше голяма. Бяхме малцина, трябваше да ги изненадаме, да ги прекършим с необуздано насилие. Изведнъж се смразих – къде бяха останалите карони? Ако не се бяхме пренесли през пустотата всички заедно...

Изскочих от блатото и хукнах в хладното утро. Стъпихме на Аакан голи и без оръжие. За какво ли ни бяха дрехи? Оръжие обаче бяхме длъжни да си намерим, защото този свят изобилстваше от обитатели.

Пред мен се проточваше дълъг затревен склон, а най-отгоре се издигаше постройка, вероятно жилище, защото не беше особено голяма. Куполи, преливащи се един в друг. Прокраднах се натам, без да вдигна повече шум от струйка дим в небето.

Не беше заключено. Чудесно, значи нямаха от какво да се боят. Но в коридора висяха оръжия. Трябваше да ги грабна и да избягам, но надделя любопитството, исках да науча повече за тази раса. Зрението ми се нагоди към сумрака вътре. В единия край имаше множество стаички като кошер. Фучах из тях и носех смърт на мъже, жени и деца. – В очите му се разгоря сияние, от което Лиан се извърна. – Защо го направих ли? Сега не бих постъпил така. Не бих посегнал на невинни. Помня обаче онова чувство – жаждата да убивам, неотделима от другата похот, пробудила се у мен след безкрайните опасности на пустотата. Аакимите бяха горд народ, но несвикнал със смъртта.

След минута тази част от къщата заприлича на касапница. Едва тогава спрях задъхан и се взрях в жертвите си. Силни същества, надарени с хубост, която не повяхва с годините и дори смъртта не я заличава веднага.

Обиколих постройката, минах край място, където се въртеше огън между стъклени стени. Имаше прекрасни килими на пода, скулптури от метал и камък, релефи и картини. В тази къща имаше повече красота,

отколкото на цялото онова опърлено парче скала, където се бяхме свре-ли преди това. Казах си, че дотук всичко е минало лесно и Аакан ще бъ-де наш.

Преходът в пустотата ме бе изтощил или пък трудно понасях по-гъстия въздух в този свят. Тежеше ми умората, прегладнявах. Но бях направил голяма грешка – една бе останала жива. А може и да е влязла след мен. Не знам. Изведнъж се появи отсреща, в откритата част на къ-щата. Дребничка и прелестна, колкото и да разкривяваше скръбта лице-то ѝ. Каран прилича на нея – обърна се Рулке към Лиан. – Дори по цвета на косата. Нейната мъка ме трогна, макар че аз я бях причинил. Елиенор...

С гълчето на окоото Лиан забеляза как Идлис се понадигна от табу-ретката с отворена уста.

– Държеше в ръка метален лист – едно от техните огледала, както научих по-късно – и говореше забързано. Нима се свързваше с други техни общности? Излагах цялата си раса на риск. Непознатата трябваше да умре. Нахвърлих се и я съборих, но тя беше невероятно пъргава, а зад гърба си държеше нож с дълго, широко, извито в края острие. В мига, когато я ударих, тя заби ножа и дръпна с все сила, разпори целите ми гърди. Острието се заклеши в ребрата ми, а тя се метна встрани и избяга.

Не се съмнявах, че ме е погубила. Въздухът свиреше в срязания ми бял дроб. Залитнах и се стоварих на една скамейка. Раната гореше като полята с киселина. Лежах и гледах как кръвта ми очертава фигурки по белия под.

Припаднах, но се сепнах незабавно. Не знам колко дълго съм оста-нал така. Под мен се бе събрала много скръб. Не мога да ви опиша какво преживях. Врагът беше предупреден. Бях прахосал толкова време, за да утоля жаждата си за смърт. Кароните бяха обречени заради моята глу-пост, заради моята *похот*! Как двеста биха могли да надделеят над цял милион?

Завладя ме най-непоносимият ужас – в този ден кароните щяха за-винаги да изчезнат от вселената. Но ние никога не се предаваме. Докато у мен мъждукаше и искрица живот, щях да изпълнявам дълга си. Тряб-ваше да помогна на другите. Щяхме да съхраним своята раса само ако повечето от нас оцелееха. Аз обаче бях лишил всички ни от предимство-то на изненадата.

Изтръгнах ножа и шурна кръв. Макар че щях да падна в несвяст, разтворих краищата на раната, за да видя колко съм пострадал. Гледката

беше ужасна. Вътре имаше парчета от ребра, толкова остър и тежък беше ножът. Бръкнах, и ги извадих. Отдолу съзирах отпуснатите розови останки от дроба.

Рулке се разгърди с рязко движение. Дебел грозен белег тръгваше от гърдите му, минаваше през подмишницата и стигаше почти до гръбнака.

– Какво бяхме научили за аакимите и техния свят? Знаехме само, че най-важният им град, средището на властта им, се намира някъде наблизо. Насочихме се натам, доколкото ни позволяваха изменчивата пустота и оскъдните сведения, с които разполагахме. Нещо обаче ме бе отдалечило от моите сънародници. Може би склонността ми да се бия сам? Смътно долавях, че другите карони са в опасност. Срещу тях се събираха сили, готови да ги смажат. Не можех да допусна това – страданието беше по-силно от болката в раната.

Нашият замисъл бе да превземем техния град и да пленим водачите им, но аз го провалих. Рекох си, че трябва да постъпвам така, сякаш съм единствената надежда за моята раса. Нищо не биваше да ме спре. Нищо!

Първо се заех с раната. Нямаше какво да направя за срязания си бял дроб, надявах се времето да го излекува. Исках да зашия раната и да спра кървенето. Нямах под ръка игла и конец, но нали неволята учи? В голямото помещение имаше някаква скулптура от фини като паяжина златни нишки. Разкъсах ги и усуках по-дебела тел от тях. Надупчих кожата си с остро парче метал и заших ръбовете. Стегнах раната с ивици плат, докато кръвта престана да се процежда.

Сред мъртвците имаше и такива, които можеха да се мерят с мен по телосложение. Взех широка роба и ботуши, вързах на крака си ножа, с който жената ме прободe. Не се обремених с други оръжия, защото нямаше да имам сили да ги нося.

Излязох на хълма и се огледах. Ех, да бях направил първо това! Под мен беше техният най-голям град, макар и не многолюден като вонящите клоаки, в които се скупчват хората на Сантенар. Все пак в него живееха хиляди аакими. На възвишението в града имаше открита площадка с пет страни, а зад нея – голямо здание. Не бях виждал място с такава странна, изтънчена красота. Но и вие на Сантенар вече познавате дарбите им на строители.

Кароните имат зорки очи. Докато се спусках по склона, забелязах сражения тук-там. Значи ни бяха разпръснали на отделни групички, всяка обкръжена от многократно превъзхождащ враг. Аакимите бяха предупредени навреме. Избиха ни. Ами ако посичаха и пленниците?

Прогоних непоносимата мисъл от главата си.

Спуснах се по хълма колкото се може по-бързо, без да привлека вниманието към себе си. На външност не се различавам много от ааким, макар и да съм по-едър, пък и носех роба и ботуши, направени от тях. Никой не се загледа в мен дори по улиците на града. И през цялото време до мен достигаха предсмъртните стонове на мои сънародници. Макар че нямаха врагове, жителите на този свят не тънеха в безгрижие. След тревожния сигнал се бяха стекли към предварително уговорени места, а повечето от нас бяха още голи и невъоръжени.

Често в този ден долавях последния вик на някой приятел и сякаш частица от мен се губеше с всеки убит карон. Най-сетне стигнах центъра на града. Кречех и усещах блъбукането на кървавата пяна в гърдите си. Струваше ми се, че се давя бавно. Колкото и да се напругах, не можех да вдишам достатъчно въздух.

Всичко наоколо почервяваше пред очите ми, виждах хората като ивици и линии. Поседнах, но другите карони загиваха един по един. Не биваше да почивам. Насилих се и направих крачка, после и втора. Във всяка се събираше целият ми свят, миналото и бъдещето ми.

Само по себе си ходенето беше изтезание, но да продължавам напред, без да изглеждам като опулен безумец, като кукла с откъснати конци, беше неимоверно тежко. Но аз вървах плавно и разтривах бузите си, за да не побеляват.

Чух яростни гласове пред себе си. Опълчението на аакимите бе притиснало натясно оцелелите си противници. Ако се канеха да изколят сънародниците ми, щях да умра заедно с тях. Няма по-страшна скръб от тази да си последният от своята раса. Аакимите обаче се придържаха към правила... или ритуали, ако щете. Предстоеше съд. Поне това успях да схвана, макар и да не разбирах речта им. По двама стражници поведеха всеки пленник към огромната зала. Последвах ги.

Там у мен угасна и последната искрица надежда. Събраха се над хиляда аакими, още няколко хиляди се тълпяха отвън. А ние бяхме останали едва стотина. В цялата вселена имаше само някакви си сто карона! Умората и болката се вкопчиха в мен безжалостно. Притиснах се до стената в сенчеста ниша и въздухът засвири в гърдите ми. Ако в залата нямаше и аакими в подобно състояние, щяха да ме разобличат веднага.

Още дълго не се случи нищо, после гневната гълчава в залата стихна. Над главите на тълпата зърнах мъж и жена, които излязоха на подиума зад пленниците. Нямаха свита, но се появиха тържествено. Разбрах каква почит изпитва към тях множеството. И двамата бяха възрастни, но

имаха царствени движения. Никои не смееше да гъкне в тяхно присъствие.

Заговори жената, после мъжът, накрая пак тя. Ненадейно си върнах надеждата. В преклонението на аакимите към тези двамата открих слабост и нов шанс за себе си. Не знаех как да се възползвам, но щях да остава това на щастливата случайност.

Извеждаха сънародниците ми отпред един по един. Прочитаха им обвинение, излизаха свидетели. Мнозина от кароните отвърщаха дръзко, макар че техните думи не означаваха нищо за аакимите. Двамата на подиума разменяха по някое изречение, жената даваше знак с ръка и осъденият биваше преместен отсреща под стража. Пресметнах, че цялата церемония ще им отнеме към три часа. Дадох си два часа да успея.

Измъкнах се навън и заобиколих огромната постройка от метал и камък. Отзад към нея бяха долепени по-малки сгради. Чак когато направих опит да се покатеря на покрива, открих колко ме е изцедила раната.

Единствено волята ме тласкаше напред, подхранвана от първобитни подбуди, които само смъртта можеше да потисне. Когато стъпих върху покрива на по-ниското здание, сърцето ми биеше толкова лудешки, че очаквах да изскочи през раната. Тупнах по гръб и отново ми се стори, че светът е някак далечен и прозирен. Наблюдавах безразлично как свалям единия си ботуш и изтръсквам от него големи съсиреци. Не можех да проумея, че са били моя кръв, изтекла от тялото ми.

Изпълзях върху покрива на високата постройка, загубил всякаква представа за време. Все едно умът ми бе предал властта си на друго, скрито надълбоко, безсловесно, но непреклонно „аз“.

Превръщах се в машина, изпълнявах слепешком поредната задача и се заемах със следващата. Най-сетне бях над подиума, или поне така мислех. Плочите бяха излети от дебел метал и нямаше как дори да ги помръдна. Но в улците между тях имаше олово. Него можех да издълбал с ножа.

Промъкнах се под покрива, пълзях по дебелите греди и накрая наистина спрях точно над подиума. Таванът на залата също се състоеше от метални плочи, образуващи сложни рисунки. Избутах една встрани с острието и надзърнах.

Осъждането беше към своя край. А аз трябваше да се преместя един-два разкоча, за да бъда над масата.

Внезапно болката се върна страховита и ми отне способността да мисля. Дори не знаех кой съм. Щом стихна, бях безсилен до пропълзя до избраното място. Ботушът ми отново се пълнеше с кръв. Осени ме

вдъхновение и аз го смъкнах припряно. Излях кръвта на плочата, наклоних я и от тавана започнаха да падат червени капки върху масата, книгата и двамата предводители на аакимите.

Не надникнах, но мъртвешката тишина, последвана от шумотевица, ми подсказа каквото исках да знам. По-късно научих колко ги е потресла гледката – видели в кръвта прокоба за ужасна беда.

Имах минута-две да се опомня. Издърпах се там, където трябваше да застана, и изчовърках оловото, свързващо плочите.

Пак премерих на око скока – пет-шест разтега. Падането можеше да ме довърши. Не се съмнявах, че ще си потроша костите.

Пуснах се и полетях надолу като камък към средата на дългата маса. Тя се нацепи под тежестта ми, крачетата ѝ се счупиха. Новата болка беше неопишуема. Погледнах – от бедрото ми стърчаха назъбени парчета кост. Шевовите от златна тел на ребрата ми се бяха разкъсали и червени пръски оплискаха масата. Двамата възрастни аакими зяпаха втрещено човешката развалина, стоварила се пред очите им. Не успяха да шавнат, когато напрегнах волята си за последен път, приклеших ги с едната си ръка и поднесох острието към гърлата им.

Аакимите впиха погледи в нас и ми се струваше, че мъката им е още по-непоносима от моята. А аз се вирах в едно-единствено лице – червенокосата жена, която ме бе ранила сутринта. Очите ѝ бяха хлътнали, бузите ѝ белееха. Аз бях изстребил нейния род. Изхраних кръв на пода и заговорих колкото на нея, толкова и на останалите:

– Хвърлете оръжията! Кароните дойдоха на Аакан и този свят е наш.

И да не ме разбраха, за моя неимоверна изненада те се подчиниха. После настъпи блажената забрава.

Рулке откъсна съзнанието си от миналото и се обърна към Лиан.

– Ето как стотина от нас завоюваха цял свят. Кароните оцеляха. Това е моето сказание и всяка дума в него е самата истина.

47.

Отговорът

Лиан се поклони на Рулке. Запазваше строгото си изражение, но тайно ликуваше. Рулке бе украсил разказа си с варварска пищност и не беше оставил никого равнодушен. Обаче бе преиграл въпреки цялата си искреност, говореше по-скоро на съперника си в състезанието,

отколкото на останалите слушатели. А взирайки се в лицата на гашадите, Лиан откриваше колко са смутени и разтревожени от сказанието.

Знаеше какво ги е уязвило. Желанието, с което Рулке бе угодил на капризите си и бе застрашил неволно живота на всички карони. То бе довело до необходимостта от геройството му и изобщо не се вписваше в строгите правила, на които гашадите държаха повече от всичко. Според онези, за които дългът беше висшата ценност, Рулке бе пренебрегнал своя дълг. Никаква отчаяна храброст не можеше да го оправдае.

Лиан вече се бе отказал от предварително избраното сказание и мислено доизпипваше съвсем друго. Внушаваше си да потисне личните пристрастия, доколкото му е по силите. Гашадите бяха сурови и сериозни същества, не одобряваха игриливостта и стремежа към наслади. „Съсредоточи се в посланието, не в разказа!“ Не биваше да изпада в красноречие. Щяха да чуят от него простичка история, в чийто смисъл да вникнат лесно.

– Моето сказание започва в по-късни времена, малко преди появата на Възбраната. Тази история е за съвсем друг народ, нито велик, нито горделив. Стремежите им били по-скромни. Дълг, върност, чест – в това откривали същината на живота. Наричали се мирмиди. В техния език тази дума означава „служба“ и „безпрекословно подчинение“.

Никой не знае откъде са дошли в югоизточните области на Лоралин. Те били ниски, стройни, тъмнокоси хора. Земята, която избрали, била покрита със сняг половин година, а морето край бреговете замръзвало за четири месеца. Заселили се на полуостров Гаш, който и сега се нарича така.

Рулке изопна рамене и се намръщи. „Знае с какво съм се захванал и няма да ми се размине безнаказано“ – рече си Лиан.

– Те обаче харесвали новия си дом, защото имало закътани долини с горещи извори, макар зиме пръстта да ставала корава като желязо.

Мирмидите се отличавали с копнежа си да имат повелител и цел в живота, иначе всичко било безсмислено за тях. По онова време над тях властвал някой си Бандиар, дребен некромант. Светът изобщо нямало да научи за него, ако не бил Шутдар.

След като избягал на Сантенар със златната флейта, Шутдар непрекъснато бягал и се криел от преследвачите си. Отивал в затънтени краища с първобитни жители, които говорели никому неизвестни наречия. И всеки път враговете му го намирали. Накрая се озовал на полуостров Гаш, но и там не намирал спокойствие. Шутдар остарявал, бил изтощен и осакатен. У него се трупаха омраза към всичко, дори към живота.

Имал една-единствена скъпоценност – своята златна флейта.

– *Моята* флейта – подчерта тихо Рулке.

– Потърсил убежище в мразовита пещера, но един ден Бандиар го намерил и го поканил в своята крепост. Но защо? Той също си мечтаел за флейтата, макар да му стигала хитростта да не прояви желанията си. Разчитал да завоюва постепенно пълното доверие на Шутдар. Той обаче, колкото и да бил пропаднал, запазвал острия си като игла ум. Бил срещал какви ли не хора, но в края на краищата всички искали едно и също. Знаел, че и Бандиар е като тях.

От мига на пристигането си в крепостта Шутдар станал източник на смут и нещастия. Той бил подозрителен и лукав, покварен и зъл. Изкушавали го извратени и смъртоносни за околните развлечения. Из тъмните кътчета на замъка никой не бил в безопасност – момичета и бабички, старци и момчета, дори домашните животни. Уж кретал немощно, но пламнела ли похотта, добивал плашеща пъргавина, а съсухрените му ръце стискали като стомана.

Бандиар обаче не смеел да му каже и една дума напреки. Извинявал всичките му престъпления като дребни недостатъци на гений. Скоро всички се научили да странят и да бягат от ужасната твар.

Лиан откриваше по лицата на съдниците в състезанието само презрение към такъв господар – дългът между повелител и служители е взаимен и свещен. Време беше за следващото внушение.

– Мирмидите били хора, отдаващи се на унили мечтания. Освен в дълга намирали удовлетворение и в музиката. Мелодиите им звучали прекрасно, но скръбно, сякаш сух вятър въртял вихрушки из развалини.

Не отстъпвали от вкоренените в душите им правила, дори когато всички проумели, че съществото, на което техният господар Бандиар се подмазва, иска да вземе всичко, без да даде нищо.

Минавали седмици и месеци, а Шутдар се застоял на полуострова, защото Бандиар можел да го скрие от настървената глутница, а с богатството си задоволявал и най-гнусните му прищевки. Но вече и най-окаяните отрепки заобикаляли госта отдалеч.

Какво ли си е мислел Бандиар, когато Шутдар идвал да му се жалва и мрънка? Да проявим снизхождение към него. Може би си е казал: „Още веднъж ще му угодя и той несъмнено ще ми даде каквото искам.“ Но всичко потръгнало още по-зле. Започнали да изчезват младежи, отвлечени против волята им. Някои се връщали след ден, седмица или месец и разказвали за непоносими унижения, други не можели да продумат.

Поданиците на Бандиар се събрали пред голямата порта на крепостта и поискали главата на Шутдар. Мирмидите от първия до последния били слуги, воители и съгледвачи и останали верни на своя повелител. Прогонили селяните с огън и насилие в дълбоките снегове. Не пощадили дори малки деца – ето колко предани били на господаря.

Народът направил единствено възможното, защото само Бандиар имал могъщество и богатство. Хората изоставили нивите и къщите си и избягали в планините, където зимата погубила още мнозина от тях. Но това е друга история.

У мирмидите покълвало мъчително съмнение, че господарят, на когото служели толкова всеотдайно, е глупак и се оставя да бъде разиграван.

Бандиар подчинявал всичко на алчния си стремеж да се сдобие с флейтата или поне с тайната ѝ. Шутдар го надхитрял с присъщото си коварство и извличал неизчерпаемо забавление от тази игра. Неведнъж му подхвърлял намеци – дума, някой свитък, дори дебела книга, пълна със странни таблици и описания на стъписващи процеси или абстрактни размишления. Но тези нишки водели навътре в лабиринт от взаимно свързани главоблъсканици и парадокси, защото Шутдар си съчинявал всичко. Оплачел ли се Бандиар, Шутдар му се присмивал и го обиждал. След дни или седмици уж омеквал и пускал следващата примамка.

Мирмидите също се увлекли по великия замисъл на своя господар. Виждали проучванията, сътрудничеството (както си въобразявали) с Шутдар, неуморното трупане на резултати, все по-сложните модели и устройства, изработвани от Бандиар. Но накрая... нищо.

Започнали да ги спхождат бунтовни мисли, че не е редно господарят им да си служи с подобни средства, за да постигне целите си, съзирали поквара у Бандиар. Но нали бил техен повелител, без него нямало да намерят смисъл. Тайната на флейтата си струвала жертвите. Пак отхвърлили съмненията си.

Лиан оглеждаше крадешком съдниците. Лицето на Джарк-ун оставаше все така каменно, явно за него цялата история беше пълна глупост. Лиан знаеше, че никога няма да го привлече на своя страна. Лицето на Йеча трепваше всеки път, когато той описваше кръстопътя, пред който били изправени мирмидите. Идлис пък реагираше така, сякаш беше проснат на масата за изтезания. Но дали и най-проникновеното сказание можеше да го убеди да се опълчи на Рулке?

– Сред мирмидите имало и млада жена на име Наси. Смятали я за нищожество, защото се отнасяла нехайно към дълга си, а с това

посрамвала и себе си, и останалите. Не била нито опърничава, нито ленива, макар да ѝ отправяли такива упреци. Стараела се да бъде добра служителка, но все не довършвала работата си, защото се отплесвала в мечти, в умуване за доброто и злото. Дори се случвало да седне на топло в някое ъгълче, за да чете за далечни земи и народи.

Лесно се размивала и била сърдечна и щедра. Другите мирмиди били сурови хора, рядко си позволявали усмивка и никога не се смеели на глас. Съзнавали дълга си и към Наси, често я биели, за да си вземе поука. Това продължавало и след като пораснала по-висока от повечето. Въпреки това боят и болката не сломили ведрия ѝ дух.

Поне с една задача се справяла добре – с шетането в работилниците на Бандиар. Само че се запалила по неговите дела далеч по-силно, отколкото подобавало на прислужница. Мирмидите я укорявали. Знаели обаче, че господарят им е доволен от нейната помощ, а доброто ѝ настроение го разведрява. Бандиар обсъждал с нея начинанието си, като рядко си позволявал пренебрежение, защото тя имала жив ум.

С времето двамата си позволили близост, която е проява на неблагодарумие между господар и слугиня. Наси се прекланяла пред него, но не скланяла да сподели леглото му. Мирмидите пак си поприказвали с нея. Нищо ли нямало да свърши както трябва? Бъркала, като приемала Бандиар за свой приятел, а отказвала да изпълни дълга си, като легне с него. Наси понесла тъпеливо и новите побоища.

Шутдар се настроил враждебно към Наси, защото само нея не успявал да заблуди. Бандиар отхвърлил желанието му да я получи за свое забавление. Наси внимавала да не я издебне.

Наложило се Бандиар да замине за цял месец и тя нямала много работа, затова оставала дълго в работилниците – той я бил помолил да подреди всичките му книжа. Тя се зачитала колкото да проумее къде е мястото на всеки лист, но полека съзирала, че Бандиар се заблуждава. Каза си, че греша, нали била обикновена слугиня, че и мързелива отгоре на всичко.

Захванала се да чете наново всичко. Пак нищо не се подреждало така, както се искало на нейния господар, затова пък започнала да долавя другия замисъл.

Лежала нощем в стаята си и сън не я ловял, докато подреждала парченцата от картината в ума си. Запознала се отблизо с моделите и устройствата, разглобявала ги и накрая вече нямало никакво съмнение. Целта, осмисляла живота на Бандиар от години, в която той бил вложил голямата част от богатството си и преследвал за сметка на своите

поданици, на мирмидите, на честта и достойнството си, се оказала жестока подигравка.

Откритието я поразило направо в сърцето. И нейният живот, и животът на всички мирмиди губел смисъл. Били се подложили на безсмислени унижения.

Лиан се вглеждаше в очите на съдниците. Дали Идлис долавяше накъде го води? Рулке беше наясно с всичко. Зъбеше се ядно на съперника си, а пръстите му късаха на ситни парченца лист хартия.

Лиан усети, че Йеча ще отсъди в негова полза. Другите двама засега бяха против него. Е, поне Идлис щеше да бъде принуден да наклони везните на едната или другата страна.

– Наси свикала среща на мирмидите и им казала какво е разкрила. Те се смаяли – в думите ѝ чували отглас на собствените си опасения. Били и възмутени, и унижени. Престорили се на глухи и за пореден път я пребили, защото била предала честта на господаря и се набърквала където не трябва. Захвърлили я в смрадлива килия под крепостта, докато се върне Бандиар.

Тъмницата станала любимо място на Шутдар. Идвал да ѝ се присмива през решетките и да се хили грачешо, защото макар да му създава притеснения със своята прозорливост, той се радвал, че някой е проумял шегата му. Питал се може ли да поквари и нея.

Идвал нощ след нощ, нашепвал ѝ мрачните тайни на своя занаят с надеждата да породи още раздори между нея и повелителя ѝ. Бездруго тази страна му омръзвала.

Най-сетне Бандиар пристигнал и поискал отчет от мирмидите. Престъплението на Наси било толкова позорно, че те не желаели да обясняват, само го умолявали да сложи край на живота ѝ. Бандар обаче настоял тя да разкаже сама за деянията си.

И Наси изредила цялата история пред него. Донесли книгата заедно с моделите. Показала как ги сглобявал Бандиар, как тя ги променила и какво било действието им сега. Разяснила замисъла и вложената в него злобна подигравка. Службата, животът и предназначението им изведнъж изгубили смисъл за мирмидите.

Настъпила тишината на покрусата. По лицето на Бандиар се четяло страшното му унижение. Мирмидите се молели безмълвно той да отрече всичко.

– Господарю, не искаме да я слушаме! – провикнал се някой. – Каж ни, че не е истина. И ни разреши да я накажем за тази отвратителна измама.

Знаели отговора – виждали го в очите му.

Какво да им каже? Достатъчна била дума или жест. Бандиар се двоумял. Не можел да се принуди да изрече лъжите, които искали от него. Накрая отворил уста.

– Скъпи мои мирмиди – усмихнал им се престорено, – как бих могъл да...

И тогава нахълтал сакатият Шутдар с весели вопли, от ръждивите му зъби капела червеникава слюз.

– Вярно е! – кикотел се с противно злорадство. – Каква шега! Похубава не съм измислял от хиляда години! Запитат ли се хората чие име е нарицателно за глупак, ще споменават Бандиар и мирмидите още хиляда години.

Бандиар нямал сили да отрича. Потреперил и се изправил.

– Да, вярно е – промълвил с нескрито презрение и към себе си, и към мирмидите. – Аз съм глупак, вие – също, щом ми служите.

Сложил оръжията си на масата и слязъл сред служителите си.

Вече нямало как да си затварят очите. Врълхлетели го и насекли тялото му. Всеки нанесъл удар, но не и Наси. Стояла отстрани и гледала сацисана окървавения труп. Тя съчувствала на Бандиар. Не заслужавал такава участ.

Вгледала се в мирмидите, обърнала се към Шутдар и му протегнала ръка. Шутдар я стиснал с коравата си длан, а с другата вдигнал златната флейта към устните си. Изсвирил натрапчива мелодия, която завинаги се загнездвала в паметта, и след миг той и Наси изчезнали.

Все още нямаше никакви признаци какво ще реши Идлис. „Прото-чих сказанието – сгълча се Лиан. – Време е за поуката!“

– Мирмидите се вторачили в червените парцали по трупа на своя повелител и се погнусили от своето падение чрез вярната и непрекословна служба. Стигнали до върховната измяна.

„Вече нямаме господар – възкликнали те. – И не сме мирмиди. От днес нататък сме нунсти. Дойдохме от нищото и в нищото се връщаме.“ Смазани от срама, угризенията и страха, те загубили воля за живот. Днес мирмидите ги няма.

Лиан огледа слушателите. Дали се бе справил? Жалко, ако не бе успял, защото времето му беше изтекло. Лицето на Рулке потъмняваше, а гашадите не си позволяваха и най-малкото движение.

– Каква била участта на Наси? Тя оцеляла, но не останала при Шутдар, след като двамата се появили в далечна земя. Тръгнала сама по света, станала некромант и овладяла лечителството, доживяла дълбоки

старини. Казват, че умряла при появата на Възбраната, но нейният род съществува и до днес в Салудит. Това е моето сказание.

Лиан се поклони на тримата съдници, на останалите гашади и на Рулке, който не отвърна на любезността. Твърде добре бе разбрал скрития подтекст на притчата.

– Забелязвам, че не посмя да добавиш „всяка дума е истина“ – извика той разлютен. – Това не е правдива история, а басня, стъкмена от отделни късчета, за да подразниш предразсъдъците на гашадите. Погледнете този измамник!

– Това е сказание – възрази Лиан – и то се опира само на истината. Такова е свещеното задължение на разказвача. Той има свобода да избере как да поднесе историята, но не може да я разкрсява в ущърб на истината. Има полуостров Гаш. *Имало е* и мирмиди, които служили на Бандиар, а накрая го убили и измрели.

Съдниците се споглеждаха.

Каран затаи дъх зад стената. Ако Лиан успееше, никога за нищо не би се усъмнила в него.

– Живели сме на юг преди векове. Знаем фактите. Смятаме, че сказанието е правдиво – обади се накрая Идлис.

Лицето на Рулке застина.

– Тогава дайте своя глас. И помнете, гашади – два пъти ме подведохте с Мейгрейт. Не го правете трети път.

За миг всичко замря. Светилниците по стените пръскаха леденосни светлина. Лиан чу как долу тихо се затваря врата.

Пръв заговори Джарк-ун:

– Моят глас е за сказанието на Рулке.

Рулке се вторачи в Йеча.

– Лиан от Чантед – отсъди тя с въздишка.

Всички извиха глави към Идлис. Той бе казал на Каран преди година, че е най-незначителният сред уелмите, затова е по-усърден. Как щеше да прояви усърдието си сега?

Каран напразно се опитваше да укроти ударите на сърцето си. Идлис си имаше своето достойнство, макар че разбиранията му за честност бяха недостъпни за нейния ум. Опита се да го достигне със съзнанието си и се натъкна на черна стена.

Белезите по лицето на Идлис станаха лилави, сивкавата му кожа като че побеля. Как да примири дълга към господаря си с неговото изискване да отсъди честно?

– Трудно е да избера между двете сказания – започна той бавно и

отчетливо. – Едното е история *на* глупак, другото – история *за* глупак. Избирам сказанието, не глупака.

– И кому даваш гласа си? – ядоса се Рулке.

– Сказанието на Лиан е по-добро.

Джарк-ун подскочи от табуретката, замахна и с невероятна сила заби юмрук в лицето на Идлис.

– Старшият е негоден да отсъди – изръмжа той. – Аз давам глас вместо него. Отправилият предизвикателството загуби.

Понечи да ритне лазещия по пода Идлис, но другите гашади изсъскаха и той се отказа, само промърмори:

– Лечителю, изцели себе си.

– Великият предател! – избълва Лиан към Рулке. – И твоето сказание те разобличава, както постъпката на слугата ти. Самодоволен глупак, чието безразсъдство излага всички на опасност, а после се преструва на герой, за да я премахне. Не такъв господар са чакали гашадите толкова столетия.

Юмрукът на Джарк-ун повали и него.

– Стига! – сопна се Рулке.

Отиде до стената, натисна една плочка и скритият люк, зад който се свиваше Каран, се вдигна. Тя понечи да хукне надолу по стъпалата, но се бе схванала от чакането и Рулке натисна съседната плочка. Тежък камък запуши стълбището.

– *Хванете я!* – изрева той на гашадите. – Хванете и двамата.

Омърлушените слуги изпълниха заповедта. Рулке уронваше тяхната чест. Вече не беше съвършеният господар. Все още обаче бе господарят, на когото служеха.

48.

Искушението на Каран

Затвориха ги в тъмна стая, където беше много студено. Минаха няколко минути, преди зашеметеният от удара Лиан да осъзнае къде се намира. Хълбокът му опираше в ледена повърхност, но главата му почиваше на топло и меко.

Отвори очи. Светлина се процеждаше само през процеци със странни очертания. Каран бе наместила главата му в скута си. Тя долови, че се е освестил, усмихна се и плъзна хладна длан по насинената му буза.

– Колелото се завърта... – промълви тя. – Така се срещнахме, нали?

Целуна го по очите, по клепачите, после и по устните. От желание цялата гореше. Целуна го по шията и пръстите ѝ напипаха копчетата на ризата му.

– Но тогава не те познавах и прекалявах с възхищението си. История за глупак, а? Че имало ли е някога по-глупава двойка от нас? Ти останала сляп за най-уязвимото място в твоя план – искаше да се пазариш с Великия предател.

– Тъй си е, но поне хареса ли ти сказанието? – отпаднало попита той.

Каран прихна.

– Що за самолюбие! Да, добро си беше, но май бих дала гласа си за другото. – Нацупи устни, сви вежди като наставница на ученици и заговори с пресилена строгост. – Щом питаш, искам да изтъкна няколко слабости. Уводът беше неудовлетворителен и защото го проточи, и защото беше съмнителна връзката му с основната тема. Повтаряше се в изразите и в идеите. Сравнението между мирмидите и гашадите, както и между Наси и Идлис, беше твърде натрапчиво. А краят...

– Достатъчно! – възкликна Лиан с показан гняв, но едната му ръка се уви около кръста ѝ. – Нищо достойно за похвала ли нямаше?

– Ами... – поумува тя, докато му помагаше да смъкне ризата ѝ – ...не беше зле като поука. Ще пропусна другите недостатъци освен един – справи се с предизвикателството, а ние още сме си в кулата. Как ще отговориш на това?

– Хъм... – поклати глава той. – Знаех си, че пропускам най-важния извод.

Двамата се разкикотиха. Един от гашадите надникна през шпионката и ги видя да се смеят и да се гаят. Каза си, че са доста странни врагове.

– Все пак се питам дали не поукраси малко истината... – промърмори Каран по някое време.

Лиан неохотно надигна глава от гърдите ѝ и изобрази усилен размисъл.

– Може и да съм си позволил... мъничко хитруване. Не изрекох лъжа, но не на всички откъси им беше мястото в това сказание, а и аз ги попросих. В крайна сметка наруших непростиво Първото правило на разказвача.

– Правило на разказвача! – изсумтя Каран и пак притисна главата

му към тялото си. – Само напълно безнравствени типове като разказвачите могат да усукват и усложняват нещо, което всеки от нас върши. Впрочем да излъжеш врага си изобщо не е грехота. Бих го направила всеки път, без да ми мигне окото. Но да надхитриш Великия предател – мисля, че си заслужава летописците да съставят отделно сказание за това. Някое от по-незначителните – побърза да добави тя.

– Изкуството на разказвача е древно и благородно – надутото изрече Лиан. – То е недостъпно за пошлото невежество.

– И аз ли съм от невежите, които хулиш? – попита тя с лукава усмивчица. – Има и още нещо, което всички вършат. И то ли е присъщо само на пошлото невежество?

– Не и когато участвам аз – веднага отвърна Лиан.

Каран го претърколи по гръб.

– Предавам се! – изпъшка той.

Лиан плъзна пръсти по шията ѝ и изведнъж попита:

– Къде е твоята сребърна верижка?

– Продадох я в Туркад. Щеше да ми се пръсне сърцето от мъка.

Той се вторачи в нея.

– Заради мен, нали? А аз тогава мислех, че си ме изоставила.

– И все пак те обичах. Страхувах се за тебе. Прахосах толкова пари за подкупи, за да те измъкна от тъмниците на Игър.

– Колко?

– Три златни тела.

– О-о... – стъписа се Лиан. – Колко жалко...

– И пак бих го направила. – Полежаха прегърнати блажено и тя се сепна. – Но отдавна исках да те питам нещо за верижката.

– Какво? – сънено смънка той.

– Знакът на майстора... знаеш, че всички стари писмена са ми интересни.

Лиан пък се отнасяше с безразличие към клеймата на незнани бижутери, но отвори очи.

– Как изглеждаше?

Тя очерта с пръст заплетен знак на пода.

– Не беше така...

Изтри линиите и започна отначало. На третия път успя. Лиан се подпря и погледна отблизо.

– Убеден съм, че познавам този знак. Това ли беше въпросът ти?

– Видях и име, гравирано по-късно с доста несигурна ръка, за разлика от знака. Фиа... Фиам... Фиакра!

– Фиакра! – Лиан буквално подскочи. – Сигурна ли си?

– Виждаше се ясно, което значи, че верижката не е носена дълго след гравирането му. Коя е Фиакра? Някоя от приятелките ти ли?

– Убитото саكاتо момиче от преданието! – възкликна той. – И клеймото... Ами да! Това е знакът на Шутдар. – Закуцука развълнуван из стаичката. – Колко е древна тази верижка, ако е създадена от Шутдар! Подарил я е на момичето малко преди да унищожи флейтата. Ето защо Кандор е изградил Голямата кула в Катаза, като е използвал за образец верижката. Но какво го е подтикнало?... Каран, трябва да намеря тази верижка.

– Няма я – сви рамене тя, леко разтревожена от новата му приумица. – Когато излезем оттук, ще попитам Шанд при кой прекупвач я е занесъл. Може още да е при човека.

– Може би... – проточи Лиан със съмнение.

Представяше си само един начин да излязат някога оттук, но сега не искаше да мисли за това.

След още няколко часа нахълтаха двама от пазачите им и откъснаха Лиан от нея.

Тя остана насаме със страховете си, но след няма и половин час я изведоха. Върнаха я в залата, където машината си висеше във въздуха. Тъкмо навреме, за да види как завличат Лиан върху никаква плоча, вградена в пода. Тя скочи, но не успя да се пребори с пазачите.

Рулке стоеше върху машината и размахваше юмрук. Каран не чу какво казва той, защото въздухът около творението му се разкриви и Лиан изчезна. Рулке веднага слезе да се посъветва с гашадите и тя долови, че машината не е проработила правилно. Никой не знаеше къде е запратен Лиан.

Стомахът ѝ се сви от ужас. Рулке се развика на тантурестия Джаркун, който се почеса по широкия гръб, завря се под машината и дръпна нещо. Пак неуспех. Накрая и Рулке се пхна отдолу да погледне. Гласовете зазвучаха по-гръмко, изваждаха части от творението и ги нагласяха отново. Каран имаше време да се овладее. Не искаше да показва, че е разтревожена за Лиан, дори че той не ѝ е безразличен.

Гашадите шетаха наоколо. Позна неколцина от премеждията си в пещерите на Ашмод. Идлис, разбира се, сега със сцепена устна и отекла

буза. Розовоокият албинос Ребан. Фанатичната млада жена с див поглед и бръсната глава, чието име тъй и не научи.

Изглежда премахнаха затруднението. Рулке провери какво са направили, пак скочи върху машината, побутна леко лостовете и се усмихна. Гашадите се изнизаха, в залата останаха само тя и Рулке. Той може би очакваше поредната изненада от нея, но Каран не бе намислила нищо. Какъв смисъл имаше да бяга, без да е постигнала онова, за което бе дошла? Вече не се боеше за себе си.

В разговорите си с Лиан, Рулке често бе проявявал някакво весело презрение. Сега обаче наблюдаваше Каран предпазливо и тя изведнъж осъзна колко нелепо е положението. Усмихна се. Не вярваше той да се плаши от нея, но се чувстваше неуверен. Тя се различаваше от другите му врагове. Ако знаеше колко всъщност ѝ бе провъвръяло преди и що за безсилен враг има насреща си...

А Рулке като че се притесни от усмивката ѝ. Очевидно искаше нещо от нея и не знаеше как да изтръгне съгласието ѝ.

– Защо се смееш? – изрази той недоумението си. – Имам пълна власт над тебе.

– Но не си убеден в това – възрази Каран. – Безпокоиш се как бих могла да постъпя, затова ми е смешно. Приличам на стрелец, който е пуснал единствената си стрела, и няма какво друго да прави, освен да чака с празни ръце.

Той млъкна задълго. Накрая тя се престраши и попита:

– Какво искаш от мен?

Гласът ѝ трепна накрая и сега беше негов ред да се засмее. Хвана я за рамото и я побутна към диван в дъното, където имаше и масичка, отрупана с пълни блюда. Каран седна сковано колкото се може по-далеч от него. Това също му се стори забавно.

– Бих могъл да те употребя за какво ли не – подхвърли Рулке многозначително.

Тя се вторачи в очите му.

– Не се съмнявай, че ако се опиташ, ще те улуча с ножа не където те е ударила Елиенор, а по-долу.

Той незабавно стисна двете ѝ китки с пръстите на едната си ръка, ухили се на нейната безпомощност и ѝ отне ножа.

– Не ме разигравай! – побесня Каран. – Щом толкова настояваше да дойда тук, има някаква причина. Според тебе притежавам дарба, която ще ти бъде полезна. Явно не успя да прехвърлиш и Лиан там, където искаше. Как тогава ще насочиш машината си към далечните места, които

са истинската ти цел? Аз съм ти необходима за това.

Усмивката му избледня.

– Старателно са те подготвили.

– Никой не ме е подготвял. За какво друго ще ме искаш? Хората с дарбата на усета се срещат рядко. Знам добре, че моите способности са неподатливи на принуда. Безполезна съм ти, ако нямаш моето съгласие.

– Май подценяваш и силата, и решимостта ми. Веднъж вече те принудих!

Рулке, изглежда, не бе схванал какво се бе случило в гората близо до Нарн, но тя реши да не го осветлява по въпроса.

Настъпи тишина. Каран опразни ума си от всякакви мисли, обърна ла към себе си всички чувства и опасения. Рулке я гледаше и не продумваше. Чува гърмеж и още една осветителна ракета озари небето. За миг тя го видя отчетливо – всяко косъмче в ресниците, всеки белег и бръчка. Осъзна с изумление, че въпреки всички изсипани върху му хули, у него има благородство. Каква сила на характера излъчваше това лице, каква мощ огряваше очите, каква устременост към целта. Погледите им се срещнаха и тя изпита в пълна степен първичното му обаяние. После устните му трепнаха, белнаха се остри зъби и Каран пак се стресна – у него може би се криеше и хищник.

Рулке се взираше в Каран със същото изострено внимание. Наглед беше толкова дребничка и млада. В прадедите ѝ от коренната раса нямаше нищо забележително. Знаеше, защото бе възложил на гашадите да научат всичко възможно за нея. Просто стар род, едва цивилизован според представите на самия Рулке, пък и склонен към безумие – доказателство за това беше и нейният предтеча, струпал грозната купчина камъни, в която се намираха. Но потеклото на баща ѝ стигаше чак до Елиенор. Оставаше една загадка. Откъде се бе взела нейната дарба за усет и най-вече изумителната ѝ способност за създаване на мисловна връзка? Аакимите нямаха такива заложби.

Където и да се криеше разковничето, той не разполагаше с друг носител на дарбата, която бе открил у нея още в Нощната пустош. Трудно щеше да и намери заместник. Нямаше време. Трябваше да научи още подробности за Каран.

Каран още се взираше в него. В погледът ѝ не се четеше нищо, тя се молеше лекичко и хапеше горната си устна. Трепереше. Студът

хапеше до кости в тази зала с прозорци без стъкла. Скръсти ръце на гърдите си и се облегна, като с мъка удържаше паниката. Бе абсолютно беззащитна пред Рулке, като бебе пред чакал.

– Досещам се за какво копнееш – поклати глава той. – Искаш да се върнеш в онова порутено имение, където кокошките мътят из стаите, за да си навъдите дечица с твоя любим летописец.

Каран поруменя.

– Защо осмиваш живота ми? Ти си онзи, който не спира да говори, че иска да съхрани своята раса. Но щом бездруго съм тук, ще постъпя както намеря за добре. Трябва да се опълчваме на тираните, иначе всички ще бъдем поробени.

– Празнословие! Чуй тогава още един принцип – свободата е анархия и никому не носи добро. Само аз мога да ви дам мира и безопасността, които са ви толкова скъпи.

– Ти ни предлагаш робство и смърт! – троснато изрече Каран.

– Позволила си да те залъгват с приказки, измислени да плашат децата. Защо да съсипвам онова, което искам да владеея? Под моя власт не би имало войни, няма разни дребни народи да се дърлят и да пилеят силите си в ежби.

– Ти ще унищожил всичко, което сме съградили.

– Красотата на Сантенар е в неговата култура, в разнообразието. Ще ги съхранявам. Ако ни познаваше, щеше да си убедена в нашата любов към изкуството и историята. Аз предлагам мир. Щом подчиня всички сили, скрити в тази машина, ще въведе ред в Сантенар. И ти можеш да участваш в това, ако ми помогнеш.

– Носи ти се такава слава, че не разчитам на твоите обещания. Не искам да имам нищо общо с твоя свят.

– Дори Готрайм ли не искаш?

– Искам само онова, което вече ми принадлежи.

– Тогава ще го запазиш, щом само то ти е нужно. Стига да ми помогнеш. Иначе...

– Ето, върнахме се към заплахите. Предпочитам да си откровен.

– Кой друг ще ви наложи мира, който не постигате от пет хилядолетия? Няма да е Фейеламор, този свят не я интересува. Ако тя осъществи целите си преди мен, цялата ви планета ще бъде опустошена. Какво да кажем за другите ти приятели? Игър е куха съдина, озлобен и умопомрачен глупак. Неговите войни и интриги са средство да се докопа до мен и сбъдне ли се някога мечтата му, ще се спаружи вътрешно като спукан балон. Тенсор ли? Безнадежден окаяник. И малкото, което

аакимите имаха, беше прахосано под неговото водачество. Назови ми някой по-подходящ.

– Мендарк? – напомни Каран, макар че името му нагарчаше в устата ѝ.

– Та той целият е изтъкан от поквара! Виж в какво се превърна Туркад под негово управление и ще разбереш какво би донесъл на Сантенар.

Каран не отговори.

– Аз и никой друг – меко я увери Рулке.

– И какво искаш?

– Не чу ли моето сказание? Искам моята раса да има бъдеще, нищо повече.

– От Преданията научавам друго!

– Защото летописците ме очерниха по желание на нечестните си господари.

– Имаш нахалството да говориш така? Преди няколко часа ни се хвалеше как сте завладели Аакан.

– В младостта на нашата цивилизация бяхме насилници, но тогава ни подтикваше принудата да оцелеем в пустотата. Дойдохме на Сантенар да поправим грешка... моя грешка, признавам – но събитията след това не бяха по мое желание.

– Гашадите измъчваха моята страна с твоето име на уста. Банадор е в развалини. Хиляди хора останаха без подслон.

– Гашадите прекалиха, за което бяха наказани.

– А ти ще възстановиш ли разрушеното?

Рулке помълча.

– Доколкото е възможно. Ако победа!

„Мир... Ако можеше...“

– Щом станеш владетел, ще се превърнеш в деспот. Пак от Преданията знаем как развърщава властта.

– Проклетите ви Предания! Трябва само да протегна ръка и ще имате онова, което винаги сте желали. Няма ли да ми помогнеш?

Той прозря колко е разколебана и се постара да прикрие нетърпеливата жажда в очите си.

– Като си помисля, че всичките ми планове зависят от тебе – малко невзрачно същество. Животът пулсира толкова слабичко във вас, хората от коренната раса. Петдесет-шестдесет години, най-много век... и с вас е свършено. Дори вашите заклинатели, които овладяват дара на дългия живот, се похабяват душевно и губят целите от погледа си. Виж

Мендарк, виж Шанд! Сравни ги каквито са сега с онова, което можеха да бъдат. Нищо чудно, че сте толкова ограничени, а постиженията ви така дребнави. Аз съм минал през адски пламъци, закален съм и изкован наново по-як. Дори хилядолетие не стига да ме отклони от целта.

Каран се извърна и опря лакти върху студения перваз на прозореца. На изток няколко звезди още блещукаха в приближаващата зора, но откъм планините се вклиниха облаци и ги закриха.

Пак се загледа в Рулке.

– Но ти си Великият предател. Не можеш да ме убедиш.

Върна се изнемощяла на дивана.

– Щом е така, ще те заставя – блеснаха очите му.

– Колко си самонадеян! Изобщо не проумяваш нрава ми.

Сама се удиви на дързостта си. Спомни си как и Емант успяваше да я тормози някога, но сега тя се опълчваше на самия Рулке. Знаеше си, че упорството е излишно. Ако имаше време, той би сломил всекиго.

– И аз се питам каква си. Явно не съм опознал докрай произхода ти.

Тя трепна силно. „Трикървна!“ От това нямаше къде да избяга.

Рулке се провикна към стълбата:

– Джарк-ун! Вижте къде се е пренесъл летописецът и го върнете тук! – Пак се вторачи в Каран. – Няма да ми се репчиш толкова, когато стъпя на гърлото на твоя любим – обеща й тихо той.

49.

От трън та на глог

Пазачите завлякоха Лиан обратно в залата с машината. Той отново се бореше с непоносимото изкушение да прави каквото Рулке поиска от него, за да получи наградата си. Ако каронът му дадеше знанията си, Лиан несъмнено щеше да се издигне до най-великия летописец на всички времена. Но изобщо не очакваше това, което щеше да го сполети.

– О, готов си да се подчиняваш на волята ми? – посрещна го Рулке, облегнат небрежно на творението си. – Закъсня! Вече си ми ненужен, какъвто си измамник и лъжец! Как изобщо съм се заблуждавал, че бих ти позволил да разкажеш нашите Предания? Ти си отрепка и аз те извърлям заслужено. Стъпи на онази плоча.

Каронът посочи шестоъгълник от тъмен метал, вграден в пода. Доскоро го нямаше.

В ума на Лиан се въртеше едничка мисъл: „Но аз не искам да си

тръгна!“ . Отвори уста и пак я затвори.

– Няма! – промълви той и в гласа му прозвуча ехо от предишното нахалство. – Не ми е платено.

– Че ти какво друго очакваше от „Великия предател“? – присмя му се Рулке. – Пък и аз не плащам на измамници.

Джарк-ун повторно халоса Лиан по слепоочието, Йеча го дръпна и го стовари върху плочата. Рулке с един могъщ скок се озова върху машината и хвана лостовете.

Лиан се подпря на колене. Виеше му се свят, гадеше му се. Каронът му крещеше нещо с разкривено от ярост лице, после опря длан в ръчка със сребърна топка в края и творението внезапно се изпълни с енергия. Чу се толкова ниско боботене, че Лиан го възприемаше по-скоро с тялото си. Очерганията на всеки предмет в залата се размиха пред очите му, дори светлината сякаш описваше криволици. Плочата под него се загоря.

– Ето ти отплата! – извика му Рулке. – Ти си първият! Съчини някаква лъжа, за да стряскаш приятелите си в Туркад.

Натисна сребърната топка, вътрешностите на Лиан се усукаха мъчително и той бе запратен от Каркарон във въртоп от празно пространство.

Този път не загуби съзнание, а само изплува от някакво безпамятство в дълбока пряспа. От носа му капеше кръв. „Тук хич не ми мирише на Туркад...“ Още беше тъмно, но различаваше нацепени каменни тераси, а в далечината – силуета на Каркарон, който не можеше да бъде объркан с нищо друго. Лежеше малко над амфитеатъра, точно над пътеката по билото, където двамата с Каран бяха изчаквали да се здрачи.

„Не ми се вярва моите приятели да се стреснат от толкова нищожно прехвърляне.“

В прозорците на кулата примигваха червени светлини. Трябваше да се върне при Каран.

Запълзя напред, загуби опора и тупна върху най-горната полукръгла скамейка на амфитеатъра. Каква нетърпима умора и слабост... Би могъл да заспи в този сняг... И точно това се случи.

Разсъни се в миг. „Не бива да се унасяш тук, глупако!“ Изправи се насила и зърна ярка точица, която криволичеше нагоре по рида. Зяпаше я безчувствено и се питаше дали гашадите са дошли да го върнат в Каркарон, но му беше все едно. Не, нямаше да дойдат от тази посока...

– Май беше по-нагоре – стигна до него гласът на Талия.

Но тя рискуваше, като си светеше тук... В немощта си Лиан не можеше да я повика, вятърът отнесе от устните му само скимтене.

Чу вик. Той понечи да тръгне към нея и се свлече. След малко Талия вдигна главата му и поднесе светлината към очите му, за да изтрие замръзващата кръв.

– Това е Лиан – каза тя на някого.

Друга тъмна фигура се домъкна по мекия сняг.

– Май не е пострадал много – добави Талия. – Лиан, добре ли си?

– Искам да спя! – изпъшка той.

Целият беше схванат.

– Къде е Каран? – грубо попита Мендарк.

Лиан не посмя да отвори очи. От гласа на Мендарк се бе схванал още повече.

– Къде е?! – изрева Магистърът и го раздруса.

– В Каркарон – изхриптя Лиан. – Рулке през цялото време е искал да докопа нея, а не мен.

– Какво се случи? – тревожно се обади Талия. – Защо се качихте тук?

– Каран знаеше за таен вход – изтощено смънка Лиан.

Искаше да им обясни, но знаеше колко измислено ще им прозвучи всичко. Отпусна се и млъкна.

Талия вдигна малко капачето на фенера и се взря в лицето му. Нямаше го потиснатия и съкрушен Лиан от последните месеци. Макар и лишен от последните си сили, сега беше по-уверен в себе си. Тя се питаше какво ли е предизвикало промяната.

– Не ми харесва тази история – процеди Мендарк. – Дръж го, докаато го вържа.

– С това ли ще се занимаваш сега? – рязко отвърна Талия. Правоъгълник от светлина очерта портата на Каркарон и изчезна. – Видя ли? Някой идва насам.

Мендарк се нахвърли и така разтресе Лиан, че зъбите му изтракаха.

– Зейните са си все същите! – ръмжеше Магистърът. – Отново си ни предал!

Талия го дръпна настрана и рече с нетърпящ възражения тон:

– Остави го на мен! Бъди нащрек, сигурно са забелязали фенера. – Хвана Лиан за палтото и го изправи. – Можеш ли да ходиш?

Той изломоти нещо. Искаше единствено да заспи. Талия го подкрепяше, докато се мъкнеха край амфитеатъра.

– За твоё добро ще е да обясниш всичко смислено – прошепна ледено в ухото му, но Лиан долови, че е готова да го изслуша.

– Никога не бих й сторил зло – изфъфли той. – Поне това знаеш.

– Ха, знам ли и аз...

Започна да ѝ разказва, но бе стигнал само до тръгването от Готрайм, когато Мендарк ги догони.

– По-бързо! Онези идват.

Лиан плъсна по лице в снега.

– Ще ти се да отидеш пак при Рулке, а? – изсъска му Магистърът и го изправи. – Защо ли не те бутна в пропастта...

– Рулке се отнесе с мен по-почтено, отколкото всеки от вас – враждебно изръмжа Лиан.

Талия се върна тичешком при тях.

– Подгонили са ни! Видях петима или шестима.

Лиан недоумяваше защо на Рулке му е шукнало първо да го изхвърли от кулата и веднага след това да го залови отново. Но дали каронът знаеше къде се е озовал той? Може би само искаше да прогони тези двамата.

– Мендарк, забави ги малко – отсече Талия. – Аз ще отведа Лиан надолу. Ще те чакаме при Черното езеро.

– Тук не мога да се браня от тях!

Тръгнаха припряно по заледените стъпала, изсечени в скалата. Мендарк спря на място, където каменният ръб се стесняваше и никой не би успял да се промъкне покрай него.

– Вървете... Не, почакай!

– Какво има? – настръхна Талия, която не различаваше изражението му в мъждукането на фенера.

– Хрумна ми ужасна догадка. Шанд спомена веднъж, че на Рулке му липсвала дарбата да използва златната флейта.

– Помня.

– Значи е вероятно да се нуждае от някого с дарбата за усета, за да работи и с новото си творение. А този нещастник е натикал Каран в ръцете му. – Магистърът се разпусва. – Защо ми попречи онази нощ?! Още малко и щях да го прекърша.

Талия мълчеше сащисана.

– Как можа да ми сториш това? – изфуча Мендарк.

– На тебе ли?! – разяри се и тя. – Ти мислиш ли някога за другите?

Не стигнаха далеч – Лиан се сгърчи от болките, които почти го бяха довършили в Готрайм. Стовари се между камъните и впи нокти в лицето си.

Мендарк разпери наметалото си, а Талия освети за миг лицето на Лиан и веднага закри фенера.

– Къде са онези сега?

– Над амфитеатъра. Близо са!

– Ех, да завали по-силно...

Мендарк вдигна глава да погледне облаците.

– Няма защо да се надяваме на времето. Вятърът е прекалено силен.

– Помогни ни да се спуснем по стръмнината – помоли Талия, – после спри гашадите.

Лиан седна на земята.

– Сега съм по-добре – увери ги с треперлив глас.

– А какво те прихвана? – Мендарк безмилостно впи пръсти в ръката му. – Имаш си проблеми с новия господар ли?

Това преля чашата. Лиан замахна с двете си ръце и го цапардоса по слепоочието. Колкото и да беше слаб, събори прастария магьосник.

– Напълно заслужено – отбеляза Талия. – Но нямаме нужда от свадите. Направи нещо, за да не ни догонят гашадите.

– Толкова близо до Рулке?! Рискът е...

– Ами рискувай, вдън земя да пропаднеш дано! Иначе все дърдо-риш какво място ти се полагало в Преданията.

– Добре де! – кресна Мендарк и се върна нагоре по билото.

Скоро избухна ослепително сияние и в урвата с грохот се стовариха камъни. Почти незабавно след това над тях надвисна тъмен силует.

– Бързо се справи – похвали го Талия. – Ама какво...

Тя се просна по лице и нещо избръмча над главата ѝ.

Лиан веднага позна, че натрапникът е гашад. Мъжът скочи право към него и с лекота го метна на рамо. Лиан извресця. Талия се хвърли към тях, но гашадът се извъртя и я подкоси с ритник. Тя се хлъзна надолу и си удари главата в стърчаща скала.

Гашадът се втурна към Каркарон. Ботушите му трополяха тежко, дишането му съскаше в ухото на Лиан. Стигнаха до стръмния наклон, където мъжът не можеше да го носи. Гашадът захвърли пленника си на леда, Лиан понечи да изпълзи встрани, но ботуш притисна ръката му. След миг-два гашадът пак го вдигна и продължи нагоре.

50.

Съблазняването на Каран

– Значи няма да ми помогнеш? – попита Рулке.

– Не мога!

– Дори заради Лиан?

Тя отдавна знаеше, че ще стигнат и до това.

– Ама че приятел, щом си позволява да говори за мен така.

Тя се препотпяваше. Рулке пак ѝ се озъби – усмихваше ли се, или заплашваше?

– *Близък* приятел – натърти той. – Не само историята, която той разказа, беше представление. Според тебе защо ви затворих за толкова дълго в онази стая?

Стори ѝ се, че усеща мръсния ботуш на Рулке в душата си.

– Въпреки че не е тук, запазвам властта си над него. – Каронът чукна с пръст по слепоочието си. – И ти ще правиш каквото ти кажа. Върши си работата охотно, иначе ще откъсна съзнанието му от тялото пред очите ти. Принудиш ли ме, ще го направя!

– И няма да получиш *никога* онова, което искаш!

– Не ми губи времето! – изръмжа Рулке. – Мога да го изтезвам седмица, месец, година!

– Той не е тук! – ядоса се и Каран. – Ти сам го запрати някъде.

Каронът извади малък уред от джоба на наметалото си – две успоредни къси тръби с лещи в краищата.

– Допри това до очите си и погледни натам!

Каран се взря през лещите и тутакси зърна Лиан, който се препъваше в снега. Открояваше го чудата светлина, а спътниците му бяха само малко по-светли сенки в мрака.

– Но... това е амфитеатърът!

– Правилно. Машината ми не действа, както бих желал. Нуждае се от още настройване. Щом върна Лиан тук, ще проведе още едно изпитание. – Ръцете му се вкопчиха в раменете ѝ, придърпа я към лицето си. – Тежко ти е да сте разделени, а?

Тя се напрегна, за да не отклони поглед.

– Ще понеса и това, ако така е недосегаем за тебе.

– Спомни си какво стана в Тулин, а и в Готрайм!

– Откъде да знам, че ми показваш истината, а не илюзия?

Рулке загуби търпение.

– Ами гледай!

Събра ръце до лицето ѝ. Уредът незабавно показа как Лиан се сгърчи, устата му зейна в нечут писък и той заби нокти в лицето си. Каран вече не издържаше на тази гледка и припряно остави далекогледа.

– Такава ли истина е необходима, за да склониш?! – извика Рулке толкова отблизо, че дъхът му я опари.

- Хвалиш се с честта си, но се наслаждаваш на изтезанията.
- Успя да го засегне.
- Не е вярно! Залогът е бъдещето на моята раса!
- Колко пъти ще ми го повтаряш?
- А ти какво би направила, за да избавиш от опасност свое дете?
- Нямам деца.
- Но искаш да имаш повече от всичко друго на света, нали?
- Да... – прошепна тя.
- И пред какво би се спряла, ако трябва да спасиш живота им?
- Пред почти нищо.
- И с мен е същото! Още какво е нужно, за да те убедя?
- Каран поклати глава.
- Видях на какво си способен.
- Чакам решението ти.
- Не мога да реша.
- Стига си ми губила времето! – отсече каронът и повтори същото движение с ръцете.

Страданието на Лиан се стовари върху нея по мисловната връзка и Каран щеше да падне в несвят.

– Остави ме на мира! – кресна тя и бясно замахна към брадичката му.

Изненада го, но той се дръпна навреме. Засмя се развеселен, разроши й косата, сякаш беше дете, и слезе по стълбата. Остави я да студува сама в голямата зала. За Каран нямаше изход. И двамата знаеха това.

Ако това продължаваше, смъртта щеше да е единственото избягване за Лиан. Какъв смисъл имаше тя да се инати и занаяред? Впрочем дали Рулке не беше прав – ами ако Сантенар процъфти под властта му? Точно Каран ли можеше да предвиди? Дори най-мъдрите и учените не успяваха да предскажат бъдещето. Защо пък изборът да се пада тъкмо на нея? Не искаше този товар. Искаше Лиан.

Волята ѝ се изчерпваше. Някога би се тревожила само за общото благо, но сега... Какво лошо имаше да държи на своя малък свят, на собственото си щастие?

И все пак някакво съмнение продължаваше да я безпокои. Рулке бързаше. Често изтъкваше, че разполага с време, а я притискаше безмилостно.

Застана пред прозореца. Вече не валеше, само вятърът виеше под

покрива и разкъсваше плътните доскоро облаци. Луната се показваше понякога високо в небето, а на изток слънцето щеше да изгрее скоро. Тя преброи дните до *хид*. Точно седем. Ама че зима, ама че година! Дали следващата щеше да е по-лека? Не, можеше да потръгне далеч по-зле... И това зависеше от нейния избор.

Взря се нагоре – луната щеше да е пълна след броени дни. Отдавна не я бе виждала заради вечно начумереното небе. Пълнолуние през *хид* – може би добра поличба. Замисли се. Май имаше някаква прокоба? Спомни си старо стихче. Тъмната страна на луната се завърташе към Сантенар. Е, това беше лошо. Ако се вижда само тя при пълнолуние – още по-лошо, но се случваше само няколко пъти през живота на човек. Не обръщаше особено внимание на знаменията и въпреки това по гръбнака ѝ плъзна тръпка.

Внезапно всичко в ума ѝ се подреди. Игър и Мендарк бяха обсъждали нещо за тъмната страна по пълнолуние... Сега знаеше защо Рулке е толкова припрян. Пълнолуние след седмица. В средзимния ден. А след седмица щеше да се вижда само тъмната страна на луната. Доколкото знаеше, такова съвпадение се случваше по-рядко от веднъж на хилядолетие. Денят, в който според предсказанието Рулке щеше да си върне свободата.

Досега той само си бе играл с нея, но нямаше да я жали повече. Върнеше ли се по онази стълба, щеше да я застави, по един или друг начин. Нейното време свършваше.

Усети хладен повей по тила си. Обърна се, като знаеше кого ще види. Рулке стоеше близо до нея, огромен, величав и страховит. Как да се пребори с него? Та той сигурно знаеше и най-тайните ѝ помисли. А и какво значение имаше?

Рулке не каза нищо, но сплете пръсти и изтерзаното лице на Лиан изплува в съзнанието ѝ.

– Виж как си скубе косата. Защо допускаш да се мъчи?

„Премахна и последните ми колебания. Той е мой и няма да ми го отнемеш.“

– Съгласието ми си има цена – натърти тя гневно.

Рулке се намръщи.

– Пак ли тези игрички? И каква е цената ти, сякмо на Елиенор?

– Край на игрите. Дай ми каквото искам, или нищо няма да получиш.

В миг пролича умората му.

– Каран, не протакай! Моите гашади го заловиха и скоро ще го

доведаат отново.

Каран потисна уплахата. За нищо на света Лиан не трябваше да става свидетел на сделката ѝ с Рулке. Не би ѝ простил това.

– Ако още веднъж си позволиш да го тормозиш, забрави за моята помощ. Ще издържа достатъчно дълго. След седмица пълната луна ще показва само тъмната си страна в средзимния ден. Сега е времето да се подготвиш. А няма да ме научиш да работя с машината за час-два. Ще платиш цената, която аз определя.

Рулке се изненада.

– Брей, ти си била проникателна! Но защо да не се примиря само с онова, което ще изтръгна насила от тебе?

– Насилието е безполезно. И аз минах през много прекеждия. Мога да потисна дарбата си за секунда. Веднъж го направих след нещастното край Нарн и след това не успях да я пробудя месеци наред.

– Каква е цената?

– Ще премахнеш принудата от съзнанието на Лиан.

– Никога! Как да бъда сигурен, че ще ми се подчиняваш?

– Ако искаш, измъчвай мен, опустошавай земите ми, заплашвай хората ми. Но докато не го освободиш, не отстъпвам!

Нетърпението избиваше в погледа му.

– Така да бъде... Не е ли все едно? Той не ми е необходим, а имам твърде много грижи, за да се занимавам постоянно и с него. – Рулке махна с ръка. – Готово.

– Поддържам връзка с Лиан. Според мен ти не направи нищо.

– Хитруваш. Не усещам връзка.

– Защото не можеш – пристраши се да налучка Каран. – Сега не си в Ношната пустош. Хайде!

Рулке се бореше с нежеланието си. Колко омразно му беше някой да надделява над него! Не биваше обаче гордостта да се превръща в пречка по пътя към върховната цел. Очите му помътняха, зашепна беззвучно, после се взря в нея. Всичко се разклати пред погледа ѝ, но тя се съсредоточи упорито в пазарлъка.

– Готово – повтори Рулке.

– Не съм удовлетворена. Направи го пак.

Рулке се ухили.

– Щом сме към края на уговорките си и аз ще назова своята цена. Разкрий ми коя си ти.

Напипа единствената тайна, която тя не бе готова да издаде дори заради Лиан. Ако познаваше същността ѝ, щеше да превърне и това в

оръжие срещу нея. Струваше ли си да пожертва тайната си заради Лиан? Тя обърна гръб на Рулке и стисна юмруци.

– Е? – подкани я той кротко. – Няма да ти сторя зло.

Каран прехапа устните си. Кой беше достоен за такава всеотдайност? Може би все пак Лиан?

– Аз съм трикръвна – прошепна тя. – Сред прадедите ми има фейлем. Третото ми име е Мелуселда.

Реакцията му я смая. Рулке я прегърна силно.

– Толкова съжалявам... Наистина!

Пусна я и тя не пожела да попита какво е искал да каже. Той извърши трети път заклинанието за освобождаване и Каран почувства, че не е пропуснал нищо. Не надничаше в съзнанието на Лиан, но по връзката до нея стигна огромното му облекчение след мъченията, проточили се половин година.

– Как е?

– Сега съм доволна.

Той се усмихна и сякаш също си отдъхна.

– Ще върнеш ли тук Лиан? – попита Каран.

– Ти искаш ли? По-лесно ли ще ти бъде да ми помагаш?

– Десетократно по-трудно.

– Знаех си. Ще се простиш с доброто му мнение за тебе, ако види какво вършиш. Значи той става напълно безполезен за мен.

– Чудесно.

За всеки случай тя прекъсна мисловната връзка.

Замисли се за предсказанието, което Рулке бе изрекъл в Катаза, и за отговора на Шанд.

– В пророчеството се говори за тебе и за трикръвната, нали? Шанд ни го напомни:

„Пречупете златния рог,
пожелайте да се стопи стъклото,
бойте се от трижди родения
и се пазете от трижди предадения.“

Рулке се разсмя от сърце.

– Прастара каронска гатанка, само че той я обърка. По-уместно щеше да е, ако я бе изрекъл пред Фейеламор, не пред мен. А аз не се боя *от тебе*. Заеми се с работата си – посочи той машината.

Тя почти бе забравила за неговото творение. Изведнъж се сети за

още нещо, което я озадачаваше.

– Защо понесяш тази замръзнала развалина, щом имаш Шазмак?

– Преди Възбраната се прехвърляхме през портали към малкото места, където беше възможно да ги отваряме. А откакто я има, създаването им е несравнимо по-трудно. Аакимите са изградили защита срещу портали и в Шазмак, и в останалите си градове. Докато не я премахнем, не мога да преместя машината там. Освен това Каркарон е превъзходно място за моите цели. Вероятно най-подходящото в цял Сантенар. Безумният ти предтеча е бил прав. Тук част по част превърнах в реалност онава, което измислих в Нощната пустош. Там машината не можеше да съществува. Ти пък си онази с дарбата на усета, която ще открие Пътя между световите и ще го насочи към моята цел.

– Нима искаш да се пренесеш между световите?

– Да, това искам. И ти ще намериш Пътя за мен. Ще те възвелича. Никой досега не е посмял да каже, че пренебрегвам верните си служители, както и да съм постъпвал с враговете си. Остави в миналото дребните си обвързаности и мечти и ме последвай.

– Но защо избра мен?

– Защото съм долавял, че си трикръвна, без да знам. Всеки трикръвен е като рядък скъпоценен камък, но ти си още по-необикновена. Владееш мисловната връзка! И имаш усета. Само ти ще откриеш Пътя. А иронията на съдбата е още по-силна подбуда за мен.

– Каква ирония?

– Ти си възплътеният образ на Елиенор, но ще ми поднесеш отново цялата вселена.

Очите му сияеха и за миг Каран се увлече по безграничните му мечти. Признава пред себе си, че всъщност иска да опознае дарбите си на трикръвна, каквито и да бяха те, още откакто Тензор ѝ бе признал истината. Вдигна глава и страшните очи на карона приковаха погледа ѝ. Тя потръпна отново.

– Ще го направя. Покажи ми машината и ми обясни как действа.

51.

Тъмната страна на луната

На половината път по издатината в рида гашадът, заловил Лиан, се подхлъзна на скрит в тъмата лед и падна тежко. Лиан отлетя настрани, хързулна се от пътеката и се заклеци между два камъка. В призрачната

светлина на луната струйката кръв по главата на зашеметения гашад изглеждаше черна.

Лиан изстена и се напъна да стане, но не намери опора под краката си. Само раменете му го задържаха между камъните. Гашадът пристъпи към него, но се олюля като от удар в гърдите. Започна да се бори с невидим противник. Опря се на коляно, стовари се назад, извъртя се и започна да блъска някого в земята. Талия изпъшка страшно и се появи пред погледа на Лиан. Нямаше сили да поддържа илюзията. Гашадът пак заби главата ѝ в земята.

Щеше да я убие. Лиан се напрегна, изскочи нагоре и запрати камък по гашада. От усилието пак се подхлъзна и се озова в предишното положение.

Все пак бе успял да цапне противника на Талия зад ухото. Тя имаше време да свие крака и да изрита гашада по-надалеч от себе си. Той се затъркаля надолу, отскочи от скална издатина, напразно се помъчи да впие нокти в леда и падна от ръба. Сред трополенето на съборени отломки виковете му долитаха все по-слабо.

– Помощ! – изписука Лиан.

– Подай ми ръка – прошепна Талия.

– Не мога, хлъзгам се. Ей сега ще падна!

Тя изохка силно, пропълзля по-напред и стисна китката му. Лиан раздвижи другата си ръка, но се хлъзна пак и увисна с цялата си тежест. Талия се плъзна надолу и се блъсна в двата камъка, които бяха го задържали. Едва не го изпусна, беше изнемошяла.

– Няма да те задържа дълго.

Той размаха крака, изрита буца замръзнал сняг и се закрепил за скалата.

– Изтласквай се колкото можеш, защото нямам никакви сили – подкани го Талия.

Той намери опора и с другото си коляно, след миг беше в безопасност. Тя го пусна и легна по гръб. Лицето ѝ беше окървавено.

– Благодаря ти – промълви Талия.

– И аз ти благодаря. Зле ли ти е?

– Не. Още минута и ще се оправя.

– Минутата вече изтече. Наблизо сигурно има още гашади. Дай ръка.

Крепяха се взаимно и се спускаха мудро по билото. Изведнъж нещо се размести в съзнанието му, той се замая и седна по неволя. Прилошаването отмина веднага.

– Няма го... *Няма го!*

Беше се случило немислимото. Талия побърза да запуши устата му с длан.

– Млъкни, тъпако!

Лиан се успокои.

– *Принудата на Рулке я няма!*

Значи Каран се бе спазарила.

– *Рулке е получи каквото е искал!* – скастри го Талия. – Кой знае какво ще направи сега? Ако можеш да ходиш, нека да слезем веднага в гората.

– Да ходя ли?! – невъздържано възкликна Лиан. – Мога да се премятам презглава дотам.

Тя се усмихна въпреки опасенията си. Лиан обаче се замисли какво може да сполети Каран и заплака безмълвно.

След няколко часа се добраха до гората и с облекчение се скриха в нея. Стигнаха и до уговореното с Мендарк място недалеч от Черното езеро. Не запалиха огън и Лиан се свиваше мълчаливо в спалния чувал на Талия. Разказа ѝ патилата си до края и когато тя престана да му задава въпроси, той се настани удобно и затвори очи. Ликуването бе отминало сега и се чувстваше по-отпаднал от всякога.

Сънят му бе прекъснат от страшни видения. Ококори се. Луната и мъглявината-скорпион се засрещаха в небето и за миг извитата опашка на скорпиона допълни нощното светило до пълен, червено-черен кръг. Лиан се опомни и отново виждаше само луната в три четвърти ѝ светещото петно газ, които се разминаха и потеглиха в противоположни посоки.

Опря глава на скръстените си ръце и се отпусна, но сънят не идваше. Знаеше защо Рулке го е освободил. Каран се бе съгласила да изпълни исканията му. Лиан обаче не умуваше над приближаващите сътресения за целия свят. Интересуваше го само какво ще причини Рулке на Каран. Какво щеше да я принуди да върши?

Мендарк се приближаваше между дърветата, ботушите му тъпчеха шумно снега.

– Какво е това?! – вдигна той фенера си към натъртеното лице на Талия. – Той ли...

– Един от тях ме сгаци. Ако не беше Лиан, сега щях да съм на дъното на пропастта. Ти какво направи?

– Накрая ги прогоних, но се изтоших. Прибягнах до могъща магия. После пак ме намериха и изведнъж като че решиха, че не си струва да се

занимават с мен. Заобиколих, а те се върнаха право в Каркарон. Пфу! Стар съм вече за такива приключения.

– Отгървах се от Рулке – промълви Лиан. – Принудата му изчезна напълно.

Талия изгледа питащо Мендарк, който завъртя глава.

– Не мога да потвърдя, без да използвам Тайното изкуство, а сега не съм способен. Но дори казаното от тебе да е вярно, Лиан, много от постъпките ти през последните месеци няма да бъдат простени толкова лесно. А и ти заведе Каран при Рулке. Тепърва ще си уреждаме сметките.

– Съгласен съм – мигом охладня гласът на Лиан, – ако се позанимаваме и с *твоята* роля във всичко това. Чуйте ме – сега Рулке е уязвим, бранят го само неколцина гашади, а още не е доизпипал своята машина. Това е моментът да му нанесете удар. Извикайте Игър от Туркад. С бърз поход ще дойде за по-малко от седмица. Призовете и Шанд. Тримата заедно ще го спрете.

– Шанд няма да дойде – възрази Мендарк, – дори да можехме да му изпратим навреме вест посред зима. Не знам дали Игър ще зарече империята си, за да тръгне насам, но тази битка не се печели с оръжия. Трябва да противопоставим сила срещу сила, творение срещу творение, дарба срещу дарба. Но ние нямаме свое творение, а той вече е направил машината си.

Лиан започна да се подава на отчаянието. Ако не направеха нещо, преди Рулке да задейства машината, повече нямаше да види Каран. Но този довод не би убедил измършавелия уплашен старец пред него. Вкопчи се в последния си шанс и извика:

– Спомнете си предсказанието! След шест дни е пълнолуние и ще се вижда само тъмната страна... в средзимния ден.

– Стига с тези прокоби! – разяри се Мендарк. – Как смееш да ме поучаваш – аз съм Магистър от хилядолетие! Отдавна знам за настъпването на този ден.

– Длъжен си да... – разгорещи се Лиан.

– Твоето бръщолевене ме вбесява.

Мендарк набързо стегна китките му с въже и му запуши устата. Талия гледеше разколебана, но Мендарк зашепна сърдито, сочеше ту към Каркарон, ту на изток, ту към Лиан. Тя му отвърна още по-намусено, после с едно ловко движение нарами раницата и се отдалечи.

– Отива да съобщи тревожните вести в Готрайм и Туркад – обърна се Мендарк към пленника си. – Аз ще бдя тук. И ти оставаш с мен,

защото не знам какво да те правя.

Следващите дни бяха непоносими. Мендарк няколко пъти връзваше Лиан до дърво и изчезваше нанякъде. Веднъж го нямаше цяла нощ. Лиан се боеше, че може да умре от глад още преди светът да е рухнал. Мендарк не желаше да говори с него и пренебрегваше въпросите му.

На седмата сутрин с Мендарк дойдоха още мнозина – Талия, Осейон, Игър заедно с Долода, Вартила и голям отряд стражници, прегърбени под огромни товари. Шанд също се появи, както и аакимите от Готрайм, дори Тенсор на носилката си. Придружаваха го Аспър и Баситор, страшилището за Лиан. Надирил пристигна с Джеви и Лилис.

Събраха се на хълм, откъдето се откриваше изглед към гората, реката и езерото, а в другата посока – към рида и Каркарон, а зад тях издигащите се сякаш към безкрая бели върхари.

Шанд и Надирил, наглед забравили разногласията си, се изкачиха бавно. Лилис не пускаше ръката на наставника си и май се тревожеше много за здравето му.

– Няма ли да спасите Каран?! – не издържа накрая тя.

– Нямаме такава сила, дете – отвърна Надирил, протегнал посинелите си пръсти към огъня. – Ти кротувай, нека първо проучим защитите на Рулке и броя на подчинените му. По светло нищо няма да предприемем. Е, Лиан, какви ги вършите тук?

Лиан му разказа как Каран го бе върнала към живота, като бе отишла в Каркарон да спаси и него, и Готрайм от Рулке.

– Такава си е – промълви Шанд. – Вярвам, че го е направила.

– Предизвикал си Рулке със сказание? – прошепна Надирил след малко. – О, искам да чуя това! Не пропускай нито дума.

Лиан разказа своята история и чутата от Рулке, обясни и какво бе последвало. Изуми всички, а Лилис седеше в снега до краката му и го зяпаше с обожание.

– Освободете го! – настоя Надирил. – Всяка негова дума е правдива. След края на този хаос, Лиан, за тебе ще има почетно място в Голямата библиотека.

Лиан отказваше да повярва, че са свършили месеците, през които беше отритван от всички, но сега дори Баситор му стисна ръката.

Следобед потеглиха по опасната стръмна пътека към амфитеатъра. Аакимите носеха на гръб наръчи дърва, за да поддържат огън горе. В

Каркарон не се виждаха никакви признаци на живот. С изгрева на луна-та напрежението беше като опъната до скъсване тетива на лък.

– Ето какъв бил Каркарон – промърмори Игър, сякаш се боеше, че всеки миг ще бъде обсебен отново. – Що за средоточие на лудостта и злото...

– Не съм идвал тук, откакто убиха бащата на Каран – обади се Тенсор.

– Чувал съм, че го причакали на пътеката към Шазмак – обърна се Лиан към него.

– Общо взето... Всъщност е намерил смъртта си пред самия праг на кулата. Не успях да проумея това нещастие. Тук няма нищо, което би привлякло разбойници и бандити. Повдигнете ме – помоли Тенсор.

Аспър и русата Зара хванаха носилката откъм главата му и я задържаха под ъгъл. Тенсор задълго се вторачи в Каркарон. Погледна и луната.

– Прокоба за обреченост! А сега и Каран е там. Тя също няма да се върне! Пуснете ме.

Зара се подхлъзна на заледените камъни, носилката се килна странно. Тенсор по инстинкт се хвана за палтото на Лиан, копчетата се отскубнаха и верижката на врата на Лиан се скъса. Нефритеният амулет падна в снега и се обгърна в зелено сияние под мъждивата светлина.

– Какво е това?! – в един глас ахнаха Игър и Шанд.

– Талисман, който ми подари моята майка – обясни Лиан и се наведе да го вземе.

Игър настъпи амулета и протегна ръка, но я отдръпна като ужилен.

– Не е вярно! Омагьосан е.

– Да, Фейеламор направи нещо с амулета в Шазмак – призна Лиан, – но нали Малиен сне заклинанието от него по пътя към Катаза?

– Така е – потвърди Малиен, хвана амулета и го поднесе към очите си. – Този е съвсем подобен на първия, но носи белега на Рулке. По някакъв странен начин е *въплъщение* на Рулке. Гибелна вещ. Лиан, как се сдобил с това?

– Имам го от дванадесетгодишен.

– Не и този. Изнесъл си го от Нощната пустош и несъмнено е направен от Рулке.

– За какво служи? – намръщи се Шанд. – Ухо, с което да подслушва отдалеч? Може да чул всичко, което сме обсъждали. Може да ни чува и в момента. Какво гнусно предателство!

– Оковете го! – изрева Игър, попаднал в плен на отколешния ужас.

– Защо не ме послушахте още първия път?

– Престанете – помоли ги Надирил. – Не допускайте страха да засенчва здравия ви разум.

Всички огледаха амулета... освен Игър, който не можеше дори да го докосне, и Тенсор, който не искаше.

– Какво ще кажеш, Мендарк? – попита Шанд.

– Съгласен съм, че носи белега на Рулке, но не долавам никакво зловредно влияние.

– Дайте ми го! – натърти Надирил и се взря придирчиво в амулета.

– Шанд е прав. Тази вещ може да се окаже смъртоносна и докато не се уверим какво представлява, трябва да бъдем нащрек. Съжалявам, Лиан.

Старецът пусна дребното украшение в снега и го стъпка, но само го заби надълбоко в снега.

Преди да се е усетил, Лиан бе хвърлен от радостта в познатата безнадеждност. Накараха го да стои разкراчен, докато вбесеният Баситор го окове. Леденият метал лепнеше по кожата. Мендарк пусна ключа в джоба си.

Лиан се тръшна в снега, сляп за всичко наоколо. Този път нямаше спасение.

Случката с амулета разедини групата. Щураха се из амфитеатъра и край него, никой не предлагаше нищо. Слънцето залязваше зад планините и назъбените им очертания чернееха под тъмното небе. Каркарон изпъкваше още по-грозен.

Малка сянка се прокрадна до Лиан.

– Какво има, Лилис?

– Аз ти вярвам. – Пръстите ѝ оставиха нещо твърдо в ръката му. – Това е моят нож. Не мърдай, докато сваля оковите. После ще им отвлека вниманието и...

– Благодаря ти, но не мога. Каран е в кулата. Няма да я изоставя.

Лилис остана до него в очакване да притъмнее и над източния хоризонт да се издигне луната. Сякаш по даден знак блеснаха светлини във всеки прозорец на Каркарон, тъмночервени и променливи. Изглеждаше, че мрачната луна се е свряла в твърдината.

Светлините угаснаха, кулата пак почерня, но стърчащите по нея шипове, прътове и кълба заискриха бледо. За миг се появи и трепкащ зелен ореол около Каркарон. Настъпи сякаш нескончаема тишина.

Съвсем ненадейно над върха на кулата сякаш изгря ново слънце и разпръсна яркочервени лъчи, които принудиха всички да закрийт очите си. Силуетът на Каркарон се разкриви, все едно по каменните зидове

плъзнаха вълни, все по-ускорени и звънящи. От основите се разнесе разтърсващ тътен, залюлял и скалите под краката им.

Грохотът се превръщаше в бръмчене, изгъняваше до чегъртане на нокти по дъска и накрая до стъргане на нож по стъкло. Вече звучеше като пронизителен вой на милион безтелесни души в пустотата. След миг престанаха да го чуват.

Настъпи неочаквано затишие, но напрежението не спадаше. Островърхият покрив на кулата се разцепи и зелените плочи се разхвърчаха като конфети. Във въздуха щръкнаха разкъсани ивици бронз и наподобиха цъфнало цвете.

Нещо тъмно се провираше през разнебитените греди и метал, крепили покрива. То събираше светлината в себе си като безплътна леща, като взиращо се безмилостно око.

Рулке стоеше върху машината и нехайно опираше ръка на лостовесте. До него, малка и бледа, с коса като пламък в неземното сияние, беше Каран.

Лиан изкрещя името ѝ, но тя сякаш гледаше през него и не отговори.

Мендарк стоеше неподвижно като препарирано влечуго, ококорил хлътналите си очи. От потреса въздействието на подмладяващото заклинание слабеше.

– Не! – прошепна той и падна по лице на леда.

Машината се завъртя във въздуха и безплътната леща се обърна точно към вцепенената група. Между ботушите на Лиан амулетът пламна и потъна в разтопения сняг.

– Махни се! – задъхано извика Малиен на Рулке. – Не можеш да се пребориш с нас.

– Нищо ли няма да направите? – изхлипа Лиан.

– Не и тук. Не и срещу това – изрече Игър и стъписа всички с хладнокръвието си.

Мигът от кошмарите му бе настъпил и той бе решен да се изправи срещу страховете си и да умре.

С мълчанието си Рулке осмиваше тяхната безпомощност по-силно от всякакви думи. Изопна ръка като копие, сочеше зад тях.

Лиан се обърна на изток, оковите ожулиха краката му и той се подпря на Лилис, за да не падне. Облаците се бяха разнесли. В студената ясна нощ се виждаше тъмната гора, искряща ивица бележеше руслото на ручея, изтичащ от Черното езеро. Но всички гледаха по-нагоре, към хоризонта.

Огромният издут лик на луната изпълзяваше в небето. Мрачно червено петно се бе завъртяло към горния ѝ край. Лиан затаи дъх. Целият грамаден кръг се отдели от хоризонта и увисна. Тогава съзряха по-малкото черно петно. Тъмната страна на луната беше обърната към Сантенар в средзимната нощ.

– За пръв път след превземането на Скейн – промълви Шанд. – Случило се е преди хиляда осемстотин и тридесет години. То също е било предсказано.

Всички се свлякоха в снега, сякаш ги притисна бремето на пророчеството.

– Край на надеждите – изрече Шанд. – Онази, която бе предопределена да възстанови равновесието, е мъртва.

Речник на действащи лица, имена и географски названия

Аакан: Един от Трите свята. Светът на аакимите, а след завоюването му и на кароните.

Аакими: Човешката раса, чийто свят е Аакан. Покорени от кароните. Аакимите са надарена раса от превъзходни занаятчии и инженери, но се отличават с меланхоличността си и са склонни към самонадеяност. След довеждането им на Сантенар аакимите достигат своя разцвет, но са предадени и съсипани по време на Разкола. Загърбват света и се усамотяват в своите огромни укрепени градове в планините.

Аакимнинг: Приятел на аакимите.

Алмадин: Сухи земи, започващи от морския бряг срещу Туркад.

Алсифър: Последният и най-величественият от градовете на Рулке, създаден от аакима Питлис.

Архиварят: Незнайният човек, който е записал сказанията за четирите страшни битки между Фейеламор и Ялкара, както и още много сказания. Смята се, че той е взел Огледалото (след като Ялкара окончателно побеждава Фейеламор) и го е скрил, докато не възникне нужда от него в бъдеще.

Аспър: Лечител, ааким от спътниците на Тенсор.

Ашмод: Древен град, разположен над Сухото море.

Банадор: Дълга и тясна ивица хълмисти земи в западната част на Ягадор. Родното място на Каран.

Баситор: озлобен ааким, оцелял при опустошението на Шазмак.

Бел Горст: Пират от Крандор.

Бени: малкият син на готвачката в имението Готрайм.

Беренет: Вторият старши помощник на Мендарк.

Библиотека на Преданията: Прочутата библиотека в Школата на Преданията, разположена в Чантед.

Блейз: Ааким, съратник на Тенсор.

Бурия Нгурле: Горящата (пламтящата) планина – вулканичен връх в горите източно от Алмадин. Кароните някога имали своя твърдина там.

Вартила: Предводителка на отряд уелми, съперница на Джарк-ун.

Великите предания: Най-значителните сказания от Преданията на Сантенар. По традиция се разказват на Празника на Чантед и другаде на важни церемонии. Двадесет и две на брой.

Великият замисъл: Стремежът на Съвета да открие начин да прогони веднъж завинаги кароните от Сант.

Великият предател: Рулке.

Веригата на Тайчид: Ивица от седем много ярки звезди и множество по-бледи, които се виждат зиме в южните райони.

Вуула: Майката на Каран. Самоубила се е след смъртта на Галиад.

Възбраната: Виж Предание за Възбраната.

Галардил: Обрасла с гора местност източно от Орист.

Галиад: Бащата на Каран. Полуааким.

Гар: Най-голямата река в Мелдорин. Извира западно от Шазмак и се влива в Туркадско море източно от Сит.

Гашади: Древните смъртни врагове на аакимите. Покварени от Рулке, те му се заклеват във вярност след бунта на зейните. Когато Рулке е затворен в Нощната пустош, забравят кои са и се наричат уelmi.

Гелон: Плод, чийто вкус напомня и на манго, и на праскова.

Гилнас: Името на Архиваря.

Гистел: Слуга на Фейеламор в Сит.

Гласът: Дарбата на най-способните разказвачи да внушат на слушателите си всяко чувство само със силата на словото си.

Големите планини: Най-обширната и най-високата планинска верига в Сантенар, отделяща югоизточната част на континента Лоралин.

Големият път: Главният път от север на юг в източните области на остров Мелдорин.

Голямата библиотека: Създадена от зейните в Зайл по времето на Зурската империя. Библиотеката е опустошена, когато зейните са прогонени, но по-късно е възстановена.

Голямата река: Виж Гар.

Голям събор: Форум, който може да бъде свикан в Туркад, за да намери изход от застрашаваща града криза.

Готрайм: Западналото имение на Каран близо до Толрайм в Банадор.

Грайнт: Медна монета с малка стойност.

Дарът на Рулке (също Проклятието на Рулке): Знание, предадено от Рулке на зейните, което засилва устойчивостта им срещу

способността на аакимите да прекършват човешкия дух. Остава клеймо, което ги отличава.

Джарк-ун: Предводител на отряд уелми.

Джеперанд: Област край западните склонове на Крандорските планини. Дом на зейните и родно място на Лиан.

Долода: Вестоноска, една от подчинените на Игър.

Елиенор: Велика героиня на аакимите от времето, когато кароните нападат Аакан.

Елудор: Обширна област северно от Туркад, обрасла с гора.

Емант: Полуааким, библиотекар в Шазмак. Пътува и под името Флак.

Забранените опити: Магьоснически похвати, чрез които може да бъде открита пролука във Възбраната и Рулке да бъде прогонен завинаги. Опасни са, защото е възможно Рулке да получи власт над извършващия опита.

Зайл: Град в североизточната част на Мелдорин. Някогашна столица на Зурската империя. Сега е прочут само с Голямата библиотека.

Зейни: Народ, отдаден на знанието. Някога зейните са живели в Зайл, където основали Голямата библиотека. Сключват съюз с Рулке и след разгрома му повечето са изтребени, а оцелелите – прогонени. Сега живеят в Джеперанд и не се съюзяват с никого.

Зофи: Майката на Лиан.

Зурска империя: Древна империя в северните области на Мелдорин. Зайл е бил нейна столица.

Игър: Велик и могъщ чародей. Преди е бил член на Съвета, сега е отцепник, живеещ във Физ Горго. Неговите армии превземат почти целия южен Мелдорин.

Идлис: Уелм, който дълго преследва Каран. Освен това е лечител.

Калаш: Опиат, който Фейеламор дава на Мейгрейт, за да прикрие цвета на очите ѝ.

Календар: Годината на Сантенар продължава 395,7 денонощия и е разделена на дванадесет месеца по 33 дни.

Калиат: Древен философ и мистик.

Кандор: Един от тримата карони, които идват на Сантенар. Убит е в годините след Прочистването – единственият карон, умрял на Сант.

Каран (Каран от Банадор): Жена от рода Фърн, но има и аакимска кръв от баща си Галиад. Тя има дарбата на усета. Живее в Готрайм.

Каркарон: Оградена от стена кула, издигната на гол рид високо в горите на Готрайм. Построена от лудия Бесунез, предшественик на Каран, който смятал, че изгражда кулата на уникално за занимания с Тайното изкуство място.

Карндор: Богата земя с тропически климат в североизточен лорамен. Родният край на Талия.

Карони: Една от четирите човешки раси, владетели на света Аакан. Избягали през небесната пустош, за да отнемат Аакан от аакимите. Нарекли се на мразовит дребен спътник на планета някъде из най-далечните предели на пустошта. Имат странни очи – индиговосини или тъмночервени, понякога единият оттенък се прелива в другия в зависимост от светлината.

Карстейн: Най-близкият град до Физ Горго.

Коренна раса: Човешката раса, първоначално населяваща Сантенар. Все още е несравнимо по-многочислена от останалите.

Ласий: Светла напитка, получена чрез ферментация. Има леко опияняващо въздействие и се употребява навсякъде в Орист. Произвеждат я от сладкия сок на дървото сард.

Левга: Около пет хиляди крачки, приблизително равна на пет километра.

Летописец: Историк, вещ в изкуството и науката да попълва и съхранява Преданията.

Лейс: Бащата на Лиан. Книжник.

Лиан: Зейн от Джеперанд. Майстор-летописец и разказвач. Изучава преданията.

Лилис: Бездомно момиче от Туркад, чийто баща е отвлечен от пирати.

Лоралин: Континентът източно от Туркадско море.

Лъжовното огледало: Огледалото на Аакан. Наричат го така, защото невинаги показва истината.

Магистър: Чародей и предводител на Висшия съвет в Ягадор. Мендарк е Магистър от хиляда години.

Малиен: Майката на Раел.

Мантил: Жена от аакимите, майка на бащата на Каран.

Мелдорин: Много голям остров западно от Туркадско море и

континента Лоралин.

Мейгрейт: Жена, която осиротява в детството си. Фейлеламор я отглежда и обучава с някаква незнана цел. Майсторка на Тайното изкуство.

Мелез: Дете от сношение между представители на различни човешки раси. Мелезите са рядкост, повечето от тях са неуравновесени, но понякога притежават забележителни дарби.

Мендарк: Магистър на Съвета на Ягадор, докато Тилан не му отнема властта. Могъщ и изтънчен чародей, но напоследък обзет от неувереност заради възхода на прастария му враг Игър.

Надирил: Ръководителят на Голямата библиотека в Зайл. Мъдрецът Надирил е и член на Съвета на Ягадор.

Нарн: Пристанищен град в плавателната част на Гар.

Наставникът на Чантед: В момента е Уистан. Наставникът в Школата на Преданията се смята формално и за ръководител на целия Чантед.

Нелиса: Член на Съвета на Ягадор, Старша правница на Големия събор.

Нийд: Езеро в мочурливите гори близо до Физ Горго, където са открити наполовина скритите от водата руини на град Нийд.

Никеранд: Укрепен град на отсрещния бряг срещу Туркад, където Тилан намира убежище.

Нощната пустош: Селение далеч от света на действителното, където е затворен Рулке.

Обхват: Мярка за дължина, равна на разперените ръце на висок мъж. Около шест стъпки.

Огледалото на Аакан: Устройство, което аакимите са създали в своя свят Аакан, за да виждат надалеч. В Сантенар то променя и изопачава действителността, затова аакимите го скриват. Освен това Огледалото се сдобива с памет и съхранява отпечатъци от всичко видяно. Ялкара го открадва, успява да открие с него пролука във Възбраната и избягва обратно на Аакан.

Орист: Област на мочурища и гори в югозападната част на Мелдорин. Земята на Игър, където се намира Физ Горго.

Орстанд: Съдия и член на Съвета. Най-старият приятел на Мендарк.

Осейон: Огромен чернокож мъж, главен телохранител на Мендарк.

Паш-лар: Уелмската дума за Огледалото на Аакан.

Пендер: Опитен моряк, който отвежда Каран и Лиан от Нарн до Сит, а по-късно и до Туркад. След големия събор той помага на Каран и Шанд да избягат от Турнад, а след това е нает от Мендарк.

Перионска империя: Великата империя на Кандор. Рухва, когато Перионско море пресъхва.

Питлис: Велик ааким от далечното минало, заради чието простодушие могъщият град Тар Гаарн пада в ръцете на Рулке. Той е архитектът, сътворил Тар Гаарн и Алсифър. Рулке го убива.

Порт Кардасон: Пристанището на Туркад.

Послание: Мисли или чувства, предадени от едно съзнание на друго.

Правници: Арбитри при Голям събор в Туркад. Те отговарят и за правосъдието в града.

Празникът на Чантед: Ежегоден празник в Чантед, на който учителите и учениците в Школата разказват Преданията.

Предание за Възбраната: Най-великото от Великите предания. Сказание за унищожаването на златната флейта от Шутдар. Възбраната откъсва Сантенар от другите два свята.

Предания: Огромната сбирка от летописи, които обхващат над четири хилядолетия от историята на Сантенар. Преданията се състоят от исторически документи, съставени от летописците, също от сказания, песни и легенди на народите в Сантенар и на нашествениците от други светове. Културата на Сантенар е неразделно преплетена с Преданията и най-съкровеният копнеж на всеки е да бъде споменат в тях.

„Предания на аакимите“: Обобщение на древната история на този народ, съставено скоро след построяването на Шазмак.

Предъл: Крепостен град на Широкия път.

Принуда: Разновидност на Тайното изкуство, начин да наложиш някому постъпка против волята му.

Прочистването: Поредица от войни между кароните и аакимите преди повече от хилядолетие, опустошили почти напълно Сантенар.

Пътят между световете: Тайни, неспирно променящи се и невестествени проходи, които дават възможност за трудното прехвърляне между Трите свята. Затворен от Възбраната.

Раел: Ааким, братовчед на Каран.

Разгадаване: Откриване на истината. Метод, чрез който

принуждават човек да каже цялата истина.

Разказвач: Човек, овладял ритуалните сказания, които съставляват Преданията на Сантенар.

Разтег: Мярка за дължина, равна на разперените ръце на висок мъж. Около шест стъпки.

Рула: Магистър, предшественик на Мендарк. Смятана е за най-великата от всички магистри.

Рулке: Карон от Аакан, известен и като Великият предател. Той примамва Шутдар на Аакан, за да създаде златната флейта, и това е началото на последвалите затруднения. След Прочистването е затворен в Нощната пустош, докато не бъде намерен начин за прогонването му обратно на Аакан.

Сантенар, Сант: Най-малкият от Трите свята, обитаван от народите на коренната раса.

Сард: Високо дърво, преобладаващо в мочурливите гори на Орист. От кората му се произвеждат хартия за свитъци, а от сладкия му сок – напитка.

Селиал: Аакимка, водач на синдичите от Шазмак. Тя бяга след падането на града и придружава Тенсор до Катаза, но не успява да контролира действията му.

Светлик: Устройство от кристал и метал, което излъчва мека светлина при докосване.

Свързване, дарба за свързване: Сливане на умовете, чрез което хората с дарбата за усет споделят мисли и чувства и се подкрепят душевно. Понякога се използва за налагане на собствената воля над околните.

Синдици: Управляващият съвет на аакимите, понякога изпълнява съдийски функции. Никои не може да изрече лъжа пред тях на официален процес.

Сит: Свободен град и търговска държава, построен на остров в река Гар, в западен Ягадор.

Сифтах: Рибарско градче на североизточния бряг на Мелдорин.

Стасор: Град на аакимите в източен Лоралин.

Страшните пазители: Уелмите.

Сундор: Някога значим град в централен Мелдорин, сега е село.

Събранието: Комитетът, управляващ Туркад. Проявява безсилие в критични моменти.

Съветът: (също Съветът на Ягадор, Съветът на Сантенар,

Великият съвет, Висшия съвет): Съюз на могъщите. Заедно с аакимите е създал Ношната пустош и е прогонил Рулке там. След това има две задачи – да продължи великия си замисъл и да бди над Рулке.

Тайната на кароните: Методите за изработката и използването на флейтата.

Тайното изкуство: Магьоснически или чародейски похвати.

Талалейм: Един от Трите свята – светът на фейлемите, осеян с красиви планини и гъсти гори.

Талия: Доверена помощничка на Мендарк, чародейка и майсторка на боя със и без оръжие.

Тар: Сребърна монета в обръщение почти навсякъде из Мелдорин. Достатъчна е да изхрани едно семейство няколко седмици.

Тар Гаарн: Главният град на аакимите във времето преди Прочистването. Бил е разположен източно от Крандор.

Творение: Машина, чието действие отчасти се основава на Тайното изкуство.

Тел: Златна монета със стойността на двадесет сребърни тара.

Тенсор: Предводителят на аакимите. Той е убеден, че неговото предназначение в живота е да възвърне величието на своя народ и най-сетне да отмъсти на Рулке, който ги е предал и съсипал. Горд до безразсъдство.

Тилан: Военачалник в Ягадор и член на Съвета. Интригите му са насочени срещу Мендарк, когото сваля от поста Магистър.

Тилтилуин и Тинтилуин: Два планински върха при прохода от Тулин до Банадор.

Тинтинуин: Вулканичен връх южно от Тулин.

Тиртракс: Главният град на аакимите в Големите планини.

Толрайм: Град в северен Банадор близо до Готрайм, семейното имение на Каран.

Трикървен: Двоен мелез – човек с кръв от Трите свята, от трите различни човешки раси. Появяват се извънредно рядко и понякога имат забележителни способности.

Трите свята: Сантенар, Аакан и Талалейм.

Тръско: Капитанът на охраната в Школата и единствен приятел на Уистан.

Тулин: Селце в планините южно от Чантед. Там живее Шанд.

Туркад: Градът, неподвластен на времето, най-древен в цял Сантенар. И най-покварен. Населението му е многочислено. Разположен е при

устието на река Сабот на брега на Туркадско море. Там е седалището на Съвета и на Магистъра.

Туркадско море: Дългото море, което разделя Мелдорин и континента Лоралин.

Търлю: Озлобен, провалил се летописец, бивш сенешал на Уистан, сега просяк.

Тълкувателната плоча: Почти митична плоча, съдържаща ключ към разгадаването на тайните писмена на кароните.

Уан Баре: Планините на гарвана. Ялкара, Майсторката на заблудите, е имала там своя твърдина – Хависард. Злокобно място.

Уelmi: Сега слуги на Игър, неговите страшни пазители. Преди са се наричали гашади.

Уистан: Седемдесет и четвъртият Наставник в Школата на Преданията.

Уолф: Контрабандист, който отвежда Мейгрейт и Каран до Физ Горго.

Фейеламор: Предводителка на фейлемите, която идва на Сантенар скоро след Рулке, за да държи под око кароните и да поддържа равновесието между световите. Господарка на Мейгрейт.

Фейлеми: Човешката раса, която първоначално обитава света Талалейм. Дребни начумерени хора, на които прастара традиция забранява да си служат с машини и особено с магически пособия, затова пък са майстори на предрешаването и илюзиите. Заради Възбраната групата на Фейеламор остава по неволя на Сант и неуморно търси път към дома си.

Фейчанд: Името, с което се представя Фейеламор, когато се крие от света.

Физ Горго: Крепостен град в Орист, наводнен в древността, а сега възстановен. Твърдината на Игър.

Флейтата (също Златната флейта): Устройство, сътворено на Аакан от гениалния ковач Шутдар по заръка на Рулке. Шутдар го открадва и го отнася на Сантенар. Ако с устройството си послужи някой от надарените, може да отвори Пътя между световите. Шутдар го унищожава в дните на Възбраната.

Фърн: Майчиното родово име на Каран от Банадор.

Хависард: Изоставената крепост на Ялкара близо до Тар Гаарн. Защищавана е от заклинание, заради което никой не е проникнал в нея след

бягството на Ялкара преди триста години.

Хасиен: Жена на Пендор, която го напуска в Сит.

Хения: Жена от народа на зейните. Член на Съвета на Ягадор.

Хид: Средзимният ден. Четвъртият ден от ендре, средзимната седмица. Смята се за ден на лоши поличби.

Хингис: Ааким, убит в Катаза. Приятел на Баситор.

„Хлапето“: Корабът на Пендер.

Хауни: Жители на кейовете в Туркад, контролиращи търговията по вода.

Цитаделата: Седалището на Магистъра в Туркад, огромно укрепено здание.

Чакалот: Едро водно влечуго, донякъде подобно на крокодил.

Чантед: Град в северен Мелдорин, разположен в планинското подножие. Там се намира Школата на Преданията.

Чард: Вид чай.

Чейни: Подчинен на Игър.

Шазмак: Забравеният град на аакимите в планините западно от Банадор.

Шанд: Старец, който прислужва в странноприемница в Тулин, но не е какъвто изглежда. Приятел на покойния баща на Каран. След големия събор той я спасява, извежда я от Туркад и с нея прекосява Сухото море на път за Катаза.

Школата на Преданията: Най-старата школа за подготовка на летописци и разказвачи на Преданията, както и на обикновени бардове и кралски певци. Основана е в Чантед скоро след налагането на Възбраната.

Широкият път: Главният път от север на юг в централните области на остров Мелдорин.

Шутдар: Човек от коренната човешка раса на Сантенар, създател на златната флейта. След като унищожава себе си и флейтата, настъпва Възбраната, която затваря Пътя между Световете.

Юлис: Съдържателна на кръчма в Туркад. Може да достави всичко на определена цена.

Ягадор: Земята между планините и Туркадско море.

Ялкара: Демоничната властителка, Майсторката на заблудите. Тя е третата от кароните, дошли на Сантенар да намерят флейтата и да я върнат на Аакан. Присвоява си Огледалото, за да открие чрез него пролука във Възбраната. Избягва от Сант, без да вземе Огледалото.

КРАЙ

© 1999 Йън Ървайн
© 2005 Владимир Зарков, превод от английски

Ian Irvine
Dark is the Moon, 1999

Сканиране, разпознаване и редакция: сесге, 2008
Редакция: Mandor, 2008 (#)

Публикация

Йън Ървайн. Тъмна е луната
ИК „Бард“, 2006
Американска, първо издание

Превод: Владимир Зарков, 2005
Редактор Боряна Даракчиева
Оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов, 2006
Компютърна обработка: ИК „Бард“, Линче Шопова
ISBN 954-585-676-9

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8260>]